

วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

เนตรนภา วรวงษ์

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2543

ISBN 974-13-1282-2

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

TONE IN KANCHANABURI THAI

Miss Netnapa Worawong

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Thai

Department of Thai

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2000

ISBN 974-13-1282-2

หัวข้อวิทยานิพนธ์	วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี
โดย	นางสาวเนตรนภา วรวงษ์
สาขาวิชา	ภาษาไทย
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ร.ว.กัลยา ติงศภัதிய์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรทิพย์ พุกผาสุข

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

..... คณะบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ร.ว.กัลยา ติงศภัதிய์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.ณัฐพร พานโพธิ์ทอง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ร.ว.กัลยา ติงศภัதிய์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรทิพย์ พุกผาสุข)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุนันท์ ชัญญะลีบุญกุล)

..... กรรมการ
(อาจารย์จิราภรณ์ ภัทรภาณุภัทร)

เนตรนภา วรวงษ์ : วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี (TONE IN KANCHANABURI THAI)
อ.ที่ปรึกษา : ผศ.ดร.ม.ร.ว.กัลยา ติงศภทิพย์. อ.ที่ปรึกษาร่วม : ผศ.ดร.พรทิพย์ พุกผาสุข, 303 หน้า
ISBN 974-13-1282-2

งานวิจัยนี้ศึกษาวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดที่ อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของทั้ง 4 อำเภอ

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากผู้ออกภาษาอำเภอละ 3 คน รวมทั้งสิ้น 12 คน ซึ่งคัดเลือกมาตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้ จากนั้นนำมาคัดเลือกตัวแทนอำเภอละ 1 คน ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยคำ 2 ประเภท คือ 1) คำจากรายการคำชุดเทียบเสียงวรรณยุกต์ จำนวน 10 คำ ได้แก่ กา คา ข่า ข้ำ คำ ขา ขาด คาด ชัด คัด ซึ่งผู้ออกภาษาออกเสียงคำดังกล่าวคำละ 10 ครั้ง และ 2) คำ 1 และ 2 พยางค์ จากคำพูดต่อเนื่อง คำพูดต่อเนื่องที่ใช้ในงานวิจัยนี้ได้จากการสนทนาระหว่างผู้ออกภาษากับผู้วิจัย การคัดเลือกคำจากคำพูดต่อเนื่องทำตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ล่วงหน้า การวิเคราะห์ใช้โปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง WinCECIL ในการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์และใช้โปรแกรม Excel Version 5 ในการแปลงผลเป็นกราฟเส้น

ผลการศึกษาพบว่า ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันที่ อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา มีระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงเช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน แต่ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงในกลองวรรณยุกต์แตกต่างจากทั้งภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นกลางสำเนียงอื่นๆ และพบว่าภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดใน 4 อำเภอดังกล่าวมีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกัน ทำให้สามารถแยกภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีได้ นอกจากนี้พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วยเสียงมีการแปรของสัทลักษณะทั้งในแง่ของการขึ้น-ตกและระดับเสียงเมื่อปรากฏในบริบทต่างๆ โดยสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำชุดเทียบเสียงมีระดับเสียงและลักษณะการขึ้น-ตกของเสียงชัดเจนมากที่สุด และความชัดเจนจะลดน้อยลงเมื่อปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง โดยที่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีสัทลักษณะแตกต่างกันมากกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

ภาควิชา..... ภาษาไทย.....ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา..... ภาษาไทย.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา..... 2543.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4080143322 : MAJOR THAI

KEY WORD : TONES / TONAL SYSTEM / DIALECTS / KANCHANABURI

NETNAPA WORAWONG : TONE IN KANCHANABURI THAI. THESIS ADVISOR : ASSIST.

PROF.M.R.KALAYA TINGSABADH, Ph.D. THESIS CO-ADVISOR: ASSIST. PROF.

PHORNTHIP PUKBHASUK, Ph.D. 303 pp. ISBN 974-13-1282-2

This Thesis deals with tones in Kanchanaburi Thai spoken at Amphoe Phanom Tuan, Amphoe Tha Muang, Amphoe Dan Makham Tia and Amphoe Huai Krajao. The aim is to compare both the tonal systems and the phonetic characteristics of the varieties spoken in these four amphoes.

Twelve informants selected according to a set of criteria were interviewed, three from each amphoe. One informant was then selected to represent each amphoe. The data contain two types of words. 1) words from a tone-set wordlist consisting of 10 items: /kaaA2, khaaA4, khaaB1, khaaC1, khaaC4, khaaA1, khaatDL1, khaatDL4, khatDS1, khatDS4/. Ten tokens were elicited for each word; 2) monosyllabic and disyllabic words from connected speech. The connected speech used in this thesis was recorded during conversation between the informants and the researcher. Word selection was based on a set of criteria. Fundamental frequency value of each syllable was analyzed using the program WinCECIL and the results were processed using Excel Version 5.

The study shows that the varieties of Kanchanaburi Thai spoken at Amphoe Phanom Tuan, Amphoe Tha Muang, Amphoe Dan Makham Tia and Amphoe Huai Krajao have the same tone system consisting of five tones like Standard Thai. However, the split and merge pattern of the tone box in Kanchanaburi Thai differs from both Standard Thai and the other Central Thai accents. This study also shows that the phonetics characteristics of the tones could differentiate the four varieties of Kanchanaburi Thai. In addition, the shape and the pitch level of the tones differ when occurring in different contexts. They are most distinct in the tone-set wordlist. Their distinction decreases in connected speech. Moreover, the tones in stressed syllables are more distinct than those in unstressed syllables.

Department.....Thai.....Student's signature.....

Field of study.....Thai.....Advisor's signature.....

Academic year2000.....Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยความช่วยเหลือจากบุคคลต่างๆ ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภักดิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณารับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และสละเวลาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นต่างๆ รวมทั้งตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการทำวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ตลอดจนคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา ตราบจนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรทิพย์ พุกผาสุข อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้กรุณาตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์อย่างละเอียดและคอยไต่ถามการทำงานอยู่เสมอ รวมทั้งขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุนันท์ อัญชลีบุญกุล อาจารย์ ดร.ณัฐพร พานโพธิ์ทอง และ อาจารย์จิราภรณ์ ภัทราภาณุภัทร คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาตรวจแก้ไขและให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณปลัดอำเภอ ผู้ใหญ่บ้าน ผู้บอกลาษา ตลอดจนชาวบ้านทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้ที่พัก ให้ความร่วมมือและให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยเป็นอย่างดีในระหว่างเก็บข้อมูล

ขอขอบพระคุณมูลนิธิพระบรมราชานุสรณ์ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี และบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้กรุณาให้ทุนการศึกษาอุดหนุนการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบคุณ คุณพิณรัตน์ อัศววัฒนากุล ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและอนุเคราะห์เอกสารต่างๆแก่ผู้วิจัย รวมทั้งเพื่อนทุกคนที่ได้คอยช่วยเหลือผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ท้ายที่สุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา พี่ชาย และน้องสาวที่แสนดี ที่ได้ช่วยเหลือในทุกๆสิ่งทุกอย่าง ตลอดจนให้กำลังใจและความห่วงใยแก่ผู้วิจัยเสมอมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฎ
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	3
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
1.6 สัญลักษณ์ คำย่อ และนิยามศัพท์ ที่ใช้ในงานวิจัย.....	4
1.7 รายละเอียดเกี่ยวกับจังหวัดกาญจนบุรี.....	8
1.8 รายละเอียดเกี่ยวกับ อ.พนมทวน.....	11
1.9 รายละเอียดเกี่ยวกับ อ.ท่าม่วง.....	14
1.10 รายละเอียดเกี่ยวกับ อ.ด่านมะขามเตี้ย.....	16
1.11 รายละเอียดเกี่ยวกับ อ.ห้วยกระเจา.....	19
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	22
2.1 กล้องวรรณยุกต์ที่เสนอโดย William J. Gedney (1972).....	22
2.2 ระบบวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่น กลางกลุ่มตะวันตก.....	27
2.2.1 ระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง.....	27
2.2.2 ระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง.....	28
2.3 วิธีการศึกษาวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตก.....	29

สารบัญ (ต่อ)

๗

บทที่	หน้า
2.3.1 รายการคำ.....	30
2.3.2 จุดเก็บข้อมูล.....	32
2.3.3 ผู้บอกภาษา.....	33
2.3.4 วิธีการเก็บข้อมูล.....	34
2.3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
2.3.6 การเสนอผลการวิเคราะห์.....	36
3. วิธีการดำเนินการวิจัย.....	38
3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	38
3.2 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับจังหวัดกาญจนบุรี.....	38
3.3 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาที่พูดในจังหวัดกาญจนบุรี.....	38
3.4 เตรียมการสำหรับเดินทางออกเก็บข้อมูลภาคสนาม.....	39
3.5 การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล.....	39
3.6 การคัดเลือกผู้บอกภาษา.....	41
3.7 การเตรียมการก่อนเก็บข้อมูลภาคสนาม.....	42
3.7.1 การเตรียมการเก็บข้อมูลคำพูดต่อเนือง.....	42
3.7.2 การเตรียมการเก็บข้อมูลคำพูดเทียบเสียง.....	42
3.8 การเก็บข้อมูล.....	45
3.9 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลคำพูดเทียบเสียง.....	47
3.9.1 การวิเคราะห์สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์.....	48
3.9.2 การวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์.....	51
3.10 วิธีการวิเคราะห์คำพูดต่อเนือง.....	53
3.11 การเสนอผลการวิเคราะห์.....	61
4. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1.....	64
4.1 สัทลักษณะของ ว.1 ในคำพูดเทียบเสียง.....	65
4.2 สัทลักษณะของ ว.1 ในคำพูดต่อเนือง 1 พยางค์.....	69

สารบัญ (ต่อ)

ณ

บทที่	หน้า
4.3 สัทลักษณะของ ว.1 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	74
4.4 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 ในคำพูดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่อง.....	79
5. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2.....	81
5.1 สัทลักษณะของ ว.2 ในคำพูดเทียบเสียง.....	82
5.2 สัทลักษณะของ ว.2 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	87
5.3 สัทลักษณะของ ว.2 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	99
5.4 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 ในคำพูดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่อง.....	111
6. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3.....	115
6.1 สัทลักษณะของ ว.3 ในคำพูดเทียบเสียง.....	116
6.2 สัทลักษณะของ ว.3 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	120
6.3 สัทลักษณะของ ว.3 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	129
6.4 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 ในคำพูดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่อง.....	138
7. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4.....	141
7.1 สัทลักษณะของ ว.4 ในคำพูดเทียบเสียง.....	142
7.2 สัทลักษณะของ ว.4 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	147
7.3 สัทลักษณะของ ว.4 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	156
7.4 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.4 ในคำพูดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่อง.....	164
8. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5.....	167
8.1 สัทลักษณะของ ว.5 ในคำพูดเทียบเสียง.....	168
8.2 สัทลักษณะของ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	172
8.3 สัทลักษณะของ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	177
8.4 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.5 ในคำพูดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่อง.....	182

สารบัญ (ต่อ)

ญ

บทที่	หน้า
9. ระบบวรรณยุกต์และความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในระบบ.....	184
9.1 ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี.....	184
9.2 ความสัมพันธ์ของระบบวรรณยุกต์ในมิติต่างๆ.....	188
9.2.1 ความสัมพันธ์ของระบบวรรณยุกต์ในคำชุดเทียบเสียง และในคำพูดต่อเนื่อง.....	188
9.2.2 ความสัมพันธ์ของระบบวรรณยุกต์ในมิติของอำเภอที่ศึกษา.....	189
9.3 ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในระบบ.....	195
9.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ หน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ.....	195
9.3.1.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป).....	195
9.3.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป).....	202
9.3.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป).....	208
9.3.1.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5.....	214
9.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 กับ หน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ.....	220
9.3.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.1.....	220
9.3.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป).....	220
9.3.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย).....	226
9.3.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป).....	232
9.3.2.5 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส).....	238
9.3.2.6 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5.....	244
9.3.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 กับ หน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ.....	250
9.3.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.1.....	250
9.3.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.2 (พป).....	250
9.3.3.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พตย) กับ ว.2 (พตย).....	250
9.3.3.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป).....	250
9.3.3.5 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5.....	257
9.3.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 กับ หน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ.....	263
9.3.4.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.1.....	263

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
9.3.4.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.2 (พป).....	263
9.3.4.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พตส) กับ ว.2 (พตส).....	263
9.3.4.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.3 (พป).....	263
9.3.4.5 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5.....	263
9.3.5 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ หน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ.....	270
9.3.5.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.1.....	270
9.3.5.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.2 (พป).....	270
9.3.5.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.3 (พป).....	270
9.3.5.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.4 (พป).....	270
10. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	272
10.1 สรุปผล.....	272
10.2 อภิปรายผล.....	275
10.3 ข้อเสนอแนะ.....	290
รายการอ้างอิง.....	
ภาคผนวก.....	
ภาคผนวก ก.....	
ภาคผนวก ข.....	
ภาคผนวก ค.....	
ประวัติผู้เขียน.....	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพประกอบ		หน้า
ภาพที่ 1	แผนภูมิแสดงการแบ่งพิสัยระดับเสียง.....	5
ภาพที่ 2	แผนที่จังหวัดกาญจนบุรี.....	10
ภาพที่ 3	แผนที่อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี.....	13
ภาพที่ 4	แผนที่อำเภอด่านมะขามเตี้ย จังหวัดกาญจนบุรี.....	15
ภาพที่ 5	แผนที่อำเภอห้วยกระเจา จังหวัดกาญจนบุรี.....	18
ภาพที่ 6	แผนที่อำเภอห้วยกระเจา จังหวัดกาญจนบุรี.....	21
ภาพที่ 7	กล่องวรรณยุกต์ของ William J. Gedney (1972).....	23
ภาพที่ 8	รายการคำทดสอบเสียงวรรณยุกต์ของ William J. Gedney (1972).....	23
ภาพที่ 9	กล่องวรรณยุกต์ของ William J. Gedney (1972) เทียบกับอักษร 3 หมู่.....	25
ภาพที่ 10	รายการคำในกล่องวรรณยุกต์ของ William J. Gedney (1972) เทียบกับ อักษร 3 หมู่.....	25
ภาพที่ 11	การแยกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นทั้ง 4 ถิ่น.....	26
ภาพที่ 12	กล่องวรรณยุกต์ของระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง.....	27
ภาพที่ 13	กล่องวรรณยุกต์ของระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง.....	28
ภาพที่ 14	ระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี.....	43
ภาพที่ 15	คำชุดเทียบเสียงของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในระบบ.....	44
ภาพที่ 16	การแบ่งพิสัยระดับเสียง 5 ระดับ.....	49
ภาพที่ 17	กราฟแสดงพิสัยระดับเสียง 5 ระดับที่ได้จากการตี 6 เส้นลงบนกราฟ.....	50
ภาพที่ 18	ตัวอย่างกราฟดัดแปลงแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของ ว.1.....	50
ภาพที่ 19	กราฟค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของทุกหน่วยเสียงในระบบของนายเนียน ปาน ปาน.....	51
ภาพที่ 20	ลักษณะการรวมเสียงของ B123 และ A4 ในกล่องวรรณยุกต์ของภาษาไทย ถิ่นกาญจนบุรี.....	52
ภาพที่ 21	เปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่น กาญจนบุรี.....	53

สารบัญญภาพ (ต่อ)

๓

ภาพประกอบ		หน้า
ภาพที่ 22	แผนภูมิแสดงรายละเอียดของบริบทและจำนวนพยางค์ในรายการคำพูด ต่อเนื่องของ ว.1 ว.5 และ ว.6.....	56
ภาพที่ 23	แผนภูมิแสดงรายละเอียดของบริบทและจำนวนพยางค์ในรายการคำพูด ต่อเนื่องของ ว.2.....	57
ภาพที่ 24	แผนภูมิแสดงรายละเอียดของบริบทและจำนวนพยางค์ในรายการคำพูด ต่อเนื่องของ ว.3.....	58
ภาพที่ 25	แผนภูมิแสดงรายละเอียดของบริบทและจำนวนพยางค์ในรายการคำพูด ต่อเนื่องของ ว.4.....	59
ภาพที่ 26	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดเทียบเสียง อ.พนมทวน.....	66
ภาพที่ 27	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดเทียบเสียง อ.ท่าม่วง.....	66
ภาพที่ 28	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดเทียบเสียง อ.ด่านมะขามเตี้ย.....	67
ภาพที่ 29	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดเทียบเสียง อ.ห้วยกระเจา.....	67
ภาพที่ 30	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน.....	70
ภาพที่ 32	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง.....	70
ภาพที่ 32	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด่านมะขาม เตี้ย.....	71
ภาพที่ 33	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา.....	71
ภาพที่ 34	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน.....	75
ภาพที่ 35	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง.....	75
ภาพที่ 36	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่านมะขาม เตี้ย.....	76
ภาพที่ 37	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา.....	76
ภาพที่ 38	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 คำพูดเทียบเสียง อ.พนมทวน.....	83
ภาพที่ 39	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 คำพูดเทียบเสียง อ.ท่าม่วง.....	83
ภาพที่ 40	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 คำพูดเทียบเสียง อ.ด่านมะขามเตี้ย.....	84
ภาพที่ 41	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 คำพูดเทียบเสียง อ.ห้วยกระเจา.....	84
ภาพที่ 42	กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน	89

สารบัญญภาพ (ต่อ)

๗

ภาพประกอบ		หน้า
ภาพที่ 43	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนือง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง	89
ภาพที่ 44	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนือง 1 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย	90
ภาพที่ 45	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนือง 1 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา	90
ภาพที่ 46	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนือง 1 พยางค์ อ.พนมทวน	91
ภาพที่ 47	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนือง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง...	91
ภาพที่ 48	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนือง 1 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	92
ภาพที่ 47	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนือง 1 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	92
ภาพที่ 50	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนือง 1 พยางค์ อ.พนมทวน	93
ภาพที่ 51	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนือง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง...	93
ภาพที่ 52	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนือง 1 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	94
ภาพที่ 53	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนือง 1 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	94
ภาพที่ 54	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนือง 2 พยางค์ อ.พนมทวน	101
ภาพที่ 55	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนือง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง....	101
ภาพที่ 56	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนือง 2 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	102
ภาพที่ 57	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนือง 2 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	102
ภาพที่ 58	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนือง 2 พยางค์ อ.พนมทวน	103
ภาพที่ 59	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนือง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง...	103
ภาพที่ 60	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนือง 2 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	104

สารบัญญภาพ (ต่อ)

๘

ภาพประกอบ		หน้า
ภาพที่ 61	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	104
ภาพที่ 62	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน	105
ภาพที่ 63	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง...	105
ภาพที่ 64	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	106
ภาพที่ 65	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	106
ภาพที่ 66	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 คำพูดเทียบเสียงอ.พนมทวน.....	117
ภาพที่ 67	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 คำพูดเทียบเสียง อ.ท่าม่วง.....	117
ภาพที่ 68	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 คำพูดเทียบเสียง อ.ด่านมะขามเตี้ย.....	118
ภาพที่ 69	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 คำพูดเทียบเสียง อ.ห้วยกระเจา.....	118
ภาพที่ 70	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน	122
ภาพที่ 71	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง....	122
ภาพที่ 72	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	123
ภาพที่ 73	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	123
ภาพที่ 74	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน	124
ภาพที่ 75	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง...	124
ภาพที่ 76	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	125
ภาพที่ 77	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	125
ภาพที่ 78	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน.	131
ภาพที่ 79	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง.....	131

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ณ

ภาพประกอบ		หน้า
ภาพที่ 80	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	132
ภาพที่ 81	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	132
ภาพที่ 82	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน	133
ภาพที่ 83	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง..	133
ภาพที่ 84	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	134
ภาพที่ 85	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	134
ภาพที่ 86	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 คำพูดเทียบเสียง อ.พนมทวน.....	143
ภาพที่ 87	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 คำพูดเทียบเสียง อ.ท่าม่วง.....	143
ภาพที่ 88	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 คำพูดเทียบเสียง อ.ด่านมะขามเตี้ย.....	144
ภาพที่ 89	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 คำพูดเทียบเสียง อ.ห้วยกระเจา.....	144
ภาพที่ 90	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน	149
ภาพที่ 91	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง....	149
ภาพที่ 92	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	150
ภาพที่ 93	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	150
ภาพที่ 94	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน	151
ภาพที่ 95	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง..	151
ภาพที่ 96	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	152
ภาพที่ 97	กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	152

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ด

ภาพประกอบ		หน้า
ภาพที่ 98	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน	158
ภาพที่ 99	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง...	158
ภาพที่ 100	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	159
ภาพที่ 101	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	159
ภาพที่ 102	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน	160
ภาพที่ 103	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง...	160
ภาพที่ 104	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่าน มะขามเตี้ย.....	161
ภาพที่ 105	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วย กระเจา.....	161
ภาพที่ 106	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดเทียบเสียง อ.พนมทวน.....	169
ภาพที่ 107	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดเทียบเสียง อ.ท่าม่วง.....	169
ภาพที่ 108	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดเทียบเสียง อ.ด่านมะขามเตี้ย.....	170
ภาพที่ 109	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดเทียบเสียง อ.ห้วยกระเจา.....	170
ภาพที่ 110	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน.....	173
ภาพที่ 111	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง.....	173
ภาพที่ 112	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด่านมะขามเตี้ย	174
ภาพที่ 113	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา.....	174
ภาพที่ 114	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน.....	178
ภาพที่ 115	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง.....	178
ภาพที่ 116	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่านมะขามเตี้ย	179
ภาพที่ 117	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา.....	179
ภาพที่ 118	ระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐาน.....	185
ภาพที่ 119	ระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี.....	185
ภาพที่ 120	กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.1-ว.5 ในคำพูดเทียบเสียง.....	190

สารบัญภาพ (ต่อ)

ต

ภาพประกอบ	หน้า
ภาพที่ 121 กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.1-ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ (มน).....	191
ภาพที่ 122 กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.1-ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ (น).....	192
ภาพที่ 123 กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.1-ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ (มน).....	193
ภาพที่ 124 กราฟแสดงสัณฐานลักษณะของ ว.1-ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ (น).....	194
ภาพที่ 125 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดเทียบเสียง.....	197
ภาพที่ 126 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	199
ภาพที่ 127 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	201
ภาพที่ 128 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดเทียบเสียง.....	203
ภาพที่ 129 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	205
ภาพที่ 130 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	207
ภาพที่ 131 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดเทียบเสียง.....	209
ภาพที่ 132 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	211
ภาพที่ 133 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	213
ภาพที่ 134 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดเทียบเสียง.....	215
ภาพที่ 135 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	217
ภาพที่ 136 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	219
ภาพที่ 137 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำพูดเทียบเสียง.....	221
ภาพที่ 138 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์....	223
ภาพที่ 139 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์....	225
ภาพที่ 140 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำพูดเทียบเสียง.....	227
ภาพที่ 141 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์	229
ภาพที่ 142 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์	231
ภาพที่ 143 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดเทียบเสียง.....	233
ภาพที่ 144 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์...	235
ภาพที่ 145 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์...	237
ภาพที่ 146 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำพูดเทียบเสียง.....	239
ภาพที่ 147 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์	241

สารบัญญภาพ (ต่อ)

๓

ภาพประกอบ	หน้า
ภาพที่ 148 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์	243
ภาพที่ 149 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดเทียบเสียง.....	245
ภาพที่ 150 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	247
ภาพที่ 151 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	249
ภาพที่ 152 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดเทียบเสียง.....	252
ภาพที่ 153 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์...	254
ภาพที่ 154 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์...	256
ภาพที่ 155 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดเทียบเสียง.....	258
ภาพที่ 156 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	260
ภาพที่ 157 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	262
ภาพที่ 158 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดเทียบเสียง.....	265
ภาพที่ 159 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	267
ภาพที่ 160 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	269
ภาพที่ 161 เปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ของคน “ผู้ไท” และ “ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี”..	276
ภาพที่ 162 แผนที่สังเขปแสดงการอพยพและถิ่นที่อยู่อาศัยของชาวผู้ไท.....	279
ภาพที่ 163 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดเดี่ยวพยางค์เดียว (Tingsabadh & Deeprasert ,1997).....	281
ภาพที่ 164 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักในคำพยางค์ เดี่ยว (Tingsabadh & Deeprasert ,1997).....	281
ภาพที่ 165 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักในคำ พยางค์เดี่ยว (Tingsabadh & Deeprasert ,1997).....	281
ภาพที่ 166 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักในคำสอง พยางค์ (Tingsabadh & Deeprasert ,1997).....	282
ภาพที่ 167 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักในคำสอง พยางค์ (Tingsabadh & Deeprasert ,1997).....	282
ภาพที่ 168 เปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดเทียบเสียงของ ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐาน.....	283

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ท

ภาพประกอบ

หน้า

ภาพที่ 169	เปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ที่ลงเสียงหนักของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐาน	285
ภาพที่ 170	เปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐาน.....	286
ภาพที่ 171	เปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ที่ลงเสียงหนักของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐาน	287
ภาพที่ 172	เปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐาน.....	288

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
ตารางที่ 1	ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่น กลาง.....	29
ตารางที่ 2	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.1 ในคำพูดเทียบเสียง.....	68
ตารางที่ 3	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.1 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	73
ตารางที่ 4	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.1 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	78
ตารางที่ 5	ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.1 ในทุกบริบทข้อมูล.....	79
ตารางที่ 6	การจัดกลุ่มสัญลักษณ์ของ ว.1 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี.....	80
ตารางที่ 7	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 ในคำพูดเทียบเสียง.....	86
ตารางที่ 8	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป)ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	96
ตารางที่ 9	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) ในคำพูดต่อ เนื่อง 1 พยางค์.....	97
ตารางที่ 10	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) ในคำพูดต่อ เนื่อง 1 พยางค์.....	98
ตารางที่ 11	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป)ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	108
ตารางที่ 12	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) ในคำพูดต่อ เนื่อง 2 พยางค์.....	109
ตารางที่ 13	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) ในคำพูดต่อ เนื่อง 2 พยางค์.....	110
ตารางที่ 14	ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) ในทุกบริบทข้อมูล.....	111
ตารางที่ 15	ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) ในทุกบริบทข้อมูล.....	112
ตารางที่ 16	ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) ในทุกบริบทข้อมูล.....	113
ตารางที่ 17	การจัดกลุ่มสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี.....	114

สารบัญตาราง (ต่อ)

น

ตาราง		หน้า
ตารางที่ 18	การจัดกลุ่มศัพท์ลักษณะของ ว.2 (พตย) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี.....	114
ตารางที่ 19	การจัดกลุ่มศัพท์ลักษณะของ ว.2 (พตส) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี.....	114
ตารางที่ 20	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.3 ในคำพูดเทียบเสียง.....	119
ตารางที่ 21	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	127
ตารางที่ 22	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	128
ตารางที่ 23	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	136
ตารางที่ 24	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	137
ตารางที่ 25	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.3 (พป) ในทุกบริบทข้อมูล.....	138
ตารางที่ 26	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.3 (พตย) ในทุกบริบทข้อมูล.....	139
ตารางที่ 27	การจัดกลุ่มศัพท์ลักษณะของ ว.3 (พป) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี.....	140
ตารางที่ 28	การจัดกลุ่มศัพท์ลักษณะของ ว.3 (พตย) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี.....	140
ตารางที่ 29	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.4 ในคำพูดเทียบเสียง.....	146
ตารางที่ 30	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	154
ตารางที่ 31	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	155
ตารางที่ 32	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	162
ตารางที่ 33	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	163
ตารางที่ 34	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.4 (พป) ในทุกบริบทข้อมูล.....	164
ตารางที่ 35	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.4 (พตส) ในทุกบริบทข้อมูล.....	165
ตารางที่ 36	การจัดกลุ่มศัพท์ลักษณะของ ว.4 (พป) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี.....	166

สารบัญตาราง (ต่อ)

บ

ตาราง		หน้า
ตารางที่ 37	การจัดกลุ่มศัพท์ลักษณะของ ว.4 (พตส) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี.....	167
ตารางที่ 38	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.5 ในคำพูดเทียบเสียง.....	171
ตารางที่ 39	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	176
ตารางที่ 40	ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและศัพท์ลักษณะของ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	181
ตารางที่ 41	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.5 ในทุกบริบทข้อมูล.....	182
ตารางที่ 42	การจัดกลุ่มศัพท์ลักษณะของ ว.5 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี.....	183
ตารางที่ 43	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดเทียบเสียง....	195
ตารางที่ 44	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	198
ตารางที่ 45	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	200
ตารางที่ 46	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดเทียบเสียง....	202
ตารางที่ 47	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	204
ตารางที่ 48	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	206
ตารางที่ 49	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดเทียบเสียง....	208
ตารางที่ 50	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	210
ตารางที่ 51	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	212
ตารางที่ 52	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดเทียบเสียง.....	214
ตารางที่ 53	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	216
ตารางที่ 54	ตารางเปรียบเทียบศัพท์ลักษณะของ ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์...	218

สารบัญตาราง (ต่อ)

ป

ตาราง		หน้า
ตารางที่ 55	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง.....	220
ตารางที่ 56	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	222
ตารางที่ 57	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	224
ตารางที่ 58	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำชุดเทียบเสียง.....	226
ตารางที่ 59	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	228
ตารางที่ 60	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	230
ตารางที่ 61	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง.....	232
ตารางที่ 62	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	234
ตารางที่ 63	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	236
ตารางที่ 64	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำชุดเทียบเสียง.....	238
ตารางที่ 65	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	240
ตารางที่ 66	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	242
ตารางที่ 67	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียง....	244
ตารางที่ 68	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	246

สารบัญตาราง (ต่อ)

ผ

ตาราง		หน้า
ตารางที่ 69	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	248
ตารางที่ 70	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดเทียบเสียง.....	250
ตารางที่ 71	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	253
ตารางที่ 72	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	255
ตารางที่ 73	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดเทียบเสียง....	257
ตารางที่ 74	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	259
ตารางที่ 75	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	261
ตารางที่ 76	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดเทียบเสียง....	263
ตารางที่ 77	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์.....	266
ตารางที่ 78	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์.....	268
ตารางที่ 79	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของ ว.2 (พป) ของคน “ผู้ไท” และ คน “กาญจนบุรี”.....	276
ตารางที่ 80	ตารางเปรียบเทียบสัทธิลักษณ์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐาน.....	289

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ภาษาถิ่น คือภาษาย่อยที่พูดแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นต่างๆหรือบริเวณต่างๆที่ผู้พูดภาษานั้นๆอาศัยอยู่ ภาษาถิ่นอาจแตกต่างกันในเรื่องระบบเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ภาษาถิ่นที่สำคัญของไทยมีอยู่ 4 ภาษาคือ ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นใต้ และภาษาไทยถิ่นอีสาน ภาษาไทยถิ่นเหล่านี้มีความแตกต่างในเรื่องระบบเสียงและคำศัพท์เป็นหลักแต่มีความแตกต่างกันในด้านโครงสร้างของประโยคน้อยมาก (Kalaya Tingsabadh ,1980)

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า ในส่วนของระบบเสียงนั้น วรรณยุกต์เป็นตัวแปรทางภาษาที่สำคัญมากในการจำแนกภาษาไทยถิ่นและภาษาถิ่นย่อยต่างๆออกจากกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจำแนกภาษาไทยถิ่นกลาง เท่าที่ผ่านมาได้มีผู้ศึกษาวิจัยภาษาไทยถิ่นกลางที่พูดกันในจังหวัดต่างๆไว้หลายจังหวัด เช่น จังหวัดสุพรรณบุรี (Kalaya Tingsabadh ,1980 และ ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภิทัย, 2533) จังหวัดราชบุรี (ลอรัตน์ รัตนดิลิก ณ ภูเก็ต, 2526) จังหวัดอ่างทองและอยุธยา (ยาใจ มาลัยเจริญ, 2531) จังหวัดนครปฐม (จรรยา นวลจันทร์แสง, 2535) และจังหวัดเพชรบุรี (ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภิทัย และคณะ, 2534 ปัทมนิตย์ บัณฑิตกุล, 2526 อภิญญา พรสิป, 2537 และดารณี กฤษณะพันธ์, 2538) จากงานวิจัยต่างๆดังกล่าวผู้วิจัยพบว่า ภาษาไทยถิ่นกลางที่พูดกันในจังหวัดต่างๆเหล่านี้มีระบบวรรณยุกต์และสำเนียงพูดที่แตกต่างกันออกไป ทำให้สามารถแยกภาษาไทยถิ่นกลางออกเป็นภาษาถิ่นย่อยได้ สำเนียงพูดที่แตกต่างกันดังกล่าวเหล่านี้เนื่องมาจากความแตกต่างในเรื่องวรรณยุกต์เป็นสำคัญ

ภาษาไทยที่พูดกันในจังหวัดกาญจนบุรีเป็นอีกภาษาถิ่นย่อยหนึ่งของภาษาไทยถิ่นกลางที่มีลักษณะของระบบวรรณยุกต์และสำเนียงพูดแตกต่างจากภาษาถิ่นย่อยอื่นๆในภาษาไทยถิ่นกลาง จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า ยังไม่ปรากฏงานวิจัยที่ศึกษาภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีนี้มาก่อน ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นชาวจังหวัดกาญจนบุรีและใช้ทั้งภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐานในชีวิตประจำวันพบว่า สำเนียงพูดของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีลักษณะแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานอย่างเด่นชัด อีกทั้งผู้ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดกาญจนบุรีต่างทราบเป็นอย่างดีและเรียกสำเนียงพูดนี้ว่า “พูดเหน่อ” นอกจากนี้จากการศึกษางานวิจัยภาษาไทยถิ่นกลางในจังหวัดต่างๆที่ผ่านมา รวมทั้งจากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้เดินทางไป

จังหวัดต่างๆในภาคกลางพบว่า ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีนอกจากจะมีความแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานแล้วยังมีสำเนียงพูดที่แตกต่างไปจากจังหวัดอื่นๆในภาคกลาง เช่น จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดราชบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัดนครปฐม อีกด้วย และนอกจากนั้นผู้วิจัยได้ทำรายงานประกอบวิชา 2209657 วิชาภาษาถิ่น เรื่อง วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี โดยทดลองเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา 6 คน ใน 3 อำเภอคือ อ.ด่านมะขามเตี้ย อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง พบว่า สำเนียงพูดของคนในจังหวัดกาญจนบุรีด้วยกันเองมีลักษณะแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นที่ผู้พูดอาศัยอยู่ เช่น ผู้พูดที่อาศัยอยู่ในอำเภอพนมทวนซึ่งอยู่ติดกับจังหวัดสุพรรณบุรีจะพูดสำเนียงภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีแบบหนึ่ง ส่วนผู้พูดที่อาศัยในอำเภอท่าม่วงซึ่งอยู่บริเวณตรงกลางของจังหวัดจะมีสำเนียงพูดอย่างหนึ่ง หรือผู้พูดที่อาศัยอยู่ในอำเภอด่านมะขามเตี้ยซึ่งอยู่ติดกับจังหวัดราชบุรีจะมีสำเนียงพูดอีกแบบหนึ่ง ด้วยเหตุที่ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีลักษณะแตกต่างกันดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสำเนียงพูดของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีว่ามีลักษณะเหมือนหรือแตกต่างจากภาษาไทยถิ่นกลางอื่นๆ และในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีด้วยกันเองอย่างไรบ้าง

ในส่วนของวิธีการศึกษานั้น ผู้วิจัยได้เริ่มสังเกตในขณะที่เก็บข้อมูลสำหรับทำรายงานดังกล่าวข้างต้นพบว่า สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆที่ปรากฏในคำเดี่ยว (citation form) ซึ่งเป็นคำ 1 พยางค์ที่ออกเสียงโดดๆ มีลักษณะที่แตกต่างจากสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในถ้อยคำต่อเนื่อง (connected speech) ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้มาจากการสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนไทย และจากการศึกษางานวิจัยที่ใช้ข้อมูลที่เป็นคำเดี่ยวที่ผ่านมาพบว่าการศึกษาเฉพาะวรรณยุกต์ในบริบทของคำพยางค์เดี่ยวนั้นสามารถแสดงข้อแตกต่างระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางที่พูดกันในบริเวณต่างๆได้พอสมควรแต่แสดงได้ไม่ดีเท่าใดนัก ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยที่ศึกษาวรรณยุกต์ในบริบทของถ้อยคำต่อเนื่องเท่าที่ได้มีการศึกษาไว้แล้วนั้นพบว่า การศึกษาวรรณยุกต์โดยใช้ข้อมูลที่เป็นถ้อยคำต่อเนื่องจะมีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่หลากหลายและสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ดังกล่าวครอบคลุมรูปแบบส่วนใหญ่ของสำเนียงภาษาที่ศึกษา จากลักษณะความแตกต่างที่เด่นชัดระหว่างสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำเดี่ยวและในคำพูดต่อเนื่องดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในการสนทนาที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน โดยในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้จำกัดขอบเขตของข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นคำพูดต่อเนื่องประเภทบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำที่มีจำนวนพยางค์ 1-2 พยางค์เท่านั้น และศึกษาจากผู้บอกภาษาจำนวน 3 คนต่อ 1 จุดเก็บข้อมูล เพื่อต้องการสรุปเรื่องระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีให้เห็นอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจะศึกษาจากข้อมูลที่เป็นคำพูดเทียบเสียง

วรรณยุกต์ประกอบด้วย เพื่อให้เห็นสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ไม่มีการแปรไปตามบริบทต่างๆ

อนึ่ง เป็นที่ทราบกันเป็นอย่างดีว่า จังหวัดกาญจนบุรีเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีชนกลุ่มน้อยต่างๆอาศัยอยู่ในหลายอำเภอด้วยกัน เช่น อ.ไทรโยค อ.สังขละบุรี อ.ทองผาภูมิ และ อ.ศรีสวัสดิ์ เป็นต้น ในส่วนของงานวิจัยนี้จะเลือกศึกษาเฉพาะบริเวณอำเภอที่มีประชากรส่วนใหญ่เป็นคนไทยเชื้อชาติไทย และมีการติดต่อกับชนกลุ่มน้อยต่างๆน้อยที่สุดหรือไม่มีการติดต่อเลยรวมทั้งใช้ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งอำเภอที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาได้แก่ อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับระบบวรรณยุกต์ที่เป็นภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีอย่างแท้จริง

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำ 1-2 พยางค์ จากคำพูดต่อเนื่องและในคำชุดเทียบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันที่ อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันที่ อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา มีระบบวรรณยุกต์ระบบเดียวกันแต่มีสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันในทุกหน่วยเสียง

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันที่ อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา ซึ่งทั้ง 4 อำเภอนี้เป็นอำเภอที่มีประชากรส่วนใหญ่เป็นคนไทยเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย และใช้ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีในการติดต่อสื่อสาร ทั้งนี้เพื่อกำจัดอิทธิพลของภาษาชนกลุ่มน้อยต่างๆ

2. ศึกษาจากตัวแทนผู้บอกภาษาอำเภอละ 3 คนเป็นจำนวน 12 คน โดยทุกคนมีคุณสมบัติตามที่กำหนดเหมือนกัน เช่น อาชีพ เพศ อายุ การศึกษา และฐานะทางเศรษฐกิจ เป็นต้น เพื่อกำจัดตัวแปรทางด้านสังคมซึ่งจะมีผลต่อการแปรของวรรณยุกต์ที่แตกต่างกันออกไป

3. ศึกษาจากข้อมูล 2 ประเภทได้แก่ ข้อมูลจากคำพูดต่อเนื่อง และข้อมูลคำชุดเทียบเสียงวรรณยุกต์

4. ข้อมูลที่เป็นคำพูดต่อเนื่อง ได้มาจากการสนทนาระหว่างผู้วิจัยและผู้บอกภาษาในเรื่องต่างๆไปเกี่ยวกับสภาพชีวิต ความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ประเพณี และวัฒนธรรมต่างๆ เป็นต้น

5. ข้อมูลที่เป็นคำพูดต่อเนื่อง เลือกศึกษาเฉพาะคำพูดต่อเนื่องประเภทบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำ ที่มีจำนวนพยางค์ 1-2 พยางค์เท่านั้น

6. ข้อมูลที่เป็นคำพูดต่อเนื่อง ศึกษาเฉพาะปัจจัย 2 ประการคือ การลงเสียงหนักเบาและจำนวนพยางค์ในคำ

7. ข้อมูลที่เป็นคำพูดต่อเนื่อง ศึกษาการลงเสียงหนักเบาในพยางค์ใน 2 ระดับคือ พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนัก

8. ข้อมูลที่เป็นคำพูดเทียบเสียงวรรณยุกต์ ได้มาจากคำพูดเทียบเสียงในงานวิจัยของ ม.ร.ว.กัลยา ติงศรัทีย (2533) ที่ประกอบด้วยรายการคำ 3 ชุดคือ คำพูดเทียบเสียงพยางค์เป็นจำนวน 6 คำได้แก่ กา คา ซ่า ซ้า คำ ขา คำพูดเทียบเสียงพยางค์ตายสระเสียงยาวจำนวน 2 คำได้แก่ ขาด คาด และคำพูดเทียบเสียงพยางค์ตายสระเสียงสั้นจำนวน 2 คำได้แก่ ซัด คัด

9. วิเคราะห์การลงเสียงหนักเบาและจำนวนพยางค์ในคำด้วยการฟัง

10. วิเคราะห์สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ด้วยโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง WinCECIL และใช้โปรแกรม Excel Version 5 ในการแปลงผลเป็นกราฟเส้น

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เสนอแนวทางเพิ่มเติมในการศึกษาการแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในบริบทของคำพูดต่อเนื่องที่มาจากสนทนา

2. ทำให้ทราบถึงภาพรวมของการแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3. เป็นการบันทึกสำเนียงพื้นบ้านของภาษาไทยถิ่นเอาไว้เพื่อประโยชน์สำหรับผู้ที่สนใจศึกษาในด้านนี้ต่อไป

1.6 สัญลักษณ์ คำย่อ และนิยามศัพท์ที่ใช้ในงานวิจัย

1.6.1 สัญลักษณ์

[] แทนเสียงวรรณยุกต์ เช่น [35] หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลาง-ขึ้น หรือ [21] หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลาง-ก่อนข้างต่ำ-ตก

สัญลักษณ์ในการบรรยายสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ในการบรรยายสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้ตัวเลข 1-5 ในการแสดงระดับเสียงและลักษณะการขึ้น-ตกของเสียงวรรณยุกต์ตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนถึงจุดสิ้นสุดของเสียง ในการบรรยายสัญลักษณ์ของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์อาจประกอบด้วยตัวเลข 2-4 ตัว ตัวเลขตัวแรกแสดงระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของวรรณยุกต์ ตัวเลขสุดท้ายแสดงระดับเสียงที่จุดสิ้นสุดของวรรณยุกต์ และตัวเลขตัวที่ 2 และ 3 (ถ้ามี) จะแสดงระดับเสียงในจุดที่มีการเปลี่ยนแปลงระดับเสียง โดยได้แบ่งระดับเสียงเป็น 5 ระดับเสียงคือ

1	หมายถึง	เสียงต่ำ
2	หมายถึง	เสียงกลางค่อนข้างต่ำ
3	หมายถึง	เสียงกลาง
4	หมายถึง	เสียงกลางค่อนข้างสูง
5	หมายถึง	เสียงสูง

นอกจากจะแสดงตัวเลขแล้ว ในแต่ละระดับผู้วิจัยยังใช้สัญลักษณ์ [[^]] และ [_v] ซึ่งแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับระดับเสียงของเสียงวรรณยุกต์เพิ่มขึ้นจากที่ใช้กันโดยทั่วไปเช่นเดียวกับงานวิจัยของ ม.ร.ว.กัลยา ติงศภทิพย์ (2533) การที่ผู้วิจัยสามารถแสดงระดับเสียงได้ละเอียดมากในงานวิจัยนี้เป็นเพราะผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียงเป็นสำคัญ ตัวเลขที่ใช้แสดงระดับเสียงได้แก่ 1 ถึง 5 ซึ่งมาจากการแบ่งพิสัยระดับเสียงของผู้ออกภาษาแต่ละคนออกเป็น 5 ระดับ ในแต่ละระดับผู้วิจัยยังแบ่งออกเป็นอีก 3 ส่วน ส่วนบนแสดงด้วยสัญลักษณ์ [[^]] และส่วนล่างแสดงด้วยสัญลักษณ์ [_v] เพิ่มขึ้นจากตัวเลข ส่วนกลางนั้นแสดงด้วยตัวเลขโดยไม่มีสัญลักษณ์อื่นประกอบ ดังนี้

พิสัยระดับเสียง ของ ผู้ออกภาษาแต่ละคน	5^{\wedge}	5	5_v	ระดับ 5 สูง
	4^{\wedge}	4	4_v	ระดับ 4 กลางค่อนข้างสูง
	3^{\wedge}	3	3_v	ระดับ 3 กลาง
	2^{\wedge}	2	2_v	ระดับ 2 กลางค่อนข้างต่ำ
	1^{\wedge}	1	1_v	ระดับ 1 ต่ำ

ภาพที่ 1 แผนภูมิแสดงการแบ่งพิสัยระดับเสียง

ตัวอย่างการใช้ตัวเลขแสดงระดับเสียงและลักษณะการขึ้น-ตกของเสียง เช่น

[452] หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นของระดับเสียงอยู่ที่ตรงกลางของเสียงกลางค่อนข้างสูง จากนั้นระดับเสียงสูงขึ้นถึงตรงกลางของเสียงสูงและตกลงไปสิ้นสุดที่ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ

[1^3.] หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นอยู่ที่ช่วงบนของเสียงต่ำ จากนั้นระดับเสียงสูงขึ้นไปจนจบพยางค์ที่ช่วงล่างของเสียงกลาง

[5.2^] หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นที่ช่วงล่างของเสียงสูง จากนั้นระดับเสียงตกลงไปจนจบพยางค์ที่ช่วงบนของเสียงกลางค่อนข้างต่ำ เป็นต้น

1.6.2 คำย่อ

Hz ย่อมาจาก Hertz หมายถึง หน่วยวัดค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์

ms ย่อมาจาก millisecond หมายถึง มิลลิวินาที

ว. ย่อมาจาก หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่

ว.1 หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1

ว.2 หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2

ว.3 หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3

ว.4 หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4

ว.5 หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5

ว.6 หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6

อ. ย่อมาจาก อ้าเภาอ

ต. ย่อมาจาก ต้าบด

พ ย่อมาจาก พยางค์

มน ย่อมาจาก พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

น ย่อมาจาก พยางค์ที่ลงเสียงหนัก

พป ย่อมาจาก พยางค์เป็น ได้แก่ พยางค์ที่ลงท้ายด้วยสระ พยัญชนะนาสิก หรือ พยัญชนะกึ่งสระ เช่น ตา จาน หม้อ ไก่ เป็นต้น

พตย ย่อมาจาก พยางค์ตายสระเสียงยาว ได้แก่ พยางค์ที่ประกอบด้วยสระเสียงยาว และลงท้ายด้วยพยัญชนะเสียงกัก เช่น เหงือก เลือด บาดร ขาด คาด เป็นต้น

พตส ย่อมาจาก พยางค์ตายสระเสียงสั้น ได้แก่ พยางค์ที่ประกอบด้วยสระเสียงสั้น และลงท้ายด้วยพยัญชนะเสียงกัก เช่น สับ เบ็ด ขัด คัด เป็นต้น

ชทส ย่อมาจาก คำชุดเทียบเสียงวรรณยุกต์ หรือ คำชุดเทียบเสียง

1.6.3 นิยามศัพท์

คำเดี่ยว (Citation Form) หมายถึง คำหนึ่งพยางค์ที่มีการเปล่งเสียงโดดๆ เป็นคำที่ใช้ทั่วไปในภาษาไทย ได้มาจากการเก็บข้อมูลโดยวิธีตั้งคำถาม

คำชุดเทียบเสียงวรรณยุกต์ (Tone-set wordlist) หมายถึง คำหนึ่งพยางค์ที่ออกเสียงโดดๆ ประกอบด้วยคำชุดเทียบเสียง (Minimal Set) 3 ชุดคือ ชุดที่ 1 กา ข่า ข้ำ คำ ขา ชุดที่ 2 ขาด คาด และชุดที่ 3 ชัด คัด

คำพูดต่อเนื่อง (Connected Speech) หมายถึง คำพูดที่พูดต่อเนื่องกันในสถานการณ์จริง ในการใช้ภาษาสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน ได้มาจากคำพูดที่ผู้บอกภาษาสนทนากับผู้วิจัย

คำพูดบอกเล่า หมายถึง คำพูดที่ผู้พูดใช้พูดโดยใช้โครงสร้างของประโยคบอกเล่า กล่าวคือ ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธหรือคำแสดงคำถามใดๆในโครงสร้าง

คำพยางค์เป็น หมายถึง คำที่ปรากฏในข้อมูลที่มีโครงสร้างแบบพยางค์เป็น ได้แก่ คำที่มีสระเสียงยาวและมีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงสระ เสียงนาสิก และเสียงกึ่งสระ เช่น มือ เรือ ควาย หู ขา เป็นต้น

คำพยางค์ตาย หมายถึง คำที่ปรากฏในข้อมูลที่มีโครงสร้างแบบพยางค์ตาย ได้แก่ คำที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกัก ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ พยางค์ตายสระเสียงยาว (พตย) คือคำที่มีสระเสียงยาวและลงท้ายด้วยพยัญชนะเสียงกัก เช่น กวาด เลือด ขาด คาด แปด เป็นต้น และพยางค์ตายสระเสียงสั้น (พตส) คือคำที่มีสระเสียงสั้นและลงท้ายด้วยพยัญชนะเสียงกัก เช่น กัด ชุด จับ ติด เบ็ด เป็นต้น

ค่าความถี่มูลฐาน (Fundamental Frequency หรือ F_0) หมายถึง ความถี่องค์ประกอบย่อยที่ต่ำที่สุดที่ปรากฏในแถบภาพเสียงหรืออัตราการสั่นของเส้นเสียง ถ้าเส้นเสียงมีอัตราการสั่นมากรอบต่อวินาที เสียงที่ได้ยินจะเป็นเสียงสูงหรือมีความถี่สูง ถ้าเส้นเสียงมีอัตราการสั่นน้อยรอบต่อวินาที เสียงที่ได้ยินจะเป็นเสียงต่ำหรือมีความถี่ต่ำ ค่าความถี่มูลฐานมีหน่วยเป็นรอบต่อวินาที (cycle per second หรือ cps) หรือเป็น เฮิรตซ์ (Hertz)

ค่าระยะเวลา (Duration) หมายถึง ระยะเวลาที่ใช้ในการเปล่งเสียง มีหน่วยเป็น มิลลิวินาที (Millisecond หรือ ms)

ค่าความถี่มูลฐานจริง หมายถึง ค่าความถี่มูลฐานของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำแต่ละคำ เป็นค่าความถี่ที่ได้จากการวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ด้วยโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง

ค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย หมายถึง ค่าเฉลี่ยของค่าความถี่มูลฐานของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำที่ผู้บอกภาษาออกเสียงคำละ 5 ครั้ง

1.7 รายละเอียดเกี่ยวกับจังหวัดกาญจนบุรี

1. ที่ตั้ง

จังหวัดกาญจนบุรีเป็นจังหวัดทางภาคกลางด้านตะวันตกของประเทศไทย ตั้งอยู่ระหว่างเส้นรุ้งที่ 13 45' เหนือ กับ 15 40' และอยู่ระหว่างเส้นแวงที่ 48 15' ตะวันออก กับ 99 53' ตะวันตก มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 19,483.148 ตารางกิโลเมตร หรือ 12,176,967 ไร่ เป็นจังหวัดที่มีเนื้อที่มากเป็นอันดับ 3 ของประเทศไทยรองจากจังหวัดเชียงใหม่และนครราชสีมา มีระยะห่างจากกรุงเทพมหานครทางรถยนต์ประมาณ 129 กิโลเมตร ทางรถไฟประมาณ 133 กิโลเมตร

2. อาณาเขต

ทิศเหนือ ติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐนิยมแห่งสหภาพพม่า อ.อุ้มผาง จังหวัดตาก และ อ.บ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี

ทิศใต้ ติดต่อกับ อ.บ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ อ.ด่านซ้าย กิ่งอำเภอหนองหญ้าไซ อ.คูทอง อ.สองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี และ อ.กำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

ทิศตะวันตก ติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งสหภาพพม่า โดยมีทิวเขาตะนาวศรีเป็นแนวเขตแดนระหว่างประเทศ

3. ลักษณะทางกายภาพ

พื้นที่ของจังหวัดกาญจนบุรีส่วนใหญ่เป็นภูเขาปกคลุมด้วยต้นไม้หนาทึบ มีเทือกเขาสูงสลับซับซ้อนซึ่งเป็นต้นกำเนิดของต้นน้ำลำธารที่สำคัญของจังหวัด บริเวณที่เป็นภูเขามีเทือกเขาถนนธงชัยอยู่ทางตอนเหนือค่อนมาถึงตอนกลางของจังหวัด และมีเทือกเขาตะนาวศรีทางด้านตะวันตกของจังหวัดทอดยาวตลอดแนวชายแดนติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งสหภาพพม่า พื้นที่ถัดจากเชิงเขาเป็นที่ราบสูงสลับเขาเตี้ยๆ และป่าละเมาะ โดยพื้นที่จะลาดเอียงไป

ทางด้านตะวันออกและทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัด นอกจากนี้ในบางพื้นที่เป็น บริเวณที่ราบลุ่มอุดมสมบูรณ์ ส่วนใหญ่อยู่ในเขตพื้นที่ชลประทาน 2 ฝั่งแม่น้ำแม่กลอง ภูมิอากาศโดยทั่วไปของจังหวัดเป็นแบบร้อนชื้น

4. จำนวนประชากรและการประกอบอาชีพ

จังหวัดกาญจนบุรีมีจำนวนประชากรทั้งหมด 775,198 คน ประชากรส่วนใหญ่ในจังหวัด ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ได้แก่ ทำนา และปลูกพืชไร่ เช่น อ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพด ยาสูบ ละหุ่ง สับปะรด แตงโม ถั่วลิสง เป็นต้น นอกจากนี้ประชากรบางส่วนยังมีอาชีพกสิกรรม ได้แก่ เลี้ยงสัตว์ เช่น โค กระบือ สุกร เป็นต้น รวมทั้งอาชีพการทำเหมืองแร่และป่าไม้

5. เขตการปกครอง

จังหวัดกาญจนบุรีแบ่งการปกครองออกเป็น 13 อำเภอ 98 ตำบลและ 869 หมู่บ้าน ได้แก่

1. อ.เมืองกาญจนบุรี	2. อ.ทองผาภูมิ	3. อ.ท่าม่วง
4. อ.ท่ามะกา	5. อ.ไทรโยค	6. อ.บ่อพลอย
7. อ.พนมทวน	8. อ.เลาขวัญ	9. อ.ศรีสวัสดิ์
10. อ.สังขละบุรี	11. อ.หนองปรือ	12. อ.ห้วยกระเจา
13. อ.ด่านมะขามเตี้ย		

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.8 รายละเอียดเกี่ยวกับอำเภอพนมทวน

1. ประวัติความเป็นมา

อ.พนมทวน เป็นดินแดนชุมชนที่มีมาช้านานควบคู่กับประวัติความเป็นมาของชุมชนชาวกาญจนบุรีโบราณ นักโบราณคดีกรมศิลปากรสันนิษฐานว่าเป็นที่ตั้งของชุมชนมาตั้งแต่สมัยยุคโลหะ (Metal Age) มีการขุดพบภาชนะสำริด ขวานหินขัด เครื่องปั้นดินเผา และวัตถุโบราณอื่นๆ อีกมากมายที่หมู่บ้านดอนตาเพชร ตำบลดอนตาเพชร

อ.พนมทวน เป็นหนึ่งในสามอำเภอยุคแรกตั้งจังหวัดกาญจนบุรี เดิมชื่อว่าอำเภอเหนือ เนื่องจากเป็นชุมชนที่อยู่ทางทิศเหนือของที่ตั้งจังหวัด ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2374 ในสมัยรัชกาลที่ 3 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ทรงแบ่งเขตจังหวัดกาญจนบุรีและที่ตั้งจังหวัดใหม่ จึงได้ทรงเปลี่ยนชื่อ “อำเภอเหนือ” เป็น “อำเภอบ้านทวน” เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ที่เป็นภูเขาและแม่น้ำไหลทวนไปทางทิศเหนือ

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงปรับปรุงการปกครองของหัวเมืองใหม่ อำเภอบ้านทวนจึงได้รับการเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “อำเภอพนมทวน” เมื่อประมาณ ร.ศ. 114 หรือ พ.ศ. 2483

2. ที่ตั้ง

อ.พนมทวน ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของจังหวัดกาญจนบุรี มีระยะห่างจากจังหวัดกาญจนบุรีประมาณ 24 กิโลเมตร ตามทางหลวงแผ่นดินสายอุ้มถอง-กาญจนบุรี

3. อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ อ.ห้วยกระเจา จังหวัดกาญจนบุรี
ทิศใต้	ติดต่อกับ อ.ท่าม่วง อ.ท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ อ.อุ้มถอง อ.สองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ อ.เมือง อ.บ่อพลอย จังหวัดกาญจนบุรี

4. ลักษณะทางกายภาพ

อ.พนมทวน มีเนื้อที่ประมาณ 535.78 ตารางกิโลเมตร ลักษณะภูมิประเทศทางด้านทิศใต้เป็นที่ราบ ทิศเหนือเป็นที่ราบสูง ป่าโปร่ง และมีภูเขาบางส่วน ส่วนทางด้านทิศตะวันตกเป็นที่ราบลุ่มเหมาะแก่การเพาะปลูกพืชไร่และทำนาข้าว ลักษณะอากาศโดยทั่วไปจะเป็นแบบร้อนชื้น

ฤดูร้อนอากาศร้อนและแห้งแล้งเป็นระยะเวลานาน ส่วนในฤดูฝนปริมาณน้ำฝนน้อยมากและฝนมักไม่ตกต้องตามฤดูกาล และในฤดูหนาวอากาศจะเย็นโดยเริ่มตั้งแต่เดือน พฤศจิกายนถึงมกราคม

5. จำนวนประชากรและการประกอบอาชีพ

จำนวนประชากรทั้งหมดของ อ.พนมทวน มี 53,212 คน ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 80 ประกอบอาชีพทางด้านเกษตรกรรม ได้แก่การทำนาและปลูกพืชไร่ เช่น อ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพด และพืชไร่อื่นๆ นอกจากนั้นประชากรบางส่วนมีอาชีพประมงและเลี้ยงสัตว์ เช่น โค กระบือ อีกด้วย ดังนั้นเศรษฐกิจโดยทั่วไปจึงขึ้นอยู่กับภาวะผลผลิตทางการเกษตรเป็นสำคัญ โดยเฉพาะราคาข้าวและราคาพืชไร่ในแต่ละปี

6 เขตการปกครอง

อ.พนมทวน แบ่งการปกครองออกเป็น 8 ตำบล 89 หมู่บ้าน นอกจากนั้นยังมีการจัดการบริหารส่วนท้องถิ่นอีก 3 หน่วยคือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด สุขาภิบาล 2 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบลอีก 7 แห่ง ต.ดอนเจดีย์ ซึ่งเป็นตำบลที่ผู้วิจัยใช้เป็นจุดเก็บข้อมูลประกอบด้วย 8 หมู่บ้าน

1.9 รายละเอียดเกี่ยวกับอำเภอท่าม่วง

1. ที่ตั้ง

อ.ท่าม่วงตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดกาญจนบุรีเป็นระยะทาง 12 กิโลเมตร

2. อาณาเขต

ทิศเหนือ ติดต่อกับ อ.เมือง อ.พนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี

ทิศใต้ ติดต่อกับ อ.จอมบึง อ.โพธาราม จังหวัดราชบุรี และ อ.ท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ อ.ท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี และ อ.บ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ อ.เมือง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย จังหวัดกาญจนบุรี

3. ลักษณะทางกายภาพ

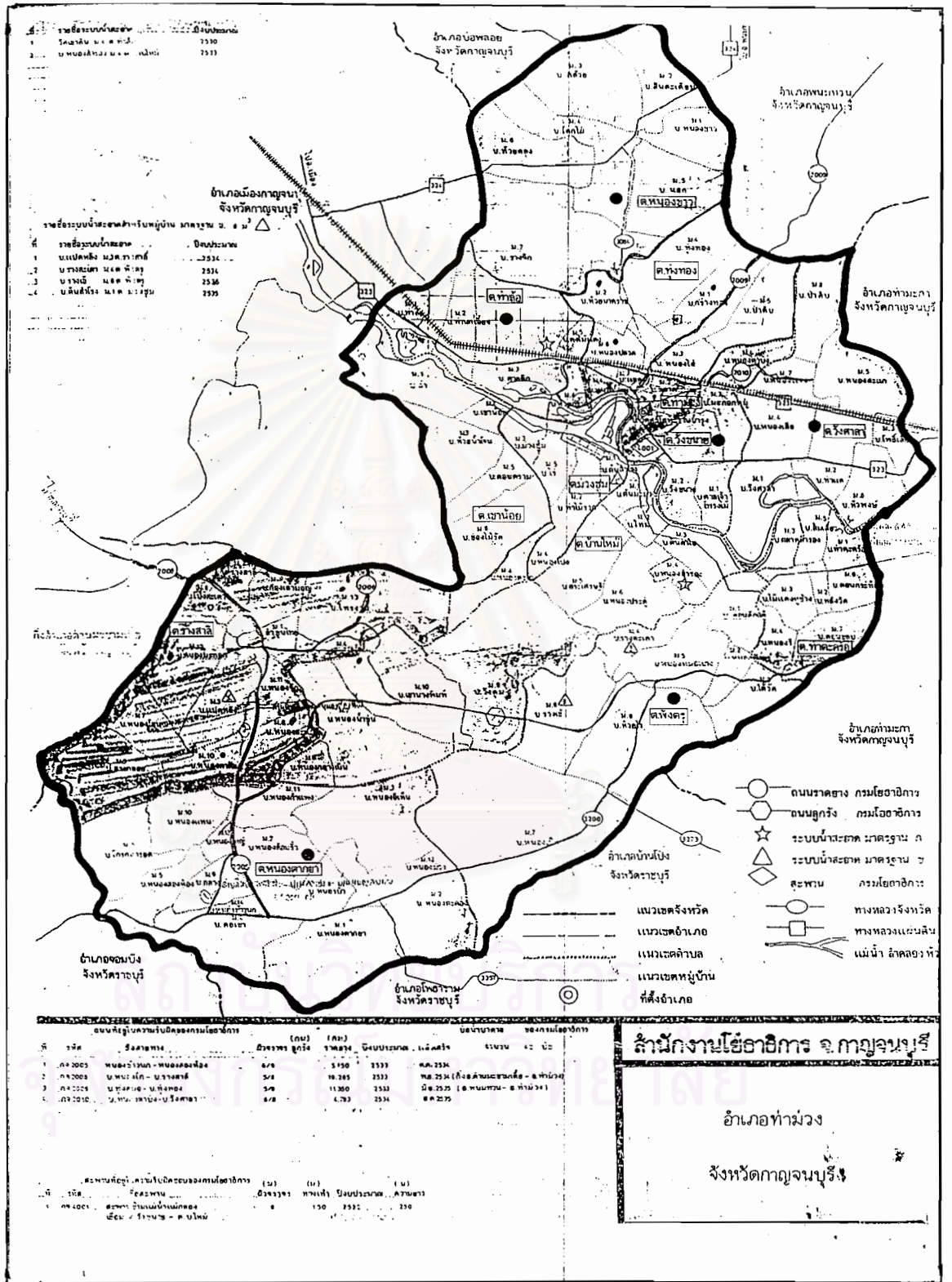
อ.ท่าม่วง มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 700 ตารางกิโลเมตร ลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ราบลุ่มเหมาะแก่การเพาะปลูกพืชไร่และทำนา ในบางพื้นที่เป็นภูเขา ลักษณะอากาศมีลักษณะคล้ายกับภูมิอากาศโดยทั่วไปของจังหวัดกาญจนบุรี

4. จำนวนประชากรและการประกอบอาชีพ

จำนวนประชากรทั้งหมดของ อ.ท่าม่วงมีประมาณ 107,613 คน ราษฎรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางด้านเกษตรกรรม ได้แก่ การทำนา ทำสวน เลี้ยงสัตว์ และประมง โดยพื้นที่ประกอบการเกษตรส่วนใหญ่ใช้ในการทำไร่ เช่น ไร่อ้อย มันสำปะหลัง และข้าวโพดฝักอ่อน นอกจากนี้ยังมีการประกอบอาชีพด้านอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม

5. เขตการปกครอง

อ.ท่าม่วง แบ่งการปกครองออกเป็น 13 ตำบล 101 หมู่บ้าน นอกจากนี้ยังมีการจัดการบริหารส่วนท้องถิ่นอีก 2 หน่วยคือ องค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 13 แห่ง และสุขาภิบาล 4 แห่ง ต.หนองขาว ซึ่งเป็นตำบลที่ผู้วิจัยใช้เป็นจุดเก็บข้อมูลประกอบด้วย 7 หมู่บ้าน

ภาพที่ 4 แผนที่อำเภอท่ามะม่วง จังหวัดกาญจนบุรี

1.10 รายละเอียดเกี่ยวกับอำเภอด่านมะขามเตี้ย

1. ประวัติความเป็นมา

อ.ด่านมะขามเตี้ย มีประวัติการตั้งหมู่บ้านมานานกว่า 200 ปี จากคำบอกเล่าที่ถ่ายทอดสืบต่อกันมากล่าวว่า เดิมพื้นที่ในแถบนี้เป็นด่านตรวจเข้าออกแนวชายแดนของเมืองกาญจนบุรี ในยามปกติราษฎรใช้เป็นเส้นทางเพื่อการค้าขายสินค้าและของป่านานาชนิด เมื่อครั้งที่พม่ายกทัพมาตีไทยในศึกสงครามเก้าทัพ ซึ่งตรงกับในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ในครั้งนั้น “ขุนด่าน” พร้อมด้วยทหารไทยที่ประจำด่านได้ต่อสู้ประจัญบานกับทหารพม่าอย่างไม่เกรงกลัวกำลังข้าศึกที่มีมากกว่าจนตัวตายกลางสนามรบ ณ บริเวณด้านแห่งนี้ ด้วยความกล้าหาญและความเสียสละชีพเพื่อบ้านเมือง ประชาชนที่เคารพนับถือจึงร่วมมือกันสร้าง “ศาลเจ้าพ่อขุนด่าน” ขึ้นเพื่อเป็นที่เคารพสักการะและระลึกถึงคุณงามความดีของท่านสืบมาพร้อมกับจัดให้มีงานสักการะดวงวิญญาณท่านในระหว่างวันที่ 20-21 เมษายน ของทุกปี

บางกระแสเล่ากันว่าเดิมบริเวณนี้มีต้นมะขามอยู่ต้นหนึ่งเตี้ยมากขึ้นอยูริมหนองน้ำใหญ่ เมื่อราษฎรไปตั้งบ้านเรือนอยู่เป็นจำนวนมากจึงได้เรียกชื่อเป็น บ้านหนองมะขามเตี้ย โดยที่พื้นที่แถบนี้มีช่องทางเดินติดต่อกับชายแดนพม่ามีผู้คนเดินทางเข้าออกอยู่เป็นจำนวนมาก ต่อมาทางราชการจึงได้ตั้งโรงพักขึ้นหลังหนึ่งมีเจ้าหน้าที่อยู่รักษาอยู่เป็นประจำเพื่อคอยตรวจจับผู้คนหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นด่านคอยตรวจคน ต่อมาจึงได้เรียกเปลี่ยนจาก บ้านหนองมะขามเตี้ย เป็น บ้านด่านมะขามเตี้ย จนถึงทุกวันนี้

อ.ด่านมะขามเตี้ย เดิมมีฐานะเป็นกิ่งอำเภอซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้ประกาศแบ่งพื้นที่บางส่วนของอำเภอเมืองกาญจนบุรีจำนวน 3 ตำบล ได้แก่ ต.ด่านมะขามเตี้ย ต.กลอนโคด และ ต.จระเข้เผือก มาจัดตั้งเป็นกิ่งอำเภอ เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2533 ต่อมาเมื่อมีจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น มีชุมชนและชุมชนการค้าหนาแน่นขึ้น ทางราชการจึงได้ยกฐานะตั้งขึ้นเป็นอำเภอ เมื่อวันที่ 7 กันยายน 2538

2. ที่ตั้ง

อ.ด่านมะขามเตี้ย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของจังหวัดกาญจนบุรี มีระยะห่างจากศาลากลางจังหวัดโดยทางรถยนต์ประมาณ 30 กิโลเมตร

3. อาณาเขต

ทิศเหนือ ติดต่อกับ ต.บ้านเก่า ต.วังเย็น ต.หนองหญ้า อ.เมือง จังหวัดกาญจนบุรี
 ทิศใต้ ติดต่อกับ ต.แก้มอ้น อ.จอมบึง และ ต.ป่าหวาย ต.สวนผึ้ง อ.สวนผึ้ง
 จังหวัดราชบุรี
 ทิศตะวันออก ติดต่อกับ ต.รางสาลี่ อ.ท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี
 ทิศตะวันตก ติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งประเทศไทย และ ต.บ้าน
 เก่า อ.เมือง จังหวัดกาญจนบุรี

4. ลักษณะทางกายภาพ

อ.ด่านมะขามเตี้ย มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 623 ตารางกิโลเมตร สภาพภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นที่ราบเชิงเขาและที่ราบลุ่มประมาณ 75% ของพื้นที่อำเภอ สภาพของดินมีลักษณะเป็นดินร่วนปนทรายและเป็นลูกรังเป็นบางแห่ง ในบางพื้นที่เป็นภูเขาซึ่งมีความสูงปานกลาง มีลักษณะเป็นทิวเขาและกระจัดกระจายทั่วไปในพื้นที่ประมาณ 50% ของพื้นที่อำเภอ นอกจากนั้นอีกประมาณ 10% ของพื้นที่อำเภอเป็นพื้นที่น้ำซึ่งมีแม่น้ำแควน้อยไหลผ่านเป็นเขตอำเภอทางทิศเหนือมีความยาวประมาณ 25 กิโลเมตร และมีลำห้วยหลายสายไหลผ่านพื้นที่อำเภอ เช่น ห้วยลำภาชี ห้วยลำขลุ้ง เป็นต้น

ลักษณะภูมิอากาศมี 3 ฤดู ประกอบด้วย ฤดูร้อนซึ่งมีอากาศค่อนข้างร้อนจัด ฤดูฝนจะมีฝนตกทั้งพื้นที่และอาจมีทั้งช่วงบ้าง และฤดูหนาวอากาศจะเย็นและหนาวเย็นมากในบางพื้นที่

5. จำนวนประชากรและการประกอบอาชีพ

จำนวนประชากรทั้งหมดของ อ.ด่านมะขามเตี้ยมี 31,370 คน ราษฎรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตรกรรม ได้แก่ การทำนา ทำไร่ เลี้ยงสัตว์ เช่น โค กระบือ สุกร เป็ด ไก่ เป็นต้น และการประมง โดยราษฎรจะใช้พื้นที่ส่วนใหญ่ในการเพาะปลูกพืชไร่ เช่น อ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพด ฝรั่ง สับปะรด เป็นต้น รวมทั้งการปลูกพืชสวน ปลูกผักสวนครัว ไม้ผล และไม้ยืนต้นอื่นๆ

6. เขตการปกครอง

อ.ด่านมะขามเตี้ย มีการบริหารราชการส่วนภูมิภาคโดยแบ่งเขตการปกครองตาม พ.ร.บ. ลักษณะการปกครองพื้นที่ พ.ศ. 2457 เป็นตำบลและหมู่บ้าน จำนวน 4 ตำบล 38 หมู่บ้าน และมีการจัดการบริหารส่วนท้องถิ่น 3 หน่วยคือ สุขาภิบาล 1 แห่ง สภาตำบล 1 แห่ง และองค์การ

1.11 รายละเอียดเกี่ยวกับอำเภอห้วยกระเจา

1. ประวัติความเป็นมา

อ.ห้วยกระเจา นี้ ทาง อ.พนมทวน ได้มีความคิดจัดตั้งเป็นกิ่งอำเภอโดยเหตุผลเนื่องจากอาณาเขตท้องที่ของ อ.พนมทวน กว้างขวางและมีประชากรจำนวนมาก รวมทั้งอาณาเขตบริเวณแถบนี้อยู่ห่างไกลจากที่ว่าการ อ.พนมทวน มาก จึงทำให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อนและลำบากมากในการเดินทางไปติดต่อกับทางราชการ อีกทั้งในอนาคตคาดว่าจะมีความเจริญเกิดขึ้นในบริเวณนี้ จึงได้ให้มาตั้งกิ่งอำเภอที่หมู่ 6 ตำบลห้วยกระเจา บริเวณริมถนนสายบ่อพลอย-คูทอง หลักกิโลเมตรที่ 22 มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 200 ไร่ ซึ่งเดิมที่ดินบริเวณที่ตั้งอำเภอเป็นที่ดินในเขตพระราชกฤษฎีกา 2481 ซึ่งทางทหารได้ส่งมอบเอาไว้ใช้ในราชการทหาร และได้ทำเรื่องขอใช้ที่ดินและได้รับความเห็นชอบจากทางทหารให้ใช้ที่ดินได้เมื่อ พ.ศ.2537 โดยที่ดินที่ใช้เป็นที่ตั้งที่ว่าการกิ่งอำเภอและศูนย์ราชการต่างๆอยู่บริเวณชายเขาแหลม เขาน้ำว้าง และเขาคอก ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีทิวทัศน์สวยงามมาก ต่อมาได้รับการประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 31 มีนาคม 2537 ให้แบ่งพื้นที่อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี ตั้งขึ้นเป็นกิ่งอำเภอห้วยกระเจา เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2537

คำว่า “ห้วยกระเจา” เดิมชาวบ้านเรียกว่า “ห้วยกบเจา” ซึ่งมีประวัติมาจากที่บริเวณทิศตะวันออกของหมู่บ้านมีห้วยที่มีกบตัวใหญ่มากอาศัยอยู่เป็นประจำ โดยจะมานั่งจับเจ้าให้ชาวบ้านได้เห็น ชาวบ้านจึงเรียกห้วยนี้ว่า “ห้วยกบเจา” และต่อมาได้กลายเป็น “ห้วยกระเจา” มาถึงทุกวันนี้

1.ที่ตั้ง

อ.ห้วยกระเจา ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของจังหวัดกาญจนบุรี มีระยะทางห่างจากศาลากลางจังหวัดโดยทางรถยนต์ประมาณ 60 กิโลเมตร

2. อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ อ.เลาขวัญ จังหวัดกาญจนบุรี
ทิศใต้	ติดต่อกับ อ.คูทอง จังหวัดกาญจนบุรี
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ อ.พนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ อ.บ่อพลอย จังหวัดกาญจนบุรี

3. ลักษณะทางกายภาพ

อ.ห้วยกระเจา มีพื้นที่หมดประมาณ 622 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 388,750 ไร่ ลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปส่วนใหญ่เป็นที่ราบป่าเขา มีป่าปกคลุมแทรกอยู่โดยทั่วไป เหมาะแก่การทำนา ปลูกพืชไร่ เช่น ข้าวโพด แตงโม และเลี้ยงสัตว์ เช่น โค กระบือ เป็นต้น ลักษณะภูมิอากาศโดยทั่วไปในฤดูแล้งอากาศจะร้อนและเกิดสภาวะแห้งแล้งที่สุดเป็นระยะเวลานาน ส่วนฤดูฝนจะมีปริมาณน้ำฝนน้อยและฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล และในฤดูหนาวอากาศจะหนาวเย็นมาก

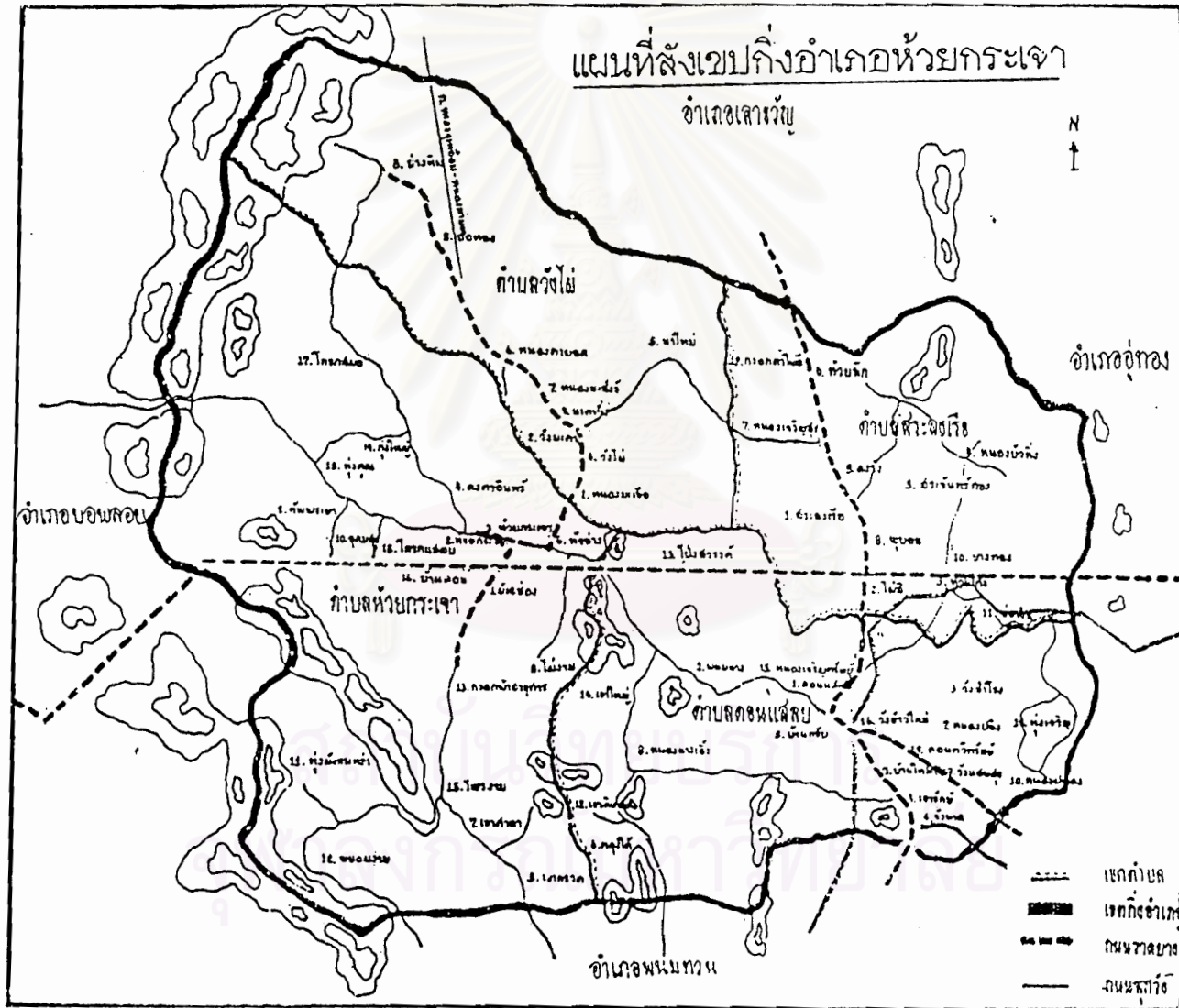
4. จำนวนประชากรและการประกอบอาชีพ

จำนวนประชากรทั้งหมดของอำเภอ มีประมาณ 33,446 คน ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตร ได้แก่ การทำนา ไร่ และเลี้ยงสัตว์ พืชเศรษฐกิจที่สำคัญเช่น ข้าว ข้าวโพด ข้างฟาง ถั่วลิสง แตงโมเมล็ด นอกจากนี้ยังมีผู้ประกอบการด้านธุรกิจบ้างแต่ไม่มากนัก ส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการค้ารายย่อย และการรับซื้อผลทางการเกษตร เป็นต้น

5. เขตการปกครอง

อ.ห้วยกระเจา แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 4 ตำบล และ 66 หมู่บ้าน ต.ห้วยกระเจา ซึ่งเป็นตำบลที่ผู้วิจัยใช้เป็นจุดเก็บข้อมูลประกอบด้วย 19 หมู่บ้าน

ภาพที่ 6 แผนที่อำเภอห้วยกระเจา จังหวัดกาญจนบุรี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาด้านวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นต่างๆ ในภาคกลางเท่าที่ผ่านมา ผู้ศึกษาได้เป็นจำนวนมาก ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าภาษาไทยถิ่นกลางสามารถแบ่งออกเป็นภาษาถิ่นย่อยได้ ซึ่ง Kalaya Tingsabadh (1980) ได้เสนอไว้ว่า ภาษาไทยถิ่นกลางแบ่งออกเป็นภาษาถิ่นย่อยได้ 3 กลุ่มคือ

1. ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตก เช่น จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดราชบุรี เป็นต้น
2. ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มกลาง เช่น จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดอยุธยา เป็นต้น
3. ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันออก เช่น จังหวัดระยอง เป็นต้น

เนื่องจากภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจัดอยู่ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตก ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ ที่จัดอยู่ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกเช่นเดียวกับจังหวัดกาญจนบุรี ในเรื่องต่อไปนี้

1. กล่องวรรณยุกต์ที่เสนอโดย William J. Gedney (1972)
2. ระบบวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตก
3. วิธีการศึกษาภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตก

2.1 กล่องวรรณยุกต์ที่เสนอโดย William J. Gedney (1972)

William J. Gedney (1972) นักภาษาศาสตร์ที่ศึกษาประวัติของภาษาตระกูลไท ได้เสนอเครื่องมือสำหรับวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ในภาษาตระกูลไท เครื่องมือดังกล่าวมีชื่อเรียกว่า กล่องวรรณยุกต์ (tone box) (ดูภาพที่ 7) และรายการคำสำหรับทดสอบเสียงวรรณยุกต์ (tone checklist) (ดูภาพที่ 8)

	A	B	C	DL	DS
เสียงโฆษะ-เสียดแทรก * s ph hm ฯลฯ	1	5	9	13	17
อโฆษะ-สถิล-กัก * p ฯลฯ	2	6	10	14	18
ช่องเส้นเสียง * ? ?b ฯลฯ	3	7	1	15	19
เสียงโฆษะ * b l m z ฯลฯ	4	8	12	16	20

ภาพที่ 7 กล่องวรรณยุกต์ของ William J. Gedney (1972)

	A	B	C	DL	DS
เสียงโฆษะ-เสียดแทรก * s ph hm ฯลฯ	1.หู	13.ไข่	25.ข้าว	37.ขาด	49.หมัด
	2.ขา	14.ผ่า	26.เสื่อ	38.เหงือก	50.สูง
	3.หัว	15.เช่า	27.ห้า	39.หาบ	51.ผัก
อโฆษะ-สถิล-กัก * p ฯลฯ	4.ปี	16.ป่า	28.ป่า	40.ปอด	52.กบ
	5.ตา	17.ไก่	29.กล้า	41.ปีก	53.ตับ
	6.กิน	18.แก่	30.ต้ม	42.ตอก	54.เจ็บ
ช่องเส้นเสียง * ? ?b ฯลฯ	7.บิน	19.บ่า	31.บ้า	43.แดด	55.เบ็ด
	8.แดง	20.บ่าว	32.บ้าน	44.อาบ	56.ดิบ
	9.ดาว	21.ดำ	33.อ้า	45.คอก	57.อก
เสียงโฆษะ * b l m z ฯลฯ	10.มือ	22.พ่อ	34.น้ำ	46.มีด	58.นก
	11.งู	23.แม่	35.น้อง	47.ลูก	59.มด
	12.นา	24.ไร่	36.ม้า	48.เลือด	60.เล็ก

ภาพที่ 8 รายการคำทดสอบเสียงวรรณยุกต์ของ William J. Gedney (1972)

ในภาพที่ 7 และ 8 ตัวอักษร A B C และ D หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยดั้งเดิมที่นักภาษาศาสตร์เปรียบเทียบเชิงประวัติได้สืบสร้างไว้ ได้แก่

- A หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ดั้งเดิมที่ปรากฏในพยางค์เป็นและไม่มีเครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับ เช่น ขา ครู เรียน เป็นต้น
- B หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ดั้งเดิมที่ปรากฏในพยางค์เป็นและมีเครื่องหมายวรรณยุกต์เือกกำกับ เช่น ไก่ ปี ปู่ เป็นต้น

C หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ดั้งเดิมที่ปรากฏในพยางค์เป็นและมีเครื่องหมายวรรณยุกต์โทกำกับ เช่น บ้าน ม้า ด้าย เป็นต้น

D หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ดั้งเดิมที่ปรากฏในพยางค์ตายและไม่มีเครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับ ในวรรณยุกต์ D นี้พบว่า ความสั้นยาวของสระมีอิทธิพลต่อการจำแนกเสียงวรรณยุกต์ ดังนั้นวรรณยุกต์ D จึงแยกออกเป็น 2 เสียงย่อยคือ

-DL คือ เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงยาว เช่น ขาด เลือด เป็นต้น

-DS คือ เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้น เช่น ขัด จับ ลีบ เป็นต้น

ส่วนในแนวนอนแถวที่ 1-4 คือ พยัญชนะต้นของคำที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ในแต่ละแถว ได้แก่ เสียงโฆษะ-เสียดแทรก เสียงอโฆษะ-สถิล-กัก เสียงอโฆษะ-ช่องเส้นเสียง และเสียงโฆษะ ตามลำดับ ลักษณะทางสัทศาสตร์ของพยัญชนะต้นเป็นเงื่อนไขที่สำคัญของการแยกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาตระกูลไทซึ่งทำให้ระบบวรรณยุกต์มีความแตกต่างกัน Gedney ได้เสนอรายการคำสำหรับทดสอบเสียงวรรณยุกต์ไว้กล่องละ 3 คำ รวมทั้งสิ้น 60 คำ (ดูภาพที่ 8) รายการคำดังกล่าวสามารถดัดแปลงใช้คำอื่นได้เนื่องจากสามารถเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะดั้งเดิมกับอักษร 3 หมู่ กล่าวคือ

แถวที่ 1 เสียงโฆษะ-เสียดแทรก เทียบได้กับ อักษรสูง ได้แก่ ข ฃ ฉ ฐ ฎ ฒ ฌ ษ ห

แถวที่ 2 เสียงอโฆษะ-สถิล-กัก เทียบได้กับ อักษรกลางเฉพาะ ก จ ฎ ต ป

แถวที่ 3 ช่องเส้นเสียง เทียบได้กับ อักษรกลางเฉพาะ ฎ ด บ อ

แถวที่ 4 เสียงโฆษะ เทียบได้กับ อักษรต่ำ ได้แก่ ม น ร ว ล เป็นต้น

ในระยะต่อมาได้มีการนำกล่องวรรณยุกต์มาใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาการแปรของวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่น โดยได้ปรับใช้อักษร 3 หมู่ในการสร้างกล่องวรรณยุกต์ (ดูภาพที่ 9) นอกจากนั้นยังได้มีการปรับรายการคำในแต่ละกล่องตามความเหมาะสมโดยเทียบกับอักษร 3 หมู่ โดยคำที่เลือกมาจำเป็นต้องเป็นคำที่เป็นคำศัพท์มูลฐานของภาษาเพื่อให้แน่ใจว่าเป็นคำที่อยู่ในภาษานั้นอย่างแท้จริง ไม่ใช่เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาอื่น (ดูภาพที่ 10)

	A	B	C	DL	DS
อักษรสูง ข ฃ ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห	1	5	9	13	17
อักษรกลาง ก จ ฎ ต ป	2	6	10	14	18
อักษรกลาง ฎ ต บ อ	3	7	1	15	19
อักษรต่ำ ม น ร ล ง ว ค ฅ ฌ ฎ	4	8	12	16	20

ภาพที่ 9 กลุ่มอวัรรณยุกต์ของ William J. Gedney (1972) เทียบกับอักษร 3 หมู่

	A	B	C	DL	DS
อักษรสูง ผ ฝ ถ ษ ส ห ฌ	1.หุ	13.ไซ	25.ข้าว	37.ขาด	49.หมัด
	2.ขา	14.ผ่า	26.เสื่อ	38.เหงือก	50.สุก
	3.หัว	15.เช่า	27.ห้า	39.หาบ	51.ผัก
อักษรกลาง ก จ ป ต	4.ปี	16.ป่า	28.ป่า	40.ปอด	52.กบ
	5.ตา	17.ไก่อ	29.กล้า	41.ปีก	53.ตับ
	6.กิน	18.แก่	30.ต้ม	42.ตอก	54.เจ็บ
อักษรกลาง ด บ อ	7.บิน	19.ป่า	31.ป่า	43.แดด	55.เบ็ด
	8.แดง	20.บ่าว	32.บ้าน	44.อาบ	56.ดิบ
	9.ดาว	21.ต่ำ	33.อ้า	45.ตอก	57.อก
อักษรต่ำ ม น ร ล ง ว ค ฅ ฌ ฎ	10.มือ	22.ฟอ	34.น้ำ	46.มีด	58.นก
	11.งู	23.แม่	35.น้อง	47.ลูก	59.มด
	12.นา	24.ไร่	36.ม้า	48.เลือด	60.เล็ก

ภาพที่ 10 รายการคำในกลุ่มอวัรรณยุกต์ของ William J. Gedney (1972) เทียบกับอักษร 3 หมู่

นักภาษาศาสตร์ที่สนใจศึกษาภาษาไทยถิ่นพบว่า กลุ่มอวัรรณยุกต์เป็นเครื่องมือที่สามารถช่วยในการวิเคราะห์ระบบอวัรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นต่างๆ ได้สะดวกและรวดเร็ว กลุ่มอวัรรณยุกต์จึงเป็นเครื่องมือที่เป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายโดยเฉพาะในงานวิจัยระยะแรกๆ

วิธีการใช้กลุ่มอวัรรณยุกต์ศึกษาระบบอวัรรณยุกต์มีดังนี้ (ม.ร.ว.กัลยา ติงศภทิพย์, 2525)

1. ใช้รายการคำซึ่งบรรจุไว้ในแต่ละกล่องจำนวนกล่องละ 3 คำ รวมทั้งสิ้น 60 คำ เก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา

2. วิเคราะห์ดูว่าเสียงวรรณยุกต์ในช่องที่อยู่ติดกันทั้งแนวตั้งและแนวนอนทุกช่องเหมือนกันหรือต่างกัน ถ้าเสียงวรรณยุกต์ในช่องที่อยู่ติดกันสองช่องเป็นเสียงเดียวกัน เรียกว่าไม่มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ แต่ถ้าเสียงวรรณยุกต์ในช่องที่อยู่ติดกันสองช่องเป็นเสียงวรรณยุกต์คนละเสียง เรียกว่ามีการแยกเสียงวรรณยุกต์

3. ชีตเส้นหนาแบ่งกล่องวรรณยุกต์ทุกแห่งที่มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ (ดูภาพที่ 11)

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

ภาษาไทยถิ่นเหนือ

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

ภาษาไทยถิ่นกลาง

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

ภาษาไทยถิ่นอีสาน

	A	B	C	DL	DS
1					
2					
3					
4					

ภาษาไทยถิ่นใต้ (แบบที่ 1)

ภาพที่ 11 การแยกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นทั้ง 4 ถิ่น

4. ตัดสินว่าในภาษาไทยถิ่นที่กำลังศึกษานี้มีวรรณยุกต์กี่หน่วยเสียง หากเสียงวรรณยุกต์ในช่องซึ่งอยู่ห่างจากกันมีสัญลักษณ์เหมือนกัน ให้จัดเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน หากเสียงในช่องสองช่องมีสัญลักษณ์ที่คล้ายคลึงกัน และศัพท์บริบทของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แต่ละเสียงแตกต่างกัน เราสามารถจัดเสียงวรรณยุกต์สองเสียงนั้นเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน ตามหลักการแจกแจงแบบสับหลัก เช่นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นกับเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏเฉพาะในพยางค์ตาย เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ในการใช้กล่องวรรณยุกต์วิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ในภาษาถิ่นนั้น มีข้อพึงระวังคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์อาจไม่ได้รวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วยเสียงไว้ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่จะขาดไปได้แก่ หน่วยเสียงที่มีขึ้นใหม่ในภาษาและปรากฏเฉพาะในคำยืมที่เข้ามาในภาษาใหม่ๆ ทั้งนี้เป็นเพราะกล่องวรรณยุกต์เป็นเครื่องมือที่ได้มาจากการศึกษาในเชิงประวัติ คำที่จะใช้ได้ในการคำเป็นคำที่มีอยู่ในภาษาไทยเดิมเท่านั้น จึงทำให้ผลของการวิเคราะห์ไม่ครอบคลุมทั้งภาษา

2.2 ระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตก

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่ศึกษาระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกที่ผ่านมาพบว่า ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกนี้มี 2 แบบได้แก่ ระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง และระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง ดังนี้

2.2.1 ระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

ภาษาไทยถิ่นกลางส่วนมากมีระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีบางส่วน (Kalaya Tingsabadh, 1980) จังหวัดอ่างทองและอยุธยา (ยาใจ มาลัยเจริญ, 2531) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์บางส่วน (เกษมณี เทพวัลย์, 2526 และ บัณฑิต บัณฑิตกุล, 2536) จังหวัดราชบุรี (ลอรัตน์ รัตนดิถก ณ ภูเก็ต, 2526) และจังหวัดนครปฐม (จรรยา นวลจันทร์แสง, 2525) ระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงแสดงดังกล่องวรรณยุกต์ได้ดังนี้ (ดูภาพที่ 12)

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2		ว.2	ว.3		ว.2
3	ว.1				
4		ว.3	ว.4	ว.3	ว.4

ภาพที่ 12 กล่องวรรณยุกต์ของระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

2.2.2 ระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

ภาษาไทยถิ่นกลางที่มีระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียงพบใน ภาษาไทยถิ่นกลางที่พูดกัน ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์บางส่วน (เกษมณี เทพวัลย์, 2526 และ ปิณัยชนิด บัณฑิตกุล, 2536) จังหวัดสุพรรณบุรีบางส่วน (Kalaya Tingsabadh, 1980) จังหวัดเพชรบุรี (ม.ร.ว.กัลยา ดิงศ ภาทิพย์, 2534 อภิญา พรสิบ, 2527 และดารณี กฤษณะพันธ์, 2538) นอกจากนั้นในงานวิจัย ของ ลอรัตน์ รัตนดิถก ณ ภูเก็ต (2526) ได้เสนอว่าในจังหวัดราชบุรีนั้นน่าจะมีการแยกเสียง วรรณยุกต์ระหว่างช่อง A3 กับ A4 ทำให้เกิดเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ขึ้นมาได้ในระบบเสียง ของผู้บอกภาษาเมื่อพูดด้วยถ้อยคำต่อเนื่อง ระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียงแสดงดังกล่อง วรรณยุกต์ดังนี้ (ดูภาพที่ 13)

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2	ว.1	ว.2	ว.3	ว.2	
3					
4	ว.6	ว.3	ว.4	ว.3	ว.4

ภาพที่ 13 กล่องวรรณยุกต์ของระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

ความแตกต่างระหว่างระบบวรรณยุกต์ 5 และ 6 หน่วยเสียง อยู่ตรงการแยกของกล่อง วรรณยุกต์ช่อง A3 กับ A4 ซึ่งหากวรรณยุกต์ในช่อง A3 และ A4 มีการรวมเป็นเสียงวรรณยุกต์ เดียวกันจะจัดเป็นระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง แต่ถ้าหากปรากฏว่าวรรณยุกต์ในกล่อง A3 กับ A4 ไม่รวมเป็นหน่วยเสียงเดียวกันจะจัดเป็นระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง ดังนั้นความแตกต่างที่ สำคัญของทั้ง 2 ระบบนี้จึงอยู่ที่การแยกหรือไม่แยกระหว่างกล่องวรรณยุกต์ช่อง A3 และ A4

นอกจากความแตกต่างของระบบวรรณยุกต์แล้ว ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกนี้ยัง มีความแตกต่างในเรื่องของสัทลักษณะของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์อีกด้วย กล่าวคือ รูปแบบ ของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆที่ปรากฏในแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์นั้นมีทั้ง ลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏใน ช่อง A1 (ว.5) ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี (kalaya Tingsabadh, 1980) มีสัทลักษณะเป็นเสียง สูง-ตก [51] หรือเสียง สูง-ตก-ขึ้น [534] แต่ในภาษาไทยถิ่นราชบุรี (ลอรัตน์ รัตนดิถก ณ ภูเก็ต, 2526) เป็นเสียงต่ำ-ขึ้น [15] ส่วนในภาษาไทยถิ่นประจวบคีรีขันธ์ (เกษมณี เทพวัลย์, 2526) เป็น

เสียงกลาง-ตก-ขึ้น [325] กลางค่อนข้างต่ำ-ตก-ขึ้น [215] เป็นต้น ความแตกต่างของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกแสดงดังตารางต่อไปนี้ (ดูตารางที่ 1)

ภาษาไทยถิ่น	ว.1	ว.2	ว.3	ว.4	ว.5	ว.6
สุพรรณบุรี (Kalaya,1980)	24,33	32	44,454	33,35	51,534	113,223
ราชบุรี (ลอร์ตัน,2526)	33	21	41,441	33	15	-
ประจวบ(เกษมณี,2526)	334,35,25	11,22,21	442,452	33,35	325,215	-
ประจวบ(เกษมณี,2526)	343	33,22,21	452	34	325	115,113
สุพรรณบุรี(ม.ร.ว.กัลยา,2533)	33	442	343	34	551	32
เพชรบุรี (ม.ร.ว.กัลยา,2534)	21(33,34)	44	3:13	41	225,335	24
นครปฐม (จรรยา,2535)	33,334	43,42	443,442	334,334	15,115	-
ประจวบฯ (ปิ่นยี่ขันิต,2536)	21,311	31,42	351,441	243	412,214	25,23
เพชรบุรี (อภิญา,2537)	332,23	43,33,443	441,454	335,45	435,35	323,214

ตารางที่ 1 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตก

หมายเหตุ ตารางเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ข้างต้น นำมาจากตารางที่ 2 ในวิทยานิพนธ์ของ อภิญา พรสิบ (2537) แต่ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมข้อมูลของจังหวัดเพชรบุรี (อภิญา พรสิบ,2537)

2.3 วิธีการศึกษาวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตก

การศึกษาวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกที่ผ่านมานั้นมีวิธีการในการศึกษาที่แตกต่างกันไปและเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ผู้วิจัยส่วนใหญ่จะยึดการออกเก็บข้อมูลด้วยตนเองและเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและแม่นยำในภาษาที่ศึกษา การเก็บข้อมูลจึงจำเป็นต้องอาศัยวิธีการดำเนินการที่วางแผนไว้อย่างรอบคอบ ดังนั้นการศึกษาวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกที่ผ่านมามีการกำหนดขอบเขตของการศึกษาดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1 รายการคำ

รายการคำที่ใช้ศึกษาการแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกเท่าที่ผ่านมาจะมีการเลือกใช้รายการคำในลักษณะต่างๆกัน ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทได้แก่

2.3.1.1 รายการคำเดี่ยว รายการคำประเภทนี้แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

- รายการคำเดี่ยว พยางค์เดี่ยว เป็นรายการคำที่ใช้ทดสอบเสียงวรรณยุกต์ (tone checklist) ซึ่งสร้างขึ้นโดย William J Gedney (1972) ประกอบด้วยรายการคำทั้งหมด 60 คำ บรรจุอยู่ในกล่องวรรณยุกต์ (tone box) จำนวน 20 กล่อง กล่องละ 3 คำ (ดูภาพที่ 8) รายการคำประเภทนี้เป็นที่นิยมใช้ศึกษาวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกันดารอย่างแพร่หลายโดยเฉพาะในงานวิจัยระยะแรกๆ ทั้งนี้เนื่องจากรายการคำประเภทนี้มีวิธีการใช้ที่สะดวกและง่ายต่อการเก็บข้อมูล รวมทั้งเหมาะสำหรับการนำเสียงมาวิเคราะห์ด้วยการฟัง งานวิจัยที่ใช้รายการคำประเภทนี้เช่น งานวิจัยของ เกศมณี เทพวัลย์ (2526) ใช้ข้อมูลคำเดี่ยวพยางค์เดี่ยวที่นำมาจากรายการคำของ Gedney และนำมาจากแหล่งอื่นเพิ่มเติม ในระยะต่อมาในงานวิจัยของ Kalaya Tingsabadh (1980) อภิญญา พรสิบ (2537) และ ยาใจ มาลัยเจริญ (2531) ได้มีการดัดแปลงรายการคำโดยเพิ่มจำนวนพยางค์ในคำของ Gedney ให้มีจำนวนมากกว่า 1 พยางค์ และมีการเรียงลำดับคำเป็นหมวดหมู่ เช่น หมวดคำเรียกญาติ อาหาร อวัยวะ เป็นต้น เพื่อสะดวกในการถาม-ตอบ ทำให้ผู้บอกภาษาเข้าใจง่าย ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย และเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้บอกภาษาทราบวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการสัมภาษณ์อีกด้วย

- รายการคำชุดเทียบเสียงวรรณยุกต์ (tone-set wordlist) เป็นรายการคำเดี่ยว พยางค์เดี่ยว ที่สร้างขึ้นโดย Kalaya Tingsabadh (1980) ซึ่งพัฒนามาจากคำคู่เทียบเสียงวรรณยุกต์ รายการคำประเภทนี้สร้างขึ้นเพื่อศึกษารูปลักษณ์ของสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นในบริบทที่ไม่มีการแปร รายการคำชุดเทียบเสียงนี้ประกอบด้วยรายการคำจำนวน 10 คำ จำแนกเป็นคำชุดเทียบเสียงพยางค์เป็นจำนวน 6 คำได้แก่ (กา) คา ซ่า ซ้ำ คำ ชุดเทียบเสียงพยางค์ตายสระเสียงยาวจำนวน 2 คำได้แก่ ขาด คาด และคำชุดเทียบเสียงพยางค์ตายสระเสียงสั้นจำนวน 2 คำได้แก่ ชัด คัด โดยในคำชุดเทียบเสียงพยางค์เป็น คำ “กา” เป็นคำที่เพิ่มเข้ามาเพื่อใช้ทดสอบระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นที่มี 6 หน่วยเสียง โดยให้คำทั้ง 6 คำเป็นตัวแทนทดสอบเสียงวรรณยุกต์ของแต่ละหน่วยเสียง

รายการคำชุดเทียบเสียงมีความแตกต่างจากรายการคำของ Gedney คือ รายการคำชุดเทียบเสียงนี้ใช้ทดสอบเสียงวรรณยุกต์ด้วยเครื่องวิเคราะห์เสียง ในขณะที่รายการคำของ

Gedney จะวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ด้วยการฟัง ดังนั้นรายการคำชุดเทียบเสียงจึงจำกัดให้คำแต่ละคำมีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันคือ เป็นเสียง /k/ (voiceless velar stop unaspirated) และเสียง /kh/ (voiceless velar stop aspirated) รวมทั้งมีสระเสียงเดียวกันคือ สระ -า (a:) และมีตัวสะกดเป็นเสียงเดียวกันคือเสียง /t/ (voice alveolar stop) ทั้งนี้เพื่อลดอิทธิพลของเสียงพยัญชนะต้นและเสียงสระที่มีความหลากหลายตามแบบรายการคำของ Gedney ซึ่งจะทำให้ผลการวิเคราะห์ด้วยเครื่องวิเคราะห์เสียงแสดงค่าความถี่มูลฐานที่แตกต่างกัน โดยผลที่ได้จากการวิเคราะห์ด้วยเครื่องวิเคราะห์เสียงจะแสดงค่าความถี่มูลฐานที่แตกต่างกันระหว่างเสียงพยัญชนะต้นที่เป็นเสียงก้องและเสียงไม่ก้อง และระหว่างสระเสียงสูงกับสระเสียงต่ำได้อย่างชัดเจน ในขณะที่ผลการวิเคราะห์ด้วยการฟังไม่สามารถแยกความแตกต่างดังกล่าวได้ ดังนั้นผู้วิจัยหลายท่านในระยะต่อมาจึงหันมาใช้รายการคำชุดเทียบเสียงนี้เพราะให้ผลการวิเคราะห์ที่มีความละเอียดและเกิดข้อผิดพลาดได้น้อยกว่าการวิเคราะห์จากการฟัง งานวิจัยที่ใช้รายการคำชุดเทียบเสียงนี้เช่น งานวิจัยของ Kalaya Tingsabadh (1980) ม.ร.ว. กัลยา ติงศภักดิ์ (2533) และงานของ จรรยา นวลจันทร์แสง (2535) ซึ่งได้เพิ่มชุดคำเทียบเสียงข้ามกลุ่มวรรณยุกต์ เช่น ทอง-ห้อง (A4 - C4), ปู-ปู (A23 - B123) และ แวน-ข้าง (B43 - C4) เพื่อศึกษาภาษาไทยถิ่นนครปฐม เป็นต้น

2.3.1.2 รายการคำพูดต่อเนื่อง จากการทบทวนวรรณกรรมที่ศึกษาการแปรของเสียงวรรณยุกต์โดยใช้รายการคำที่เป็นคำเดี่ยวที่ผ่านมาพบว่า การศึกษาวรรณยุกต์โดยใช้รายการคำที่เป็นคำเดี่ยวทั้งที่เป็นรายการคำตามแบบของ William J Gedney (1972) และที่เป็นรายการคำชุดเทียบเสียงวรรณยุกต์ตามแบบของ ม.ร.ว. กัลยา ติงศภักดิ์ (2533) นั้นจะแสดงให้เห็นรูปแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควรและรูปแปรดังกล่าวไม่ครอบคลุมรูปแปรทั้งหมดของสำเนียงที่ศึกษา ดังนั้นงานวิจัยในระยะต่อมาจึงมีการใช้ข้อมูลที่เพิ่มมากขึ้นจากคำเดี่ยวคือ คำที่มาจากคำพูดต่อเนื่องหรือถ้อยคำต่อเนื่อง

ข้อมูลจากคำพูดต่อเนื่องหรือถ้อยคำต่อเนื่องที่ใช้วิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ในงานวิจัยที่ศึกษาภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกที่ผ่านมา มีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น งานวิจัยของ ลอรัตน์ รัตนดิถก ณ ภูเก็ต (2526) ใช้รายการคำที่เป็นคำพูดต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นกรอปรโยคและหัวข้อการสนทนา โดยวลีและประโยคนั้นไม่ได้เก็บข้อมูลจากการสนทนาจริงในชีวิตประจำวันแต่เป็นการสร้างกรอปรโยคขึ้นมาให้ผู้บอกภาษาพูดหรือออกเสียง ซึ่งผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าไม่สามารถแสดงให้เห็นรูปแปรที่ชัดเจนของภาษาไทยถิ่นราชบุรีได้ ส่วนงานวิจัยของ ม.ร.ว.กัลยา ติงศภักดิ์ (2533) ศึกษาวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีโดยใช้รายการคำที่มีทั้งคำเดี่ยว คำสองพยางค์ และประโยคที่มีความยาวระหว่าง 3-5 พยางค์ แม้ว่าจะงานวิจัย

ของ ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภทิพย์ (2533) นี้ จะแสดงให้เห็นลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แต่ละหน่วยเสียงได้ละเอียดและแสดงให้เห็นรูปแปรของลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่หลากหลายมากกว่างานวิจัยที่ ม.ร.ว.กัลยา ได้เสนอไว้ (Kalaya Tingsabadh, 1980) แต่งานวิจัยของ ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภทิพย์ (2533) นี้ก็ยังไม่ได้เป็นการวิเคราะห์ที่ถ้อยคำต่อเนื่องที่เป็นการสนทนาจริงตามธรรมชาติของการใช้ภาษา เป็นเพียงคำและวลีที่แต่งขึ้นเพื่อให้มีโอกาสที่จะได้ข้อมูลที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วยเสียงเท่านั้น ต่อมาในงานวิจัยของ ดารณี กฤษณะพันธ์ (2538) ได้เสนอวิธีการศึกษาวรรณยุกต์จากคำพูดต่อเนื่องที่มาจากการสนทนาในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติมากที่สุดของผู้บอกภาษา โดยคำพูดต่อเนื่องที่กำหนดไว้ในงานวิจัยของดารณีเป็นคำที่มีจำนวนพยางค์ตั้งแต่ 1-4 พยางค์ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า การวิเคราะห์การแปรของเสียงวรรณยุกต์โดยใช้ข้อมูลที่เป็นคำพูดต่อเนื่องแสดงให้เห็นรูปแปรที่หลากหลายมากกว่าคำเดี่ยว แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยของ ดารณี กฤษณะพันธ์ (2538) นี้เป็นการศึกษาโดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพียง 1 คนเท่านั้น ซึ่งผลการศึกษาที่ได้นั้นอาจจะมีส่วนที่เป็นการแปรเฉพาะบุคคลได้

จากการศึกษางานวิจัยต่างๆดังกล่าวข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า รายการคำที่ใช้ในการศึกษาวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางที่ผ่านมาพัฒนาจากคำเดี่ยวไปสู่คำหลายพยางค์ วลี ประโยค และคำพูดต่อเนื่อง ตามลำดับ

2.3.2 จุดเก็บข้อมูล

งานวิจัยที่ศึกษาภาษาไทยถิ่นกลางที่ผ่านมา ผู้วิจัยใช้วิธีการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลดังนี้

ก. การใช้เกณฑ์การแบ่งเขตการปกครอง ได้แก่ เขตอำเภอ เขตตำบล และเขตหมู่บ้าน เป็นต้น เช่นงานวิจัยของ ยาใจ มาลัยเจริญ (2531) ที่กำหนดจุดเก็บข้อมูลโดยใช้เขตอำเภอเป็นเกณฑ์ในการศึกษาทุกเภอของจังหวัดอ่างทองและใช้วิธีการคัดเลือกตำบลด้วยการจับฉลากโดยการเขียนชื่อตำบลทุกตำบลของทุกอำเภอแล้วจับฉลาก แต่มีเงื่อนไขในบางประการ เช่น จุดเก็บข้อมูลจะต้องไม่เป็นที่ตั้งของที่ว่าการอำเภอ และไม่อยู่ติดกับจุดเก็บข้อมูลของอีกอำเภอหนึ่งเป็นต้น

ข. การตีตารางบนแผนที่ ได้แก่งานวิจัยของ เกศมณี เทพวัลย์ (2526) และ ลอรัตน์ รัตนดิถก ณ ภูเก็ต (2531) วิธีการคือนำแผนที่มาตีตารางแล้วลากเส้นทะแยงมุมตัดกันในแต่ละช่วงตารางที่ตรงจุดตัดนั้นสร้างวงกลมแล้วเลือกหมู่บ้านที่อยู่ในวงกลมนั้นเขตละ 1 หมู่บ้านเป็นจุดเก็บข้อมูล การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลโดยวิธีการตีตารางบนแผนที่นี้จะทำให้ได้ให้จุด

เก็บข้อมูลในบริเวณที่เท่าเทียมกันและไม่ให้เกิดความลำเอียงในการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล แต่บางครั้งในบางวงกลมก็ไม่สามารถเก็บข้อมูลได้เนื่องจากเป็นบริเวณที่เป็นเทือกเขาหรือไม่มีหมู่บ้านปรากฏ เป็นต้น

ค. การสอบถามความคิดเห็น จากประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณจุดเก็บข้อมูล เป็นวิธีการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลอีกวิธีหนึ่งที่พัฒนาล่าสุด โดยการสอบถามชาวบ้าน ประชาชน หรือผู้รู้ในจังหวัด เกี่ยวกับบริเวณที่ต้องการศึกษาว่าบริเวณอำเภอหรือตำบลใดที่ประชาชนส่วนใหญ่พูดด้วยสำเนียงท้องถิ่นดั้งเดิมมากที่สุด งานวิจัยที่ใช้วิธีการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลด้วยการสอบถามความคิดเห็นจากประชาชนนี้ เช่น งานวิจัยของ อภิญา พรสิบ (2537) ได้ใช้วิธีการคัดเลือกอำเภอและตำบลที่จะเก็บข้อมูลโดยการสอบถามความคิดเห็นจากชาวบ้านในอำเภอเมือง 10 คน ว่าอำเภอใดที่ใช้ภาษาถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดเพชรบุรีมากที่สุด ส่วนการเลือกจุดเก็บข้อมูลในระดับตำบลและหมู่บ้านก็ใช้วิธีการเดียวกัน

จะเห็นว่าวิธีการในการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลที่ผ่านมามีด้วยกันหลายวิธีและพัฒนามาจนถึงวิธีการล่าสุดคือการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นในบริเวณที่ต้องการศึกษา ซึ่งวิธีการนี้จะทำให้ทราบถึงบริเวณที่มีการใช้ภาษาถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ดั้งเดิมและเก่าแก่ที่สุด

2.3.3 ผู้บอกภาษา

งานวิจัยที่ศึกษาภาษาถิ่นนั้น ปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อการแปรของวรรณยุกต์ประการหนึ่งได้แก่อิทธิพลตัวแปรทางสังคม เช่น เพศ อายุ การศึกษา การตั้งถิ่นฐาน และอาชีพ เป็นต้น งานวิจัยทางภาษาถิ่นที่ผ่านมาจึงมักจะมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้บอกภาษาเพื่อควบคุมตัวแปรทางสังคมต่างๆ เหล่านี้ ซึ่งตัวแปรที่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดในงานวิจัยที่ผ่านมาคือ ตัวแปรทางด้านเพศ งานวิจัยของภาษาไทยถิ่นกลางส่วนใหญ่จะคัดเลือกผู้บอกภาษาเพศชาย เช่นงานวิจัยของ ยาใจ มาลัยเจริญ (2531) ม.ร.ว.กัลยา ติงศภัทิย์ (2533) จรรยา นวลจันทร์แสง (2535) ปิณัยชนิต บัณฑิตกุล (2526) และดารณี กฤษณะพันธ์ (2538) ทั้งนี้เนื่องจากเห็นว่าผู้บอกภาษาเพศชายมักใช้สำเนียงท้องถิ่นดั้งเดิมโดยไม่คำนึงถึงสถานภาพทางสังคมหรือสภาพแวดล้อม รวมทั้งสามารถควบคุมอารมณ์ได้ดีและไม่ตื่นตื้นง่ายกว่าเพศหญิง ในขณะที่ผู้บอกภาษาเพศหญิงมักจะเปลี่ยนสำเนียงพูดเนื่องจากมีความรู้สึกเรื่องสถานภาพทางสังคมสูง ประกอบกับผู้บอกภาษาเพศหญิงมักมีภาระในเรื่องการทำงานบ้าน เช่น ทำอาหาร ทำความสะอาดบ้าน เป็นต้น ทำให้มีเวลาในการให้สัมภาษณ์น้อย ในทางตรงกันข้าม งานวิจัยที่ใช้ผู้บอกภาษาเพศหญิง เช่นงานวิจัยของ เกศมณี เทพวัลย์ (2526) ลอรัตน์ รัตนดิถก ณ ภูเก็ต (2526) และ อภิญา พรสิบ (2537) เนื่องจากเห็นว่าผู้บอกภาษาเพศหญิงนั้นมักจะอยู่กับบ้านหรือ

ทำงานประจำอยู่กับบ้าน ไม่ต้องเดินทางไปติดต่อกับสังคมภายนอกมากเท่ากับผู้ชาย จึงทำให้สะดวกและมีเวลาในการให้สัมภาษณ์เพียงพอ รวมทั้งโอกาสที่จะได้รับอิทธิพลจากภาษาต่างถิ่นน้อยกว่าผู้ชาย

ส่วนการกำหนดจำนวนผู้บอกภาษานั้น ในงานวิจัยที่ผ่านมา มีทั้งที่เก็บข้อมูลจากตัวแทนผู้บอกภาษาที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด 1 คนต่อ 1 จุดเก็บข้อมูล ซึ่งอาจมาจากตำบลละ 1 คน หรืออำเภอละ 1 คน เช่นงานวิจัยของ เกศมณี เทพวัลย์ (2526) ยาใจ มาลัยเจริญ (2531) จรรยา นวลจันทร์แสง (2535) ปิณช์ชนิด บัณฑิตกุล (2536) และดารณี กฤษณะพันธ์ (2538) การใช้ผู้บอกภาษาเพียง 1 คนนั้น ดารณี กฤษณะพันธ์ (2538) และจรรยา นวลจันทร์แสง (2535) พบว่า ผลการวิเคราะห์การแปรของสัณฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างกัน อาจจะไม่เนื่องมาจากภาษาส่วนบุคคล ส่วนการเก็บข้อมูลโดยใช้ผู้บอกภาษามากกว่า 1 คนต่อ 1 จุดเก็บข้อมูล เช่นงานวิจัยของ ลอรัตน์ รัตนดิถก ณ ภูเก็ต (2526) และ อภิญญา พรสิบ (2537) ใช้ผู้บอกภาษา 3 คนต่อ 1 จุดเก็บข้อมูล สาเหตุที่ผู้วิจัยเหล่านี้เลือกให้ผู้บอกภาษามากกว่า 1 คนนั้น เนื่องจากต้องการข้อมูลที่แน่นอนและจะได้ให้ผู้บอกภาษาอีกคนหนึ่งช่วยยืนยันความถูกต้องของข้อมูลที่ได้มาจากผู้บอกภาษาอีกคนหนึ่งด้วย

2.3.4 วิธีการเก็บข้อมูล

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นนั้น ข้อมูลที่ได้มาจากเสียงพูดของผู้บอกภาษา การเก็บข้อมูลจึงไม่สามารถส่งแบบสอบถามไปยังผู้บอกภาษาในแต่ละจุดเก็บข้อมูล เหมือนกับการศึกษาทางด้านศัพท์ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง เพื่อบันทึกเสียงของผู้บอกภาษาแล้วนำมาวิเคราะห์ งานวิจัยที่ผ่านมาจึงเป็นการออกเก็บข้อมูลด้วยตนเองโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา ซึ่งในกรณีที่เป็นการเก็บข้อมูลคำเดียว งานวิจัยที่เก็บข้อมูลด้วยรายการคำประเภทนี้จะมีวิธีการที่คล้ายคลึงกันคือ มักจะมีการพูดคุยกับผู้บอกภาษาในเรื่องทั่ว ๆ ไปก่อนเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยและผู้บอกภาษาก่อนที่จะเริ่มตั้งคำถาม ในการถาม ผู้วิจัยจะตั้งคำถามสำหรับคำทุกคำตามรายการคำที่ได้เตรียมไว้ให้ผู้บอกภาษาออกเสียง คำถามนี้จะเป็นคำถามง่าย ๆ ทำให้ผู้บอกภาษาสามารถนึกคำตอบที่ผู้วิจัยต้องการได้รวดเร็วที่สุด บางคำถามผู้วิจัยอาจใช้อุปกรณ์ในการสัมภาษณ์ที่เป็นของจริง รูปภาพ การแสดงท่าทางประกอบ หรือการถามคำถามนำ เพื่อให้ผู้บอกภาษาเข้าใจความหมายของคำที่ต้องการได้ง่ายขึ้น ส่วนการเก็บข้อมูลที่เป็นรายการคำชุดเทียบเสียงสำหรับงานวิจัยที่ผ่านมา นั้นวิธีการเก็บข้อมูลคือ ผู้วิจัยจะชักซ้อมกับผู้บอกภาษาเกี่ยวกับสำนวนประจำคำแต่ละคำ แล้วให้ผู้บอกภาษาจำสำนวนที่ได้ตกลงกันไว้ว่าเป็นสำนวนของคำใดจนแม่นยำ จากนั้นจึงเริ่มเก็บ

ข้อมูลทีละคำชุดเทียบเสียงตามรายการคำที่ได้เตรียมไปก่อนออกเก็บข้อมูล สำหรับในกรณีที่เป็น การเก็บข้อมูลที่เป็นคำพูดต่อเนื่อง การเก็บข้อมูลจะเริ่มบันทึกเสียงตั้งแต่เริ่มต้นจนจบการสนทนา

2.3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกที่ผ่านมา การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 วิธีด้วยกันคือ

ก. การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการฟังเพียงอย่างเดียว ได้แก่งานวิจัยของเกษมณี เทพวัลย์ (2526) ลอรัตน์ รัตนดิถก ณ ภูเก็ต (2526) และยาใจ มาลัยเจริญ (2531)

ข. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการใช้เครื่องวิเคราะห์เสียงเพียงอย่างเดียว ในกรณีนี้หมายถึงการวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์เท่านั้น ได้แก่งานวิจัยของ อภิญา พรสิบ (2537) ซึ่งวิเคราะห์วรรณยุกต์ของภาษาที่ศึกษาโดยการใช้เครื่อง DSP-Sona Graph Model 5500 และใช้โปรแกรม Excel Version 5 ช่วยในการแปลงผลให้เป็นกราฟเส้น

ค. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการใช้เครื่องวิเคราะห์เสียงและการฟังประกอบกัน ได้แก่งานของ Kalaya Tingsabadh (1980) ซึ่งวิเคราะห์ด้วยการฟังและใช้เครื่อง Laryngograph ซึ่งผลที่ได้จากการฟังและการใช้เครื่องวิเคราะห์เสียงไม่ได้ให้ผลสนับสนุนเท่าที่ควร งานวิจัยของ ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภทิพย์ (2533) ใช้การฟังเพื่อวิเคราะห์เสียงหนักเบาและใช้เครื่องวิเคราะห์เสียง DSP-Sona Graph วิเคราะห์หาค่าความถี่มูลฐานซึ่งแสดงระดับเสียงสูงต่ำ งานวิจัยของ ม.ร.ว. กัลยา ดิงศภทิพย์ และคณะ (2534) ใช้การฟังวิเคราะห์ชุดคำที่ไม่ใช่ชุดคำเทียบเสียง และใช้เครื่องวิเคราะห์เสียง DSP-Sona Graph วิเคราะห์ในชุดคำเทียบเสียง งานวิจัยของ จรรยา นวลจันทร์แสง (2535) ใช้เครื่องวิเคราะห์เสียงและการฟังโดยการเลือกคำมาวิเคราะห์ เพื่อนำผลที่ได้ของทั้ง 2 วิธีมาเปรียบเทียบกันอีกครั้งว่าสนับสนุนหรือแตกต่างกัน ต่อมางานวิจัยของ บัณฑิตกุล (2536) ใช้การฟังในการเลือกพยางค์ที่มีรูปแบบการออกเสียงหนักเบา และใช้เครื่อง DSP-Sona Graph หาค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ ส่วนงานของ ดารณี กฤษณะพันธ์ (2538) ใช้การฟังวิเคราะห์เพื่อเลือกคำ ประเภทของคำและจำนวนพยางค์จากข้อมูล และนำไปวิเคราะห์ด้วยเครื่องวิเคราะห์เสียง DSP-Sona Graph เพื่อหาค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์

จะเห็นว่าการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยที่ผ่านมา มีทั้งการวิเคราะห์ด้วยการฟังและใช้เครื่องวิเคราะห์เสียง ความแตกต่างของการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 2 วิธีคือ การวิเคราะห์ด้วยเสียง

วิเคราะห์เสียงนั้นจะแสดงสัญลักษณ์ของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้ละเอียดมากกว่าผลที่ได้จากการฟัง เพราะการฟังด้วยหูจะสามารถฟังและวิเคราะห์ได้ระดับหนึ่งแต่ไม่สามารถเก็บรายละเอียดได้มากเท่าเครื่องมือช่วยวิเคราะห์เสียง ดังนั้นรูปแบบของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มาจากการวิเคราะห์ด้วยเครื่องวิเคราะห์เสียงจึงมีความหลากหลายมากกว่าการวิเคราะห์ด้วยการฟังด้วยหู ซึ่งการวิเคราะห์ด้วยเครื่องวิเคราะห์เสียงได้พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ มาตามลำดับ

2.2.6 การเสนอผลการวิเคราะห์

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางด้านวรรณยุกต์ที่ผ่านมา พบว่ามี 2 ลักษณะคือ

ก. การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการฟังเพียงอย่างเดียว เช่นงานของ เกศมณี เทพวัลย์ (2526) ลอรัตน์ รัตนดิถก ณ ภูเก็ต (2526) จะเสนอผลโดยการใช้กล่องวรรณยุกต์ประกอบกับการบรรยายสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์โดยละเอียด ส่วนงานของ ยาใจ มาลัยเจริญ (2531) มีลักษณะที่ต่างออกไปคือใช้แผนี่แสดงผลการศึกษา และมีการแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยโดยกำหนดสัญลักษณ์บ่งความต่างของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แต่ละวรรณยุกต์ ซึ่งใช้ความรู้ของผู้วิจัยในฐานะเจ้าของภาษาช่วยในการตัดสินใจเลือกสัญลักษณ์บ่งความต่าง

ข. การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการใช้เครื่องวิเคราะห์เสียงเพียงอย่างเดียว ได้แก่ งานวิจัยของ เช่นเดียวกับงานของ อภิญา พรสิบ (2537) ที่เสนอผลโดยใช้แผนภูมิตัดแปลงจากกราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยแสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์

ค. การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการฟังและใช้เครื่องวิเคราะห์เสียง เช่นงานวิจัยของ Kalaya Tingsabadh (1980) เสนอผลโดยเลือกค่าความถี่มูลฐานของคำใดคำหนึ่งมาเป็นตัวแทนของแต่ละหน่วยและนำค่าความถี่มูลฐานของทุกคำที่ปรากฏแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์แสดงไว้ในกราฟเดียวกัน ต่อมาในงานของ ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภทิพย์ (2533) เสนอผลโดยแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยซึ่งได้มาจากการหาค่าเฉลี่ยจากค่าความถี่มูลฐานของคำแต่ละคำที่ปรากฏกับวรรณยุกต์แต่ละหน่วยเสียง และแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของคำต่าง ๆ ในกราฟเส้นเดียวกัน (กัลยา ดิงศภทิพย์, 2533) หรือแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยจากหลายคำในแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ (กัลยา ดิงศภทิพย์ และคณะ, 2534) ส่วนงานวิจัยของ จรรยา นวลจันทร์แสง (2535) เสนอผลจากการวิเคราะห์จากเครื่องด้วยค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์โดยใช้กล่องวรรณยุกต์และกราฟเพื่อแสดงระบบวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ แล้วแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยโดยพิจารณาเกณฑ์ที่ตั้งขึ้น 3 เกณฑ์ ต่อมางานวิจัยของ ปิณช์นิต บัณชิตกุล (2536) ใช้ทั้งกล่องวรรณยุกต์ในการเสนอระบบวรรณยุกต์ และใช้

แผนภูมิซึ่งดัดแปลงจากกราฟที่แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยแสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียง
วรรณยุกต์ ส่วนงานวิจัยของ ดารณี กฤษณะพันธ์ (2538) เสนอผลการวิเคราะห์โดยใช้กราฟเส้น
แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยเช่นเดียวกัน โดยแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละหน่วยเสียง
วรรณยุกต์ในทุกบริบท

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกในจังหวัดต่างๆ ในหัวข้อต่อไปนี้เป็นคือ กล่องวรรณยุกต์ที่เสนอโดย William J. Gedney (1972) ระบบวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตก และวิธีการศึกษาวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตก

3.2 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับจังหวัดกาญจนบุรี

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นและรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับจังหวัดกาญจนบุรีจากเอกสาร บทความ งานวิจัย และสอบถามคนในท้องถิ่นเกี่ยวกับเรื่อง ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ การเมือง การปกครอง สภาพชีวิต ความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ประชากรและการตั้งถิ่นฐาน ตลอดจนข้อมูลเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยต่างๆในจังหวัดกาญจนบุรี

3.3 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาที่พูดในจังหวัดกาญจนบุรี

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาต่างๆที่ใช้พูดกันในจังหวัดกาญจนบุรีจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการพิจารณาคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลและการคัดเลือกผู้บอกภาษาซึ่งพบว่า ภาษาที่ใช้พูดกันในจังหวัดกาญจนบุรีมีทั้งสิ้นประมาณ 11 ภาษา โดยแบ่งออกเป็น 4 ตระกูลภาษา ได้แก่

1. ภาษาตระกูลไต ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาลาวโซ่ง ภาษาลาวพวน และภาษาลาวครั่ง
2. ภาษาตระกูลมอญ-เขมร ได้แก่ ภาษามอญ ภาษาเขมร ภาษาขมุ
3. ภาษาตระกูลกะเหรี่ยง ได้แก่ ภาษาละว้า(อุก๋อง)
4. ภาษาตระกูลทิเบต-พม่า ได้แก่ ภาษากะเหรี่ยง(ยาง) ภาษากะเหรี่ยงโปว์ ภาษาเผลว

ภาษาต่างๆดังกล่าวข้างต้นมีภูมิลำเนากระจายอยู่ในบริเวณต่างๆของจังหวัดกาญจนบุรีดังนี้

ภาษาไทย	พบอยู่ทั่วไปในจังหวัดโดยเฉพาะในเขตเทศบาลและ อ.เมือง
ภาษาลาวโซ่ง	พบใน อ.สังขละบุรี อ.ทองผาภูมิ อ.พนมทวน และ อ.บ่อพลอย

ภาษาลาวครึ่ง	พบใน อ.ด่านมะขามเตี้ย
ภาษาลาวพวน	พบใน อ.เลาขวัญ และ อ.พนมทวน
ภาษามอญ	พบใน อ.สังขละบุรี อ.เลาขวัญ และ อ.ทองผาภูมิ
ภาษาเขมร	พบใน อ.ไทรโยค อ.เลาขวัญ และ อ.ศรีสวัสดิ์
ภาษาขมุ	พบใน อ.ทองผาภูมิ อ.สังขละบุรี และ อ.ไทรโยค
ภาษาละว้า	พบใน อ.สังขละบุรี อ.ทองผาภูมิ และ อ.ศรีสวัสดิ์
ภาษากะเหรี่ยง(ยาง)	ภาษากะเหรี่ยงโปว์ และภาษาเผล่ว พบใน อ.ทองผาภูมิ อ.ไทรโยค
อ.ศรีสวัสดิ์ และ อ.สังขละบุรี	

ความรู้ในเรื่องภูมิภาคต่างๆของผู้พูดภาษาต่างๆในจังหวัดกาญจนบุรีส่วนใหญ่ผู้วิจัยสรุปมาจาก แผนที่ภาษา โดยเจอร์รี่ เกนีย์ และธีระพันธ์ ล. ทองคำ (2520) ซึ่งข้อมูลที่สรุปมานี้ยังไม่สมบูรณ์ทีเดียวนัก ทั้งนี้เนื่องจากในจังหวัดกาญจนบุรียังมีกลุ่มคนที่พูดภาษาอื่นๆนอกจากที่ระบุไว้ข้างต้น แต่โดยมากจะเป็นกลุ่มคนที่มีขนาดเล็กหรือเป็นกลุ่มคนที่เพิ่งจะอพยพย้ายถิ่นที่อยู่มาจากที่อื่น นอกจากนั้นผู้วิจัยเห็นว่าในแต่ละอำเภอภาษาที่ใช้พูดต่างๆอาจจะมีจำนวนมากขึ้นตามระยะเวลาที่เปลี่ยนไปโดยที่ยังมิได้มีการศึกษารวบรวมไว้จากที่ เจอร์รี่ เกนีย์ และ ธีระพันธ์ ล. ทองคำ (2520) ได้ทำไว้แล้ว

สำหรับงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาภาษาไทยถิ่นกลางที่พูดกันในจังหวัดกาญจนบุรี ฉะนั้นภาษาอื่นๆ ที่มีใช้ภาษาไทยผู้วิจัยจะไม่นำมาศึกษา ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาต่างๆที่พูดกันในจังหวัดกาญจนบุรีนี้ผู้วิจัยนำมาเป็นพื้นฐานประกอบการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาไทยที่พูดกันตามบริเวณต่างๆในจังหวัด เพื่อให้ทราบถึงบริเวณที่มีการใช้สำเนียงท้องถิ่นกาญจนบุรีมากที่สุด

3.4 เตรียมการสำหรับเดินทางออกเก็บข้อมูลภาคสนาม

ผู้วิจัยได้ขออนุญาตจากคณะอักษรศาสตร์ ซึ่งจะนำไปยื่นต่อปลัดอำเภอเพื่อให้ได้รับการอำนวยความสะดวกในระหว่างเก็บข้อมูล

3.5 การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี ข้อมูลที่ใช้จึงจำเป็นต้องเป็นภาษาไทยถิ่นอย่างแท้จริงโดยไม่มีกรปะปนของภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาของชนกลุ่มน้อยต่างๆ อาทิ ภาษาลาว ภาษามอญ ภาษากะเหรี่ยง เป็นต้น ดังนั้นในการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้อาศัยความรู้จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยต่างๆในจังหวัดกาญจนบุรีทั้งใน

เรื่องประวัติความเป็นมา การตั้งถิ่นฐาน การดำเนินชีวิต และภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันซึ่งพบว่า บริเวณที่มีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่อย่างหนาแน่นในจังหวัดได้แก่ อ.สังขละบุรี อ.ทองผาภูมิ อ.ไพศาลี อ.ศรีสวัสดิ์ และ อ.เลาขวัญ ดังนั้นผู้วิจัยจึงตัดทั้ง 5 อำเภอนี้ออกจากงานวิจัย

ส่วนอำเภอที่เหลืออีก 8 อำเภอ เป็นอำเภอที่มีประชาชนเป็นคนไทยอาศัยอยู่อย่างหนาแน่นและพูดภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเป็นส่วนใหญ่ซึ่งได้แก่ อ.เมือง อ.ท่ามะกา อ.ท่าม่วง อ.พนมทวน อ.ด่านมะขามเตี้ย อ.บ่อพลอย อ.ห้วยกระเจา และ อ.หนองปรือ ผู้วิจัยจึงสำรวจอำเภอที่ใช้สำเนียงท้องถิ่นมากที่สุดใน 8 อำเภอที่เหลือนี้ ด้วยการสอบถามจากชาวกาญจนบุรี จำนวน 50 คน ตามบริเวณชุมชนและสถานที่ต่างๆที่เป็นศูนย์รวมของประชาชนในจังหวัดได้แก่ สถานีขนส่งจังหวัด และโรงพยาบาลประจำจังหวัดซึ่งได้แก่ โรงพยาบาลพลพลพยุหเสนา โดยในการสอบถามผู้วิจัยใช้คำถามว่า “อำเภอใดที่มีสำเนียงพูดเหน่อที่สุด” ซึ่งผู้วิจัยให้ผู้ตอบคำถามตอบได้มากกว่า 1 อำเภอ โดยผู้วิจัยใช้คำว่า “เหน่อ” ในการสอบถามเนื่องจากเป็นคำที่ใช้กันโดยทั่วไป และมีความหมายว่าเป็นการพูดด้วยสำเนียงพื้นบ้านกาญจนบุรีโดยไม่ได้เทียบจากภาษากรุงเทพฯ ผลการสำรวจอำเภอที่ใช้เป็นจุดเก็บข้อมูลที่มีสำเนียงพูดเหน่อมากที่สุดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

ส่วนการคัดเลือกตำบลในแต่ละอำเภอเพื่อใช้เป็นจุดเก็บข้อมูลนั้นกระทำเช่นเดียวกับการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลในระดับอำเภอ โดยการสอบถามจากชาวบ้านในอำเภอนั้นๆจำนวน 10 คนว่า “ตำบลใดที่มีสำเนียงพูดเหน่อที่สุด” ผลการสำรวจตำบลใน 4 อำเภอข้างต้น มีดังนี้

1. อ.พนมทวน ได้แก่ ต.ดอนเจดีย์
2. อ.ท่าม่วง ได้แก่ ต.หนองขาว
3. อ.ด่านมะขามเตี้ย ได้แก่ ต.ด่านมะขามเตี้ย
4. อ.ห้วยกระเจา ได้แก่ ต.ห้วยกระเจา

เมื่อได้ตำบลของแต่ละอำเภอแล้ว ผู้วิจัยใช้วิธีการเดียวกันในการคัดเลือกหมู่บ้านของแต่ละตำบลเพื่อใช้เป็นจุดเก็บข้อมูล โดยการสอบถามจากชาวบ้านในตำบลนั้นๆจำนวน 10 คนว่า “หมู่บ้านใดที่มีสำเนียงพูดเหน่อที่สุด” ซึ่งผลการสำรวจหมู่บ้านในแต่ละตำบลมีดังนี้

1. ต.ดอนเจดีย์ ได้แก่ บ้านดอนเจดีย์
2. ต.หนองขาว ได้แก่ บ้านหนองขาว
3. ต.ด่านมะขามเตี้ย ได้แก่ บ้านด่านมะขามเตี้ย
4. ต.ห้วยกระเจา ได้แก่ บ้านห้วยกระเจา

3.6 การคัดเลือกผู้บอกภาษา

ในงานวิจัยนี้ใช้ผู้บอกภาษา 12 คน จุดเก็บข้อมูลละ 3 คน เพื่อให้ข้อมูลวรรณยุกต์ที่ได้มามีความเที่ยงตรงแน่นอนว่าเป็นวรรณยุกต์ในภาษาของถิ่นนั้นๆจริง โดยผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติของผู้บอกภาษาไว้ดังนี้

3.6.1 เพศ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาที่เป็นเพศชาย ทั้งนี้เนื่องจากผู้บอกภาษาเพศชายมักจะเป็นผู้ที่ใช้สำเนียงท้องถิ่นโดยไม่คำนึงถึงสถานภาพทางสังคมหรือสภาพแวดล้อม และจากประสบการณ์ในการเก็บข้อมูลภาคสนามในการทำรายงานดังกล่าวข้างต้นพบว่า ผู้บอกภาษาเพศชายจะมีไหวพริบในการตอบคำถาม มีประสบการณ์ และให้ความสนใจในสภาพแวดล้อมอย่างกว้างขวาง ตลอดจนสามารถควบคุมอารมณ์ตื่นเต้นและให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ได้ดีกว่าเพศหญิง

3.6.2 อายุ ผู้บอกภาษาทุกคนต้องมีอายุระหว่าง 50-70 ปี ซึ่งถือว่าเป็นวัยที่มักใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในหมู่บ้าน ไม่ค่อยมีโอกาสติดต่อกับคนต่างถิ่น และน่าจะยังคงใช้สำเนียงท้องถิ่นดั้งเดิมมากกว่าผู้บอกภาษาที่อายุน้อยกว่า ส่วนวัยที่อายุมากกว่า 70 ปี จะเป็นวัยที่ไม่เหมาะที่จะเป็นผู้บอกภาษาเนื่องจากอายุสูงเกินไป

3.6.3 เชื้อชาติ ผู้บอกภาษาทุกคนต้องเป็นคนไทย สัญชาติไทย และเชื้อชาติไทยมาแต่กำเนิด

3.6.4 การศึกษา ผู้บอกภาษาทุกคนต้องมีการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งไม่มากเกินไปที่จะทำให้อิทธิพลของภาษามาตรฐานที่ใช้สอนในโรงเรียนมีผลต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน

3.6.5 อาชีพ ผู้บอกภาษาทุกคนจะต้องประกอบอาชีพทางด้านเกษตรกรรม เช่น ทำนา ทำสวน ทำไร่ และเลี้ยงสัตว์ เป็นต้น เพราะอาชีพต่างๆดังกล่าวจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในหมู่บ้าน ไม่ต้องเดินทางไปติดต่อกับคนท้องถิ่นอื่นหรือนอกหมู่บ้านบ่อยนัก โอกาสที่จะได้รับอิทธิพลจากภาษาอื่นมาปะปนจึงมีน้อยกว่าการประกอบอาชีพอื่นๆ

3.6.6 การตั้งถิ่นฐาน ผู้บอกภาษาทุกคนต้องเป็นผู้ที่เกิดและเติบโตในท้องถิ่นนั้นๆและไม่เคยย้ายถิ่นไปอยู่ที่อื่นนานเกิน 6 เดือน ทั้งนี้เพื่อให้ได้ภาษาท้องถิ่นนั้นๆอย่างแท้จริง

3.6.7 คุณสมบัติอื่นๆ ผู้บอกภาษาทุกคนจะต้องมีอวัยวะในการออกเสียงสมบูรณ์ ไม่มีปัญหาในการพูด เสียงชัดเจน มีสุขภาพแข็งแรง และเต็มใจให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาจำนวน 12 คน จากนั้นได้คัดเลือกผู้บอกภาษาอำเภอละ 1 คน เป็นตัวแทนของอำเภอนั้นๆ โดยพิจารณาจากคุณสมบัติต่างๆข้างต้น ประกอบกับคุณสมบัติอื่นๆ ได้แก่ เป็นผู้ที่มีสำเนียง “เหนือ” มากที่สุดในจำนวนผู้บอกภาษาทั้ง 3 คนในแต่ละอำเภอ และข้อมูลที่บ้านที่กมามีความสมบูรณ์มากที่สุดคือ มีเสียงดังชัดเจน ไม่มีเสียงแทรกหรือมีน้อยที่สุด รวมทั้งเป็นเสียงที่เหมาะสมสำหรับการนำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียงนั้นคือ จะต้องเป็นเสียงที่ไม่สูงหรือต่ำมากจนเกินไป

3.7 การเตรียมการก่อนออกเก็บข้อมูลภาคสนาม

3.7.1 การเตรียมการเก็บข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ศึกษาภาษาไทยถิ่นกลางที่ผ่านมาพบว่า การศึกษาสำเนียงพูดในภาษาไทยถิ่นด้วยข้อมูลที่ได้จากคำพูดต่อเนื่องสามารถแสดงให้เห็นการแปรเปลี่ยนของเสียงวรรณยุกต์ได้เป็นอย่างดี (ดารณี กฤษณะพันธ์, 2538) ผู้วิจัยจึงตัดสินใจเลือกใช้ข้อมูลที่ได้จากคำพูดต่อเนื่องในงานวิจัยนี้ โดยจะเป็นการวิเคราะห์วรรณยุกต์ในคำ 1 และ 2 พยางค์ จากคำพูดต่อเนื่องประเภทบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำ และจะศึกษาจากพยางค์ 2 ประเภทคือ พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (ดูรายละเอียดใน 3.10)

ในการเก็บข้อมูลคำพูดต่อเนื่องจะไม่มีเตรียมการล่วงหน้าหรือกำหนดหัวข้อการสนทนามาก่อน ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลคำพูดที่เป็นธรรมชาติของการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันมากที่สุด เพื่อนำรายการคำจากข้อมูลที่ได้มาเตรียมการวิเคราะห์สัทลักษณะแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในบริบทต่างๆ ทั้งในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนักในพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น

3.7.2 การเตรียมการเก็บข้อมูลคำชุดเทียบเสียง

เนื่องจากจังหวัดกาญจนบุรีเป็นจังหวัดที่อยู่ทางด้านตะวันตกของกรุงเทพฯ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีอาจจะมีระบบวรรณยุกต์แบบ 6 หน่วยเสียงเช่นเดียวกับจังหวัดเพชรบุรีที่ได้มีผู้ศึกษาไว้แล้ว (ดู 2.2.2 หน้า 28) และคาดว่าลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆในกลุ่มวรรณยุกต์มีลักษณะคล้ายคลึงกัน (ดูภาพที่ 14)

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2	ว.1	ว.2	ว.3	ว.2	
3					
4	ว.6	ว.3	ว.4	ว.3	ว.4

ภาพที่ 14 ระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงเลือกใช้รายการคำชุดเทียบเสียงแทนการใช้รายการคำของ Gedney (ดู 2.3.1 หน้า 30) ทั้งนี้เนื่องจากรายการคำชุดเทียบเสียงนี้เป็นรายการคำที่เหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์ด้วยกลวิธีทางกลศาสตร์เพื่อหาระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นที่ศึกษาได้เป็นอย่างดี เนื่องจากไม่มีอิทธิพลของพยัญชนะต้นและเสียงสระที่แตกต่างกัน คำชุดเทียบเสียงนี้ผู้วิจัยนำมาจากคำชุดเทียบเสียงที่ใช้ในงานวิจัยของ ม.ร.ว.กัลยา ติงศภทิพย์ (2533) ซึ่งประกอบด้วยคำจำนวน 10 คำ ได้แก่ กา คา ข่า ข้ำ คำ ขา ขาด คาด ชัด และ คัด ในรายการคำดังกล่าวมีการเพิ่มคำ “กา” ที่มีหน่วยเสียง [k-] เข้ามาเนื่องจากเป็นงานวิจัยที่ศึกษาภาษาไทยถิ่นกลางที่พูดกันทางตะวันตกของกรุงเทพฯ ซึ่งมีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่าง A3 และ A4 เพิ่มขึ้นจากภาษาอื่นๆในภาษาไทยถิ่นกลาง ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งที่อยู่ทางตะวันตกของกรุงเทพฯ ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้รายการคำชุดเทียบเสียงชุดเดียวกับงานวิจัยของ ม.ร.ว.กัลยา ติงศภทิพย์ (2533) หลังจากนั้นผู้วิจัยได้สร้างรายการคำที่จะใช้ในการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการเดียวกันกับ ม.ร.ว.กัลยา ติงศภทิพย์ คือ

- 1) แบ่งคำชุดเทียบเสียงทั้ง 10 คำ ออกเป็น 2 ชุด
 - ชุดที่ 1 ประกอบด้วยคำพยางค์เป็นจำนวน 6 คำ ได้แก่ กา คา ข่า ข้ำ คำ ขา
 - ชุดที่ 2 ประกอบด้วยคำพยางค์ตายจำนวน 4 คำ ได้แก่ ขาด คาด ชัด คัด
- 2) สร้างรายการคำจากชุดที่ 1 ให้แต่ละคำปรากฏในรายการคำ 10 ครั้ง รวมเป็นคำทั้งหมดในรายการคำชุดที่ 1 จำนวน 60 คำ การจัดลำดับของคำในรายการคำทำโดยการจับฉลากด้วยวิธีการดังนี้
 - 2.1) ทำฉลากคำชุดที่ 1 จำนวน 6 แผ่น (คำละ 1 แผ่น)

- 2.2) จับฉลากที่ละแผ่นจนครบ 6 แผ่น บันทึกค่าที่จับได้ลงในรายการค่า (ได้ค่าลำดับที่ 1-6)
- 2.3) นำฉลากทั้ง 6 แผ่นกลับมาใหม่ จับฉลากที่ละแผ่นอีกครั้ง เขียนค่าที่จับได้ลงในรายการค่า (ได้ค่าลำดับที่ 7-12)
- 2.4) ทำแบบเดิมเหมือนใน 2.2 และ 2.3 ให้ครบจำนวน 10 ครั้ง
- 3) สร้างรายการค่าจากค่าชุดที่ 2 ให้แต่ละค่าปรากฏในรายการค่า 10 ครั้ง รวมเป็นค่าทั้งหมดในรายการค่าชุดที่ 2 จำนวน 40 ค่า การจัดลำดับค่าในรายการค่าทำโดยการจับฉลากด้วยวิธีการเดียวกันกับการสร้างรายการค่าชุดที่ 1 ในข้อ 2

รายการค่าชุดเทียบเสียงทั้ง 10 ค่า แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆในกล่องวรรณยุกต์ดังนี้ (ดูภาพที่ 15)

	A	B	C	DL	DS
1	ขา				
2	กา	ข่า	ข้ำ	ขาด	ขัด
3					
4	คา		ค้ำ	คาด	คัด

ภาพที่ 15 ค่าชุดเทียบเสียงของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในระบบ

- กา แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A23
- คา แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A4
- ข่า แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123
- ข้ำ แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ช่อง C123
- ค้ำ แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ช่อง C4
- ขา แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A1
- ขาด แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ช่อง DL123

คาด แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ช่อง DL4

ขีด แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ช่อง DS123

คัด แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ช่อง DS4

3.7.3 อุปกรณ์ประกอบการเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลคำพูดเทียบเสียง ผู้วิจัยใช้อุปกรณ์ประกอบการเก็บข้อมูลที่เป็นของจริง และรูปภาพต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้บอกภาษาเข้าใจความหมายของคำที่ต้องการและสามารถตอบคำถามได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

3.7.4 อุปกรณ์สำหรับบันทึกเสียง

ผู้วิจัยใช้เครื่องบันทึกเสียงแบบตลับใช้แบตเตอรี่พร้อมเทปบันทึกเสียงและไม่โครโฟน

3.8 การเก็บข้อมูล

3.8.1 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยใช้เวลาในการเก็บข้อมูลรวมทั้งสิ้น 60 วัน (มีนาคม-พฤษภาคม 2542) โดยผู้บอกภาษา 1 คนใช้เวลาในการเก็บข้อมูล 3-5 ชั่วโมง

3.8.2 ภาษาที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยใช้ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีในระหว่างการเก็บข้อมูล เพื่อให้เกิดความเป็นกันเองกับผู้บอกภาษา

3.8.3 การเก็บข้อมูล

3.8.3.1 การเก็บข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง วัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูลที่มาจากคำพูดต่อเนื่องหรือการสนทนาครั้งนี้คือ เพื่อให้ได้เสียงวรรณยุกต์ที่ผู้บอกภาษาใช้ตามปกติในชีวิตประจำวัน การเก็บข้อมูลในการสนทนาจึงมักคำนึงถึงปัจจัย 2 ประการคือ ผู้ร่วมสนทนาและการรู้ตัวของผู้บอกภาษา ซึ่งวิธีที่ดีที่สุดในการเก็บข้อมูลจากการสนทนานั้นควรให้ผู้บอกภาษาพูดคุยกับผู้ใกล้ชิดโดยไม่มีผู้วิจัยร่วมสนทนาด้วย และการบันทึกเสียงควรทำโดยไม่ให้ผู้บอกภาษารู้ตัว แต่จากประสบการณ์ในการเก็บข้อมูลในการทำรายงานดังกล่าวข้างต้นของผู้วิจัยพบว่า การเก็บข้อมูลในลักษณะดังกล่าวไม่สามารถกระทำได้ เนื่องจากไม่สามารถซ่อนเครื่องบันทึกเสียงได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องบอกให้ผู้บอกภาษารู้ตัวว่าจะมีการบันทึกเสียง และผู้วิจัยจำเป็นต้องเข้าร่วมการ

สนทนาด้วยเพื่อกระตุ้นให้มีการสนทนากันอย่างต่อเนื่องและเพื่อควบคุมการบันทึกเสียงให้ได้เสียงที่มีคุณภาพที่ดีพอที่จะสามารถนำไปวิเคราะห์ด้วยเครื่องมือวิเคราะห์เสียงต่อไปได้ ซึ่งวิธีการในการเก็บข้อมูลคำพูดต่อเนื่องนี้คือ ผู้วิจัยใช้วิธีการสนทนา พูดคุยกับผู้บอกภาษาเกี่ยวกับเรื่องต่างๆไป เช่น เรื่องการทำมาหากิน อาชีพ ครอบครัว ประเพณี พิธีกรรม เป็นต้น โดยไม่มีการกำหนดหัวข้อในการสนทนามาก่อน ทั้งนี้เพื่อให้การสนทนาเป็นธรรมชาติมากที่สุด

3.8.3.2 การเก็บข้อมูลคำพูดเทียบเสียง วัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูลคำพูดเทียบเสียงคือ เพื่อหาระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและเพื่อศึกษาสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ไม่มีการแปรไปตามบริบทต่างๆ การเก็บข้อมูลคำพูดเทียบเสียงนี้จะเก็บหลังจากที่เก็บข้อมูลคำพูดต่อเนื่องเสร็จแล้ว เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้บอกภาษาทราบวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูลที่แท้จริงซึ่งอาจทำให้ผู้บอกภาษาไม่ใช้สำเนียงท้องถิ่นได้ วิธีการในการเก็บข้อมูลคำพูดเทียบเสียงคือ ผู้วิจัยจะชักชวนทำความตกลงกับผู้บอกภาษาเกี่ยวกับสัญญาอนุญาตประจำคำทั้ง 10 คำว่า เมื่อแสดงอะไรให้ออกเสียงคำใด ดังนี้

- ถ้าผู้วิจัยชี้ไปที่ภาพกาน้ำ ให้ผู้บอกภาษาพูดคำว่า “กา”
- ถ้าผู้วิจัยชี้ไปที่หลังคาบ้าน ให้ผู้บอกภาษาพูดคำว่า “คา”
- ถ้าผู้วิจัยหยิบข่า (ของจริง) ขึ้นมา ให้ผู้บอกภาษาพูดคำว่า “ขา”
- ถ้าผู้วิจัยชี้มาที่ตัวเอง ให้ผู้บอกภาษาพูดคำว่า “ข้า”
- ถ้าผู้วิจัยชี้ไปที่ภาพร้านค้า/แม่ค้า ให้ผู้บอกภาษาพูดคำว่า “ค้า”
- ถ้าผู้วิจัยชี้ไปที่ขาของผู้วิจัย ให้ผู้บอกภาษาพูดคำว่า “ขา”
- ถ้าผู้วิจัยหยิบกระดาษที่มีรอยขาดขึ้นมา ให้ผู้บอกภาษาพูดคำว่า “ขาด”
- ถ้าผู้วิจัยหยิบเชือกมาคาดเอว ให้ผู้บอกภาษาพูดคำว่า “คาด”
- ถ้าผู้วิจัยหยิบเข็มขัดขึ้นมา ให้ผู้บอกภาษาพูดคำว่า “ขัด”
- ถ้าผู้วิจัยชี้ไปที่กระดาษที่มีการตัดตัวอักษร ให้ผู้บอกภาษาพูดคำว่า “คัด”

หลังจากให้ผู้บอกภาษาจำสัญญาอนุญาตประจำคำที่ตกลงกันได้จนแน่ใจว่าผู้บอกภาษาจำได้แม่นยำแล้วจึงเริ่มเก็บข้อมูลจากรายการคำที่ 1 ถึงคำที่ 100 โดยใช้วิธีการแสดงท่าทางและให้ดูภาพหรือของจริง แล้วให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำตามที่ได้ชักชวนไว้ ส่วนข้อมูลที่จะนำมาวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์การออกเสียงคำแต่ละคำจำนวน 5 ครั้ง¹ เท่านั้น ทั้งนี้จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า ผลการวิเคราะห์จากข้อมูลจำนวน 10 ครั้ง ไม่ได้มีความแตกต่างจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวน 5 ครั้งเท่าใดนัก (พิณรัตน์ อัครวัฒนากุล, 2541) โดยผู้วิจัยจะเริ่ม

¹ ในงานวิจัยนี้ให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำละ 10 ครั้ง แต่ในการวิเคราะห์เลือกวิเคราะห์คำละ 5 ครั้ง

วิเคราะห์ข้อมูลจากคำที่ 1 ถึงคำที่ 5 ของข้อมูล และถ้าหากคำชุดเทียบเสียงคำใดคำหนึ่งของชุดย่อยใดชุดย่อยหนึ่งมีปัญหาเกิดขึ้น เช่น เสียงไม่ชัดเจน หรือมีเสียงแทรก เป็นต้น ผู้วิจัยจะใช้คำชุดเทียบเสียงนั้นในชุดที่ 6-10 เช่น ถ้าคำชุดเทียบเสียง “กา” ในชุดที่ 2 มีปัญหา ผู้วิจัยจะใช้คำชุดเทียบเสียง “กา” ในชุดที่ 6 แทน หรือถ้าคำชุดเทียบเสียง “ขา” ในชุดที่ 3 มีปัญหา ผู้วิจัยจะใช้คำชุดเทียบเสียง “ขา” ในชุดที่ 6 แทน เป็นต้น

3.8.4 ปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูลภาคสนาม

หลังจากที่ได้คัดเลือกจุดเก็บข้อมูลและผู้บอกภาษาตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้แล้ว ผู้วิจัยได้ออกเดินทางไปเก็บข้อมูล ณ จุดเก็บข้อมูลต่างๆ โดยเริ่มจาก อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ ในการออกเก็บข้อมูลตามอำเภอต่างๆ ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือและความช่วยเหลือจากผู้บอกภาษาและชาวบ้านในอำเภอนั้นๆเป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามเมื่อออกเก็บข้อมูลผู้วิจัยประสบปัญหา ดังนี้

1. ช่วงเวลาที่ผู้บอกภาษาสะดวกที่จะให้สัมภาษณ์เป็นช่วงเวลาเย็นเป็นต้นไป เพราะในช่วงกลางวันผู้บอกภาษาจะต้องไปทำไร่นา ดังนั้นการเก็บข้อมูลในช่วงกลางวันจึงไม่สามารถทำได้ ผู้วิจัยจึงต้องเก็บข้อมูลในช่วง 18.00-19.00 น.

2. จุดเก็บข้อมูล อ.ด่านมะขามเตี้ย ผู้บอกภาษาและชาวบ้านทั่วไปไม่ให้ความร่วมมือกับผู้วิจัยเท่าที่ควร ทั้งนี้เป็นเพราะเจ้าหน้าที่ของทางราชการได้ประกาศเตือนให้ชาวบ้านระมัดระวังคนแปลกหน้าที่เข้ามาในหมู่บ้าน เนื่องจากมีผู้เข้ามาหลอกลวงและสร้างความเดือดร้อนให้แก่ชาวบ้านอยู่เป็นประจำ ดังนั้นชาวบ้านจึงเกรงกลัวและไม่ไว้ใจบุคคลที่ตนไม่รู้จัก ผู้วิจัยจึงได้ขอความร่วมมือจากปลัดอำเภอเป็นผู้เลือกผู้บอกภาษาให้

3. จุดเก็บข้อมูล อ.ห้วยกระเจา อยู่ห่างจากตัวเมืองเป็นระยะทางไกลมาก การเดินทางไม่ค่อยสะดวกและไม่ปลอดภัยเท่าใดนัก รถโดยสารประจำทางมีน้อยมาก รวมทั้งชาวบ้านและผู้บอกภาษาค่อนข้างกลัวต่อการให้ข้อมูลเนื่องจากเกรงว่าผู้วิจัยจะนำข้อมูลไปสร้างความเดือดร้อนให้ในภายหลัง ผู้วิจัยจึงต้องสร้างความเป็นกันเองและอธิบายให้ผู้บอกภาษาเข้าใจวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

3.9 วิธีการวิเคราะห์คำชุดเทียบเสียง

การวิเคราะห์ข้อมูลคำชุดเทียบเสียงมีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ

- ก. เพื่อหาระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี
- ข. เพื่อศึกษาสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำชุดเทียบเสียง

การวิเคราะห์ข้อมูลคำชุดเทียบเสียงแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ การวิเคราะห์สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ และการวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์

3.9.1 การวิเคราะห์สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์

การวิเคราะห์สัทลักษณะของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำชุดเทียบเสียงมีวิธีการดังนี้

1) วิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานจริงของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ด้วยโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง WinCECIL² (Windows for Computerized Extraction of Components of Intonation in Language) โดยวัดค่าความถี่มูลฐานทุกช่วง 10 % ตั้งแต่ 0% จนถึง 100 % รวมทั้ง 11 จุด แล้วบันทึกค่าที่วัดได้ลงในตารางที่จัดทำขึ้นสำหรับงานวิจัยนี้³ โดยวิเคราะห์การออกเสียงคำแต่ละคำจำนวน 5 ครั้ง

2) นำข้อมูลในตารางที่ได้จากการวิเคราะห์ในขั้นตอนที่ 1 ไปประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ Microsoft Excel Version 5⁴ เพื่อหาความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละคำจากขั้นตอนนี้ผลที่ได้คือ เส้นกราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละคำของผู้บอกภาษาแต่ละคนทั้ง 12 คน ซึ่งเส้นกราฟที่ได้นี้เป็นผลที่ได้จากการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์คือ รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ ไม่ใช่ผลจากการวิเคราะห์จากการฟัง

3) นำกราฟเส้นแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของคำแต่ละคำของผู้บอกภาษาแต่ละคนที่ได้จากขั้นตอนที่ 2 มาปรับให้มีพิสัยระดับเสียง 5 ระดับเพื่อให้กราฟเส้นที่ได้จากการวิเคราะห์ด้วยเครื่องถูกดัดแปลงเป็น “รูปลักษณะเชิงกล” แสดงสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีพิสัยระดับเสียง 5 ระดับ วิธีการดังกล่าวเป็นการดัดแปลงวิธีวิเคราะห์วรรณยุกต์จากการฟังมาใช้กล่าวคือ ในการฟังมักใช้ค่า 5 ระดับในการบรรยายสัทลักษณะของวรรณยุกต์ได้แก่

² คู่มือการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ด้วยโปรแกรม WinCECIL ในภาคผนวก ข

³ ดูตัวอย่างตารางบันทึกข้อมูลค่าความถี่มูลฐานในภาคผนวก ข

⁴ คู่มือประมวลผลจาก WinCECIL ด้วยโปรแกรม Microsoft Excel Version 5 ในภาคผนวก ข

	5 สูง
	4 กลางค่อนข้างสูง
	3 กลาง
	2 กลางค่อนข้างต่ำ
	1 ต่ำ

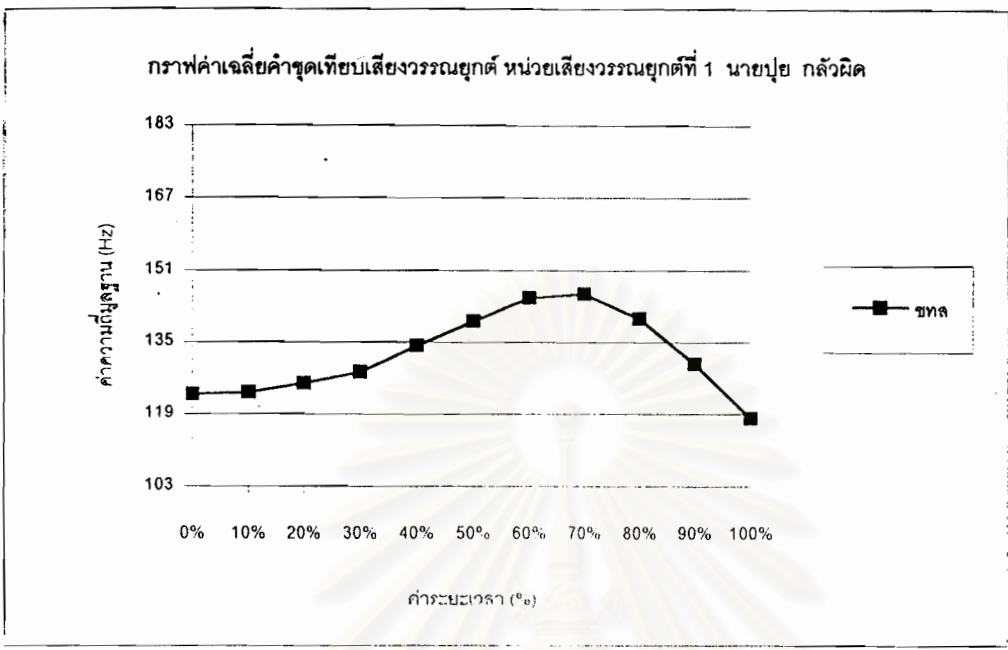
ภาพที่ 16 การแบ่งพิสัยระดับเสียง 5 ระดับ

วิธีการดังกล่าวนี้ปรากฏในงานวิจัยที่ศึกษาวรรณยุกต์ทั่วไปเช่น งานวิจัยของ จรรยา นวลจันทร์แสง (2535) ปันย์ชนิต บัณฑิตกุล (2536) ดารณี กฤษณะพันธ์ (2538) และพิณรัตน์ อัครวัฒนากุล (2541) เป็นต้น ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการเดียวกับงานวิจัยของปันย์ชนิต (2536) และ พิณรัตน์ (2541) ซึ่งมีวิธีการสรุปได้ดังนี้

3.1) แบ่งช่วงพิสัยของค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของกราฟแต่ละรูปเป็น 5 ช่วงเท่าๆ กันด้วยการตีเส้น 6 เส้นลงไปทีกราฟ เส้นสูงสุดคือค่าเฉลี่ยสูงสุดและเส้นล่างสุดคือค่าเฉลี่ยต่ำสุดและมีตัวเลขประจำช่วงต่างๆตั้งแต่ 1 ถึง 5 (ดูภาพที่ 17) การอ่านค่าเส้นกราฟของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ แบบตัวเลข 2 ตัว แสดงจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียง เช่น กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [25] กลางค่อนข้างสูง-ตก [41] เป็นต้น และแบบตัวเลข 3-4 ตัวแสดงจุดเริ่มต้น จุดเปลี่ยนแปลงระดับเสียงและจุดสิ้นสุดของเสียง เช่น กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [253] กลาง-ตก-ขึ้น [314] เป็นต้น

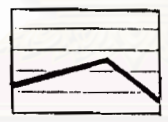
3.2) นำกราฟที่ผ่านการปรับให้มีค่าพิสัยระดับเสียง 5 ระดับในขั้นตอน 3.1 มาดัดแปลงให้เป็น “กราฟดัดแปลง” ที่มีรูปแบบชัดเจนและขนาดเล็กลง เพื่อให้สามารถนำสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์มาเปรียบเทียบกันได้ง่ายและชัดเจนขึ้น ตัวอย่างเช่น เส้นกราฟแสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ในขั้นตอนที่ 3.1 มีลักษณะดังภาพที่ 18 (ดูภาพที่ 18)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

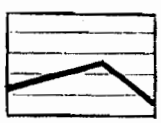
ภาพที่ 17 กราฟแสดงพิสัยระดับเสียง 5 ระดับที่ได้มาจากการตี 6 เส้นลงบนกราฟ

เมื่อนำกราฟมาดัดแปลงให้มีขนาดเล็กลงได้ดังภาพที่ 18 ดังนี้

ภาพที่ 18 ตัวอย่างกราฟดัดแปลงแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1

4) เมื่อกราฟเส้นแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของผู้บอกภาษาแต่ละคนผ่านการดัดแปลงให้เป็นกราฟดัดแปลงที่มีขนาดเล็กลงแล้ว ผู้วิจัยใช้ตัวเลขในการบรรยายสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ (ดูสัญลักษณ์ในการบรรยายสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในบทที่ 2 หน้า 5) ตัวอย่างเช่น

= [231]

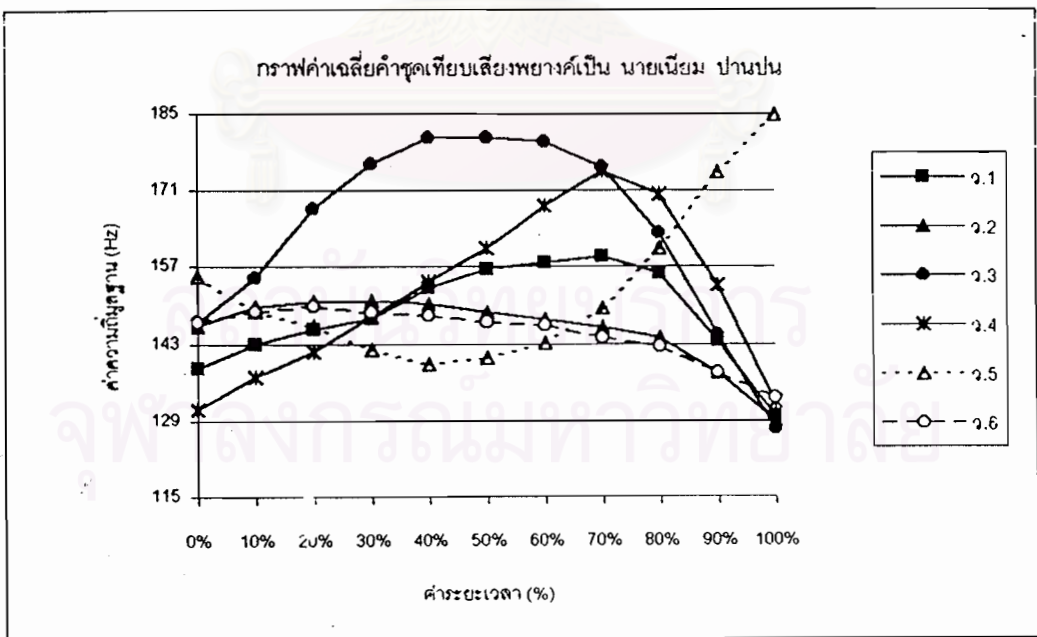
นอกจากจะแสดงตัวเลขแล้ว ในแต่ละระดับเสียงผู้วิจัยยังใช้สัญลักษณ์ [^] และ [v] ซึ่งแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับระดับเสียงของวรรณยุกต์เพิ่มขึ้นจากที่ใช้กันโดยทั่วไป โดยในแต่ละระดับเสียงผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ส่วนบนของระดับเสียงจะแสดงด้วยตัวเลขประกอบกับสัญลักษณ์ [^] ส่วนกลางแสดงด้วยตัวเลขปกติไม่มีสัญลักษณ์อื่นประกอบ และส่วนล่างแสดงด้วยตัวเลขประกอบสัญลักษณ์ [v] (ดูภาพที่ 1 หน้า 5)

5) เปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วยเสียงในระบบของผู้ออกภาษาทุกคนเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับการแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำชุดเทียบเสียงของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาความเหมือนและความต่างของระดับเสียงและลักษณะการขึ้น-ตกของเสียงเป็นสำคัญ

3.9.2 การวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์

การวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ในคำชุดเทียบเสียง มีวิธีการดังนี้

1) นำกราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์มาไว้ในกราฟเดียวกัน ในขั้นนี้ผู้วิจัยพบว่า กราฟค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ของ B123 (ว.2) และ A4 (ว.6) มีลักษณะคล้ายคลึงกันมากในข้อมูลของผู้ออกภาษาทุกคน (ดูภาพที่ 19)

ภาพที่ 19 กราฟค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของทุกหน่วยเสียงในระบบของ นายนิยม ปานปน

2) ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลเพิ่มเติมโดยการกลับไปทดสอบอีกครั้ง วิธีการคือนำเทปบันทึกเสียงคำชุดเทียบเสียงไปเปิดให้เจ้าของเสียงฟังอีกครั้งหนึ่ง เมื่อผู้บอกภาษาได้ยินเสียงคำใดก็ให้แสดงสัญญาณประจำคำที่ได้ตกลงกันไว้และผู้วิจัยคอยสังเกตและบันทึกข้อมูลทุกคำ ผลการทดสอบพบว่าผู้บอกภาษาไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างคำ “คา” และคำ “ซ่า” ได้ โดยในจำนวน 10 ครั้ง ผู้บอกภาษาบางคนสามารถจำแนกความแตกต่างได้มากที่สุด 2 ครั้ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 20)

	A	B	C	DL	DS
1					
2		ว.2			
3					
4	ว.2				

ภาพที่ 20 ลักษณะการรวมเสียงของ B123 กับ A4 ในกล่องวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

3) เปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ของผู้บอกภาษาทุกคนเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี โดยใช้เกณฑ์พิจารณาความเหมือนและความต่างของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในแต่ละหน่วยเสียงและลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์เป็นสำคัญ

4) เปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีกับระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยมาตรฐานโดยใช้เกณฑ์พิจารณาความเหมือนและความต่างของลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์เป็นสำคัญ ในขั้นนี้ผู้วิจัยพบว่า ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีในข้อมูลคำชุดเทียบเสียงประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง เช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน แต่ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของกล่องวรรณยุกต์มีลักษณะต่างกันคือ ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่างช่อง A23 กับ A4 และรวมเสียงวรรณยุกต์ระหว่างช่อง B123 กับ A4 ซึ่งลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงดังกล่าวไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพที่ 21)

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2		ว.2	ว.3	ว.2	
3	ว.1				
4		ว.3	ว.4	ว.3	ว.4

ภาษาไทยมาตรฐาน

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2	ว.1	ว.2	ว.3	ว.2	
3					
4	ว.2	ว.3	ว.4	ว.3	ว.4

ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

ภาพที่ 21 เปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

3.10 วิธีการวิเคราะห์คำพูดต่อเนื่อง

ในงานวิจัยนี้เลือกศึกษาข้อมูล 2 ประเภทได้แก่ ข้อมูลคำพูดเทียบเสียง (ดู 3.9 วิธีการวิเคราะห์คำพูดเทียบเสียง) และข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง การวิเคราะห์ข้อมูลคำพูดต่อเนื่องมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในบริบทต่างๆ ในข้อมูลที่มาจากการสนทนา การวิเคราะห์คำพูดต่อเนื่องในงานวิจัยนี้มี 2 ลักษณะคือ

3.10.1 การวิเคราะห์ด้วยการฟัง เป็นการวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทของประโยค จำนวนพยางค์ในคำและกลุ่มคำในระหว่างการหยุด และการลงเสียงหนักเบาในพยางค์ในคำพูดต่อเนื่อง ซึ่งคำพูดต่อเนื่องที่จะนำมาเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์สัทลักษณะของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์นั้น ผู้วิจัยมีได้นำทุกคำในการสนทนามาศึกษาทั้งหมด แต่ได้เลือกคำจำนวนหนึ่งตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังนี้

- ก. เป็นคำพูดต่อเนื่องประเภทบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำ
- ข. เป็นคำ 1 และ 2 พยางค์
- ค. เป็นคำที่อยู่ในตำแหน่งเดียวกันหรือใกล้เคียงกันในกลุ่มคำระหว่างการหยุด ทั้งนี้เพราะหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันเมื่อปรากฏในพยางค์ที่มีตำแหน่งต่างกันอาจได้รับอิทธิพลจากปัจจัยที่ทำให้เกิดการแปรที่แตกต่างกันได้ ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะคำที่ปรากฏในตำแหน่งกลางของกลุ่มคำระหว่างการหยุดเท่านั้น
- ง. เป็นคำที่เหมาะสมในการนำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง เนื่องจากในงานวิจัยนี้เลือกศึกษาเฉพาะคำที่ปรากฏในตำแหน่งกลางของกลุ่มคำระหว่างการหยุดเท่านั้น ดังนั้น ในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในเรื่องการลงเสียงหนักเบาจึงพิจารณาเพียง 2 ลักษณะคือ พิจารณาจากคำที่ไม่ลงเสียงหนักและ

คำที่ลงเสียงหนักเท่านั้น ส่วนการลงเสียงหนักพิเศษจะไม่นำมาพิจารณา ทั้งนี้จากการศึกษาของ สูดาทพร ลักษณะียนาวิน (1983) กล่าวว่า พยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษจะเกิดขึ้นเฉพาะกับคำที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายของพยางค์หรือในตำแหน่งหน้าของการหยุด (pause) เท่านั้น ซึ่งนักภาษาศาสตร์เชื่อว่าหลังจากที่มีการเปล่งเสียงคำที่มีการลงเสียงหนักพิเศษแล้ว จะต้องมีการหยุด (pause) เกิดขึ้นทุกครั้ง ดังนั้นพยางค์ที่จะเกิดการลงเสียงหนักพิเศษได้ในการสนทนาโดยทั่วไปโดยไม่มีเงื่อนไขของทำนองเสียงที่ทำหน้าที่ในการบอกอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูดเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงเกิดในพยางค์ตำแหน่งท้ายของประโยคเท่านั้น

จากการทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยที่ศึกษาระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกที่ผ่านมาพบว่า ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มตะวันตกมีระบบวรรณยุกต์แบบ 5 และ 6 หน่วยเสียง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเตรียมข้อมูลสำหรับวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์แบบ 6 หน่วยเสียง ซึ่งจำนวนของข้อมูลจากคำพูดต่อเนื่องในบริบทต่างๆที่นำมาศึกษาในแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์มีรายละเอียดดังนี้

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 พิจารณาเฉพาะคำพยางค์เป็น มีจำนวนพยางค์รวมทั้งสิ้น 20 พยางค์ (ดูภาพที่ 22)

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 พิจารณาทั้งคำพยางค์เป็น คำพยางค์ตายสระเสียงสั้น และคำพยางค์ตายสระเสียงยาว มีจำนวนพยางค์รวมทั้งสิ้น 60 พยางค์ (ดูภาพที่ 23)

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 พิจารณาในคำพยางค์เป็น และคำพยางค์ตายสระเสียงยาว มีจำนวนพยางค์รวมทั้งสิ้น 40 พยางค์ (ดูภาพที่ 24)

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 พิจารณาในคำพยางค์เป็น และคำพยางค์ตายสระเสียงสั้น มีจำนวนพยางค์รวมทั้งสิ้น 40 พยางค์ (ดูภาพที่ 25)

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พิจารณาเฉพาะคำพยางค์เป็น มีจำนวนพยางค์รวมทั้งสิ้น 20 พยางค์ (ดูภาพที่ 22)

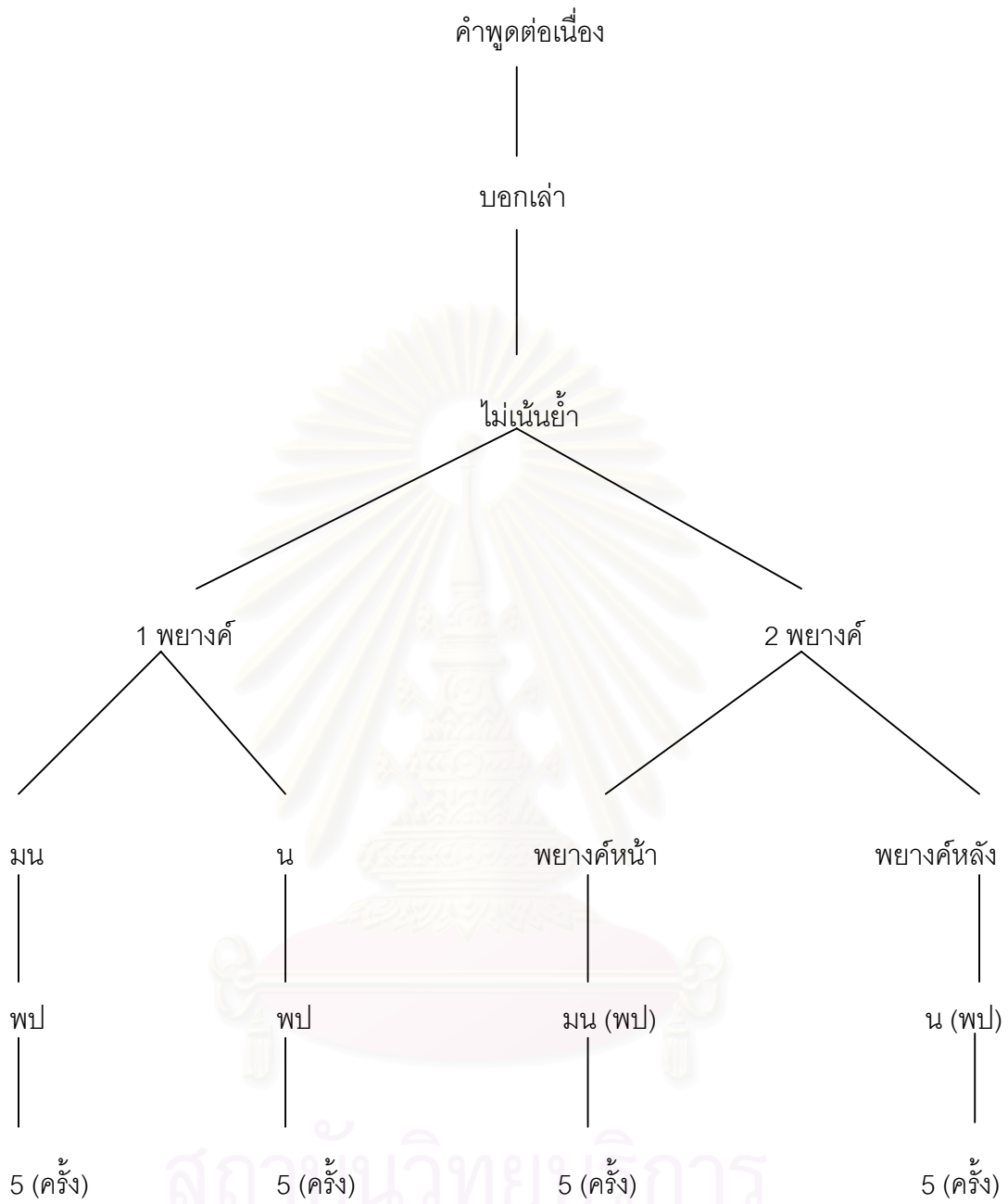
หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6⁵ พิจารณาเฉพาะคำพยางค์เป็น มีจำนวนพยางค์รวมทั้งสิ้น 20 พยางค์ (ดูภาพที่ 22)

⁵ หลังจากที่ได้วิเคราะห์ข้อมูลแล้วพบว่า ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีระบบวรรณยุกต์แบบ 5 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 9) อย่างไรก็ตามเก็บข้อมูล ๖.6 นี้ เป็นระบบประโยชน์ต่องานวิจัยนี้ซึ่งจะได้กล่าวถึงต่อไป

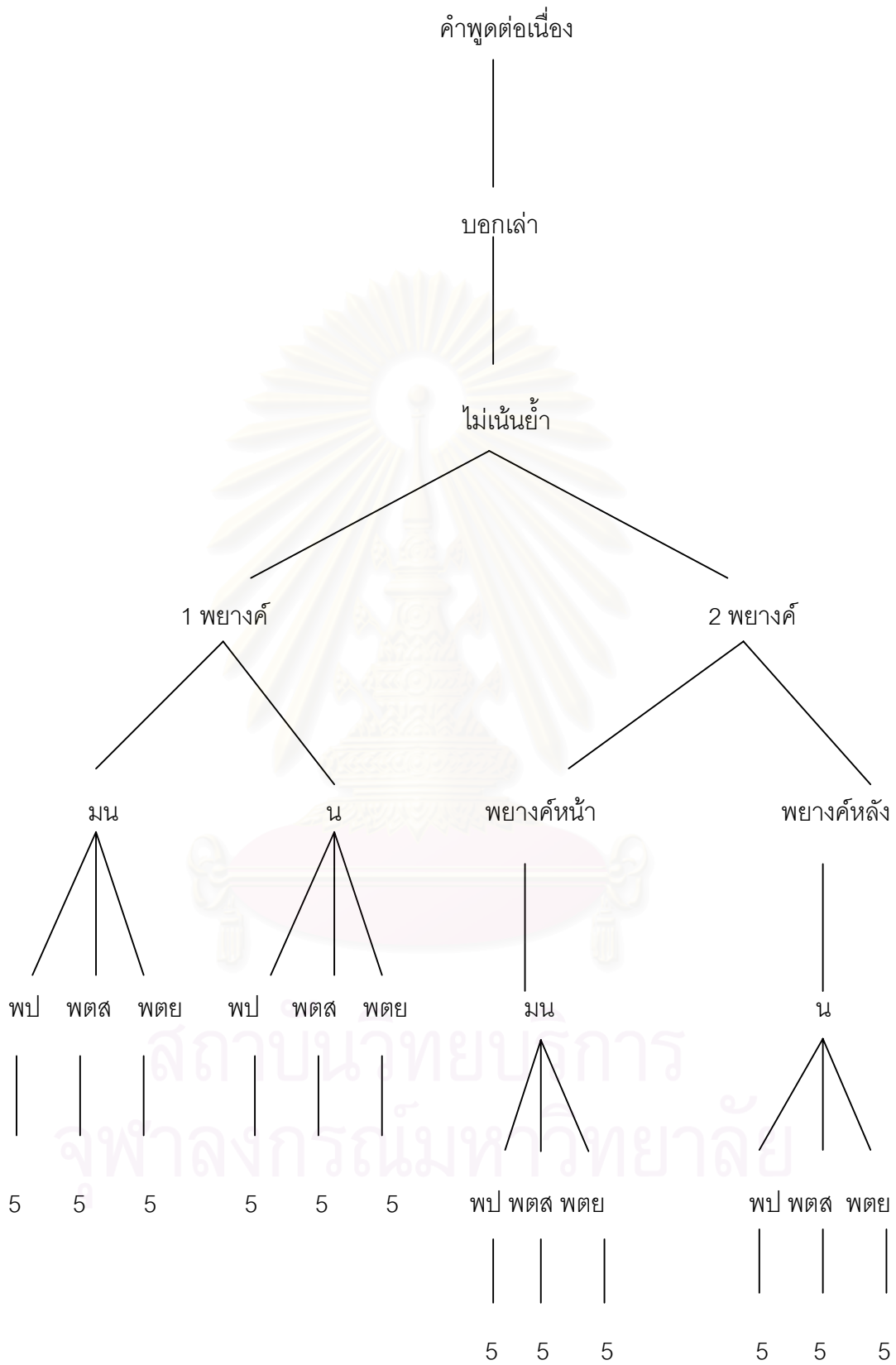
ในการเลือกพิจารณาคำพยางค์เป็น คำพยางค์ตายสระเสียงสั้น และคำพยางค์ตายสระเสียงยาวของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ผู้วิจัยจะอาศัยกล่องเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนั้นจำนวนพยางค์ของข้อมูลจากคำพูดต่อเนื่องในบริบทต่างๆ ของทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ (6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์) มีจำนวนพยางค์รวมทั้งสิ้น 200 พยางค์ แต่เนื่องจากภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจัดอยู่ในภาษาไทยถิ่นกลางซึ่งอาจจะมีระบบวรรณยุกต์เป็นแบบ 5 หรือ 6 หน่วยเสียง หากภาษาไทยถิ่นกลางจัดอยู่ในระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ จำนวนพยางค์ของข้อมูลที่กำหนดไว้สำหรับคำพูดต่อเนื่องคือ 180 พยางค์ต่อผู้บอกภาษา 1 คน และรวมจำนวนพยางค์ของข้อมูลคำพูดต่อเนื่องทั้งหมดจากตัวแทนผู้บอกภาษา 4 คน รวมทั้งสิ้น 720 พยางค์ แต่หากภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจัดอยู่ในระบบ 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ จำนวนพยางค์ของข้อมูลคำพูดต่อเนื่องทั้งหมดคือ 200 พยางค์ ต่อผู้บอกภาษา 1 คน ดังนั้นจำนวนพยางค์ของข้อมูลคำพูดต่อเนื่องทั้งหมดจากตัวแทนผู้บอกภาษา 4 คน รวมทั้งสิ้น 800 พยางค์ รายละเอียดของบริบทและจำนวนพยางค์ของรายการคำในแต่ละหน่วยเสียงแสดงไว้ในแผนภูมิดังนี้ (ดูภาพที่ 22-25)

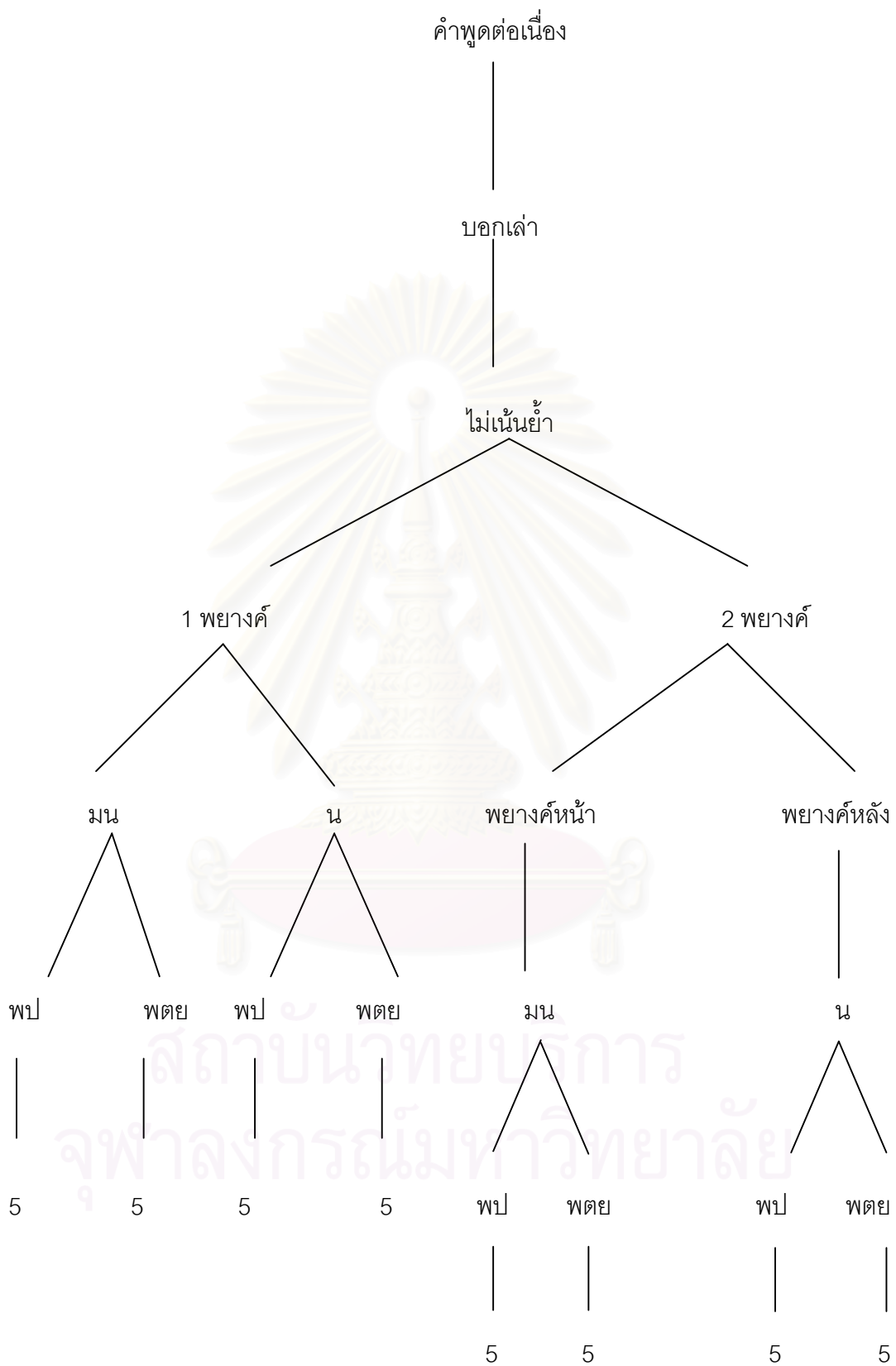
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

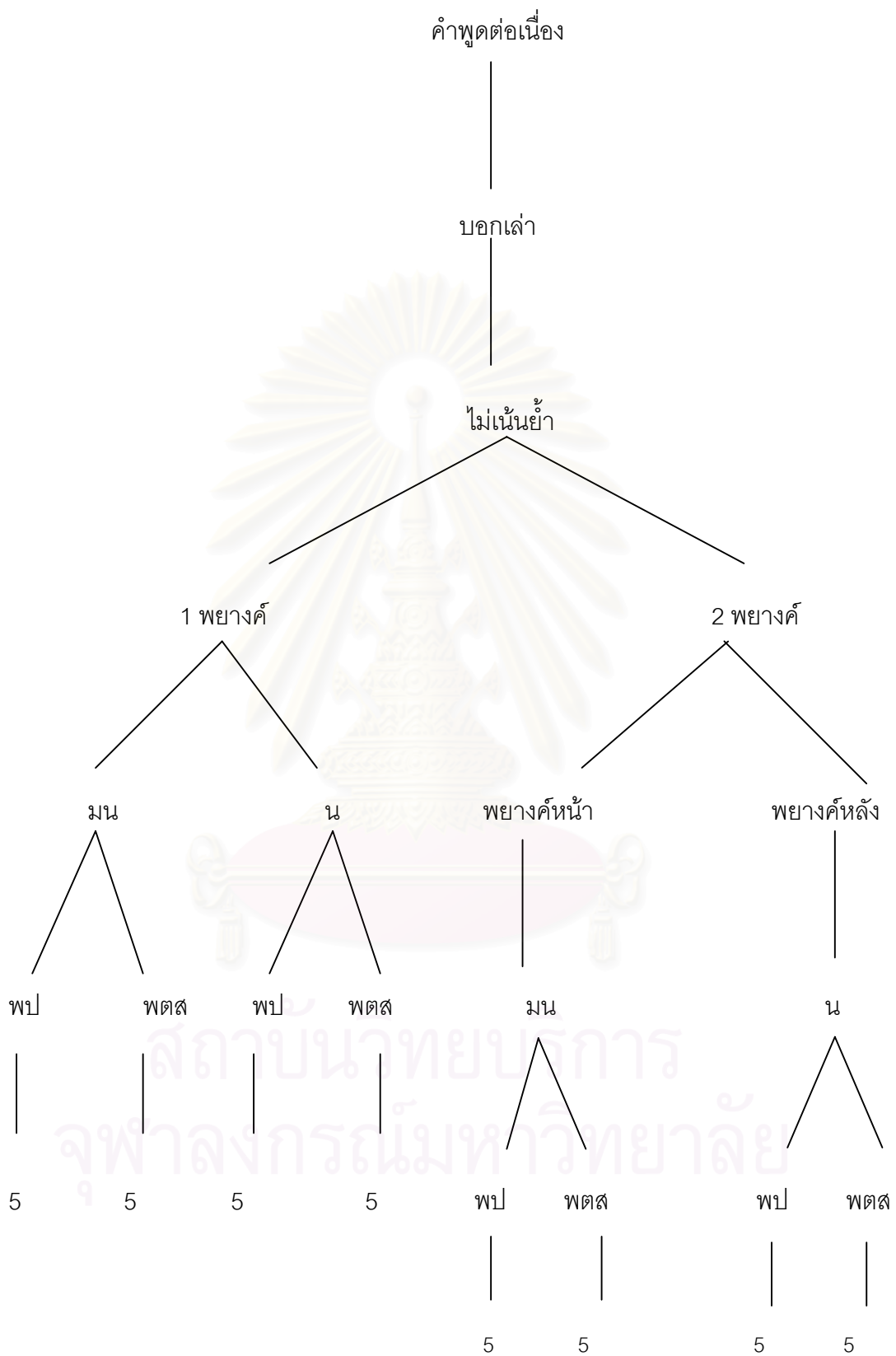
ภาพที่ 22 :แผนภูมิแสดงรายละเอียดของปริบทและจำนวนพยางค์ในคำพูดต่อเนื่องของ ว.1,ว.5

ภาพที่ 23 : แผนภูมิแสดงรายละเอียดของปริบทและจำนวนพยางค์ในคำพูดต่อเนื่องของ ว .2

ภาพที่ 24 : แผนภูมิแสดงรายละเอียดของปริบทและจำนวนพยางค์ในคำพูดต่อเนื่องของ ว .3

ภาพที่ 25 : แผนภูมิแสดงรายละเอียดของบริบทและจำนวนพยางค์ในคำพูดต่อเนื่องของ ว.4

ในการเลือกพยางค์ที่จะนำมาวิเคราะห์ภายใน 1 กลุ่มคำระหว่างการหยุดนั้น ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ผู้วิจัยจะคัดเลือกพยางค์ที่ปรากฏในตำแหน่งกลางของกลุ่มคำระหว่างการหยุดเท่านั้น ดังนั้นเมื่อได้กลุ่มคำจากการสนทนาที่ต้องการมาแล้ว ผู้วิจัยจะนับจำนวนพยางค์ทั้งหมดภายในกลุ่มคำระหว่างการหยุดนั้น แล้วแบ่งจำนวนพยางค์ออกเป็น 3 ส่วนเท่าๆกัน (ส่วนต้น ส่วนกลาง ส่วนท้าย) ตัวอย่างเช่น ถ้ากลุ่มคำของคำพูดต่อเรื่องหนึ่งมีจำนวนพยางค์ทั้งหมด 12 พยางค์ ผู้วิจัยจะแบ่งเป็น 3 ส่วนเท่าๆกันส่วนละ 4 พยางค์ ประกอบด้วยส่วนต้น 4 พยางค์ ส่วนกลาง 4 พยางค์ และส่วนท้าย 4 พยางค์ และเลือกเอาเฉพาะ 4 พยางค์ของส่วนกลางนำมาวิเคราะห์ ถ้ากรณีที่มีจำนวนพยางค์ของกลุ่มคำระหว่างการหยุดใดๆไม่สามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วนที่เท่าๆกันได้ ผู้วิจัยจะแบ่งจำนวนพยางค์ให้ส่วนต้นและส่วนท้ายมีจำนวนพยางค์ที่เท่ากัน ส่วนที่เหลือเป็นส่วนกลาง โดยที่จำนวนพยางค์ของทั้ง 3 ส่วนจะต้องมีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ตัวอย่างเช่น กลุ่มคำจากคำพูดต่อเรื่องหนึ่งมีจำนวนพยางค์รวมทั้งสิ้น 10 พยางค์ ผู้วิจัยจะแบ่งออกเป็นส่วนต้น 3 พยางค์ ส่วนกลาง 4 พยางค์ และส่วนท้าย 3 พยางค์ เป็นต้น ส่วนการเลือกคำที่จะนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะพิจารณาเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ปริบทละ 5 ครั้ง (ตัวอย่าง) ซึ่งแม้ว่าคำที่เลือกไว้ทั้ง 5 ครั้งจะเป็นคำเดียวกันทั้ง 5 ครั้ง (ตัวอย่าง) หรือเหมือนกัน 2 หรือ 3 ครั้ง ผู้วิจัยจะใช้คำที่เหมือนกันนั้น เช่น คำว่า “มา” ปรากฏในกลุ่มคำจากข้อมูลคำพูดต่อเรื่องที่เลือกมาทั้ง 5 ครั้ง ผู้วิจัยก็นำคำว่า “มา” ทั้ง 5 ครั้งนั้นมาวิเคราะห์ ทั้งนี้เนื่องจากพยางค์ที่ปรากฏในข้อมูลคำพูดต่อเรื่องในแต่ละครั้งจะเกิดจากกระบวนการเกิดเสียงที่แตกต่างกันในแต่ละครั้ง รวมทั้งปริบทและปัจจัยต่างๆที่มีอิทธิพลต่อเสียงที่เกิดขึ้นแต่ละครั้งมีความแตกต่างกัน ดังนั้นผลการวิเคราะห์จึงมีความเป็นไปได้ที่จะมีทั้งลักษณะที่เหมือนกันหรือแตกต่างกัน

3.10.2 การวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง WinCECIL การวิเคราะห์ในขั้นนี้เป็น การวิเคราะห์สัทลักษณะของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในบริบทต่างๆ ในคำพูดต่อเรื่อง ได้แก่ คำพูดต่อเรื่อง 1 พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก คำพูดต่อเรื่อง 2 พยางค์ที่ลงเสียงหนัก คำพูดต่อเรื่อง 2 พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (พยางค์หน้า) และคำพูดต่อเรื่อง 2 พยางค์ที่ลงเสียงหนัก (พยางค์หลัง) วิธีการวิเคราะห์ในขั้นนี้จะกระทำเช่นเดียวกับการวิเคราะห์ในการวิเคราะห์คำพูดเทียบเสียง (ดู 3.9.1 การวิเคราะห์สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์) การวิเคราะห์ในขั้นนี้ผู้วิจัยพบว่า ว.2 ที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123 และ A4 แม้จะมีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์คล้ายคลึงกันมาก แต่เมื่อปรากฏในบางบริบทของข้อมูลคำพูดต่อเรื่อง ระดับเสียงของ B123 และ A4 มีระดับเสียงแตกต่างกันในผู้บอกภาษาทั้ง 4 คน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์ตัวอย่างคำที่ปรากฏใน A4 ในทุกบริบท ปริบทละ 5 ตัวอย่างเช่นเดียวกับ B123

3.11 การเสนอผลการวิเคราะห์

งานวิจัยนี้แบ่งการเสนอผลการวิเคราะห์เป็น 2 ภาค ได้แก่

3.11.1 ภาคที่ 1 ได้แก่ บทที่ 4-8 โดยเป็นการเสนอสัญลักษณ์ของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 1 บทต่อ 1 หน่วยเสียง และในแต่ละบทจะบรรยายสัญลักษณ์ที่ปรากฏในทุกบริบทที่ศึกษาได้แก่ บริบทของคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ดังนี้

- 1) บทที่ 4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 ปรากฏเฉพาะพยางค์เป็น
- 2) บทที่ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ปรากฏทั้งพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น
- 3) บทที่ 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ปรากฏในพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงยาว
- 4) บทที่ 7 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ปรากฏในพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงสั้น
- 5) บทที่ 8 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 ปรากฏเฉพาะพยางค์เป็น

การเสนอผลในบทที่ 4-8 จะเสนอผลตามหัวข้อดังนี้

1. ตัวอย่างคำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในแต่ละบริบทข้อมูล ได้แก่ บริบทของคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์โดยพิจารณาเปรียบเทียบในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ ในแง่ลักษณะการขึ้น-ตกของเสียงและในแง่ระดับเสียง
3. สรุปการแปรของสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ด้วยตารางแสดงกราฟตัดแปลงและสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละบริบทของจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ
4. เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในทุกบริบทที่ศึกษาได้แก่ บริบทของคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ที่ลงเสียงหนัก คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ที่ลงเสียงหนักด้วยกราฟตัดแปลงแสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์

3.11.2 ภาคที่ 2 ได้แก่ บทที่ 9 โดยจะเสนอความสัมพันธ์ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบรูปเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในมิติต่างๆ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง ความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในมิติของอำเภอที่ศึกษา และความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆในระบบ ในการเสนอความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆในระบบจะเสนอการเปรียบเทียบที่ละคู่หน่วยเสียงในแต่ละบริบทข้อมูลทั้งในแง่ของระดับเสียงและรูปแบบของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ เพื่อให้เห็นความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังนี้

1) ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ หน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ

- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป)
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป)
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป)
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5

2) ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ

- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.1
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป)
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย)
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป)
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส)
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5

3) ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ

- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.1
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.2 (พป)
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พตย) กับ ว.2 (พตย)
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป)
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5

4) ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ

- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.1
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.2 (พป)
- ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พตส) กับ ว.2 (พตส)

-ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.3 (พป)

-ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5

5) ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ

-ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.1

-ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.2 (พป)

-ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.3 (พป)

-ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.4 (พป)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1

ในบทที่ 4 นี้ผู้วิจัยจะศึกษาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 เมื่อปรากฏในทุกบริบทของข้อมูลที่ศึกษาได้แก่ ข้อมูลคำชุดเทียบเสียง ได้แก่คำ กา ข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ เช่นคำ เดือน ในประโยค “พอเก็บได้สี่เดือนก็ทำนาปี” และข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ เช่นในพยางค์แรกของคำ กำนัน ในประโยค “พี่น้องเขาเป็นกำนันที่อำเภอพนมทวน” และในพยางค์หลังของคำ อาจารย์ ในประโยค “หอพักของาจารย์อยู่น้ำวัด” เพื่อศึกษาว่า ว.1 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเมื่อปรากฏในบริบทต่างๆจะมีสัทลักษณะเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร โดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเป็น 4 ตอน คือ ในตอนที่ 1-3 ผู้วิจัยจะเสนอสัทลักษณะของ ว.1 เมื่อปรากฏในคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตามลำดับ และในตอนที่ 4 ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 เมื่อปรากฏในบริบทต่างๆดังกล่าว ในการเสนอผลการศึกษาผู้วิจัยจะเสนอผลโดยใช้กราฟเส้นแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละหน่วยเสียงที่ปรากฏในบริบทต่างๆ จากนั้นใช้กราฟตัดแปลงแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยแสดงการเปรียบเทียบในแต่ละบริบทประกอบกัน (ดูคำอธิบายใน 3.9.1 หน้า 48)

ว.1 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A2,3 ซึ่งปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น สัทลักษณะของ ว.1 ที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ ประกอบด้วยรูปแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งสิ้น 4 ลักษณะได้แก่ เสียงขึ้น-ตก เสียงตก เสียงระดับ และเสียงขึ้น ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.1 ว.1 ในคำชุดเทียบเสียง

4.1.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กา

4.1.2 สัทลักษณะ

ว.1 ที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงประกอบด้วยรูปแปร 2 ประเภท ได้แก่ สัทลักษณะที่เป็นเสียงขึ้น-ตก และ เสียงตก-ระดับ

ก. เสียงขึ้น-ตก ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (ดูภาพที่ 26-28)

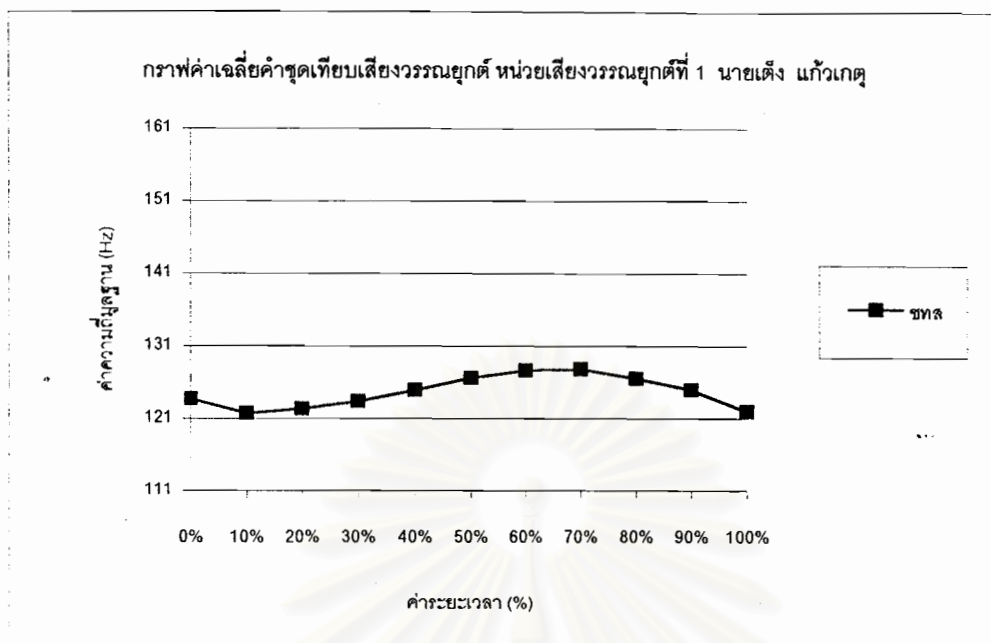
ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.1 ใน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นแล้วเลื่อนตกลงทันทีในช่วงท้ายพยางค์ แต่เมื่อปรากฏใน อ.พนมทวน ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนสูงขึ้นและค่อยๆเลื่อนตกลงในช่วงท้ายพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.1 ที่เป็นเสียงขึ้น-ตก ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่ระดับเดียวกันคือ เริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ แต่ใน อ.พนมทวน ระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นไปในช่วงบนของเสียงกลางค่อนข้างต่ำ ส่วนใน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะเลื่อนขึ้นไปเสียงกลางและกลางค่อนข้างสูง ตามลำดับ ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกันคือ สิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงต่ำ

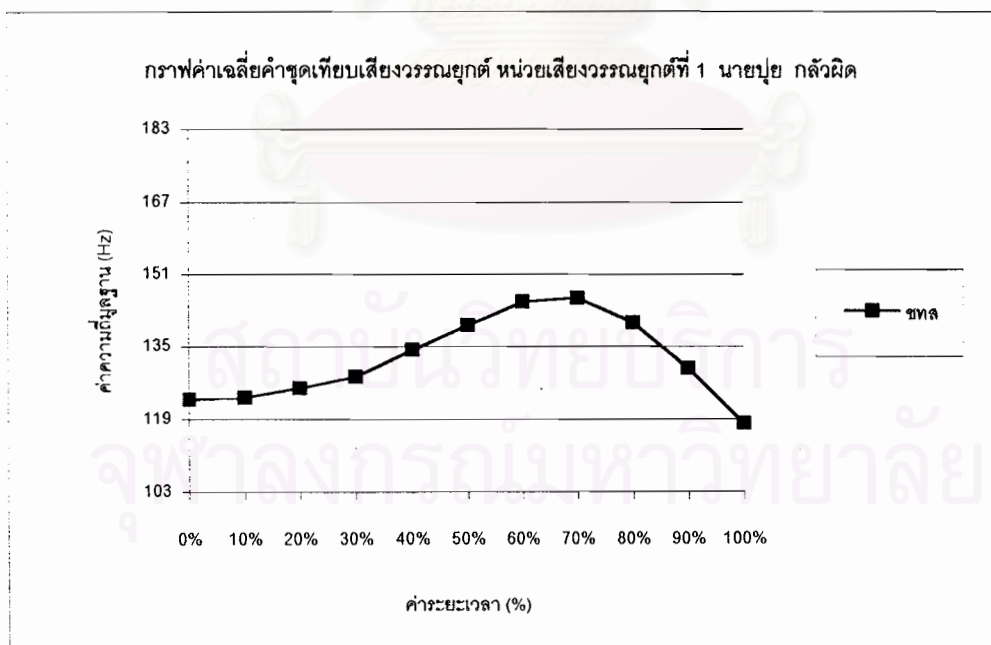
ข. เสียงตก-ระดับ ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา (ดูภาพที่ 29)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.1 ใน อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงมาเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะคงระดับไปจนจบพยางค์

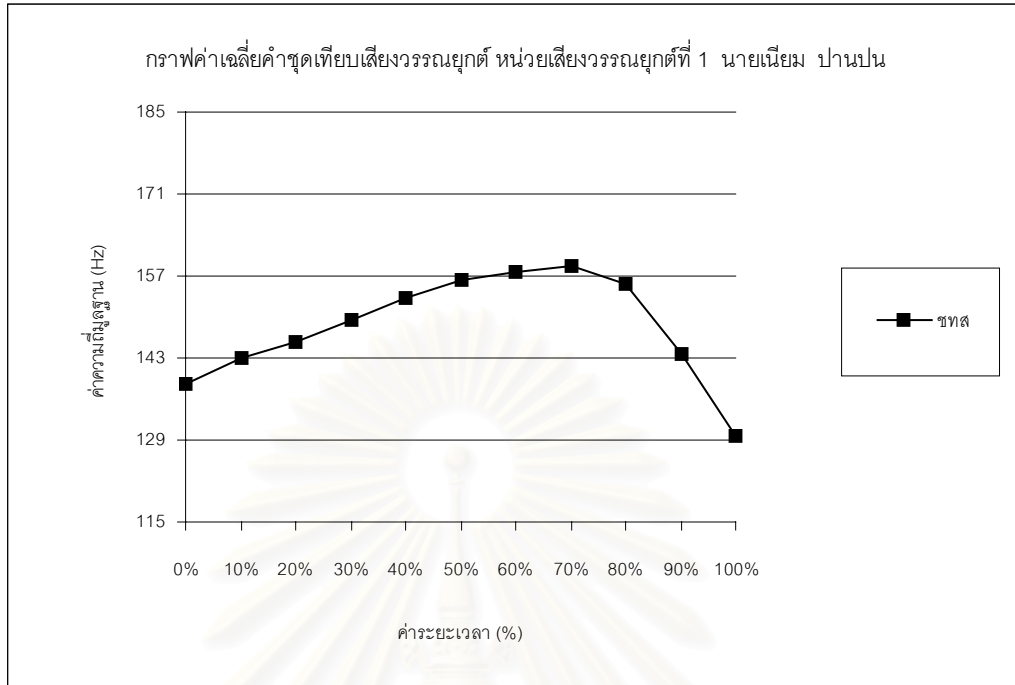
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.1 ที่เป็นเสียงตก-ระดับใน อ.ห้วยกระเจา จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ช่วงล่างของเสียงกลาง จากนั้นระดับเสียงเลื่อนตกลงมาที่ช่วงล่างของเสียงกลางค่อนข้างต่ำและคงระดับที่ช่วงล่างของเสียงกลางค่อนข้างต่ำนี้ไปจนจบพยางค์

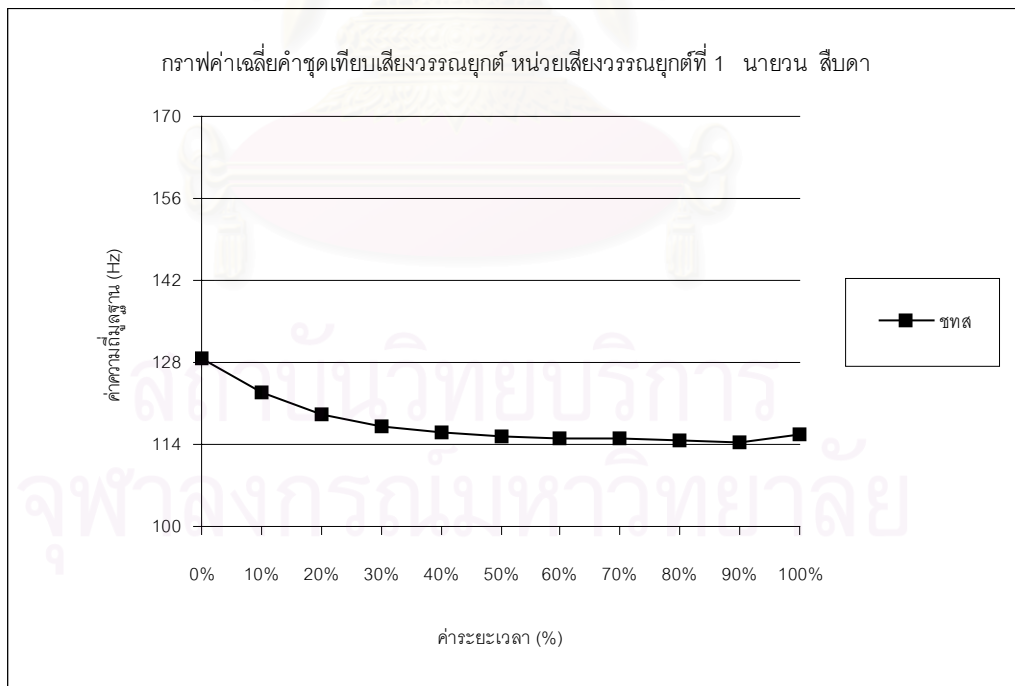
ภาพที่ 26 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 ค่าชุดเทียบเสียง อ.พนมทวน

ภาพที่ 27 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ท่าม่วง

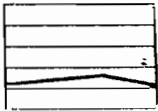
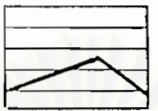
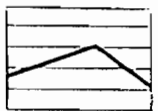
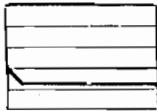

ภาพที่ 28 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ด้านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 29 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ห้วยกระเจา

4.1.3 ตารางสรุป

อำเภอ หน่วยเสียง	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.1				
	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [22^2v]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2v31^]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2^4v2v]	กลาง-ตก-ระดับ [3v2v2v]

ตารางที่ 2 ตารางแสดงกราฟตัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.1 ในคำชุดเทียบเสียง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.2 ว.1 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

4.2.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตัวอย่าง พยางค์ไม่ลงเสียงหนัก (มน)

- อยู่มาห้าปีนี้แหละ (พนมทวน)
- เดี๋ยวก็หายเองเป็นเองก็หายเอง (ท่าม่วง)
- มีหัวหน้าคนหนึ่งที่สวดกันไปตามกันไป (ด่านมะขามเตี้ย)
- ต่อมาก็เพี้ยนไปเป็นหัวกระเจา (หัวกระเจา)

ตัวอย่าง พยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น)

- นอกจากมีธุระไปนาไปหว่านข้าว (พนมทวน)
- ก็เหมือนกับมนุษย์เราจะตายก็ห้ามได้เมื่อไหร่ (ท่าม่วง)
- ที่เขากลัวก็แบบเนี่ยแหละ (ด่านมะขามเตี้ย)
- เมื่อก่อนตั้งเดิมเขาว่ามันมีกบมานั่งจับเจ้าอยู่นะ (หัวกระเจา)

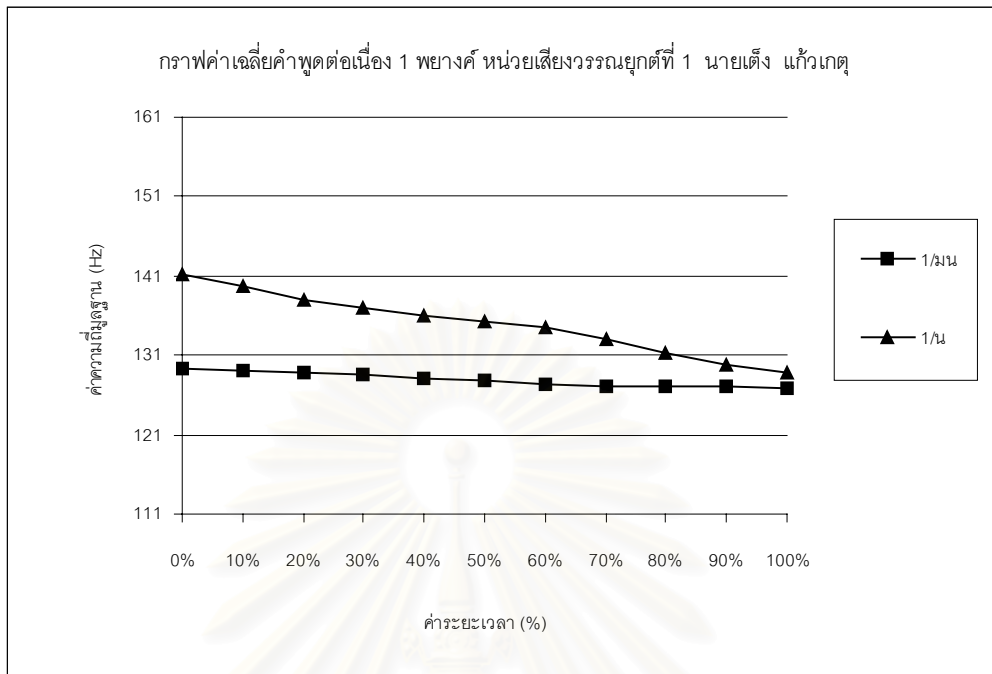
4.2.2 **สัญลักษณ์** ว.1 ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ประกอบด้วยรูปแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 3 ประเภท ได้แก่ สัญลักษณ์ที่เป็นเสียงระดับ เสียงขึ้น และเสียงตก

ก. **เสียงระดับ** ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (มน) (ดูภาพที่ 30) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (น) (ดูภาพที่ 32)

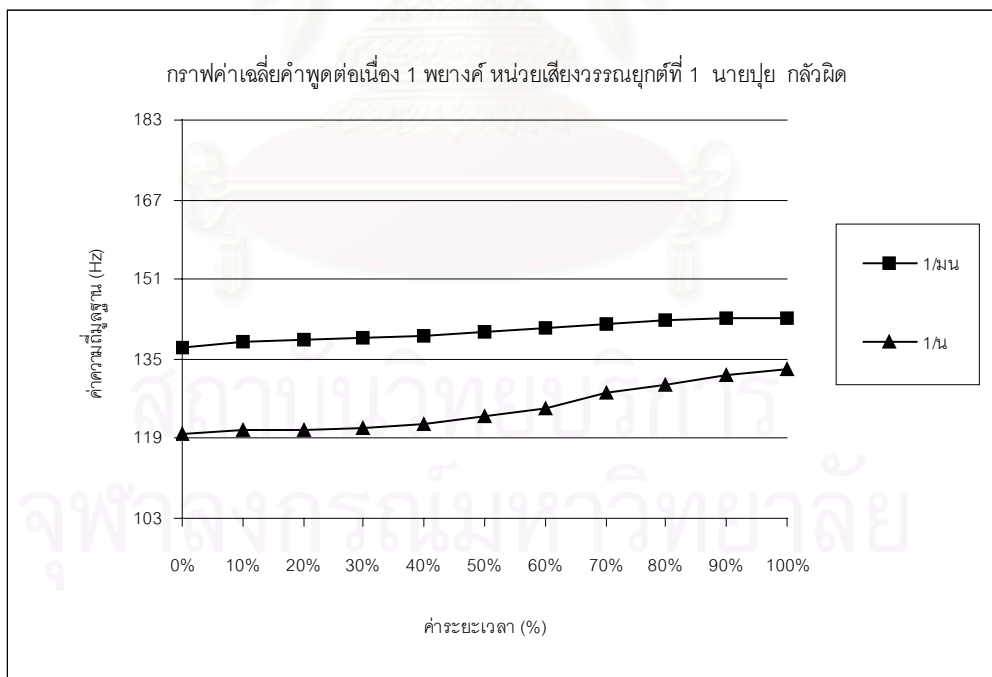
ลักษณะการขึ้น-ตก : ใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (น) ระดับเสียงจะคงระดับและเล็กลงเล็กน้อยตั้งแต่เริ่มต้นจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.1 ที่เป็นเสียงระดับ ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (น) จะมีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและคงระดับที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำไปจนจบพยางค์

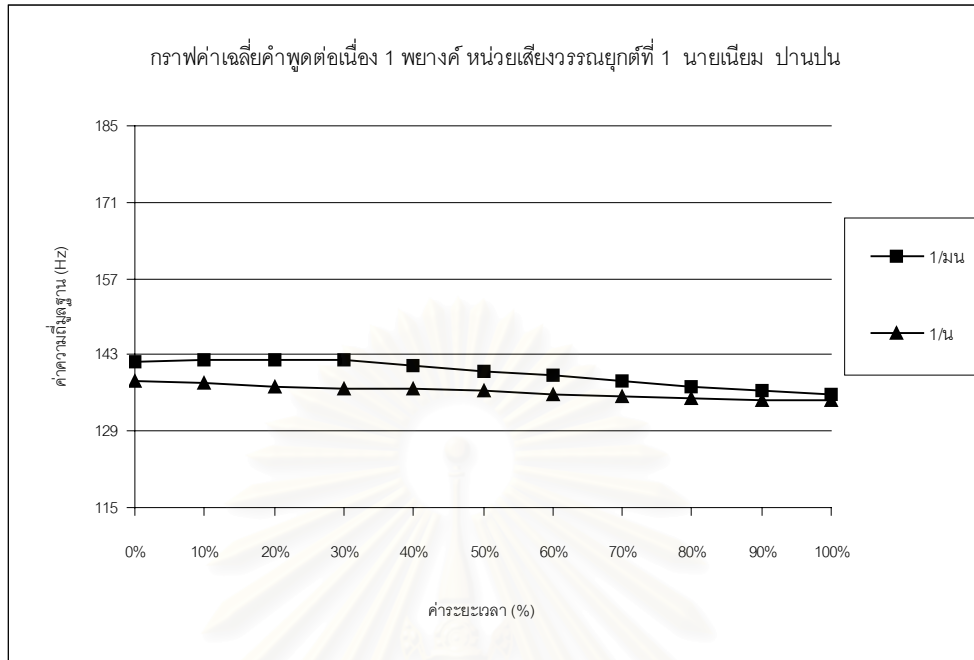
ข. **เสียงขึ้น** ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.ท่าม่วง (มน/น) และ อ.หัวกระเจา (มน) (ดูภาพที่ 31,33)

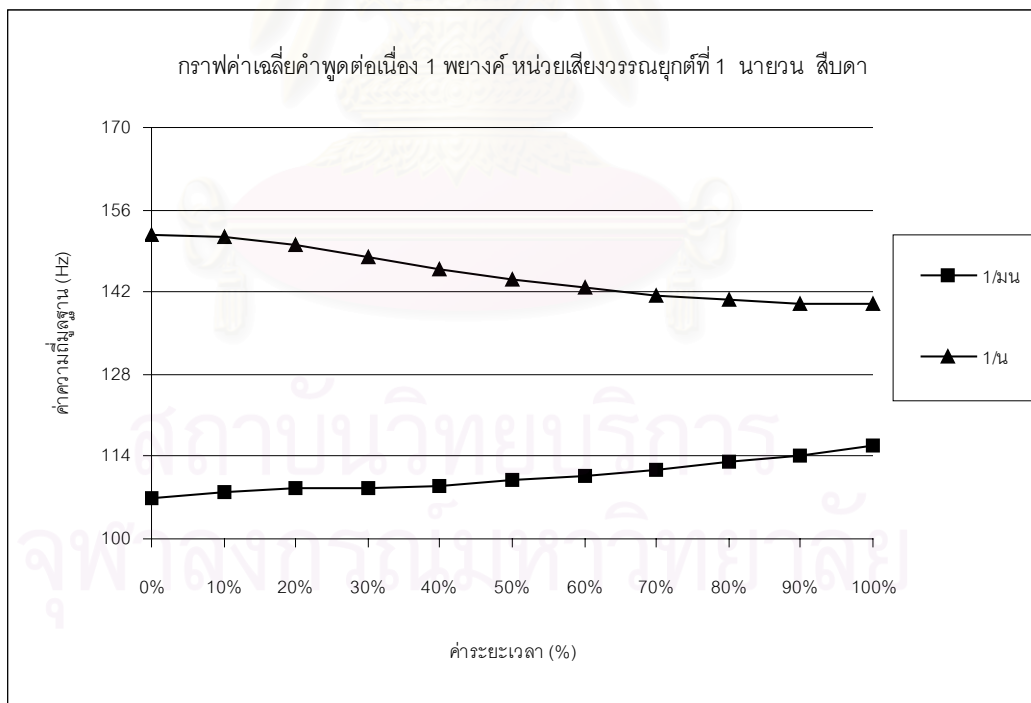
ภาพที่ 30 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน

ภาพที่ 31 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 32 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด้านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 33 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.หัวยกระเ็จ

ลักษณะการขึ้น-ตก : ใน อ.ท่าม่วง (มน) ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนสูงขึ้นห่างจากจุดเริ่มต้นเพียงเล็กน้อย แต่ใน อ.ท่าม่วง (น) ระดับเสียงจะคงระดับเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนสูงขึ้นไปจนจบพยางค์ ในขณะที่ใน อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนขึ้นเช่นเดียวกับใน อ.ท่าม่วง (มน) แต่มีระยะห่างจากจุดเริ่มต้นมากกว่า

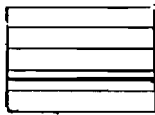

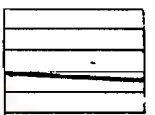
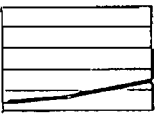
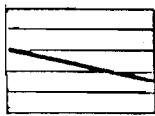
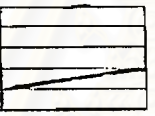

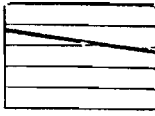
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.1 ที่เป็นเสียงขึ้นที่ปรากฏใน อ.ท่าม่วง (มน/น) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ในระดับต่างกันคือ อ.ท่าม่วง (มน) จะเริ่มต้นที่เสียงกลาง แต่ อ.ท่าม่วง (น) เริ่มต้นที่ช่วงล่างของกลางค่อนข้างต่ำ ส่วน อ.ห้วยกระเจา (มน) จะเริ่มต้นที่เสียงต่ำ ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกันคือ สิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงกลาง ซึ่งเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงในกลุ่มนี้พบว่า ใน อ.ท่าม่วง (มน) จะมีระดับเสียงสูงที่สุด รองลงมาคือ อ.ท่าม่วง (น) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) ตามลำดับ

ค. เสียงตก ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) (ดูภาพที่ 32) อ.พนมทวน (น) (ดูภาพที่ 30) และ อ.ห้วยกระเจา (น) (ดูภาพที่ 33)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) มีลักษณะเป็นเสียงระดับเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนตกลงมาในช่วงกลางพยางค์ แต่ใน อ.พนมทวน (น) และ อ.ห้วยกระเจา (น) ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนตกลงมาตั้งแต่เริ่มต้นจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.1 ที่เป็นเสียงตกที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) จะมีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำแล้วเสียงเลื่อนตกลงมาสิ้นสุดที่ช่วงล่างของเสียงกลางค่อนข้างต่ำ แต่ใน อ.พนมทวน (น) และ อ.ห้วยกระเจา (น) จะมีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างสูงเหมือนกันและมีจุดสิ้นสุดใกล้เคียงกันคือสิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงกลาง ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงของ ว.1 ที่เป็นเสียงตกนี้พบว่า อ.ห้วยกระเจา (น) มีระดับเสียงสูงที่สุด รองลงมาคือ อ.พนมทวน (น) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) ตามลำดับ

4.2.3 ตารางสรุป

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
จ. 1/มน				
	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [2²]	กลาง-ขึ้น [3³]	กลางค่อนข้างต่ำ-ตก [2²]	ต่ำ-ขึ้น [12^v]
จ. 1/น				
	กลางค่อนข้างสูง-ตก [4²^]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [2²^]	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [43^]

ตารางที่ 3 ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ จ.1 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.3 ว.1 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

4.3.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตัวอย่าง พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (พยางค์หน้า)

- ก็เลยมาบวงสำรวจที่นี่ (พนมทวน)
- ที่เขารำกลองยาวข้างล่างตอนหัวค่ำนะ (ท่าม่วง)
- ลูกจะเอาคนตรีอย่างนี้ (ด่านมะขามเตี้ย)
- คนที่ทำงานกรงเทพฯจบเมืองกาญจน์ (ห้วยกระเจา)

ตัวอย่าง พยางค์ที่ลงเสียงหนัก (พยางค์หลัง)

- คือต้องเอาไปทำบุญก่อนแล้วค่อยกิน (พนมทวน)
- ประเพณีสงกรานตนี่หนักมาชิ (ท่าม่วง)
- มันก็เป็นที่จิตใจคนเราอีกนั่นแหละ (ด่านมะขามเตี้ย)
- ถ้าจะไปเมืองกาญจน์ไปทางบ่อพลอยตรงกว่า (ห้วยกระเจา)

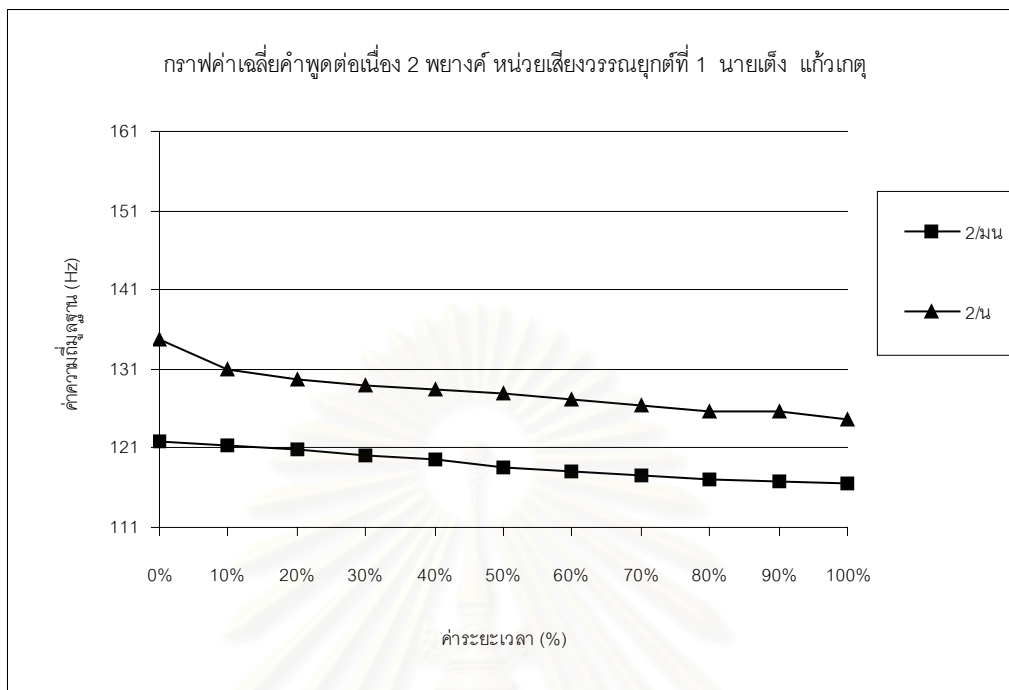
4.3.2 **สัญลักษณ์** ว.1 ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ประกอบด้วยรูปแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 3 ประเภท ได้แก่ สัญลักษณ์ที่เป็นเสียงระดับ เสียงขึ้น และเสียงตก

ก. เสียงระดับ ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.ท่าม่วง (มน) (ดูภาพที่ 35) อ.ห้วยกระเจา (มน/น) (ดูภาพที่ 37)

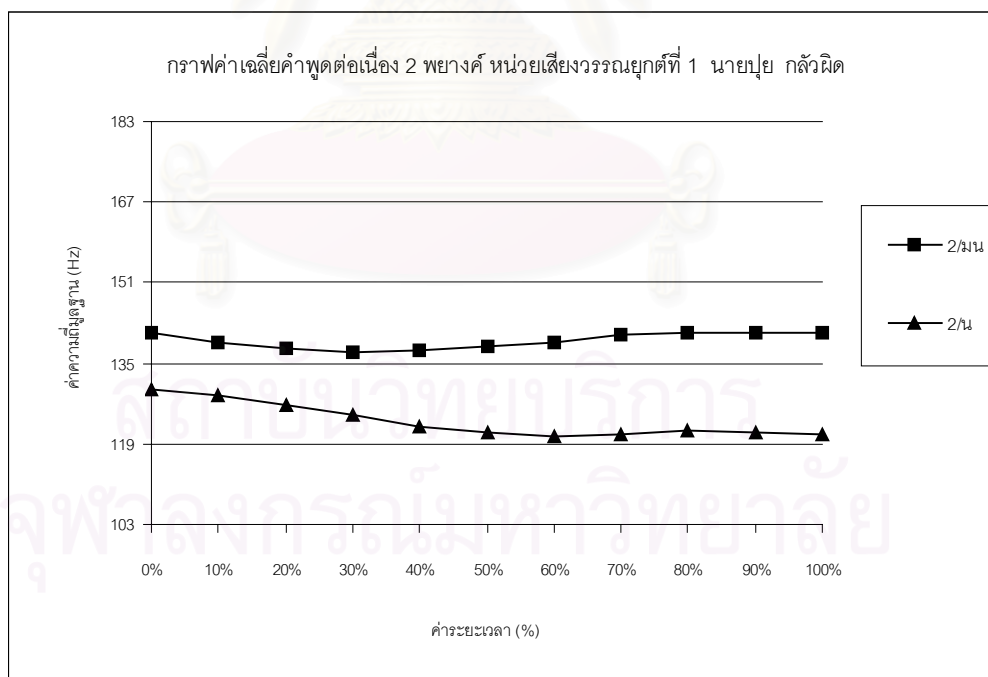
ลักษณะการขึ้น-ตก : ใน อ.ท่าม่วง (มน) ระดับเสียงจะคงระดับและเลื่อนขึ้นเล็กน้อยไปจนจบพยางค์ ส่วน อ.ห้วยกระเจา (มน/น) ระดับเสียงจะคงระดับตั้งแต่เริ่มต้นไปจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.1 ที่เป็นเสียงระดับที่ปรากฏใน อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (น) จะมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดที่เสียงกลางเหมือนกัน ส่วน อ.ห้วยกระเจา (มน) จะมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดอยู่ในระดับต่ำกว่าคืออยู่ที่ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ

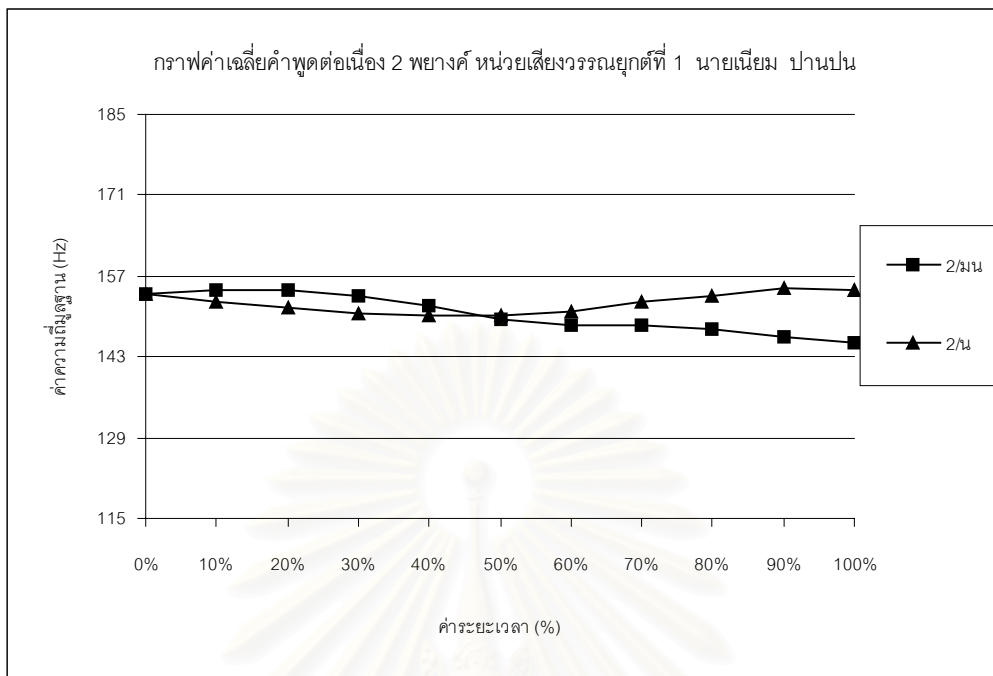
ข. เสียงขึ้น ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (น) (ดูภาพที่ 36)

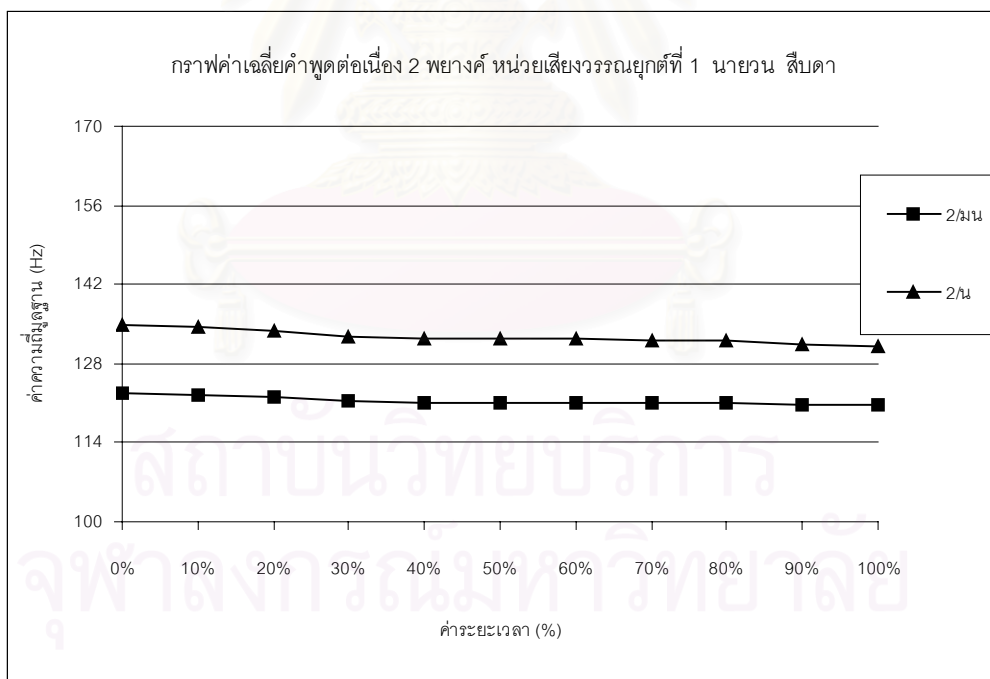
ภาพที่ 34 กราฟแสดงสถิติลักษณะของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน

ภาพที่ 35 กราฟแสดงสถิติลักษณะของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 36 กราฟแสดงสัทลักษณะของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.दानมะขามเตี้ย

ภาพที่ 37 กราฟแสดงสัทลักษณะของ ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา

ลักษณะการขึ้น-ตก : ใน อ.ด้านมะขามเตี้ย (น) ระดับเสียงจะคงระดับเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นระดับเสียงค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นไปจนจบพยางค์ห่างจากจุดเริ่มต้นเพียงเล็กน้อย

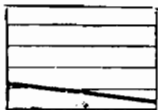
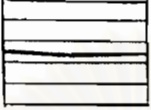
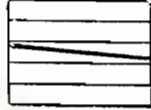
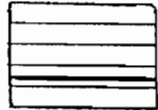
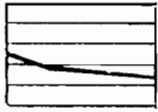
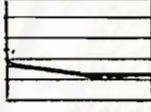
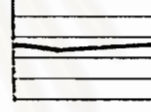
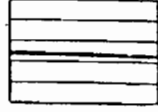
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.1 ที่เป็นเสียงขึ้นที่ปรากฏใน อ.ด้านมะขามเตี้ย (น) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่ช่วงล่างของเสียงกลางแล้วเสียงค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นเล็กน้อยไปสู่สิ้นสุดที่ช่วงบนของเสียงกลาง

ค. เสียงตก ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (มน/น) (รูปภาพที่ 34) อ.ด้านมะขามเตี้ย (มน) (รูปภาพที่ 36) และ อ.ท่าม่วง (น) (รูปภาพที่ 35)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ใน อ.พนมทวน (มน/น) ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนตกตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ ส่วน อ.ด้านมะขามเตี้ย (มน) ระดับเสียงจะเป็นเสียงระดับเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนตกลงจนจบพยางค์ ในขณะที่ใน อ.ท่าม่วง (น) ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงมาถึงในช่วงกลางของพยางค์แล้วเสียงจะคงระดับไปจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.1 ที่เป็นเสียงตกที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ท่าม่วง (น) มีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำเหมือนกันและมีจุดสิ้นสุดอยู่ในระดับใกล้เคียงกันคือสิ้นสุดที่เสียงต่ำและเสียงกลางค่อนข้างต่ำตามลำดับ ส่วน อ.พนมทวน (น) และ อ.ด้านมะขามเตี้ย (มน) จะมีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางเหมือนกันและมีจุดสิ้นสุดที่ระดับเสียงใกล้เคียงกันคือสิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงกลางตามลำดับ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงของ ว.1 ที่เป็นเสียงตกนี้พบว่า อ.ด้านมะขามเตี้ย (มน) มีระดับเสียงสูงที่สุด รองลงมาคือ อ.พนมทวน (น) อ.ท่าม่วง (น) และ อ.พนมทวน (มน) ตามลำดับ

4.3.3 ตารางสรุป

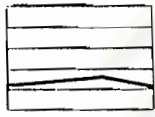
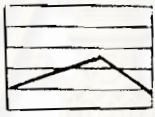
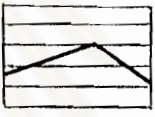

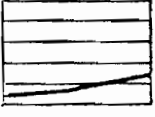

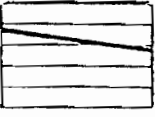

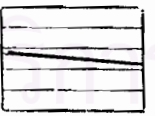

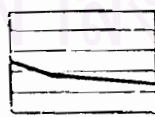
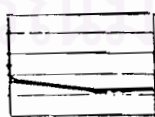
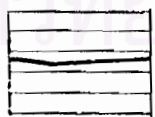

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.1				
2/มน	กลางค่อนข้างต่ำ- ตก [2∨1]	กลาง-ระดับ [33]	กลาง-ตก [3^3∨]	กลางค่อนข้างต่ำ- ระดับ [22]
ว.1				
2/น	กลาง-ตก [32]	กลางค่อนข้างต่ำ- ตก [22∨]	กลาง - ตก - ขึ้น [3^33^]	กลาง-ระดับ [3.3∨]

ตารางที่ 4 ตารางแสดงกราฟัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.1 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.4 เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.1 ในคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.1 ที่ปรากฏในทุกบริบทของข้อมูลที่ได้แก่ บริบทของคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ พบว่า สัญลักษณ์ของ ว.1 ที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ มีลักษณะแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดย ว.1 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ มีรูปแบบหลากหลายกว่าในคำชุดเทียบเสียง แต่รูปแบบที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงมีลักษณะการขึ้น-ตกของเสียงชัดเจนกว่าในคำพูดต่อเนื่อง (ดูตารางที่ 5)

บริบท \ อ้าก	พนมทวน	ท่ามวง	ด้านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ชทส				
1/มน				
1/น				
2/มน				
2/น				

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.1 ในทุกบริบทของข้อมูล

จากตารางที่ 5 จะพบว่า ว.1 ที่ปรากฏในปริบทต่างๆมีสัทลักษณะทั้งเหมือนและแตกต่างกันซึ่งสามารถจัดกลุ่มของสัทลักษณะที่ปรากฏในแต่ละปริบทได้ดังนี้

ปริบท	อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
คำพูดเทียบเสียง		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2
คำพูดต่อเนื่อง 1 พ.		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	กลุ่มที่ 4
คำพูดต่อเนื่อง 2 พ.		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	กลุ่มที่ 4

ตารางที่ 6 การจัดกลุ่มสัทลักษณะของ ว.1 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

รูปแบบของ ว.1 ที่ปรากฏในแต่ละปริบทมีสัทลักษณะส่วนใหญ่แตกต่างกันในแต่ละอำเภอยกเว้นในคำพูดเทียบเสียงที่มีสัทลักษณะแตกต่างกันเพียง 2 กลุ่ม ส่วนในคำพูดต่อเนื่องมีสัทลักษณะแตกต่างกันทั้ง 4 ถิ่น ดังนั้นหากใช้ ว.1 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจะแบ่งได้เป็น 4 ถิ่นย่อยได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2

ในบทที่ 5 นี้ผู้วิจัยจะศึกษาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 เมื่อปรากฏในทุกบริบทของข้อมูลที่ศึกษาได้แก่ ข้อมูลคำชุดเทียบเสียง ได้แก่คำ ข้า คา ขาด และ ชัด ข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ เช่นคำ ใส ในประโยค “เราต้องใสปุ๋ยข้าวถึงจะโต” และข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ เช่น พยางค์แรกในคำ สิบห้า ในประโยค “ลูกละสิบห้าบาท” และในพยางค์หลังของคำ ลงแขก ในประโยค “สมัยก่อนเขาลงแขกเกี่ยวข้าวกัน” เพื่อศึกษาว่า ว.2 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเมื่อปรากฏในบริบทต่างๆจะมีสัทลักษณะเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร โดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเป็น 4 ตอนคือ ในตอนที่ 1-3 ผู้วิจัยจะเสนอสัทลักษณะของ ว.2 ในคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตามลำดับ และในตอนที่ 4 ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 เมื่อปรากฏในบริบทต่างๆดังกล่าว การเสนอผลการศึกษาผู้วิจัยจะเสนอผลโดยใช้กราฟเส้นแสดงความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละหน่วยเสียงที่ปรากฏในบริบทต่างๆและใช้กราฟดัดแปลงแสดงความถี่มูลฐานเฉลี่ยแสดงการเปรียบเทียบในแต่ละบริบทประกอบกัน

ว.2 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏกับพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น จากการศึกษารายละเอียดภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีพบว่า ว.2 ในพยางค์เป็นจะมีการปรากฏของหน่วยเสียงในคำในกล่องวรรณยุกต์ได้มากกว่าในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ ว.2 ในพยางค์เป็นของภาษาไทยมาตรฐานจะปรากฏกับคำในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123 ซึ่งได้แก่คำพยางค์เป็นที่ประสมด้วยพยัญชนะอักษรสูง (B1) และอักษรกลาง (B23) และมีรูปวรรณยุกต์เอกกำกับ ในขณะที่ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี ว.2 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นจะปรากฏทั้งในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123 และ A4 ซึ่งเป็นคำพยางค์เป็นที่ประสมด้วยพยัญชนะอักษรต่ำและไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ ดังนั้นในการแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยทั้งในตารางและกราฟเส้น ผู้วิจัยจะพิจารณาระดับเสียงของ ว.2 พยางค์เป็นในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123 และ A4 ว่ามีค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยใน 11 จุดต่างกันมากน้อยเพียงใด โดยถ้าระดับเสียงมีค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยต่างกันเกิน 10 เฮิร์ต (Hz) มากกว่า 5 จุด ผู้วิจัยจะเสนอกราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยทั้งที่ปรากฏในช่อง B123 และ A4 ภายในกราฟเดียวกัน แต่ถ้าระดับเสียงของ B123 และ A4 มีค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยต่างกันไม่เกิน 10 เฮิร์ต (Hz) มากกว่า 5 จุด ผู้วิจัยจะนำค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของ B123 และ A4 มารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยแล้วแสดงผลด้วยกราฟค่าเฉลี่ยนี้เพียงเส้นเดียว

5.1 ว.2 ในคำชุดเทียบเสียง

5.1.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

-พป ได้แก่ ข่า¹ และ คา²

-พตย ได้แก่ ขาด

-พตส ได้แก่ ขัด

5.1.2 สัทลักษณะ

ว.2 ที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงประกอบด้วยรูปแปร 2 ประเภท ได้แก่ สัทลักษณะที่เป็นเสียงตก และ เสียงระดับ-ตก

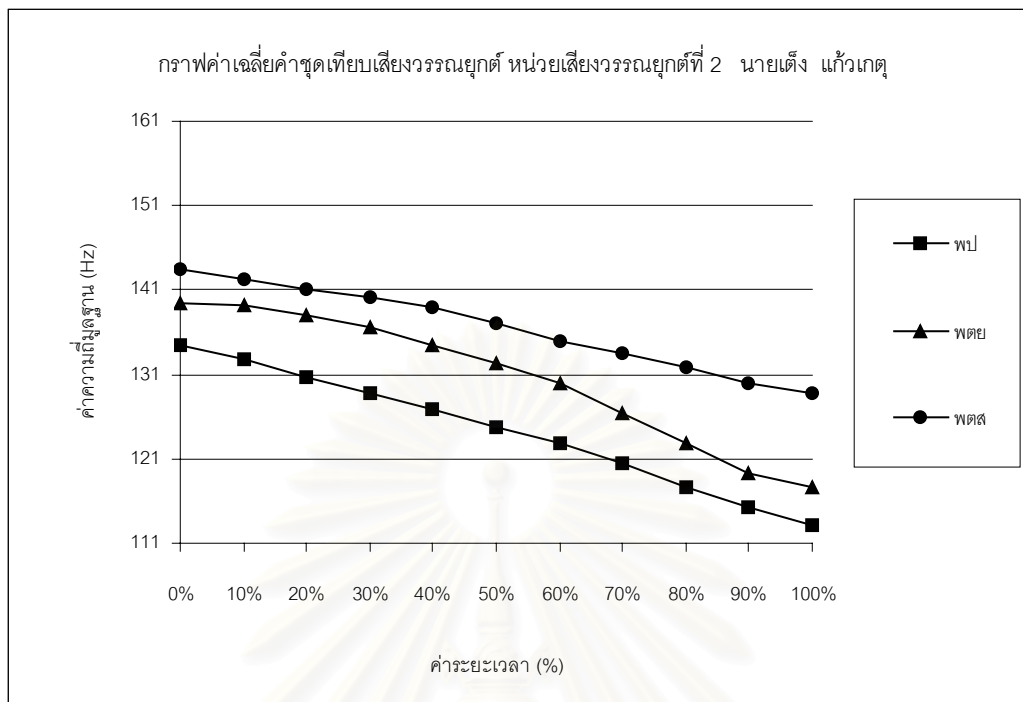
ก. เสียงตก ได้แก่ ว.2 ที่ปรากฏในคำทั้ง 3 ประเภทใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา (ดูภาพที่ 38,39,41)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.2 ใน อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงทันทีจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ แต่ใน อ.ท่าม่วง ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนตกจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์

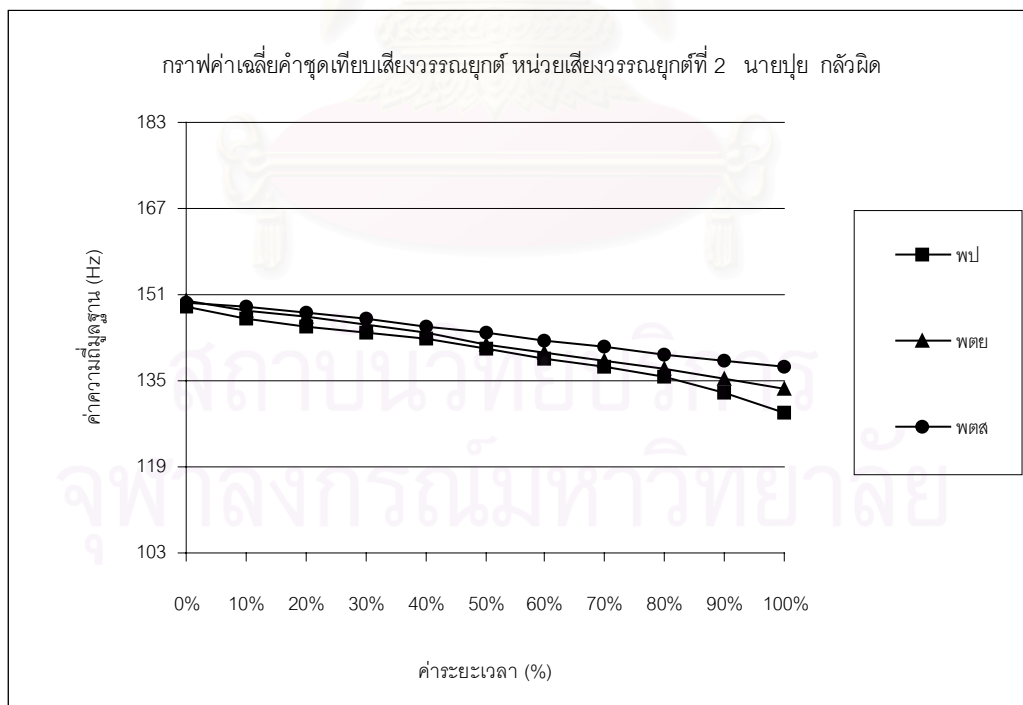
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.2 ที่เป็นเสียงตกที่ปรากฏในคำทั้ง 3 ประเภทใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน คือเริ่มต้นที่เสียงกลางและกลางค่อนข้างสูงและสิ้นสุดที่เสียงต่ำ กลางค่อนข้างต่ำ และเสียงกลาง โดยจุดสิ้นสุดของเสียงส่วนใหญ่จะอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ รองลงมาคือเสียงต่ำและเสียงกลางตามลำดับ แม้ว่า ว.2 ใน 3 อำเภอดังกล่าวจะมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงของคำทั้ง 3 ประเภทพบว่า ว.2 ในพยางค์ตายสระเสียงสั้นมีระดับเสียงสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ ว.2 ในพยางค์ตายสระเสียงยาวและพยางค์เป็นตามลำดับ นอกจากนี้หากพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงของ ว.2 ใน 3 อำเภอนี้พบ

¹ คือ ว.2 ที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123

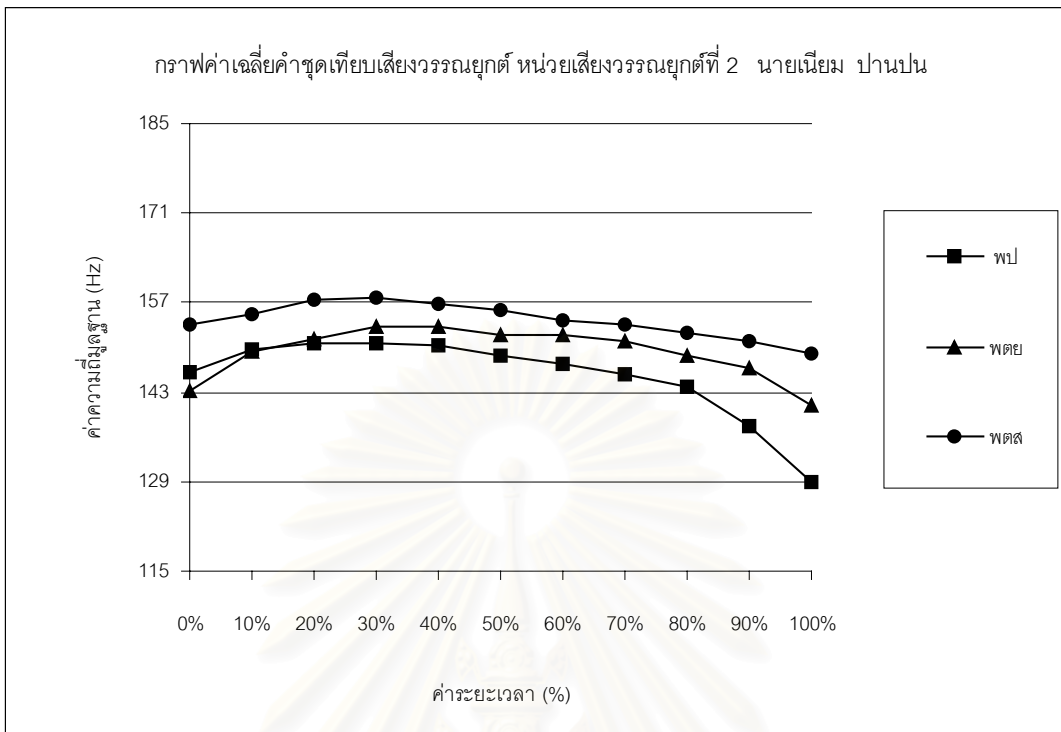
² คือ ว.2 ที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A4

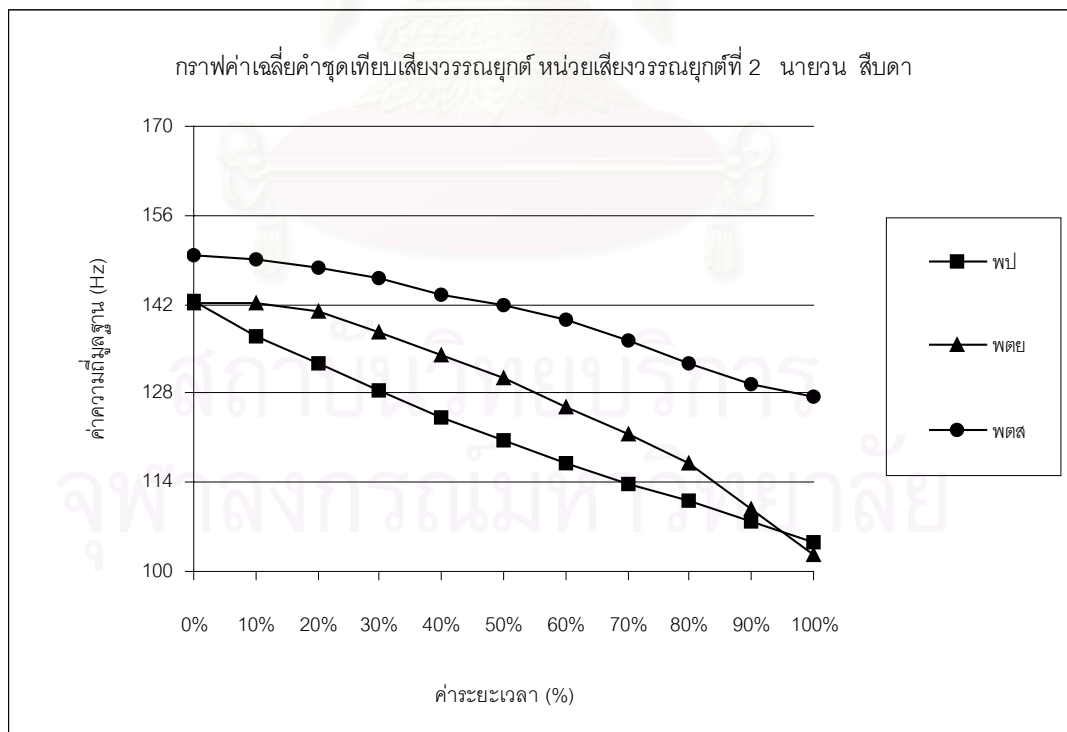
ภาพที่ 38 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 ค่าชุดเทียบเสียง อ.พนมทวน

ภาพที่ 39 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 40 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ด้านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 41 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 ค่าชุดเทียบเสียง อ.หน่วยกระเจา

ว.2 ที่ปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา มีระดับเสียงสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ ว.2 ใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง ซึ่งมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ตามลำดับ

ข. เสียงระดับ-ตก ได้แก่ ว.2 ที่ปรากฏในคำทั้ง 3 ประเภทใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (ดูภาพที่ 40)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.2 ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย มีลักษณะเป็นเสียงระดับตั้งแต่ช่วงต้นพยางค์ถึงช่วงท้ายของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะเล็อนตกลงมาเล็กน้อยจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.2 ที่เป็นเสียงระดับ-ตกใน อ.ด่านมะขามเตี้ย มีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางและสิ้นสุดที่เสียงกลางและกลางค่อนข้างต่ำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.1.3 ตารางสรุป

หน่วยเสียง / อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.2 พป				
	กลาง-ตก [31 _v]	กลาง-ตก [3 ²]	กลาง-ระดับ-ตก [3 _v 32 _v]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [4 _v 1]
ว.2 พตย				
	กลาง-ตก [3 ¹ ^]	กลาง-ตก [3 ² ^]	กลาง-ระดับ-ตก [3 _v 32 [^]]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [4 _v 1]
ว.2 พตส				
	กลางค่อนข้างสูง-ตก [4 _v 2 [^]]	กลาง-ตก [3 ³]	กลาง-ระดับ-ตก [3 ⁴ _v 3]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [4 _v 2 [^]]

ตารางที่ 7 ตารางแสดงกราฟัดแปลงและสัทลักษณะของ ว.2 ในคำชุดเทียบเสียง

5.2 ว.2 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

5.2.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

พป (1)³ ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน)

- เขาหยุดเรียนชะปีหนึ่งไปเรียนต่อ (พนมทวน)
- ต่อไปข้าพเจ้าจะขอจุดกึ่งนี้แหละ (ท่าม่วง)
- คนแปลกบ้านเดี๋ยวนี้ก็อย่างว่าแหละยากลำบาก (ด่านมะขามเตี้ย)
- ถ้าว่าคนที่มีฐานะหน่อยก็มีจักรยาน (ห้วยกระเจา)

ตัวอย่าง พยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น)

- ผมรับหน้าที่ว่าจะหาตุ้มมาใส่หัวข้างกับดาบเนี่ย (พนมทวน)
- นาปลังก็เหมือนกับหว่านข้าวเบาใจ (ท่าม่วง)
- มีหัวหน้าสวดเก่งที่เขาชะองค์เนี่ย (ด่านมะขามเตี้ย)
- ที่ของลุงหมูลิบลี (ห้วยกระเจา)

พป (2)⁴ ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

- ให้มาทำให้หมู่บ้านเราเจริญลูกหลานจะได้ดู (พนมทวน)
- พอนั้นจบก็เลยไปดูมวย (ท่าม่วง)
- เขาให้สวดเจ็ดวันก็เจ็ดวันแหละ (ด่านมะขามเตี้ย)
- ที่แถวนี้มันเป็นที่ของทหาร (ห้วยกระเจา)

ตัวอย่าง พยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น)

- นอกจากมีธุระไปไปหานข้าว (พนมทวน)
- ป่าเขาก็นอนข้างนอกในนี้ (ท่าม่วง)
- นามสกุลเดียวกับเมียข้านี้แหละ (ด่านมะขามเตี้ย)
- แต่ถ้าคนที่เป็นครูนั้นเรียนปกติ (ห้วยกระเจา)

³ คือ ว.2 ที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123

⁴ คือ ว.2 ที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A4

พตย	ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน)	
	-สองหลังเนี่ย <u>เกือบ</u> สี่หมื่นบาทแหละ	(พนมทวน)
	-สิบบาทยี่สิบ <u>บาท</u> สุดเท่านั้นจะทำ	(ท่าม่วง)
	-เขาพูด <u>อีก</u> สำเนียงหนึ่ง	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-ถ้าไปดวง <u>แบบ</u> ธรรมดาได้มากกว่า	(ห้วยกระเจา)

	ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น)	
	-ปีจ่อแต่ <u>มัน</u> เกิดปลายปี	(พนมทวน)
	-ให้น้ำเหลือ <u>ขวด</u> เท่ากะแชน	(ท่าม่วง)
	-เพราะ <u>มัน</u> เคย <u>สวด</u> มาแล้ว	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-ไปช่วยงาน <u>บวช</u> เขาโน้นแหละ	(ห้วยกระเจา)

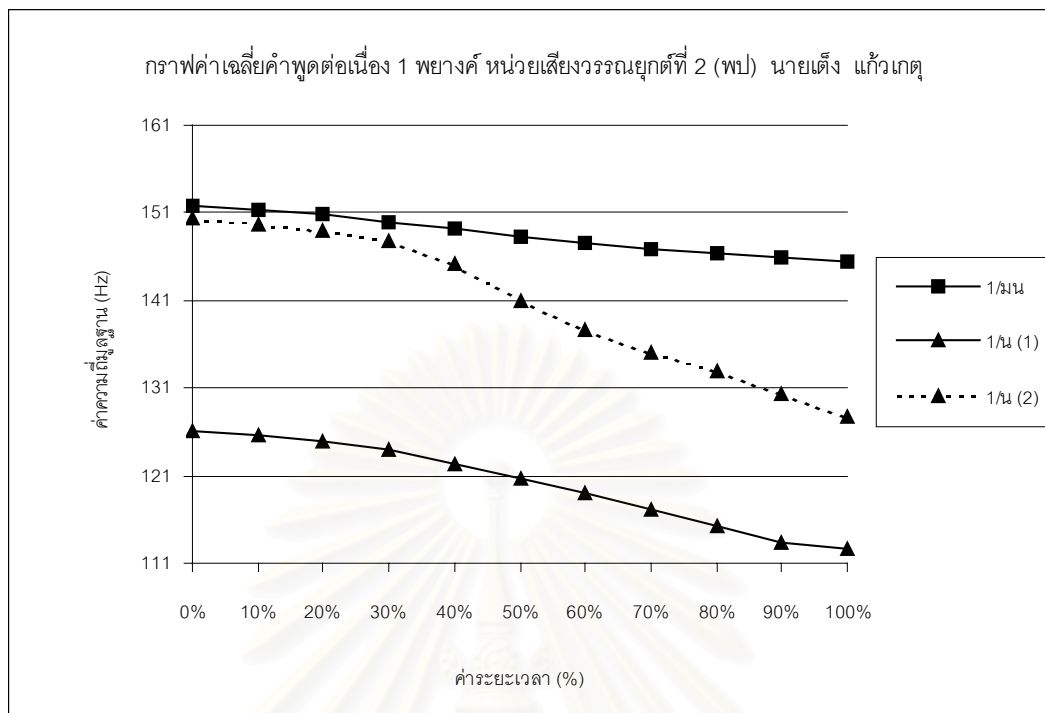
พตส	ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน)	
	-พอดีมา <u>กับ</u> ลูกศิษย์ผู้พัน	(พนมทวน)
	-นาปลั่งก็เหมือน <u>กับ</u> หว่านข้าวเบาใจ	(ท่าม่วง)
	-แม่ <u>มัน</u> ตามใจ <u>หมด</u> ทุกอย่างซื้อรถเอารถ	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-มัน <u>ง่าย</u> จัดเลยคนมีวัว	(ห้วยกระเจา)

	ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น)	
	-ลุงก็เลยไป <u>อัด</u> ไปขายเป็นภาพนั้น	(พนมทวน)
	-ถ้าพูดถึงความตายเรา <u>ดับ</u> จิตไปแล้วนะ	(ท่าม่วง)
	-เขาให้ <u>สวด</u> เจ็ดวันก็เจ็ดวันแหละ	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-ย้อนไปอีกประมาณ <u>สิบ</u> กว่ากิโล	(ห้วยกระเจา)

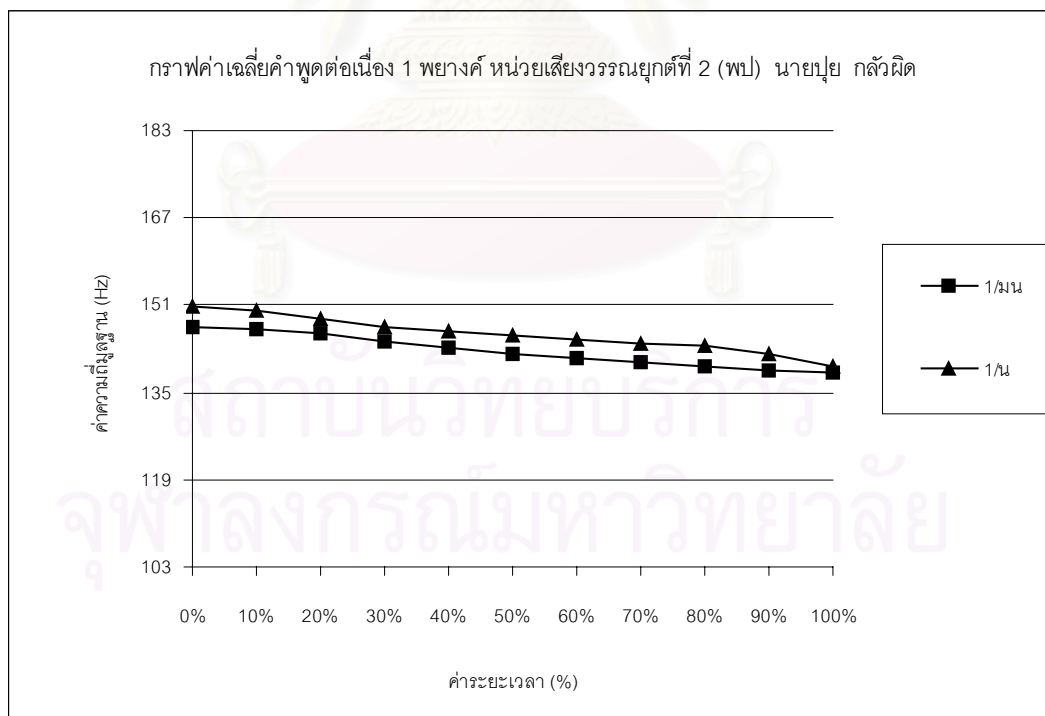
5.2.2 สัทลักษณะ

ว.2 ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ประกอบด้วยรูปแปรเพียงประเภทเดียว ได้แก่ สัทลักษณะที่เป็นเสียงตก

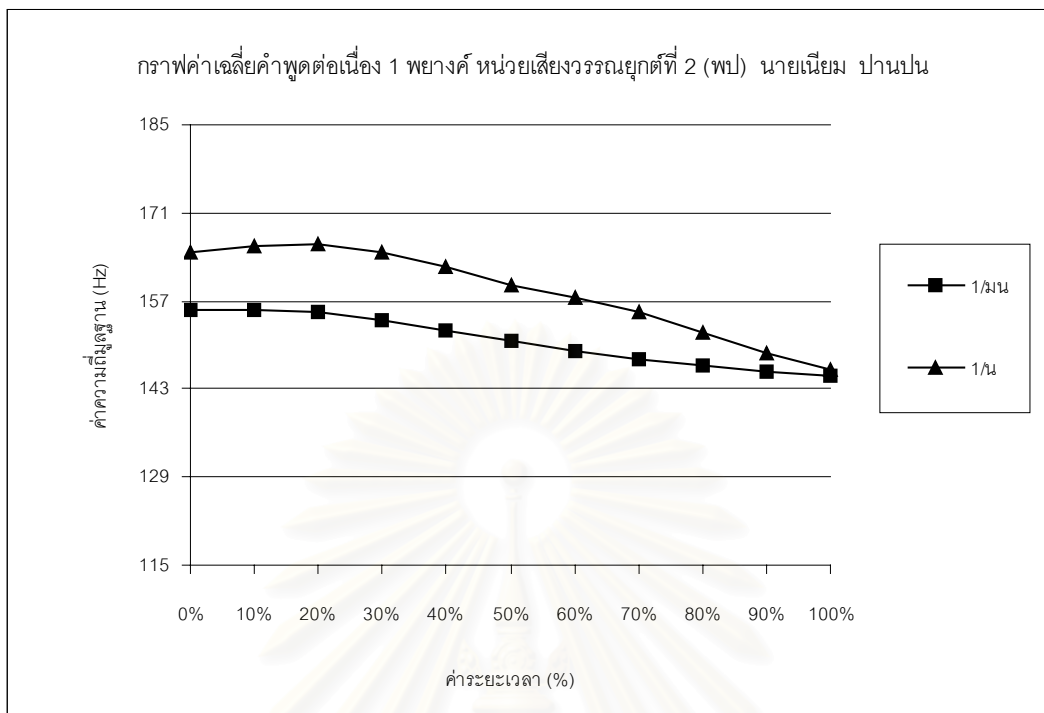
ก. เสียงตก ได้แก่ ว.2 ที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอและในคำทั้ง 3 ประเภที่ทั้งในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (ดูภาพที่ 42-53)

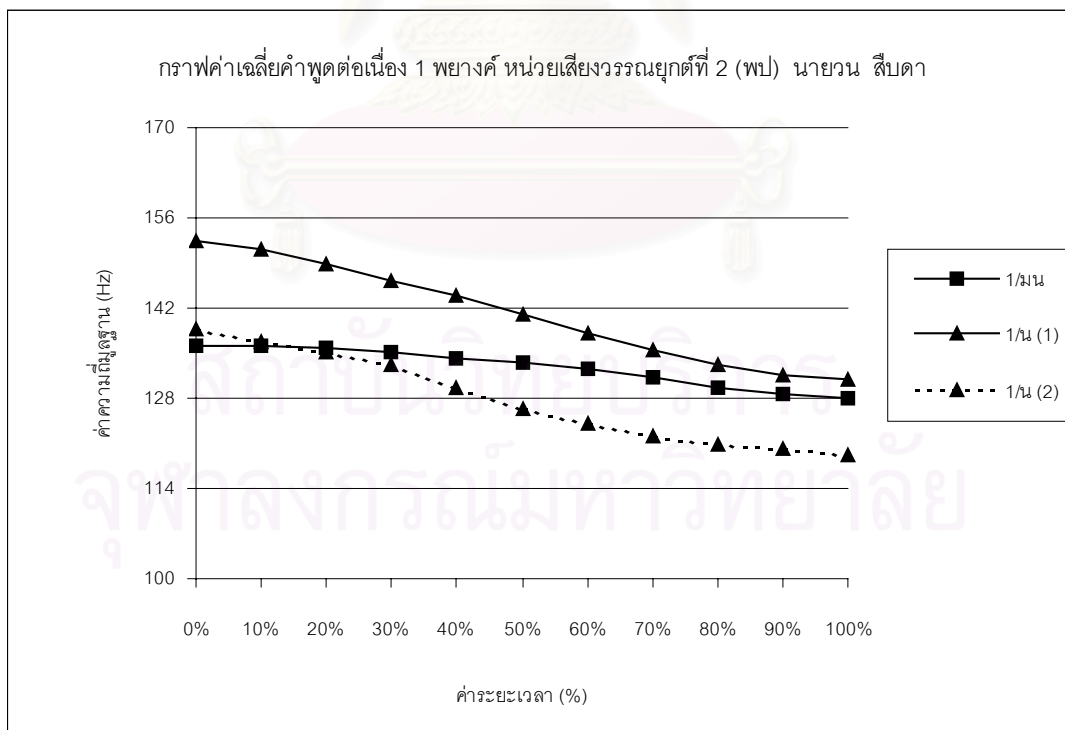
ภาพที่ 42 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน

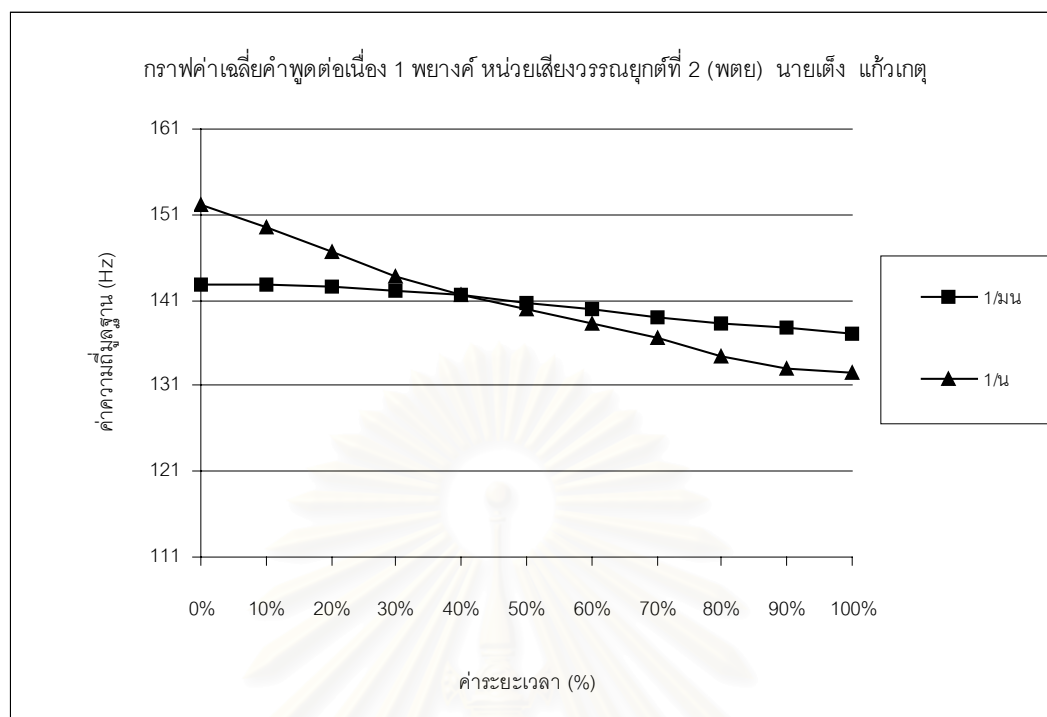
ภาพที่ 43 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง

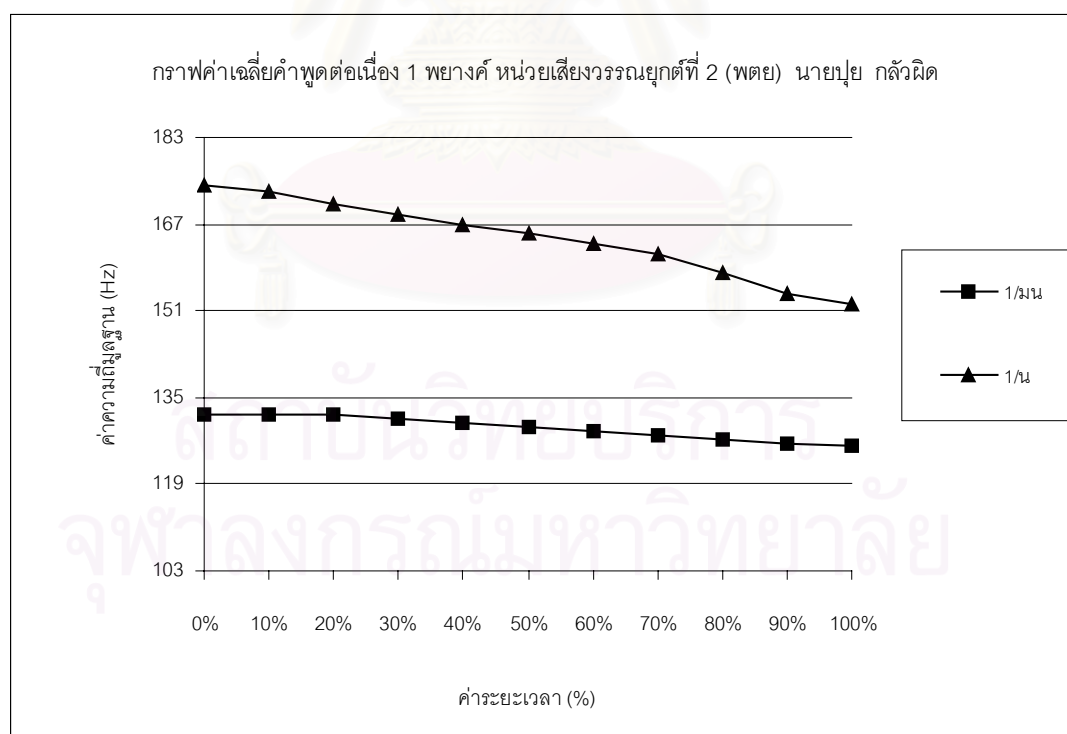
ภาพที่ 44 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด่านมะขามเตี้ย

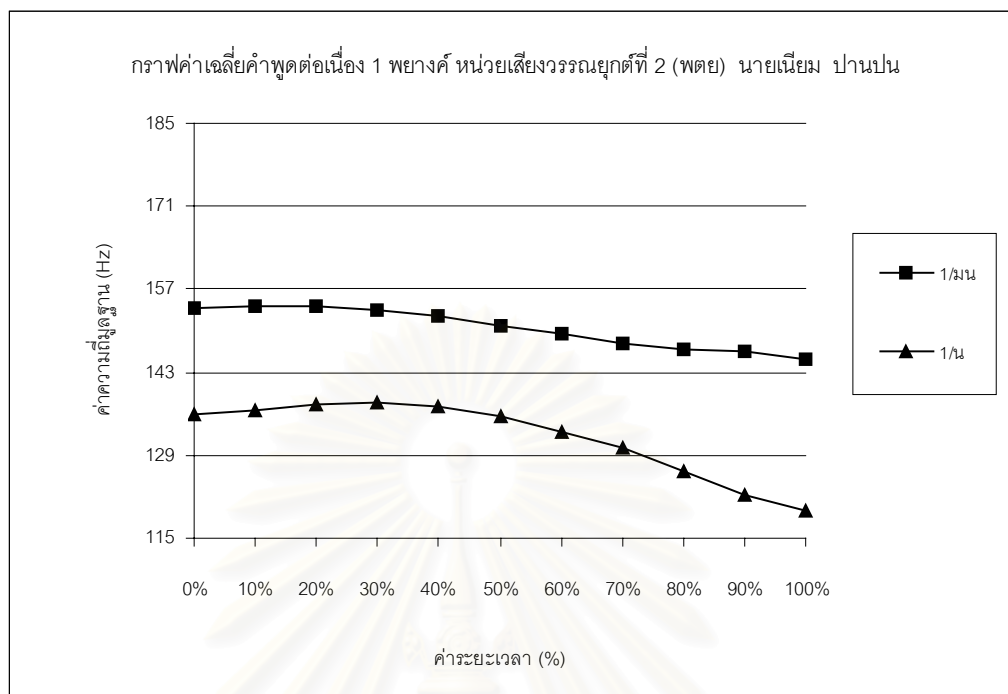
ภาพที่ 45 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.หัวกระเจา

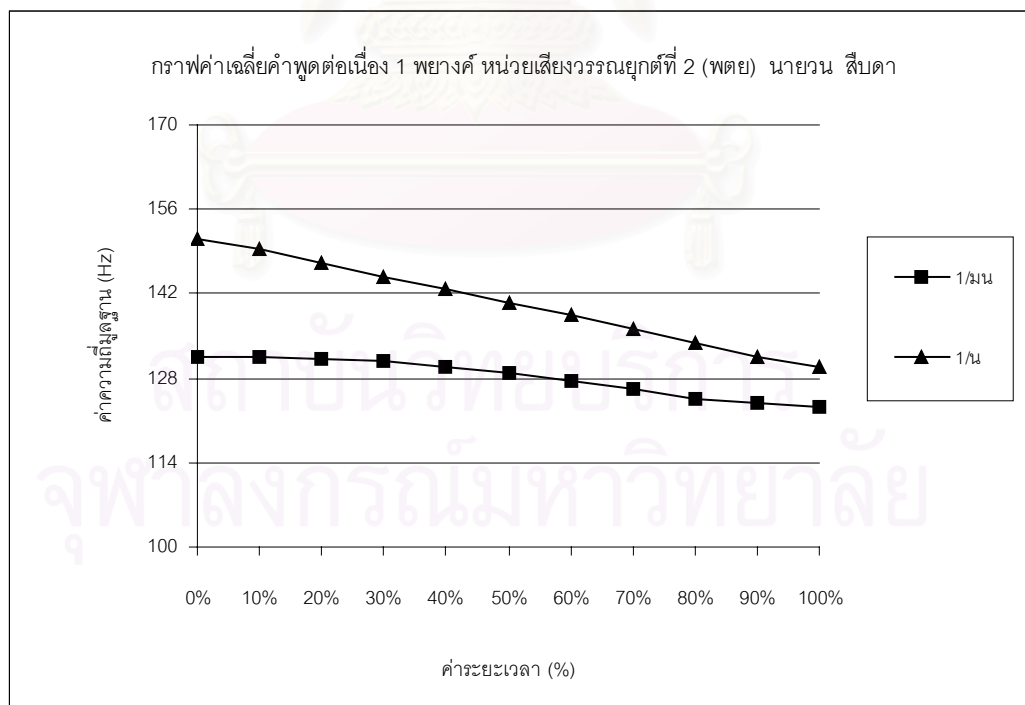
ภาพที่ 46 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน

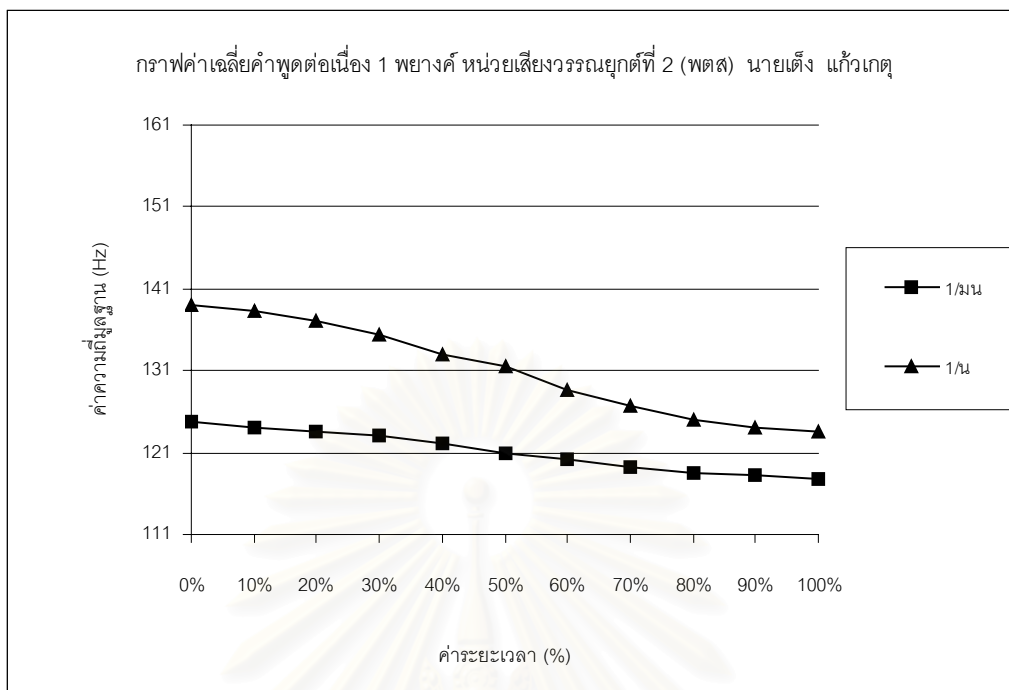
ภาพที่ 47 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง

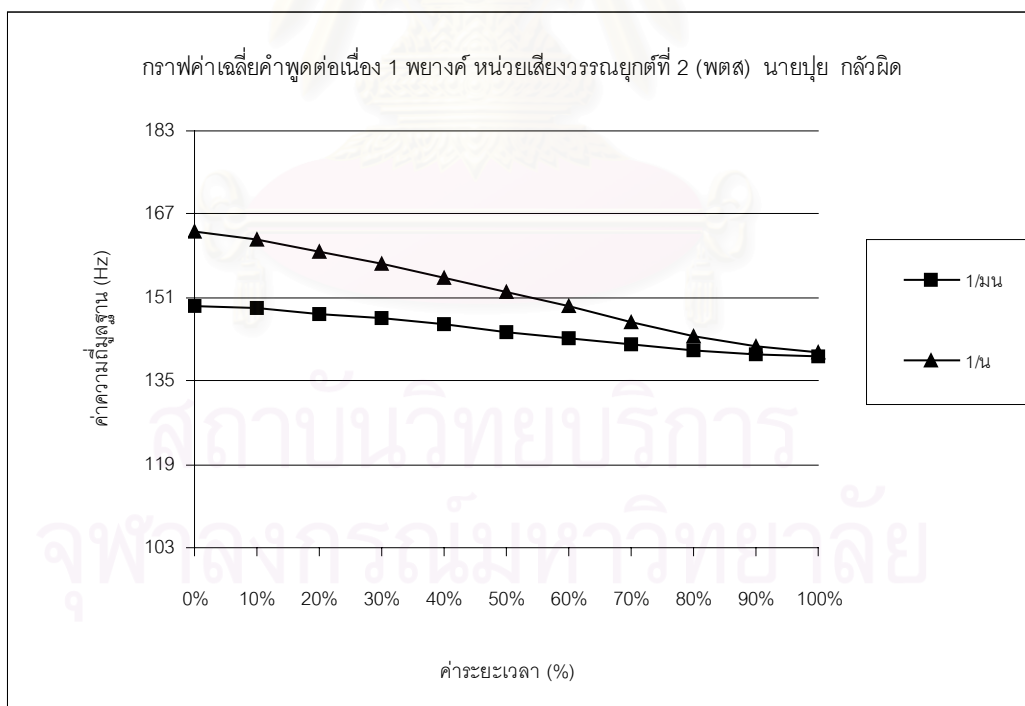
ภาพที่ 48 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด่านมะขามเตี้ย

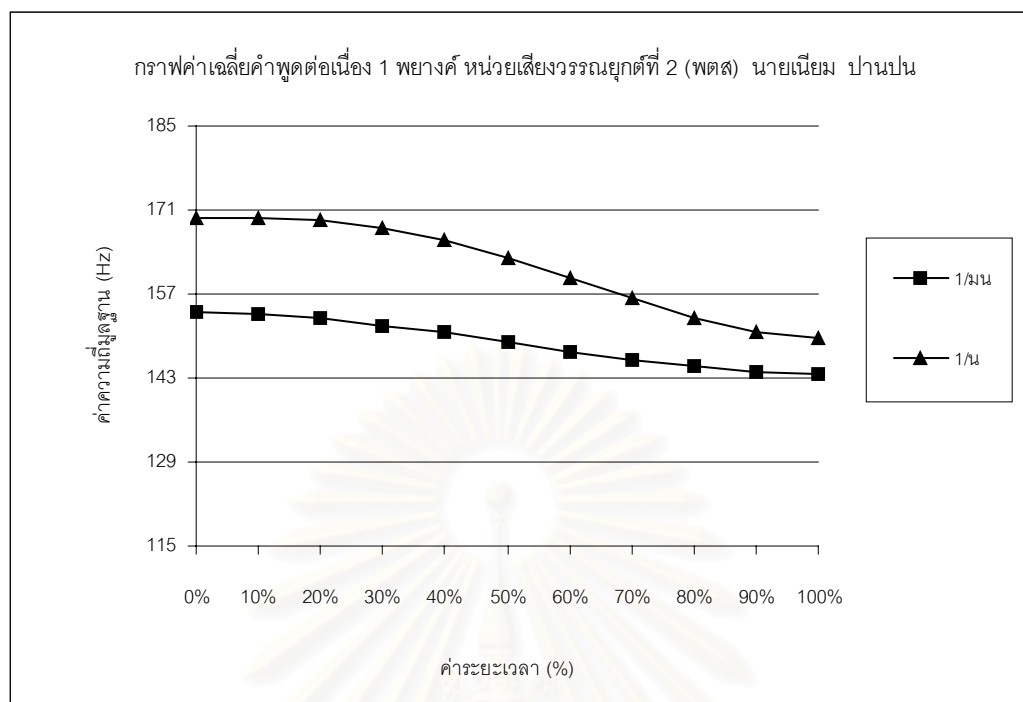
ภาพที่ 49 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา

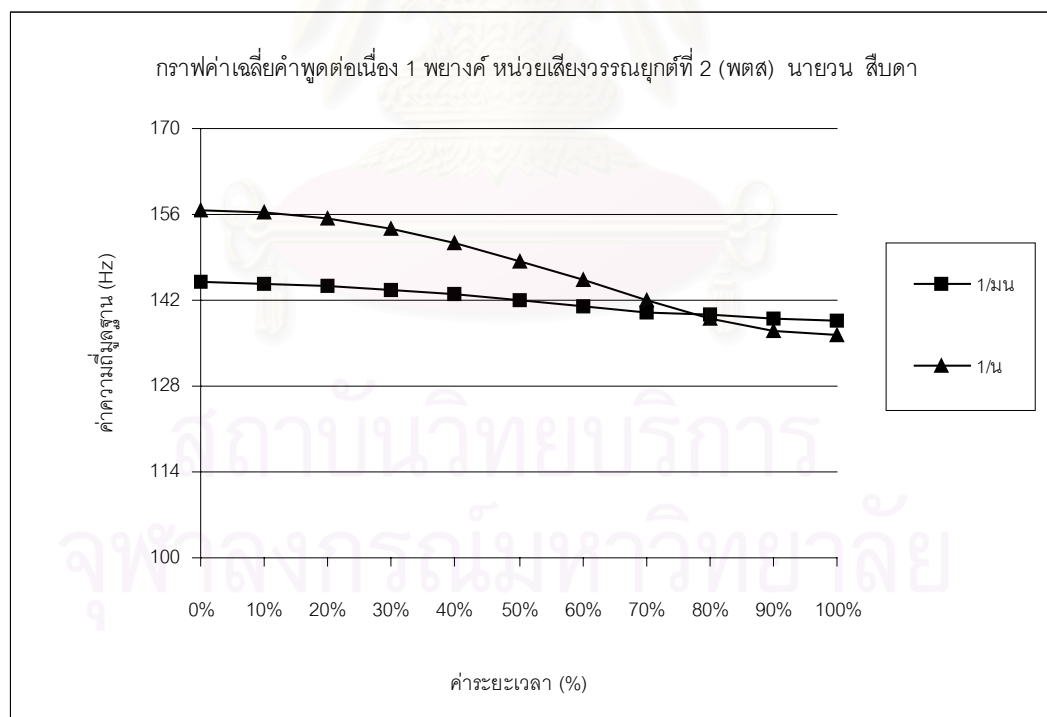
ภาพที่ 50 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) ค่าพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน

ภาพที่ 51 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) ค่าพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 52 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนื้อ 1 พยางค์ อ.ด่านมะขามเตี้ย

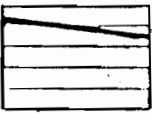
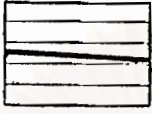
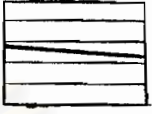
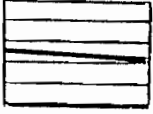
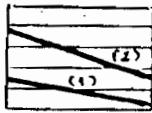
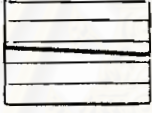
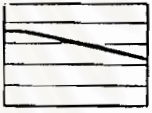
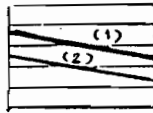
ภาพที่ 53 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนื้อ 1 พยางค์ อ.หัวกระเจา

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.2 ที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน) จะมีสัทลักษณะเป็นเสียงตกที่มีลักษณะค่อยๆเลื่อนตกลงจากจุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์ ในขณะที่เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น) ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงทันทีจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.2 ที่เป็นเสียงตกที่ปรากฏในพยางค์เป็นระดับเสียงของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีจุดเริ่มต้นใกล้เคียงกัน คือเริ่มต้นที่เสียงกลาง เสียงกลางค่อนข้างสูง และเสียงสูง และมีจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ที่เสียงกลาง เสียงกลางค่อนข้างต่ำ เสียงกลางค่อนข้างสูง และเสียงต่ำ ในพยางค์เป็นนี้ระดับเสียงของ ว.2 ใน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา พยางค์ที่ลงเสียงหนักมีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก แต่ใน อ.พนมทวน พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ส่วนระดับเสียงของ ว.2 ในพยางค์ตายสระเสียงยาว จุดเริ่มต้นของเสียงในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนักมีระดับเสียงต่างกันเล็กน้อย โดยมีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ เสียงกลาง เสียงกลางค่อนข้างสูง และเสียงสูง และมีจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ที่เสียงกลาง เสียงกลางค่อนข้างต่ำ เสียงกลางค่อนข้างสูง และเสียงต่ำ ซึ่งในพยางค์ตายสระเสียงยาวนี้ ว.2 ใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา พยางค์ที่ลงเสียงหนักมีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก แต่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะมีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และสำหรับระดับเสียงของ ว.2 ในพยางค์ตายสระเสียงสั้น ระดับเสียงของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีจุดเริ่มต้นต่างกันเล็กน้อยแต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน โดยจุดเริ่มต้นของเสียงจะเริ่มต้นที่เสียงกลาง เสียงกลางค่อนข้างสูง เสียงกลางค่อนข้างต่ำ และเสียงต่ำ ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงจะอยู่ที่เสียงกลาง เสียงกลางค่อนข้างสูง เสียงกลางค่อนข้างต่ำ และเสียงต่ำ ในพยางค์ตายสระเสียงสั้นนี้ ว.2 ที่ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักอย่างชัดเจนทุกอำเภอ

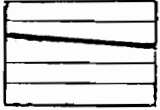

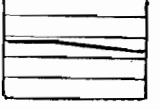
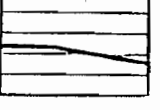
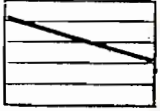
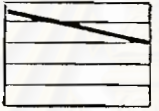
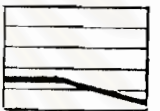
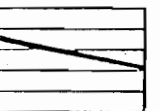
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.2.3 ตารางสรุป

ว. อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.2 พป 1/มน				
	สูง-ตก [5,4]	กลาง-ระดับ-ตก [3^3^3_v]	กลาง-ตก [3^3_v]	กลาง-ระดับ-ตก [332^]
ว.2 พป 1/น				
	(1)กลางค่อนข้าง ต่ำ-ตก [21_v] (2)กลางค่อนข้าง สูง-ตก [4^3]	กลาง-ระดับ-ตก [3^3^3_v]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [4^3]	(1)กลางค่อนข้าง สูง-ตก [43_v] (2)กลาง-ตก [3^2]

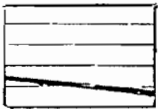

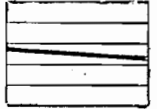
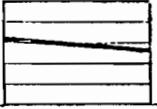
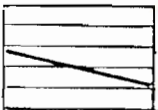
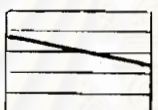
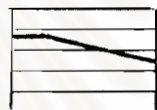
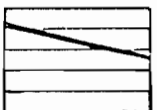
ตารางที่ 8 ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.				
ว.2 พตย				
1/น	กลางค่อนข้างสูง-ตก [4 ν 3]	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ-ตก [2 \wedge 2 ν]	กลาง-ตก [3 \wedge 3 ν]	กลางระดับ-ตก [3 ν 3 ν 2]
ว.2 พตย				
1/น	สูง-ตก [5 ν 3 ν]	สูง-ตก [54 ν]	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ-ตก [221]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [43 ν]

ตารางที่ 9 ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.2				
ว.2 พตส 1/มน				
	กลางค่อนข้างต่ำ- ตก [21]	กลาง-ตก [3^3]	กลาง-ตก [3^3]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [4.3^]
ว.2 พตส 1/น				
	กลาง-ตก [3^2]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [4^3]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [4^3]	สูง-ตก [5.4]

ตารางที่ 10 ตารางแสดงกราฟตัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.3 ว.2 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

5.3.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

พป (1)⁵ ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (พยางค์หน้า)

- อยากให้เราทำให้หฺมูบ้านเราเจริญ (พนมทวน)
- เข้าไปลึกอยู่สุดหฺมูบ้านเลยแหละ (ท่าม่วง)
- สองหงนเยเกือบสีหีนบาทและ (ด่านมะขามเตี้ย)
- พอถึงแกสีแกไฝีนเนะ (ห้วยกระเจา)

ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (พยางค์หลัง)

- ทางกีซึนมันเอะ (พนมทวน)
- พอเดเอนแบดกีเก็เกียวกันเลย (ท่าม่วง)
- แกวหมูสีบีหมูสีบีจัดนันะ (ด่านมะขามเตี้ย)
- ที่ทางการเาหำหมีนกว่าล้าน (ห้วยกระเจา)

พป (2)⁶ ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

- ลุงกีเลยมีความคิดว่าอยากจะ (พนมทวน)
- ก่อนจะนอนเวกีนังหำนวที่สีบนาที่สุดแล้วแต่ (ท่าม่วง)
- จนหลานเ้ารองรียนได้แล้ว (ด่านมะขามเตี้ย)
- คนไตทำงานกรุงเทพฯ (ห้วยกระเจา)

ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (พยางค์หลัง)

- คนมาจะได้บูชากราบไหวักัน (พนมทวน)
- ซักสองชำมองได้ละที่ปวด (ท่าม่วง)
- บำนชำหลังควมันเตย (ด่านมะขามเตี้ย)
- คนนี้ทำงานชองดำน (ห้วยกระเจา)

⁵ ดูเชิงอรรถที่ 3 หน้า 87

⁶ ดูเชิงอรรถที่ 4 หน้า 87

- พตย** ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (พยางค์หน้า)
- สมัยก่อนบวชพระต้องทำขนมจีนเอง (พนมทวน)
 - พอเย็นก็อาบน้ำน้ำกินข้าวกินปลา (ท่าม่วง)
 - มันถึงขาดทุนประจำใจ (ด่านมะขามเตี้ย)
 - แปดศอกก็แปดร้อยบาท (ห้วยกระเจา)

- ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (พยางค์หลัง)
- คณะป่าแจ้นางเอกมันสวຍมาเล่น (พนมทวน)
 - ตำกั้ให้ละเอียดมาเผาไฟ (ท่าม่วง)
 - ไหนจะสินสอดอีกล่ะ (ด่านมะขามเตี้ย)
 - มีประภวดัววมั่ง (ห้วยกระเจา)

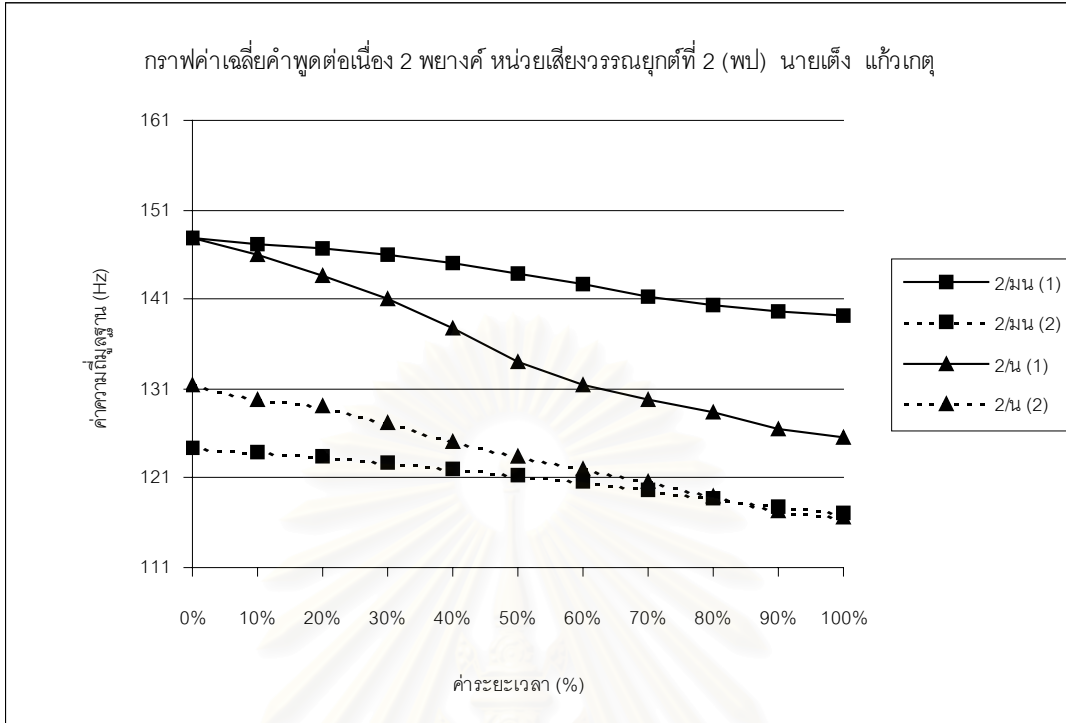
- พตส** ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (พยางค์หน้า)
- เดี๋ยวนที่สิบแปดมกราเนี่ย (พนมทวน)
 - เรากั้เคยอบรมมาแล้วมั่งเล็กน้อย (ท่าม่วง)
 - นี่เขาปลุกผีชีแล้วเมื่อก่อนปลุกอ้อย (ด่านมะขามเตี้ย)
 - พนมทวนอีกหกสิบกว่ากิโล (ห้วยกระเจา)

- ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (พยางค์หลัง)
- พอดีเขามากับลูกศิษย์เขาเป็นผู้พัน (พนมทวน)
 - แต่เป็นกระจกรอบหมดเลย (ท่าม่วง)
 - ก็พอรู้จักกันนานแล้ว (ด่านมะขามเตี้ย)
 - ที่มีประวัตที่รู้มา (ห้วยกระเจา)

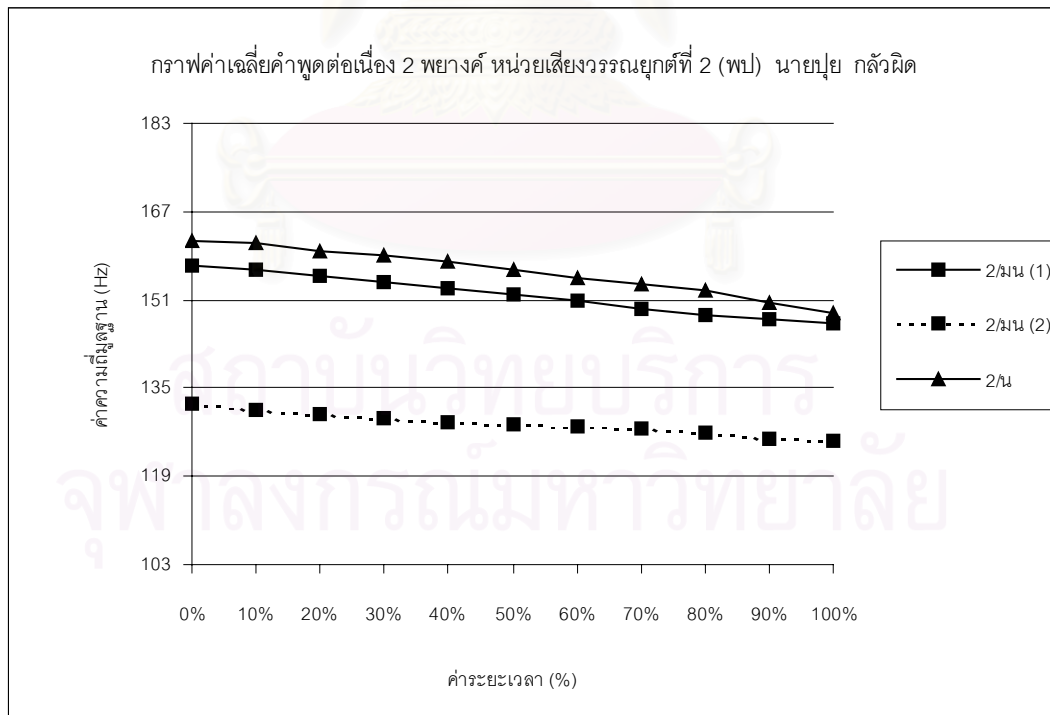
5.3.2 สัทลักษณะ

ว.2 ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ประกอบด้วยรูปแปรเพียงประเภทเดียว ได้แก่ สัทลักษณะที่เป็นเสียงตก

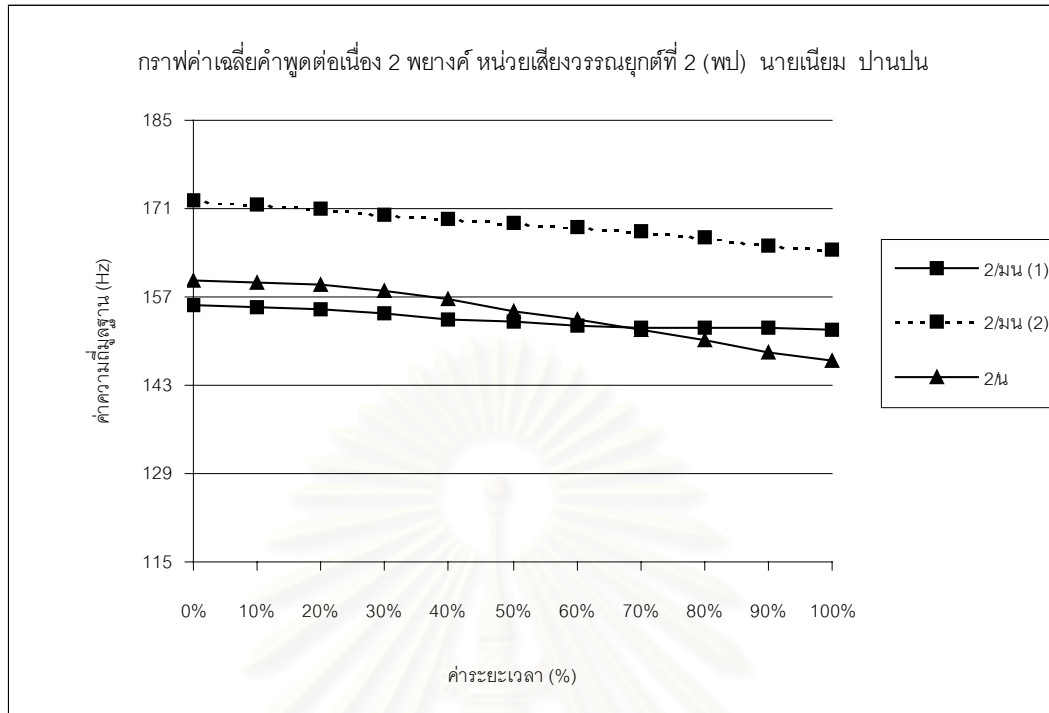
ก. เสียงตก ได้แก่ ว.2 ที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอและในคำทั้ง 3 ประเภทรวมทั้งในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (ดูภาพที่ 54-65)

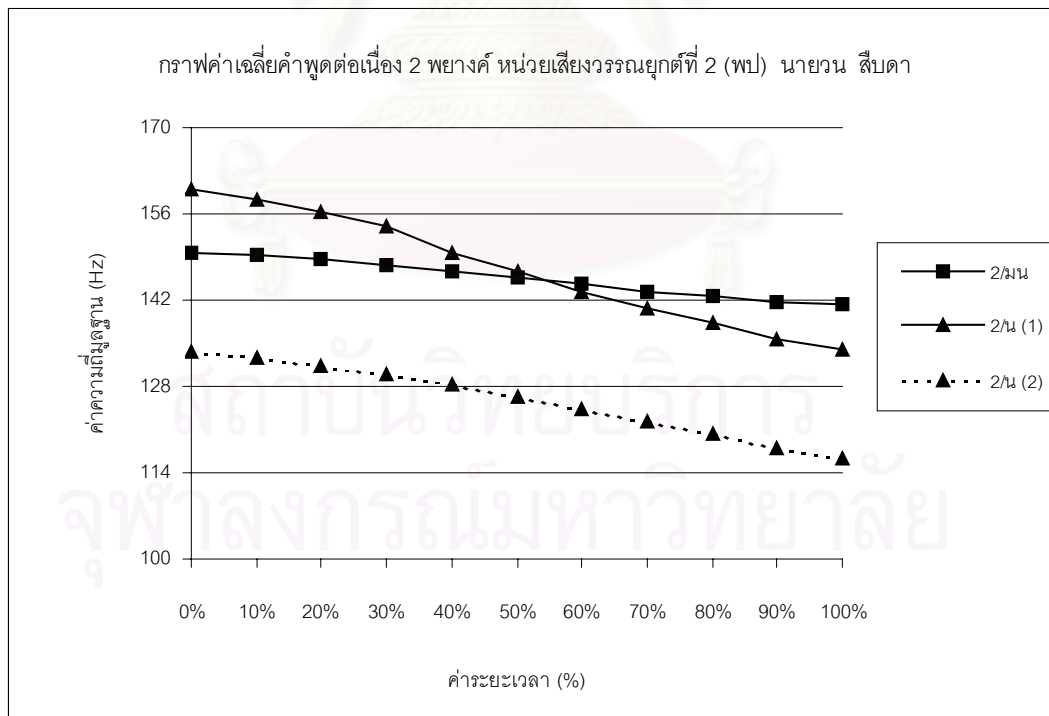
ภาพที่ 54 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน

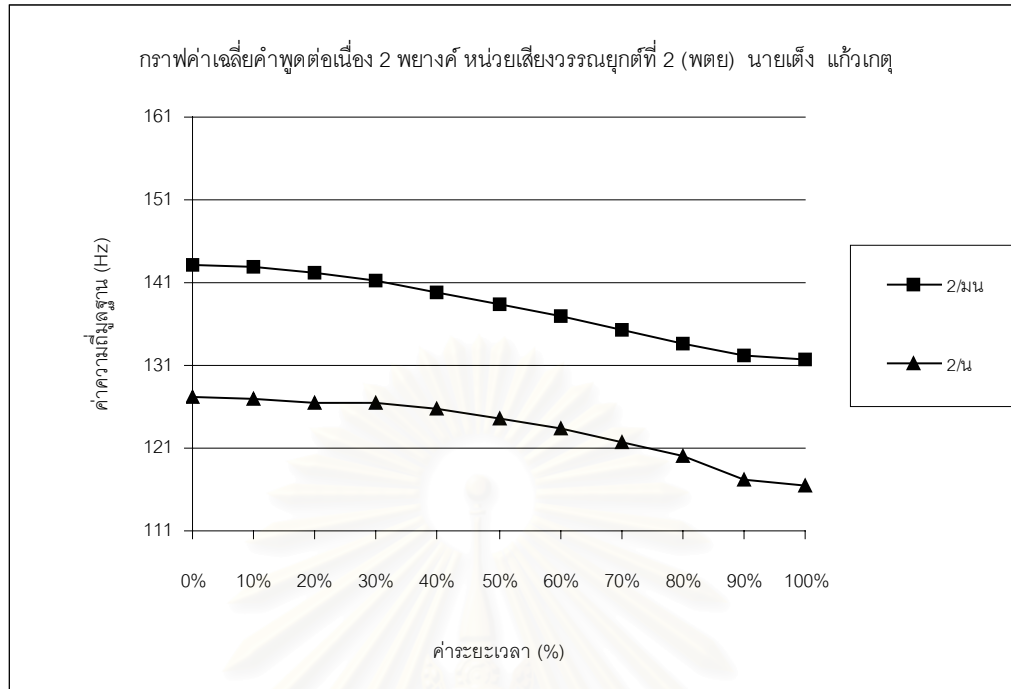
ภาพที่ 55 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง

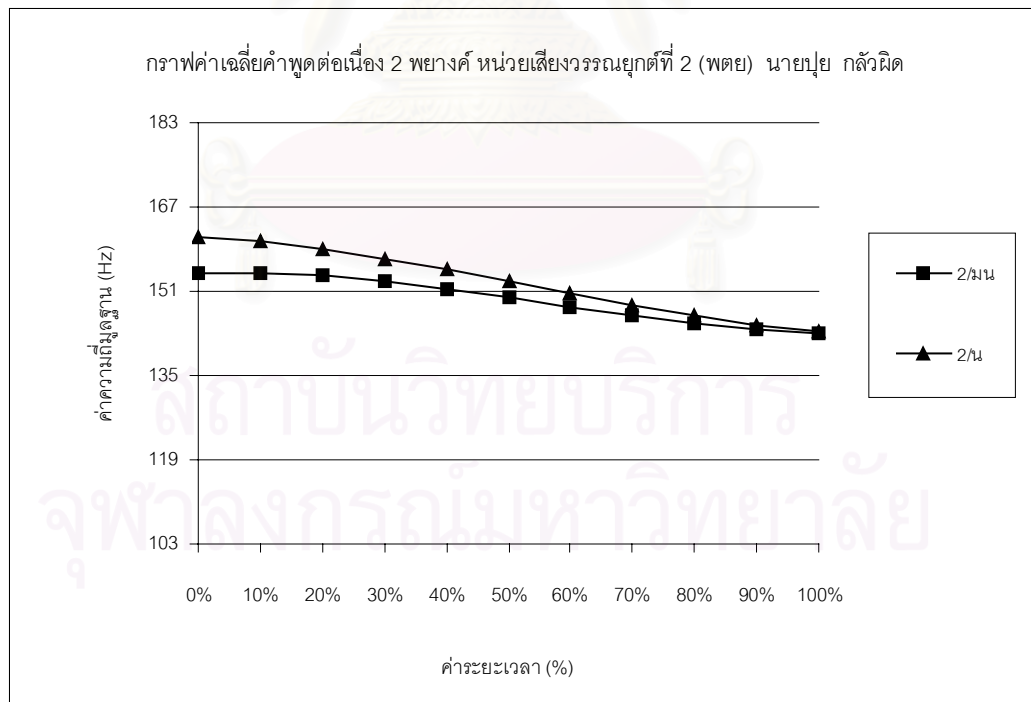
ภาพที่ 56 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่านมะขามเตี้ย

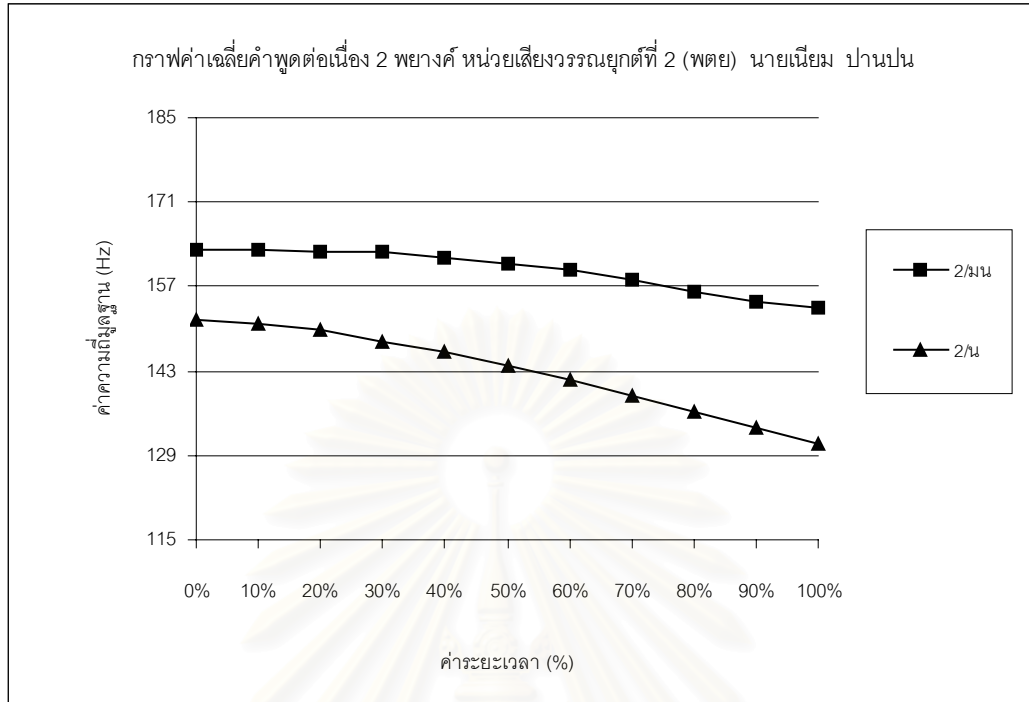
ภาพที่ 57 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา

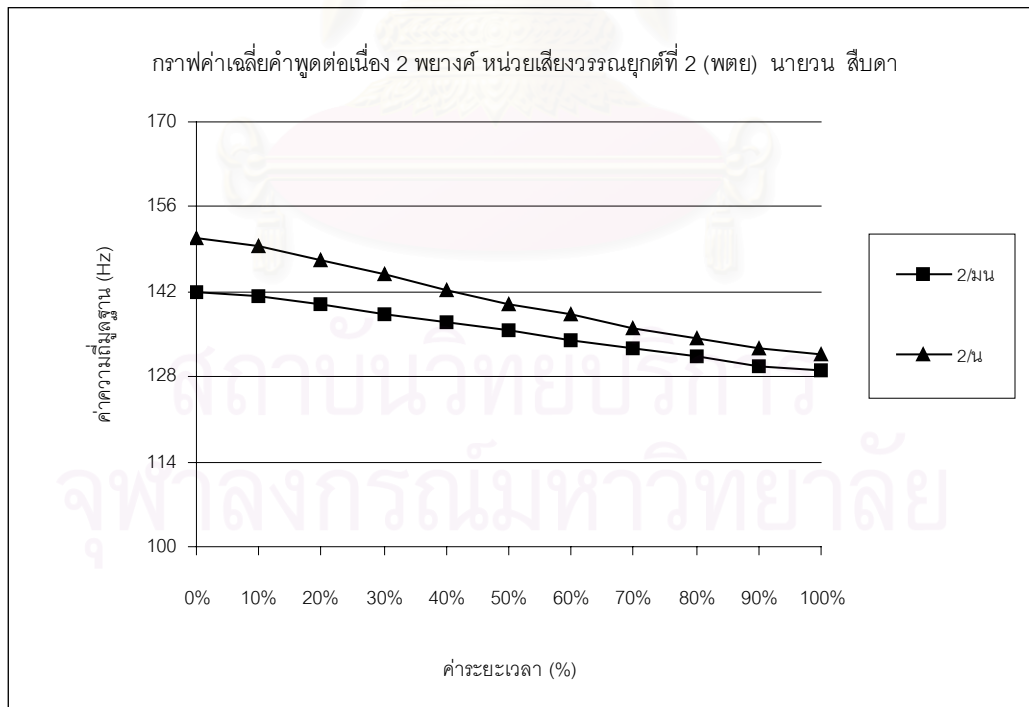
ภาพที่ 58 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน

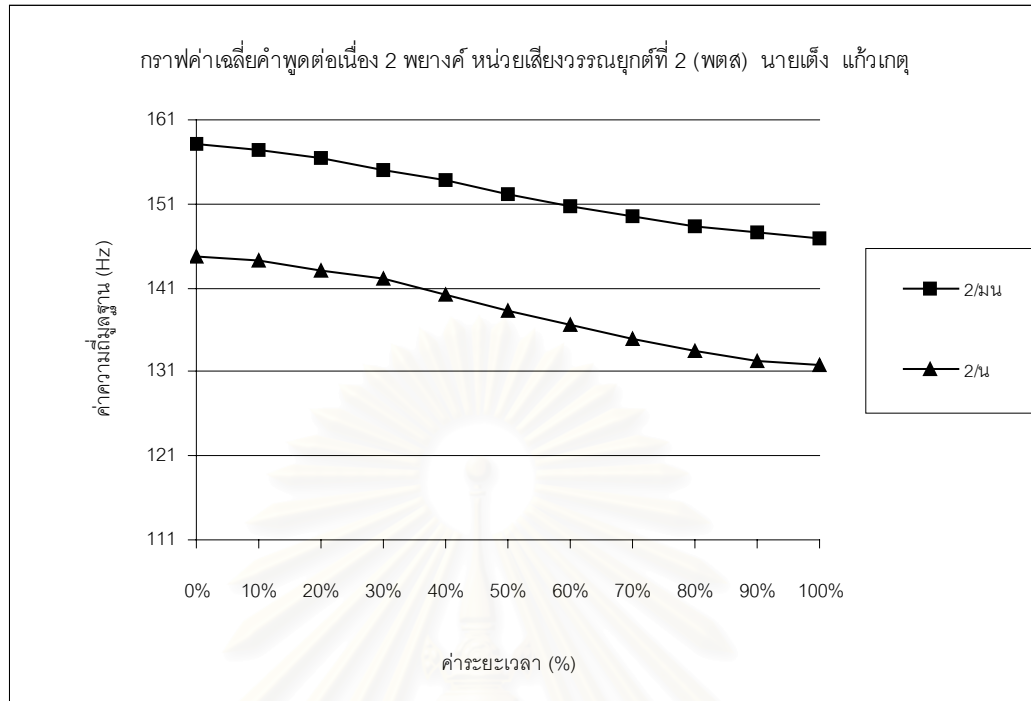
ภาพที่ 59 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง

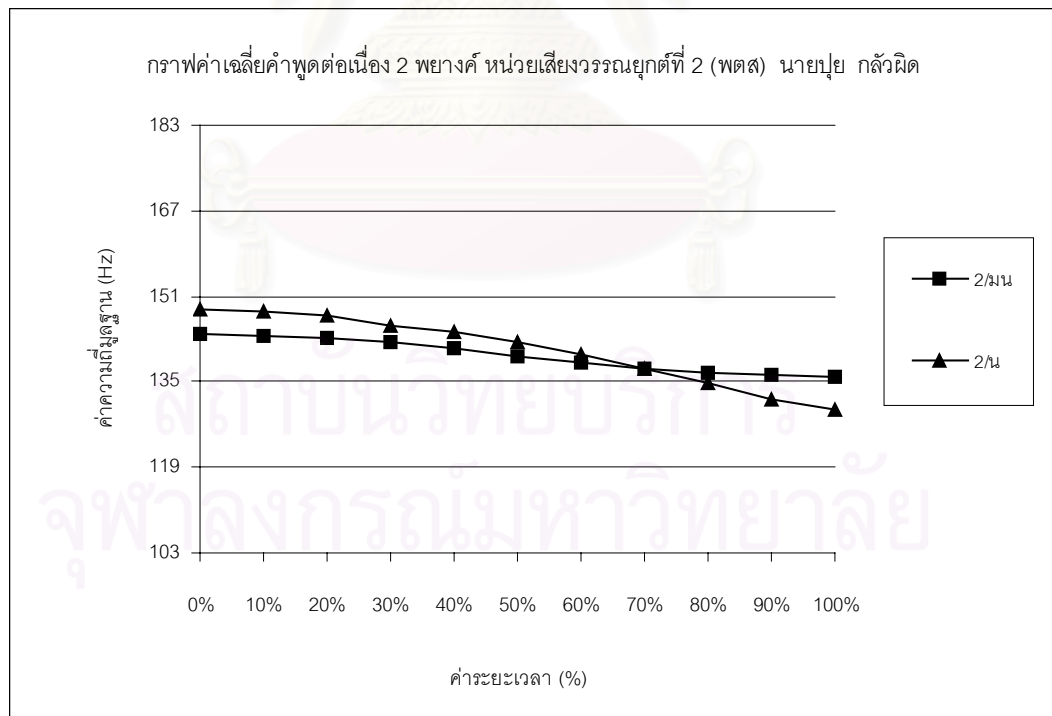
ภาพที่ 60 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) ค่าพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่านมะขามเตี้ย

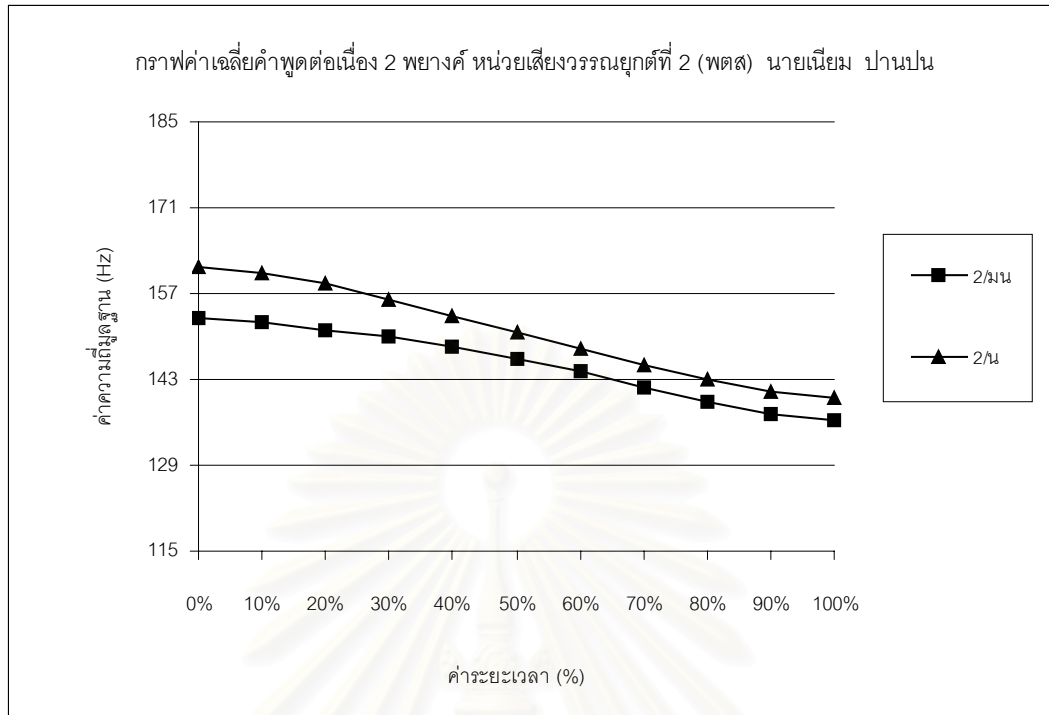
ภาพที่ 61 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตย) ค่าพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา

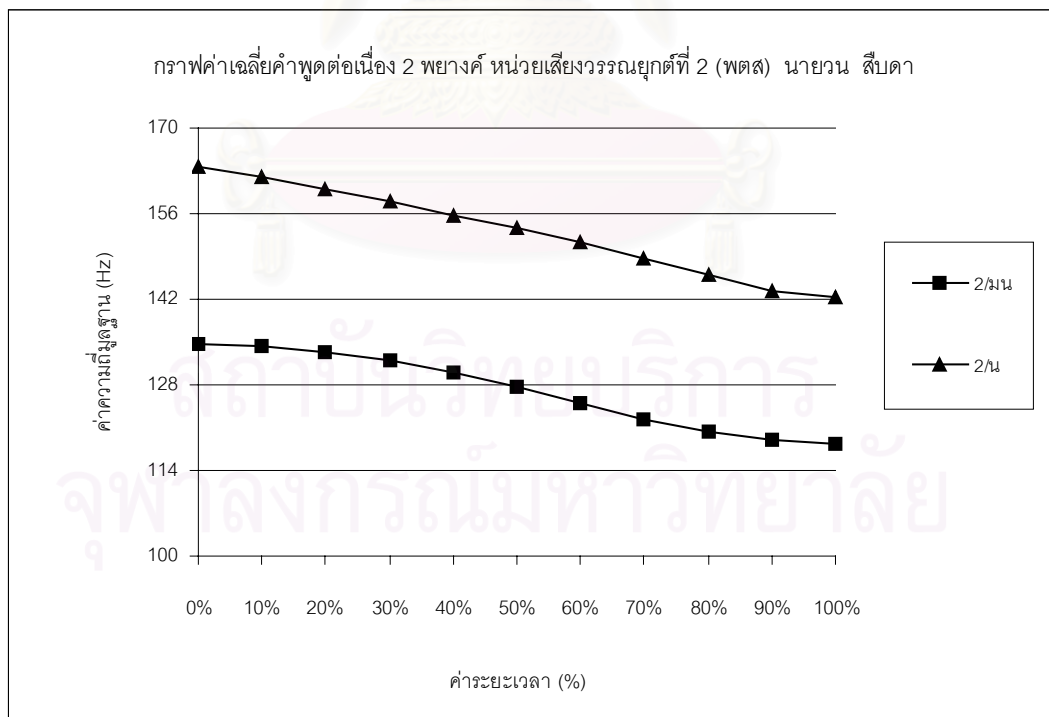
ภาพที่ 62 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน

ภาพที่ 63 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 64 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด้านมะขามเตี้ย

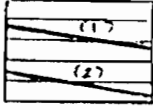
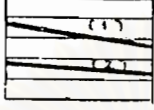
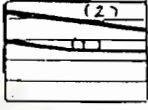
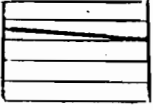
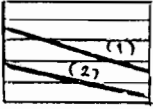
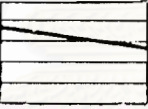
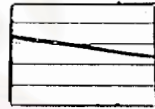
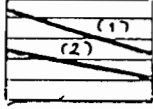

ภาพที่ 65 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.2 ทั้ง 4 อำเภอ ที่ปรากฏในพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น มีลักษณะเป็นเสียงตกเหมือนกันแต่การตกของระดับเสียงแตกต่างกันคือ ในพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงยาวระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนตกลงจากจุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์ ยกเว้นพยางค์เป็น (1) พยางค์ที่ลงเสียงหนักใน อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา ที่ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงทันทีจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงสั้นระดับเสียงจะเลื่อนตกลงทันทีจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ ยกเว้นที่ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักใน อ.ท่าม่วง ที่มีลักษณะเป็นเสียงค่อยๆเลื่อนตกเช่นเดียวกับในพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงยาว

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.2 ที่เป็นเสียงตกที่ปรากฏในพยางค์เป็นระดับเสียงของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีจุดเริ่มต้นอยู่ในระดับใกล้เคียงกันคือเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำถึงเสียงสูง และมีจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ที่เสียงต่ำถึงเสียงกลางค่อนข้างสูง ส่วนระดับเสียงของ ว.2 ในพยางค์ตายสระเสียงยาว เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ระดับเสียงจะเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างสูงและสิ้นสุดที่เสียงกลางเหมือนกันทั้ง 4 อำเภอ ส่วนในพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงต่างกัน โดยใน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา จะมีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างสูงและสิ้นสุดที่เสียงกลางเหมือนกัน ในขณะที่ใน อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงกลาง และสิ้นสุดที่เสียงต่ำและเสียงกลางค่อนข้างต่ำ ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงในคำพยางค์ตายสระเสียงยาวนี้พบว่า ว.2 ใน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะมีระดับเสียงใกล้เคียงกับในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก แต่ใน อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และสำหรับส่วนระดับเสียงของ ว.2 ในพยางค์ตายสระเสียงสั้น ระดับเสียงของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงต่างกันเล็กน้อย โดยในพยางค์หน้าจะเริ่มต้นที่เสียงกลางและเสียงสูงและสิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงกลางค่อนข้างสูง ส่วนในพยางค์หลังจะเริ่มต้นที่เสียงกลาง กลางค่อนข้างสูง และเสียงสูง และสิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ เสียงกลาง และเสียงสูง เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงที่ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้นนี้พบว่า ใน อ.พนมทวน พยางค์หน้าจะมีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์หลัง ส่วนใน อ.ท่าม่วง พยางค์หน้าและพยางค์หลังมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน แต่ ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา พยางค์หลังจะมีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์หน้า

5.3.3 ตารางสรุป

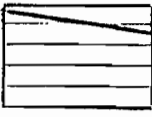

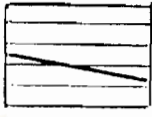
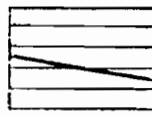
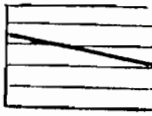
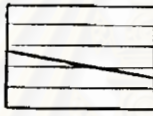
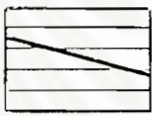
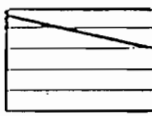
อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.2 พป 2/มน				
	<p>(1)กลางค่อนข้างสูง-ตก [43[^]]</p> <p>(2)กลางค่อนข้างต่ำ-ตก [2^v1]</p>	<p>(1)กลางค่อนข้างสูง-ตก [43[^]]</p> <p>(2)กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ-ตก [2[^]2[^]2]</p>	<p>(1)กลาง-ระดับ [3[^]3[^]]</p> <p>(2)สูง-ตก [5.4]</p>	<p>กลางค่อนข้างสูง-ระดับ-ตก [443[^]]</p>
ว.2 พป 2/น				
	<p>(1)กลางค่อนข้างสูง-ตก [42]</p> <p>(2)กลางค่อนข้างต่ำ-ตก [2[^]1]</p>	<p>กลางค่อนข้างสูง-ตก [4[^]3[^]]</p>	<p>กลางค่อนข้างสูง-ตก [4^v3^v]</p>	<p>(1)สูง-ตก [5^v3]</p> <p>(2)กลาง-ตก [32^v]</p>

ตารางที่ 11 ตารางแสดงกราฟตัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
จ.				
จ.2 พตย 2/มน				
	กลางค่อนข้างสูง- ตก [4.3.~]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [4.3]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [43^]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [4.3.~]
จ.2 พตย 2/น				
	กลางค่อนข้างต่ำ- ตก [21]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [43]	กลาง-ตก [32.~]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [43]

ตารางที่ 12 ตารางแสดงกราฟตัดแปลงและสัญลักษณ์ของ จ.2 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.				
ว.2 พตส 2/มน				
	สูง-ตก [5.4]	กลาง-ตก [32 [^]]	กลาง-ตก [32]	กลาง-ตก [32 _v]
ว.2 พตส 2/น				
	กลางค่อนข้างสูง-ตก [43 _v]	กลาง-ตก [3 [^] 2]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [4.2 [^]]	สูง-ตก [54 _v]

ตารางที่ 13 ตารางแสดงกราฟัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.4 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 ในคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง (1.2 พยางค์)

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่ปรากฏในทุกบริบทของข้อมูลที่ศึกษาซึ่งได้แก่ บริบทของคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ พบว่า สัทลักษณะของ ว.2 ในคำชุดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ต่างกันเล็กน้อยในเรื่องระดับเสียงเท่านั้น (ดูตารางที่ 4-6)

อำเภอ บริบท	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ชทส				
1/มน				
1/น				
2/มน				
2/น				

ตารางที่ 14 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) ในทุกบริบทของข้อมูล

อำเภอ ปริบท	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ชทต				
1/มน				
1/น				
2/มน				
2/น				

ตารางที่ 15 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พตย) ในทุกปริบทของข้อมูล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อำเภอ ปริบท	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ชตส				
1/มน				
1/น				
2/มน				
2/น				

ตารางที่ 16 ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) ในทุกปริบทของข้อมูล

จากตารางที่ 14-16 จะเห็นว่า แม้ว่า ว.2 ที่ปรากฏในคำทั้ง 3 ประเภทจะมีสัญลักษณ์คล้ายคลึงกันทั้ง 4 ถิ่น แต่ ว.2 ในพยางค์เป็นจะมีรูปแบบของสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์คล้ายคลึงกับพยางค์ตายสระเสียงยาวมากกว่าในพยางค์ตายสระเสียงสั้น ซึ่งสามารถจัดกลุ่มตามสัญลักษณ์ที่ปรากฏได้ดังนี้ (ดูตารางที่ 17-19)

บริบท	อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
คำขุดเทียบเสียง		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1
คำพูดต่อเนื่อง 1 พ.		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1
คำพูดต่อเนื่อง 2 พ.		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1

ตารางที่ 17 การจัดกลุ่มสัทลักษณะของ ว.2 (พป) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

บริบท	อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
คำขุดเทียบเสียง		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1
คำพูดต่อเนื่อง 1 พ.		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1
คำพูดต่อเนื่อง 2 พ.		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2

ตารางที่ 18 การจัดกลุ่มสัทลักษณะของ ว.2 (พตย) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

บริบท	อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
คำขุดเทียบเสียง		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1
คำพูดต่อเนื่อง 1 พ.		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1
คำพูดต่อเนื่อง 2 พ.		กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1

ตารางที่ 19 การจัดกลุ่มสัทลักษณะของ ว.2 (พตส) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

จากตารางที่ 17-19 จะเห็นว่า รูปแปรของ ว.2 ส่วนใหญ่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกัน แม้ว่า ว.2 ในคำขุดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่องจะมีรูปแปรที่แบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม แต่เมื่อพิจารณา สัทลักษณะของ ว.2 ในภาพรวมของทุกบริบทแล้วพบว่า ว.2 มีรูปแปรคล้ายคลึงกันทั้ง 4 ถิ่น ดังนั้น ว.2 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจึงไม่สามารถจำแนกภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

บทที่ 6

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3

ในบทที่ 6 นี้ผู้วิจัยจะศึกษาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 เมื่อปรากฏในทุกบริบทของข้อมูลที่ศึกษาได้แก่ ข้อมูลคำชุดเทียบเสียง ได้แก่คำ ช้ำ และ คาด ข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ เช่น คำ ลูก ในประโยค “ลุงมีลูกสามคน” และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ เช่นในพยางค์แรกของคำ เลือกลง ในประโยค “เขามาเลือกลงตั้งก้านัน” และในพยางค์หลังของคำ กรุงเทพฯ ในประโยค “คนในกรุงเทพฯ แออัดมาก” เพื่อศึกษาว่า ว.3 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเมื่อปรากฏในบริบทต่างๆจะมีสัทลักษณะเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร โดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเป็น 4 ตอนคือ ในตอนที่ 1-3 ผู้วิจัยจะเสนอสัทลักษณะของ ว.3 เมื่อปรากฏในคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตามลำดับ และในตอนที่ 4 ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 เมื่อปรากฏใน 3 บริบทดังกล่าว ในการเสนอผลการศึกษาผู้วิจัยจะเสนอผลโดยใช้กราฟเส้นแสดงความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละหน่วยเสียงที่ปรากฏในบริบทต่างๆและใช้กราฟดัดแปลงแสดงความถี่มูลฐานเฉลี่ยแสดงการเปรียบเทียบในแต่ละบริบทประกอบกัน

ว.3 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็นในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B4,C123 และพยางค์ตายสระเสียงยาวในกล่องวรรณยุกต์ช่อง DL4 ว.3 ที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี ประกอบด้วยรูปแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 3 ลักษณะคือ สัทลักษณะที่เป็นเสียงขึ้น-ตก เสียงตก และเสียงขึ้น ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6.1 ว.3 ในคำชุดเทียบเสียง

6.1.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

-พป ได้แก่ ข้า

-พตย ได้แก่ คาค

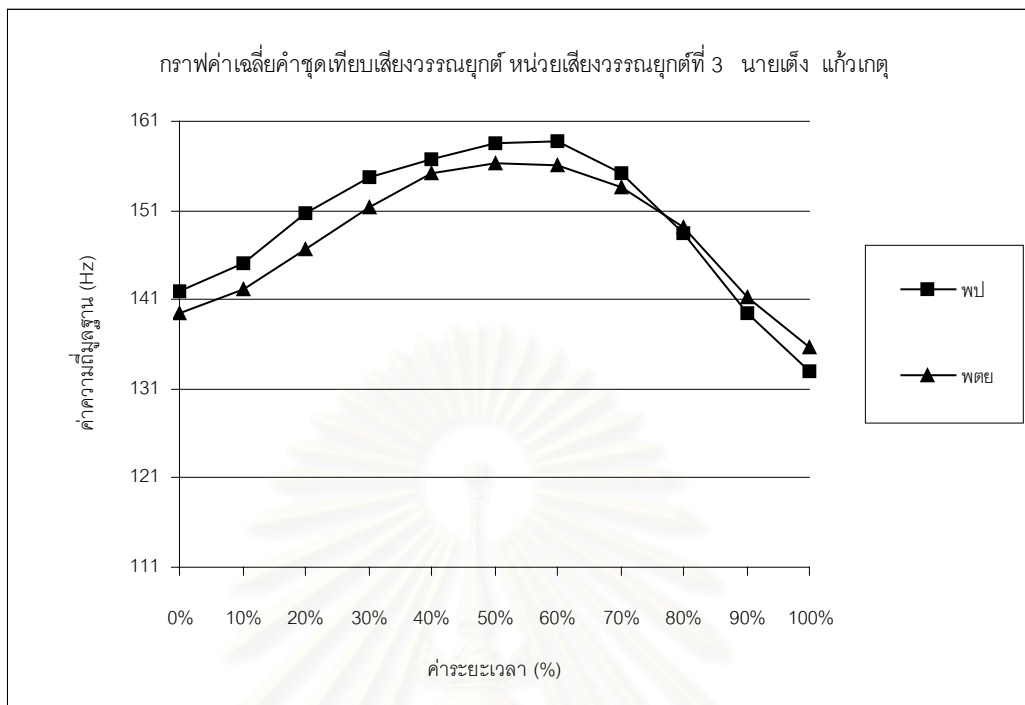
6.1.2 สัทลักษณะ

ว.3 ที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงประกอบด้วยรูปแปรเพียงประเภทเดียว ได้แก่ สัทลักษณะที่เป็นเสียงขึ้น-ตก

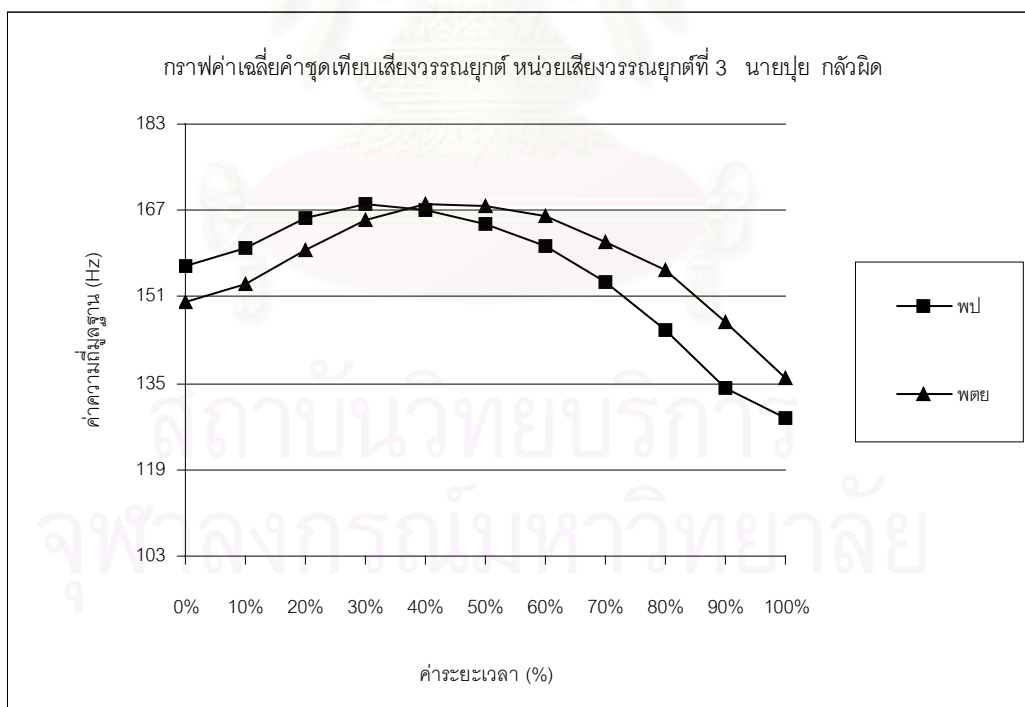
ก. เสียงขึ้น-ตก ได้แก่ ว.3 ที่ปรากฏในคำทั้ง 2 ประเภทในทุกอำเภอที่ศึกษา (ดูภาพที่ 66-69)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.3 ในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะการขึ้น-ลงของระดับเสียงแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มของ ว.3 ที่มีลักษณะเป็นเสียงเลื่อนขึ้นแล้วตกลงในช่วงต้นพยางค์ซึ่งปรากฏที่ อ.ท่าม่วง กลุ่มของ ว.3 ที่มีลักษณะเป็นเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วตกลงในช่วงกลางของพยางค์ซึ่งปรากฏใน อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขาม และกลุ่มของ ว.3 ที่มีลักษณะเป็นเสียงเลื่อนสูงขึ้นแล้วตกลงในช่วงท้ายของพยางค์ซึ่งปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา

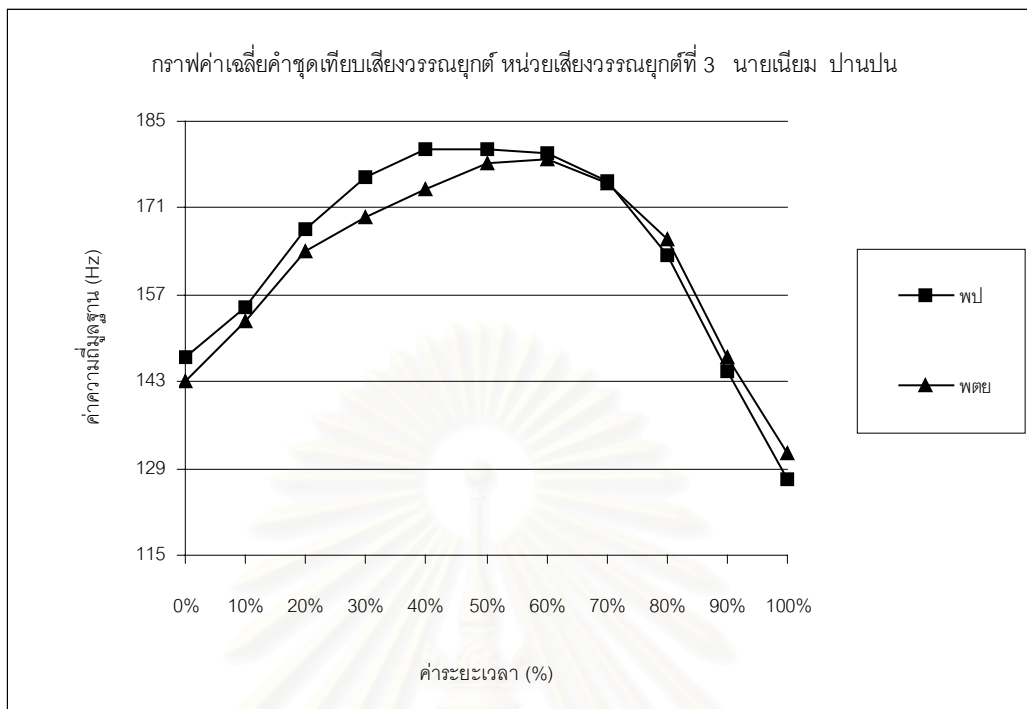
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.2 ที่เป็นเสียงขึ้น-ตกที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ มีจุดเริ่มต้นอยู่ในระดับใกล้เคียงกันคือ เริ่มต้นที่เสียงกลางและกลางค่อนข้างสูง จากนั้นระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงสูงใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นไปถึงเสียงกลางค่อนข้างสูง ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงจะอยู่ที่ระดับเสียงกลาง กลางค่อนข้างต่ำและเสียงต่ำ โดยส่วนใหญ่จะสิ้นสุดอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ รองลงมาคือเสียงกลาง และสิ้นสุดที่เสียงต่ำจะพบเฉพาะที่ อ.ด่านมะขามเตี้ย บริบทของพยางค์เป็นเท่านั้น เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงที่ปรากฏในพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงยาวพบว่า ว.3 ใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ในพยางค์เป็นระดับเสียงจะสูงกว่าพยางค์ตายสระเสียงยาว ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา พยางค์เป็นมีระดับเสียงต่ำกว่าพยางค์ตายสระเสียงยาว และหากพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงของ ว.3 ในทุกอำเภอพบว่าอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน

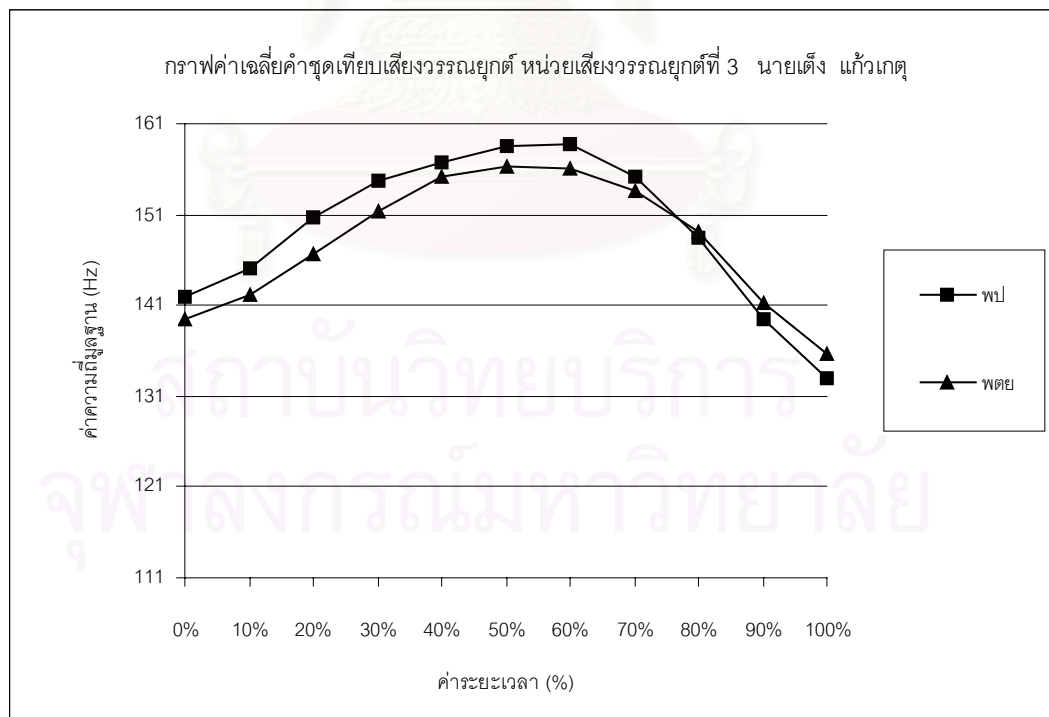
ภาพที่ 66 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 ค่าชุดเทียบเสียง อ.พนมทวน

ภาพที่ 67 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ท่าม่วง

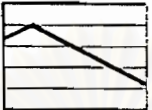
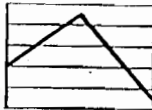
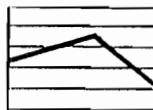

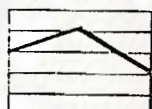
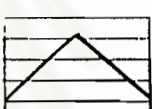
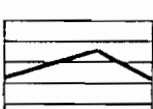

ภาพที่ 68 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ด้านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 69 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ห้วยกระเจา

6.1.3 ตารางสรุป

หน่วยเสียง / อ้าเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.3 พป				
	กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [4.53]	กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [4.5.2]	กลาง-ขึ้น-ตก [3.51 [^]]	กลาง-ขึ้น-ตก [3.4.2]
ว.3 พตย				
	กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [4.53]	กลาง-ขึ้น-ตก [3 [^] 5.2 [^]]	กลาง-ขึ้น-ตก [3.52.2]	กลาง-ขึ้น-ตก [343]

ตารางที่ 20 ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.3 ในคำชุดเทียบเสียง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6.2 ว.3 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

6.2.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

พป	ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน) -ตั้งแต่หลวงพ่อ <u>ท่าน</u> มาเริ่มทำพัฒนากัน -มีลูก <u>ตั้ง</u> สี่คน -แต่ความจริงเขา <u>ต้อง</u> ให้เปิดทุกหน้านะ -คนนี้ก็ <u>เพิ่ง</u> บรรจสองปี	(พนมทวน) (ท่าม่วง) (ด่านมะขามเตี้ย) (ห้วยกระเจา)
	ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น) -กั <u>ด</u> คำหนึ่ง <u>เปรียบ</u> ก็โยนทิ้ง -ถ้ามี <u>ธุระ</u> ก็ไป <u>เที่ยว</u> คุยกับอาจารย์ที่วัด -เขาอยู่ <u>บ้าน</u> น้องสาวเขา -เขาไป <u>ช่วย</u> งานบวช	(พนมทวน) (ท่าม่วง) (ด่านมะขามเตี้ย) (ห้วยกระเจา)
พตย	ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน) -ปลุก <u>ผัก</u> กิน <u>พวก</u> ผักทองอะไรอย่างเนี่ย -เขาทำบุญมา <u>ห้า</u> ลูก <u>สิบ</u> ลูก -มันมา <u>จับ</u> ไ้ <u>พวก</u> นั้นแหละ -เขาเป็นพราน <u>พวก</u> อะไรดีเก็บหมด	(พนมทวน) (ท่าม่วง) (ด่านมะขามเตี้ย) (ห้วยกระเจา)
	ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น) -ที่นี่ <u>พอ</u> จุด <u>ธูป</u> แล้วก็ไป <u>ที่</u> บันไดนั้น -เป็นที่ <u>เลือด</u> หนู <u>ด้วย</u> ละมัง -ลูกสาวคน <u>สุด</u> ท้องก็ได้กับ <u>ลูก</u> คน <u>สุด</u> ท้องเหมือนกัน -ไ้เราจะ <u>พูด</u> ไป <u>ก็</u> อีกแหละ	(พนมทวน) (ท่าม่วง) (ด่านมะขามเตี้ย) (ห้วยกระเจา)

6.2.2 สัทลักษณะ

ว.3 ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ประกอบด้วยรูปแปร 3 ประเภท ได้แก่ สัทลักษณะที่เป็นเสียงขึ้น-ตก เสียงขึ้น และเสียงตก

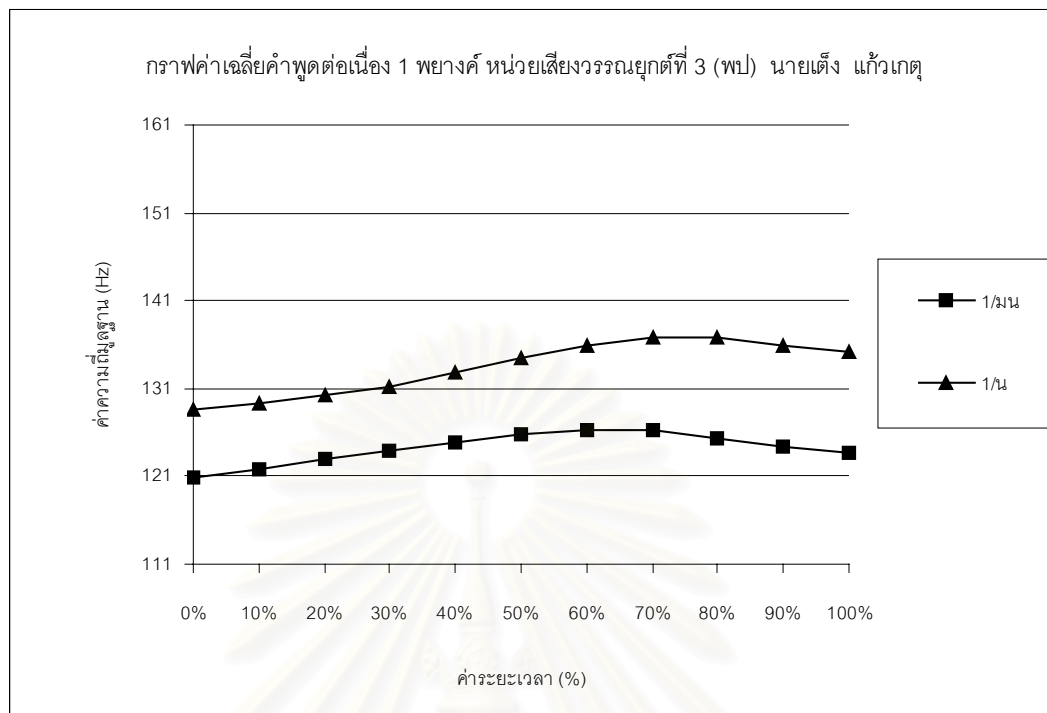
ก. เสียงขึ้น-ตก ได้แก่ ว.3 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) (ดูภาพที่ 70,72) และพยางค์ตายสระเสียงยาวใน อ.พนมทวน (น) อ.ท่าม่วง (น) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน/น) (ดูภาพที่ 74-76)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.3 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นแล้วเลื่อนตกลงมาเล็กน้อยในช่วงท้ายของพยางค์เหมือนกัน แต่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงมามากกว่า อ.พนมทวน ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงยาวที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน/น) อ.พนมทวน (น) และ อ.ท่าม่วง (น) ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นแล้วเลื่อนตกในช่วงท้ายพยางค์

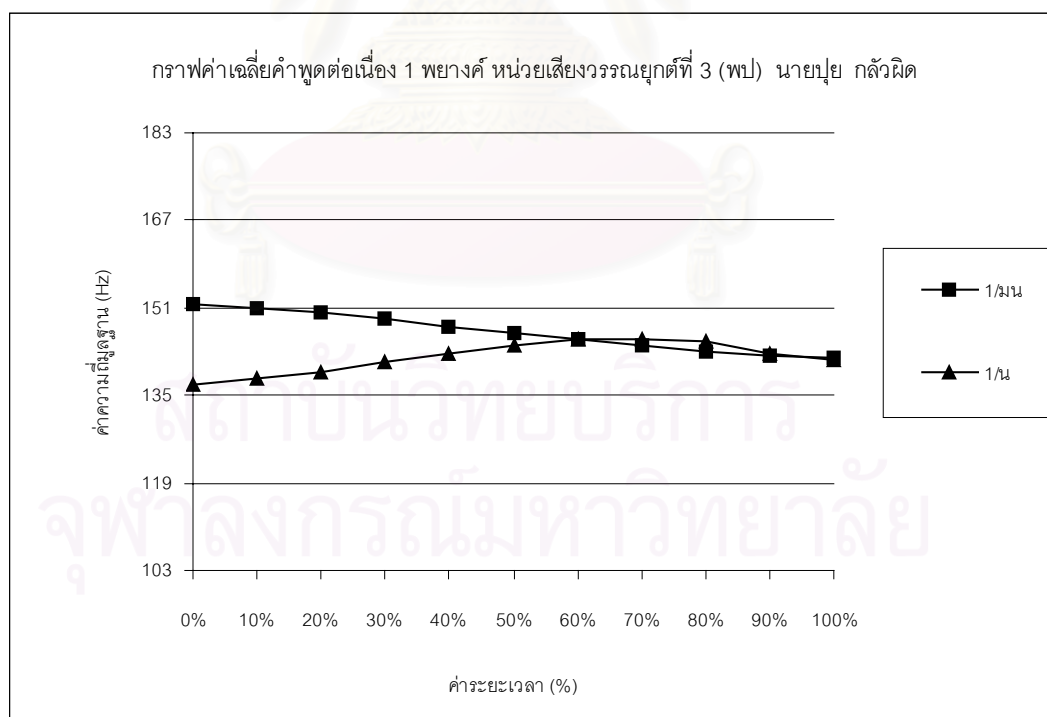
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.3 ที่เป็นเสียงขึ้น-ตกที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) มีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงกลาง จากนั้นระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นไปที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำใน อ.พนมทวน (มน) และสิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ ส่วนใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) ระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นไปที่เสียงกลางค่อนข้างสูงและสิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างสูง ส่วนระดับเสียงของพยางค์ตายสระเสียงยาวซึ่งปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน/น) อ.พนมทวน (น) และ อ.ท่าม่วง (น) จะมีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำเหมือนกันทุกอำเภอและมีจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกันคือสิ้นสุดที่เสียงกลางและกลางค่อนข้างต่ำ

ข. เสียงขึ้น ได้แก่ ว.3 ที่ปรากฏในพยางค์เป็น พยางค์ที่ลงเสียงหนัก ในจุดเก็บข้อมูล ทั้ง 4 อำเภอที่ศึกษา (ดูภาพที่ 70-73) และพยางค์ตายสระเสียงยาวใน อ.พนมทวน (มน) อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน/น) (ดูภาพที่ 74,75,77)

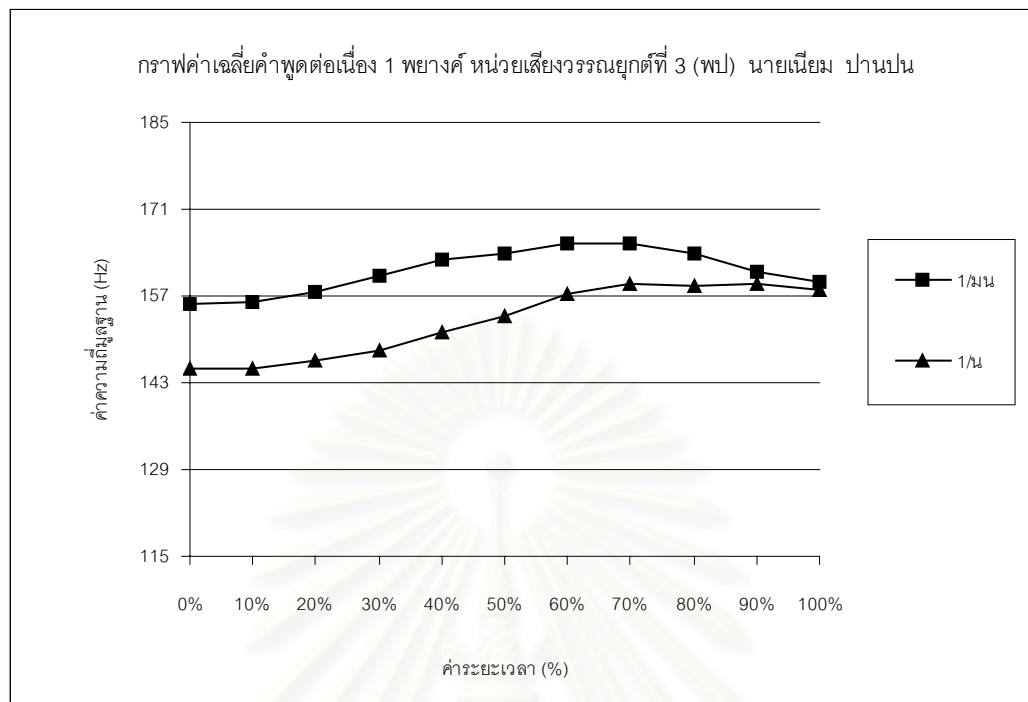
ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.3 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นที่ลงเสียงหนักในทุกอำเภอที่ศึกษา เมื่อปรากฏใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนขึ้นไปถึงช่วงกลางของพยางค์แล้วคงระดับไปจนจบพยางค์ แต่ใน อ.ห้วยกระเจา จะมีลักษณะต่างไปเล็กน้อยคือ ระดับเสียงจะคงระดับที่ระดับเดียวกับจุดเริ่มต้นในช่วงต้นพยางค์ แล้วเสียงค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นตั้งแต่จุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์ ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงยาวที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (มน) อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) มีลักษณะการขึ้น-ลงของเสียงคล้ายคลึงกันคือ ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นตั้งแต่จุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์ ส่วน อ.ห้วยกระเจา (น) ระดับเสียงจะเป็นเสียง

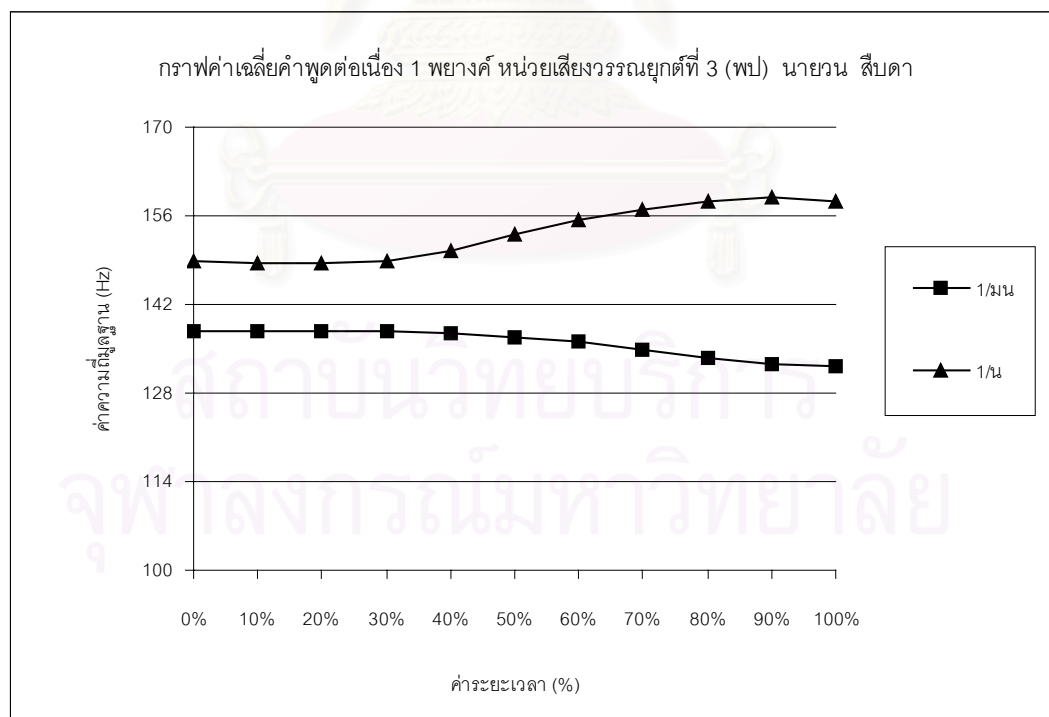
ภาพที่ 70 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน

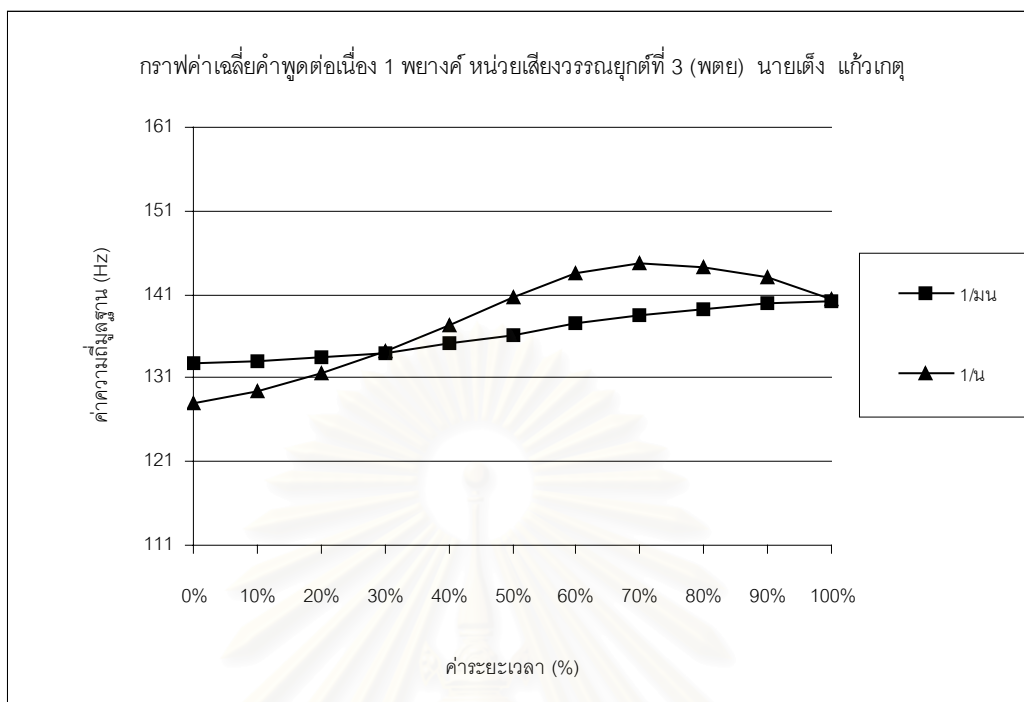
ภาพที่ 71 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง

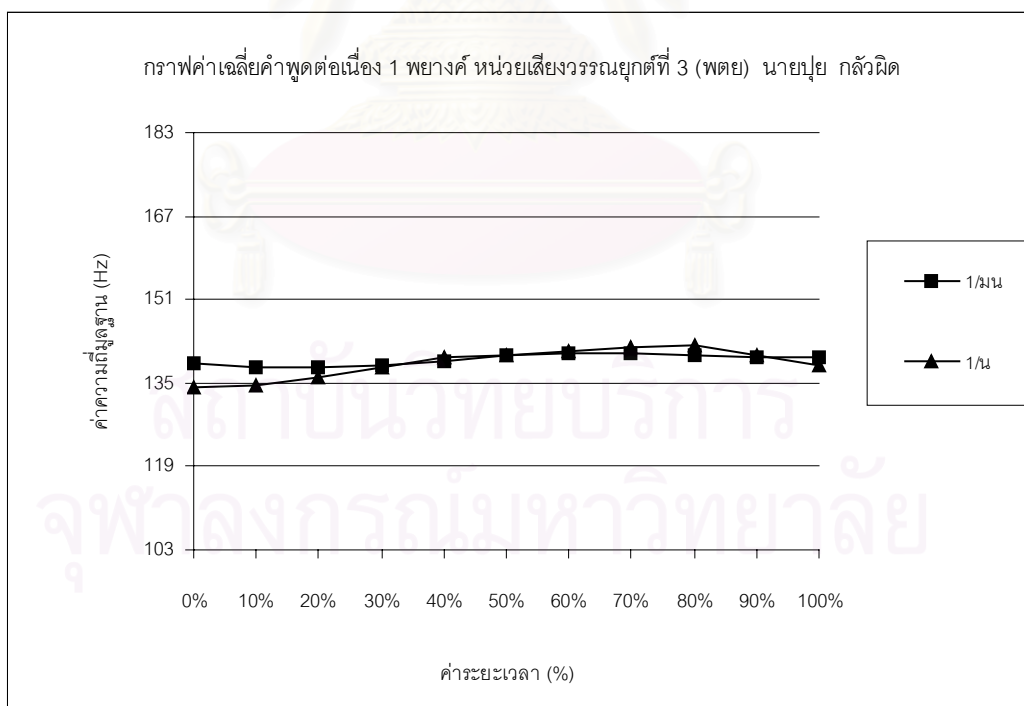
ภาพที่ 72 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด้านมะขามเตี้ย

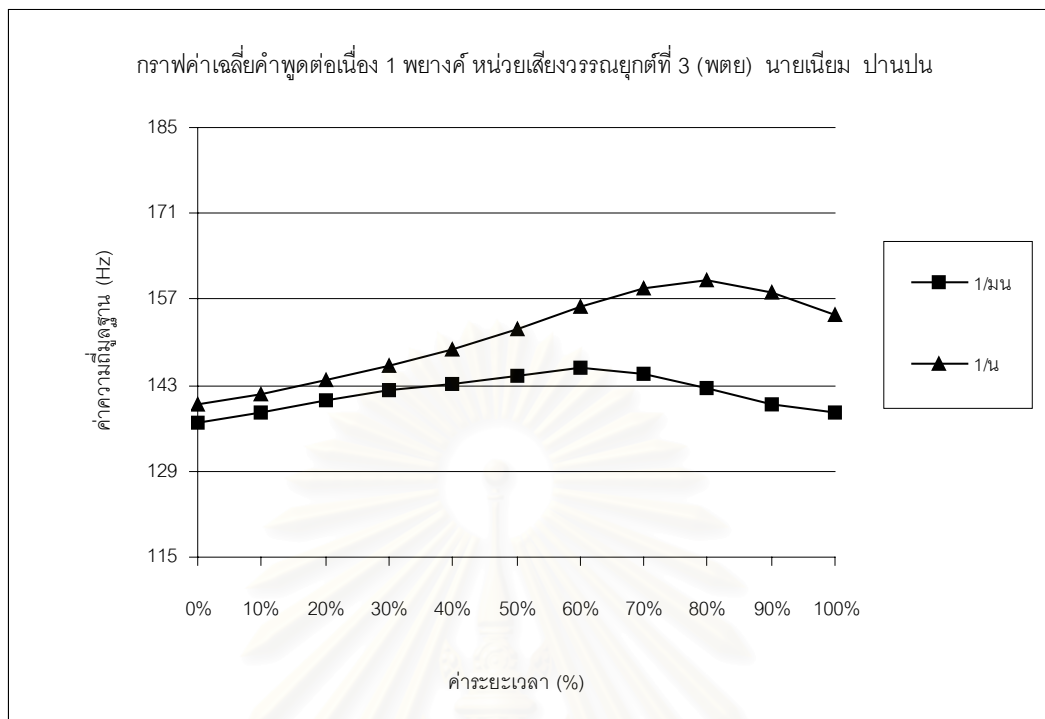
ภาพที่ 73 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.หัวกระเจา

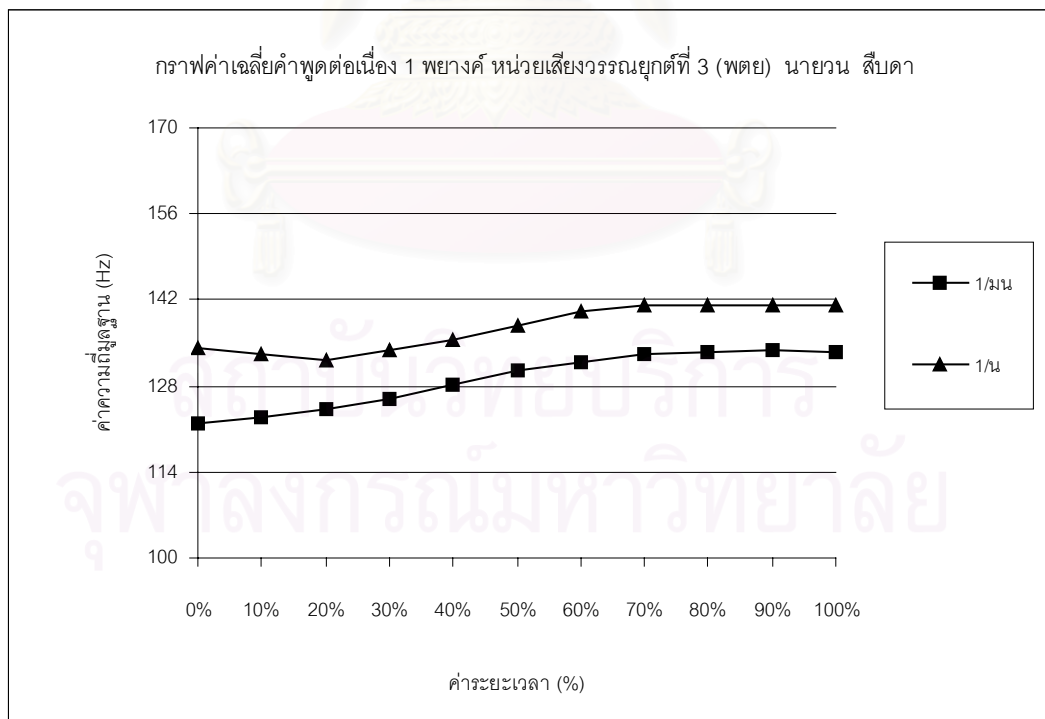
ภาพที่ 74 กราฟแสดงสัทลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน

ภาพที่ 75 กราฟแสดงสัทลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 76 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ดำนมะขามเตี้ย

ภาพที่ 77 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา

ระดับเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นเสียงค่อยๆ เลื่อนขึ้นและคงระดับในช่วงท้ายพยางค์ไปจนจบพยางค์

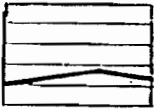
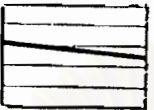
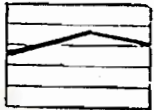

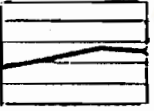
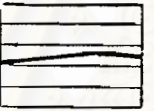
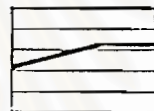
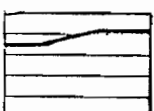
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.3 ที่เป็นเสียงขึ้นที่ปรากฏในพยางค์เป็นในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อัมเภอ จะมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ เสียงกลาง และเสียงกลางค่อนข้างสูง และมีจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ที่เสียงกลาง เสียงกลางค่อนข้างสูง และเสียงสูง โดยเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงของ ว.3 ในกลุ่มนี้พบว่า ว.3 ที่ปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา มีระดับเสียงสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ อ.ด่านมะขามเตี้ย อ.ท่าม่วง และ อ.พนมทวน ตามลำดับ ส่วนระดับเสียงของพยางค์ตายสระเสียงยาวซึ่งปรากฏใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน/น) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน โดยเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงกลาง และมีจุดสิ้นสุดอยู่ที่เสียงกลางและกลางค่อนข้างสูง โดย อ.พนมทวน (มน) มีระดับเสียงสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ อ.ห้วยกระเจา (น) อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา (มน) ตามลำดับ

ค. เสียงตก ได้แก่ ว.3 ที่ปรากฏในพยางค์เป็น ใน อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) (ดูภาพที่ 71,73)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.3 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.ท่าม่วง (มน) ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนตกลงมาจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ แต่ใน อ.ห้วยกระเจา (มน) ระดับเสียงจะคงระดับในช่วงต้นของพยางค์แล้วค่อยๆ เลื่อนตกไปจนจบพยางค์

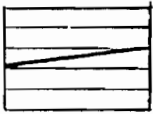
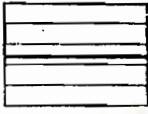
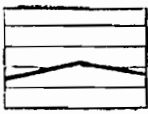
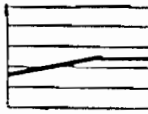
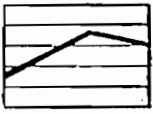
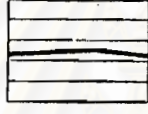
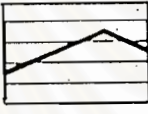
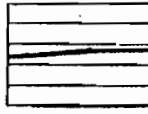
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.3 ที่เป็นเสียงตกที่ปรากฏใน อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) จะมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกันทั้ง 2 อัมเภอ คือ มีจุดเริ่มต้นอยู่ที่เสียงกลางและเสียงกลางค่อนข้างสูง และมีจุดสิ้นสุดอยู่ที่เสียงกลาง โดย ว.3 ใน อ.ท่าม่วงมีระดับเสียงสูงกว่า อ.ห้วยกระเจา เล็กน้อย

6.2.3 ตารางสรุป

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.3				
ว.3 พป 1/มน	กลางค่อนข้างต่ำ- ชั้น-ตก [2^22v]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [4v3]	กลาง - ชั้น - ตก [3^44v]	กลาง-ระดับ-ตก [333v]
ว.3 พป				
1/น	กลางค่อนข้างต่ำ- ชั้น-ระดับ [2^33]	กลาง-ชั้น-ระดับ [3v33]	กลาง-ชั้น-ระดับ [3.4.4v]	กลางค่อนข้างสูง- ระดับ [445v]

ตารางที่ 21 ตารางแสดงกราฟตัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ว. / ลำคอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด้านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.3 พตย 1/มน				
	กลาง-ชั้น [3.4 _v]	กลาง-ระดับ-ชั้น [3.33]	กลางค่อนข้างต่ำ-ชั้น-ตก [23 _v 2]	กลางค่อนข้างต่ำ-ชั้น-ระดับ [23 _v 3 _v]
ว.3 พตย 1/น				
	กลางค่อนข้างต่ำ-ชั้น-ตก [243 [^]]	กลางค่อนข้างต่ำ-ชั้น-ตก [2 [^] 33 _v]	กลางค่อนข้างต่ำ-ชั้น-ตก [2 [^] 4 _v 3]	กลาง-ชั้น-ระดับ [33 [^] 3 [^]]

ตารางที่ 22 ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6.3 ว.3 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

6.3.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

พป	ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน)	
	-เมื่อก่อนเวลาเขา <u>เกี่ยว</u> ข้าวมาเนี่ยนะ	(พนมทวน)
	-ปวดซ้กสอง <u>ชั่ว</u> โมงได้	(ท่าม่วง)
	-คนมัน <u>ตั้ง</u> ใจเอาแล้วก็เนอะ	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-เราก็ก <u>ต้อนรับ</u> เขาหน่อย	(ห้วยกระเจา)

	ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น)	
	-งั้นเดี๋ยวลวง <u>พ่อ</u> จะให้เลย	(พนมทวน)
	-ก็เกี่ยวเดือน <u>อ้าย</u> ว่างั้นเถอะ	(ท่าม่วง)
	-มันมารับ <u>จ้วง</u> เขาเลี้ยงวัว	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-เบิกค้ำกับ <u>ข้าว</u> ค้ำกินเหล้านะเนอะ	(ห้วยกระเจา)

พตย	ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน)	
	-ลูกของ <u>ลูก</u> ชายลุง	(พนมทวน)
	-เดี๋ยวง <u>ให้</u> ลูกสาวกินข้าวก่อน	(ท่าม่วง)
	-มันก็เป็น <u>รูป</u> ภาพอะไรต่ออะไร	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-อย่างมา <u>เลือก</u> ตั้งกำนันไง	(ห้วยกระเจา)

	ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น)	
	-เขาเล่นกันแบบ <u>สุภาพ</u> นะเมื่อก่อนนะ	(พนมทวน)
	-ถ้าเป็น <u>ข้าว</u> โพดก็ต้องหน้าฝน	(ท่าม่วง)
	-อย่างว่าแหละ <u>กรุงเทพฯ</u> ก็แออัดเนอะ	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-วันนี้เขาได้ปลา <u>แรว</u> รีงนี่แหละ	(ห้วยกระเจา)

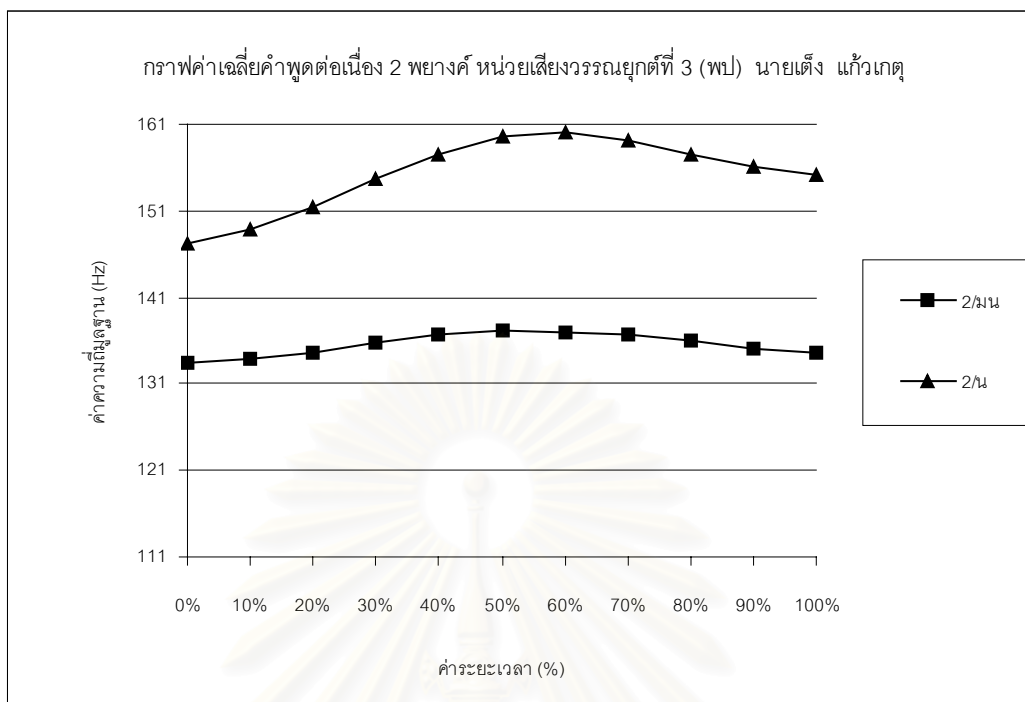
6.3.2 สัทลักษณะ

ว.3 ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ประกอบด้วยรูปแบบแปร 3 ประเภท ได้แก่ สัทลักษณะที่เป็นเสียงขึ้น-ตก และ เสียงขึ้น

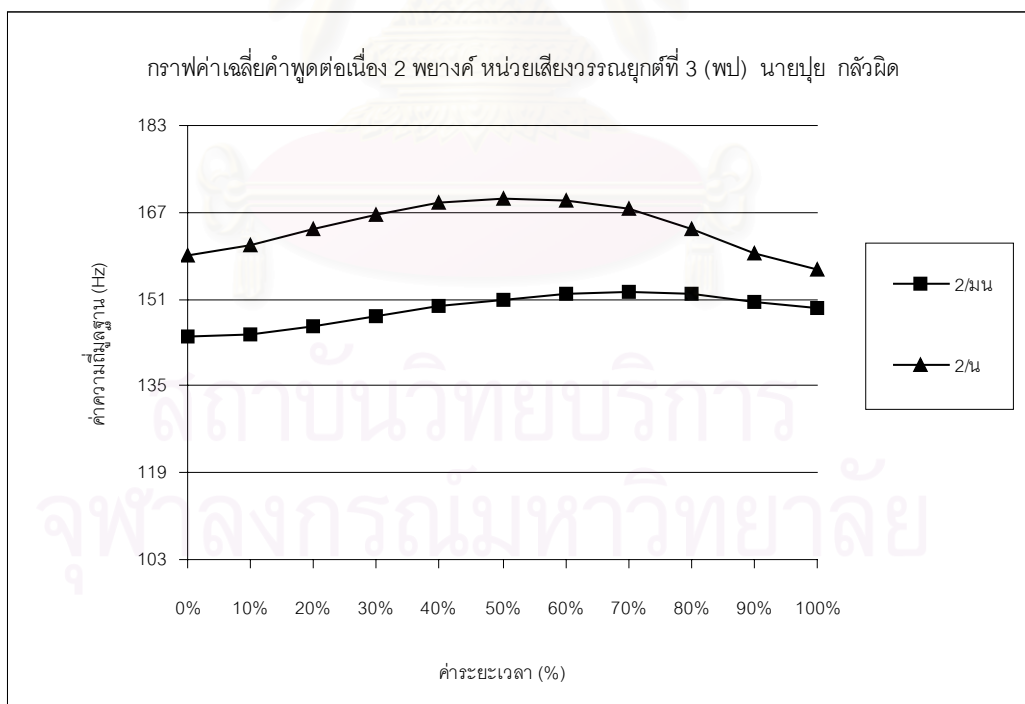
ก. เสียงขึ้น-ตก ได้แก่ ว.3 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ทั้งในพยางค์หน้าและพยางค์หลัง (ดูภาพที่ 78-80) และพยางค์ตายสระเสียงยาวใน อ.พนมทวน (มน/น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) (ดูภาพที่ 82,84,85)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.3 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นทั้งในพยางค์หน้าและพยางค์หลังใน อ.พนมทวน ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนสูงขึ้นแล้วเลื่อนตกลงมาเล็กน้อยในช่วงกลางพยางค์ ส่วนใน อ.ท่าม่วง เมื่อปรากฏในพยางค์หน้าระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนสูงขึ้นแล้วตกลงมาเล็กน้อยในช่วงท้ายพยางค์ แต่เมื่อปรากฏในพยางค์หลังระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นและตกลงมาในช่วงกลางพยางค์ ในขณะที่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนสูงขึ้นแล้วเลื่อนตกลงมาเล็กน้อยในช่วงท้ายของพยางค์เหมือนกันทั้งในพยางค์หน้าและพยางค์หลัง ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงยาวที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (มน/น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนสูงขึ้นไปจนถึงในช่วงท้ายพยางค์ ระดับเสียงจึงเลื่อนตกลงมาเล็กน้อยในช่วงท้ายพยางค์

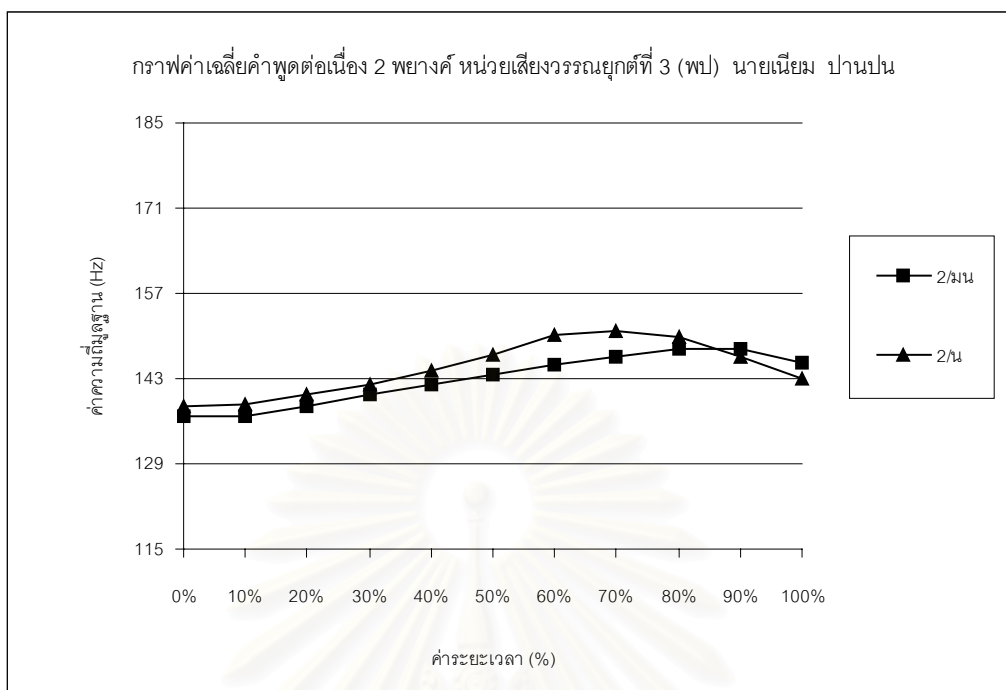
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.3 ที่เป็นเสียงขึ้น-ตก ในพยางค์เป็นใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงที่ปรากฏในพยางค์พยางค์หน้า จะมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดอยู่ในระดับใกล้เคียงกันคือ เริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงกลาง และสิ้นสุดที่เสียงกลางเหมือนกันทั้ง 3 อำเภอ ส่วนในพยางค์หลังจะมีจุดเริ่มต้นของเสียงสูงกว่าในพยางค์หน้าคือเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างสูงและเสียงกลางค่อนข้างต่ำ และมีจุดสิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ และเสียงสูง ซึ่งเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงที่ปรากฏในพยางค์หน้าและพยางค์หลังของทั้ง 3 อำเภอพบว่า ใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง ระดับเสียงที่ปรากฏในพยางค์หน้าจะมีระดับต่ำกว่าในพยางค์หลัง ส่วนใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงในพยางค์หน้าและพยางค์หลังมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงยาวซึ่งปรากฏใน อ.พนมทวน (มน/น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) ระดับเสียงของทั้ง 3 อำเภอนี้จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน โดยเริ่มต้นที่เสียงต่ำ เสียงกลางค่อนข้างต่ำ และเสียงกลาง และมีจุดสิ้นสุดอยู่ที่เสียงต่ำ เสียงกลาง และเสียงกลางค่อนข้างสูง ซึ่งเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงพบว่า ใน อ.ห้วยกระเจา (มน) และ อ.พนมทวน (น) มีระดับเสียงสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) และ อ.พนมทวน (มน) ตามลำดับ

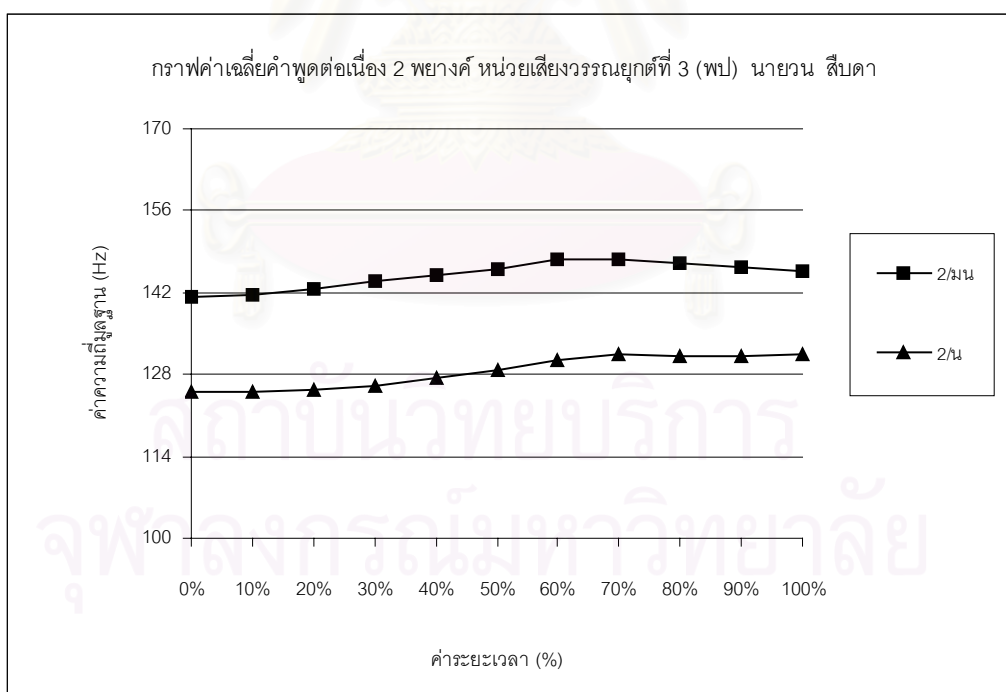
ภาพที่ 78 กราฟแสดงสัทลักษณะของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน

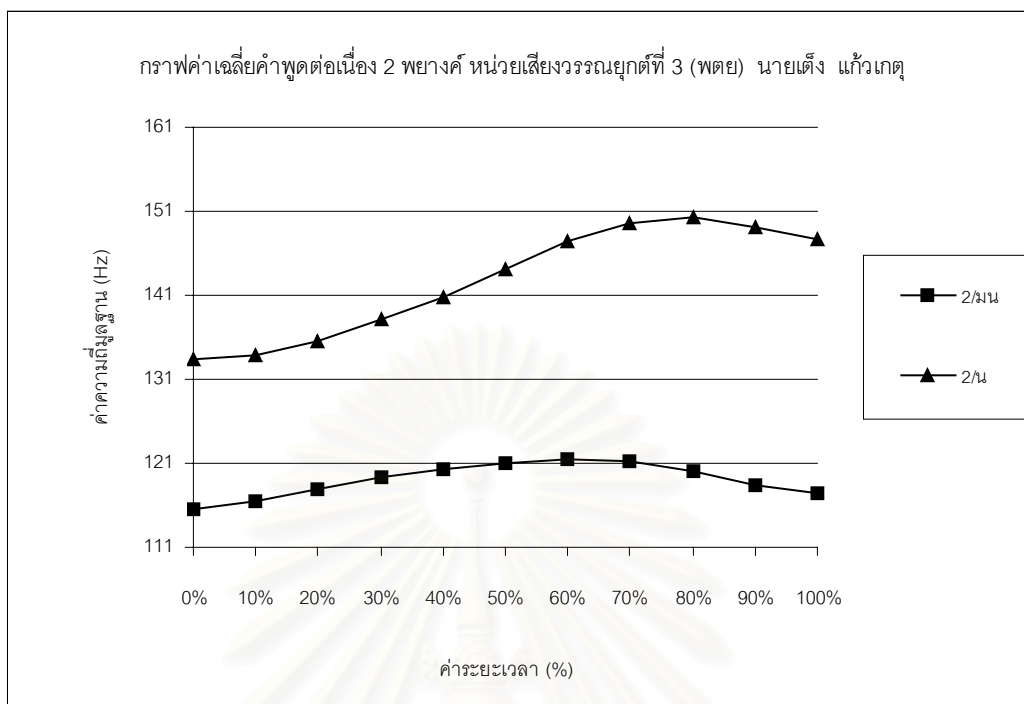
ภาพที่ 79 กราฟแสดงสัทลักษณะของ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง

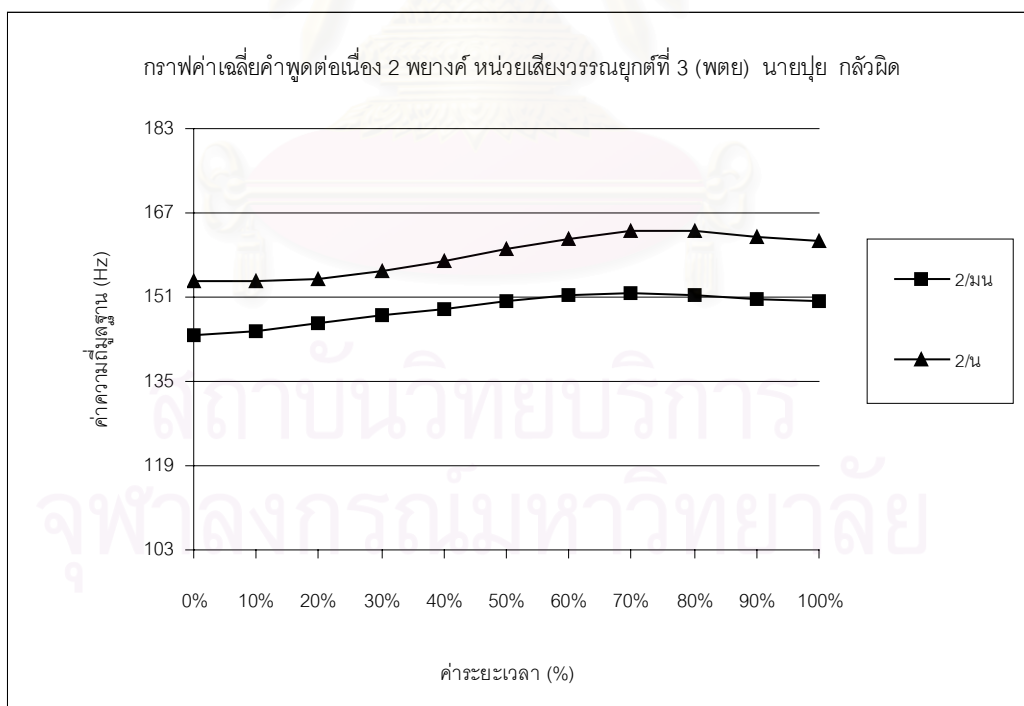
ภาพที่ 80 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 (พป) ค่าพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่านมะขามเตี้ย

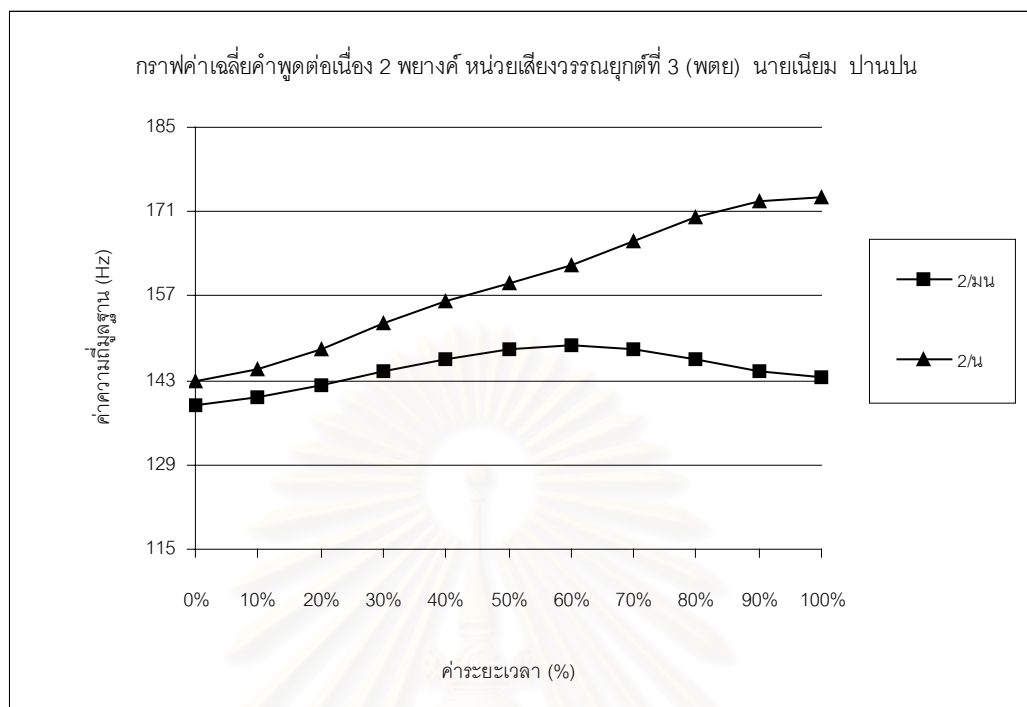
ภาพที่ 81 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 (พป) ค่าพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.หัวกระเจา

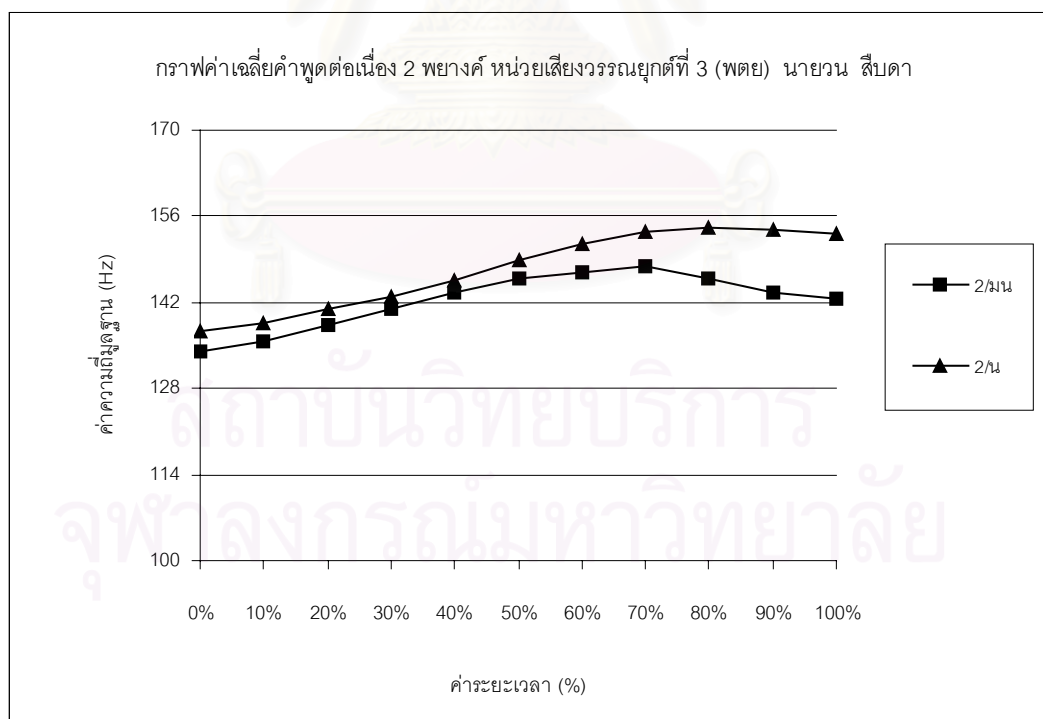
ภาพที่ 82 กราฟแสดงสถิติลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน

ภาพที่ 83 กราฟแสดงสถิติลักษณะของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 84 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 85 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา

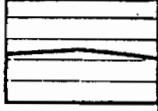
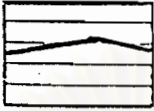
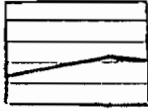
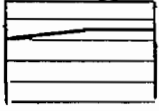
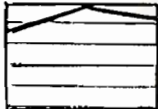
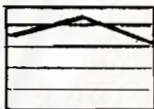
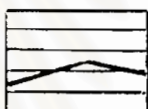
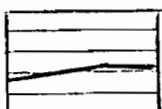
ข. เสียงขึ้น ได้แก่ ว.3 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.ห้วยกระเจา ทั้งพยางค์ที่ลงเสียงหนักและไม่ลงเสียงหนัก (ดูภาพที่ 81) และพยางค์ตายสระเสียงยาวใน อ.ด้านมะขามเตี้ย (น) อ.ท่าม่วง (มน/น) และ อ.ห้วยกระเจา (น) (ดูภาพที่ 83-85)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.3 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.ห้วยกระเจา มีลักษณะการขึ้น-ตกของระดับเสียงเหมือนกันทั้งในพยางค์หน้าและพยางค์หลังคือ ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นไปจนถึงในช่วงท้ายพยางค์แล้วระดับเสียงจะคงระดับเล็กน้อยไปจนจบพยางค์ ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงยาว ใน อ. ท่าม่วง (มน/น) และ อ.ห้วยกระเจา (น) ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นไปจนถึงในช่วงท้ายพยางค์ ระดับเสียงจะคงระดับเล็กน้อยไปจนจบพยางค์ ส่วน อ.ด้านมะขามเตี้ย (น) ระดับเสียงจะพุ่งสูงขึ้นจากจุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.3 ที่เป็นเสียงขึ้นซึ่งปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.ห้วยกระเจา ทั้งในพยางค์หน้าและพยางค์หลัง จะมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงกลาง และมีจุดสิ้นสุดอยู่ที่เสียงกลางและเสียงกลางค่อนข้างสูง โดยระดับเสียงที่ปรากฏในพยางค์หน้ามีระดับเสียงสูงกว่าในพยางค์หลังเล็กน้อย ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงยาว ใน อ.ท่าม่วง (มน / น) และ อ.ห้วยกระเจา (น) จะมีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างสูงและเสียงกลาง และมีจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับเดียวกันคือสิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างสูง ในขณะที่ อ.ด้านมะขามเตี้ย (น) จะมีจุดเริ่มต้นที่ช่วงบนของเสียงกลางค่อนข้างต่ำแล้วเสียงพุ่งสูงขึ้นไปถึงสิ้นสุดที่เสียงสูง

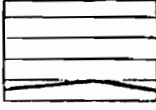
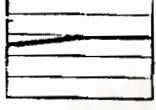
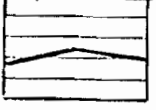
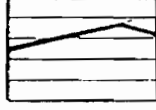
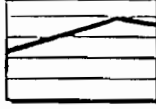
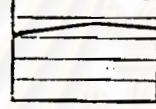
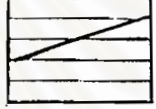
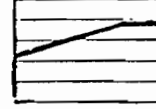
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6.3.3 ตารางสรุป

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.				
ว.3 พป 2/มน				
	กลาง-ขึ้น-ตก [3∨33]	กลาง-ขึ้น-ตก [34∨3^]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [233∨]	กลาง-ขึ้น-ระดับ [3^44]
ว.3 พป 2/น				
	กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [45^5]	กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [45∨4]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [232^]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ระดับ [2^3∨3∨]

ตารางที่ 23 ตารางแสดงกราฟตัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

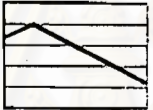
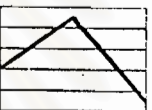
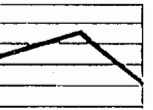
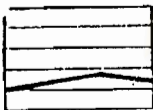
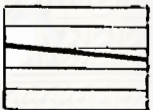
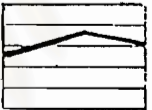
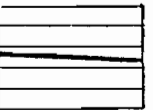
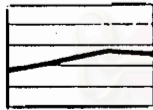

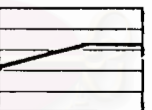
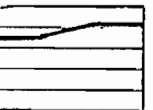
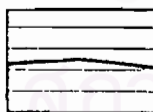
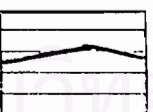
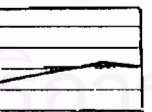
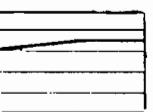
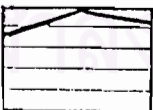
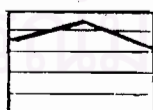
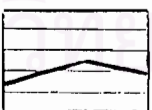
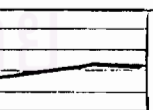
อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.3 พตย 2/น				
	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [12.1]	กลาง-ขึ้น-ระดับ [34.4]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [233.]	กลาง-ขึ้น-ตก[344.]
ว.3 พตย 2/น				
	กลาง-ขึ้น-ตก [3.4^4^]	กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ระดับ [4.4^4^]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น [2^5.]	กลาง-ขึ้น-ระดับ [3^4^4^]

ตารางที่ 24 ตารางแสดงกราฟัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

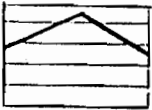
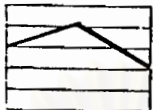
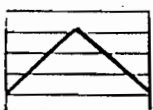
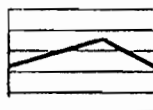
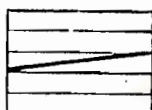

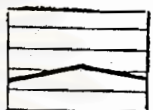
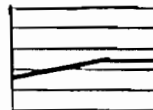
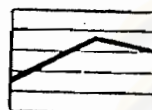
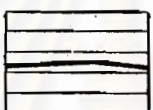
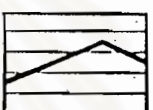
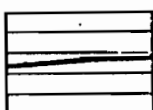

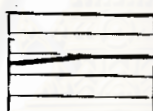
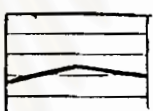
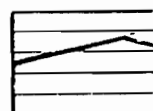
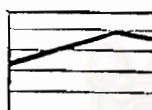
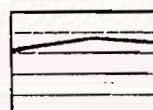
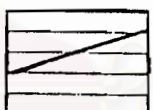
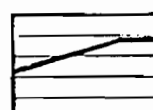
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6.4 เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.3 ในคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.3 ที่ปรากฏในทุกบริบทของข้อมูลที่ได้ศึกษาได้แก่ บริบทของคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ พบว่า รูปแปรของ สัญลักษณ์ของ ว.3 ที่ปรากฏในข้อมูลทั้ง 3 บริบท มีลักษณะทั้งเหมือนและแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดย ว.3 ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ มีรูปแปรของสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์หลากหลายกว่าในคำชุดเทียบเสียง แต่รูปแปรที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงมีลักษณะการขึ้น-ลงของระดับเสียงชัดเจนกว่าในคำพูดต่อเนื่องอย่างชัดเจน (ดูตารางที่ 25 และ 26)

อำเภอ บริบท	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ชทต				
1/มน				
1/น				
2/มน				
2/น				

ตารางที่ 25 ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.3 (พป) ในทุกบริบทของข้อมูล

อำเภอ ปริบท	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ชทส				
1/มน				
1/น				
2/มน				
2/น				

ตารางที่ 26 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 (พตย) ในทุกปริบทของข้อมูล

จากตารางที่ 25-26 จะพบว่า รูปแปรของ ว.3 เมื่อปรากฏในคำชุดเทียบเสียงจะมีสัทลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่เมื่อปรากฏในคำพูดต่อเนื่องจะมีสัทลักษณะที่แตกต่างกันซึ่งสามารถจัดกลุ่มสัทลักษณะที่ปรากฏในแต่ละปริบทได้ดังนี้ (ดูตารางที่ 27-28)

อำเภอบริบท	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
คำชุดเทียบเสียง	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2
คำพูดต่อเนื่อง 1 พ.	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2
คำพูดต่อเนื่อง 2 พ.	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2

ตารางที่ 27 การจัดกลุ่มสัทลักษณะของ ว.3 (พป) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

อำเภอบริบท	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
คำชุดเทียบเสียง	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2
คำพูดต่อเนื่อง 1 พ.	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 3
คำพูดต่อเนื่อง 2 พ.	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1

ตารางที่ 28 การจัดกลุ่มสัทลักษณะของ ว.3 (พตย) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

รูปแบบของ ว.3 ที่ปรากฏ ที่ปรากฏในแต่ละบริบทมีสัทลักษณะส่วนใหญ่แตกต่างกันในแต่ละอำเภอ โดยเฉพาะเมื่อปรากฏในคำพูดต่อเนื่องที่มีสัทลักษณะแตกต่างกัน 3 กลุ่ม อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในภาพรวมของทุกบริบทพบว่า ว.2 ใน อ.ห้วยกระเจา มีสัทลักษณะแตกต่างไปจากอำเภออื่นๆทั้งในคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง ดังนั้นหากใช้ ว.2 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจะแบ่งได้เป็น 2 ถิ่นย่อยได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 2 ได้แก่ อ.ห้วยกระเจา

บทที่ 7

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4

ในบทที่ 7 นี้ผู้วิจัยจะศึกษาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.4 เมื่อปรากฏในทุกบริบทของข้อมูลที่ศึกษาได้แก่ ข้อมูลคำพูดเทียบเสียง ได้แก่ คำ คำ และ คัด ข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ เช่น คำข้าง ในประโยค “เขาพาเด็กไปดูข้างที่เขาดิน” และข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ เช่น ในพยางค์แรกของคำ น้องสาว ในประโยค “เขาอยู่บ้านน้องสาวเขา” และในพยางค์หลังของคำ อาทิตย ในประโยค “เหลืออีกอาทิตยเดียวจะบวชแล้ว” เพื่อศึกษาว่า ว.4 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเมื่อปรากฏในบริบทต่างๆจะมีสัทลักษณะเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร โดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเป็น 4 ตอน คือ ในตอนที่ 1-3 ผู้วิจัยจะเสนอสัทลักษณะของ ว.4 เมื่อปรากฏในคำพูดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตามลำดับ และในตอนที่ 4 ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.4 เมื่อปรากฏใน 3 บริบทดังกล่าว และในการเสนอผลการศึกษาผู้วิจัยจะเสนอผลโดยใช้กราฟเส้นแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละหน่วยเสียงที่ปรากฏในบริบทต่างๆและใช้กราฟตัดแปลงแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยแสดงการเปรียบเทียบในแต่ละบริบทประกอบกัน

ว.4 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็นในกลุ่มวรรณยุกต์ช่อง C4 และพยางค์ตายสระเสียงยาวในกลุ่มวรรณยุกต์ช่อง DS4 ว.4 ที่ปรากฏในคำพูดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี ประกอบด้วยรูปแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 3 ลักษณะคือ สัทลักษณะที่เป็นเสียงขึ้น เสียงตก และเสียงขึ้น-ตก ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.1 ว.4 ในคำชุดเทียบเสียง

7.1.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

-พป ได้แก่ คำ

-พตส ได้แก่ คัด

7.1.2 สัทลักษณะ

ว.4 ที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงประกอบด้วยรูปแปร 3 ประเภท ได้แก่ สัทลักษณะที่เป็นเสียงขึ้น เสียงขึ้น-ตก และเสียงตก-ขึ้น

ก. เสียงขึ้น ได้แก่ ว.4 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง และพยางค์ตายสระเสียงสั้นใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (ดูภาพที่ 86-88)

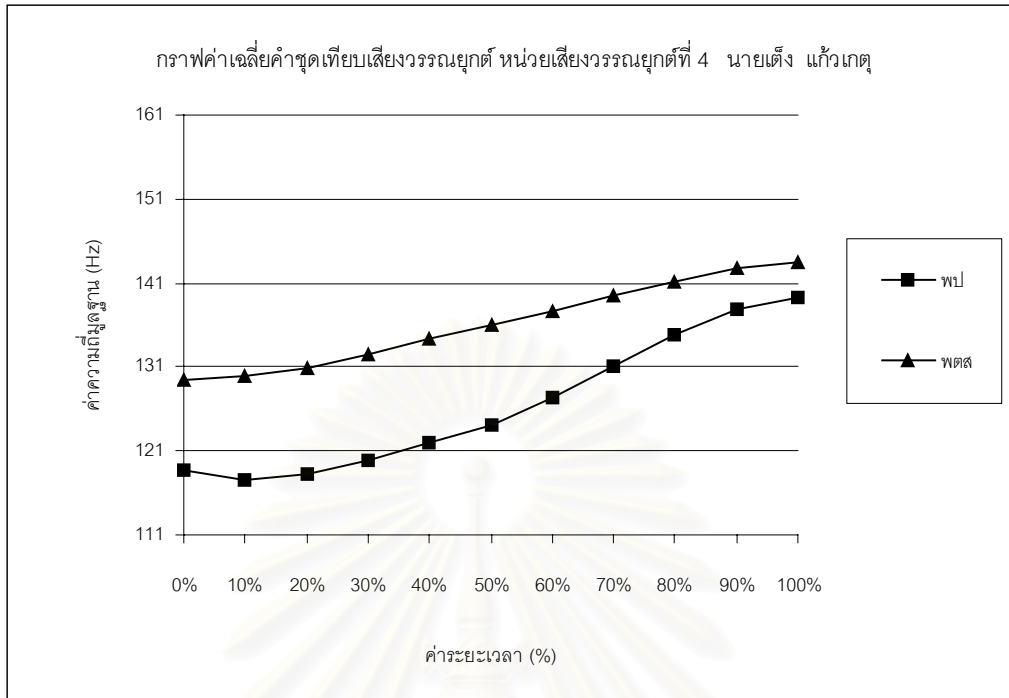
ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.4 ที่มีลักษณะเป็นเสียงขึ้นนี้จะมีลักษณะการขึ้น-ตกของระดับเสียงเหมือนกันคือ ระดับเสียงจะพุ่งสูงขึ้นตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.2 ที่เป็นเสียงขึ้นจะมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่เสียงต่ำถึงเสียงกลาง โดยจะเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำเป็นส่วนใหญ่ ร่องลงมากคือเริ่มต้นที่เสียงต่ำและเสียงกลาง ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงจะอยู่ที่เสียงกลางถึงเสียงสูง ซึ่งจะสิ้นสุดที่เสียงกลางและกลางค่อนข้างสูงเป็นส่วนใหญ่

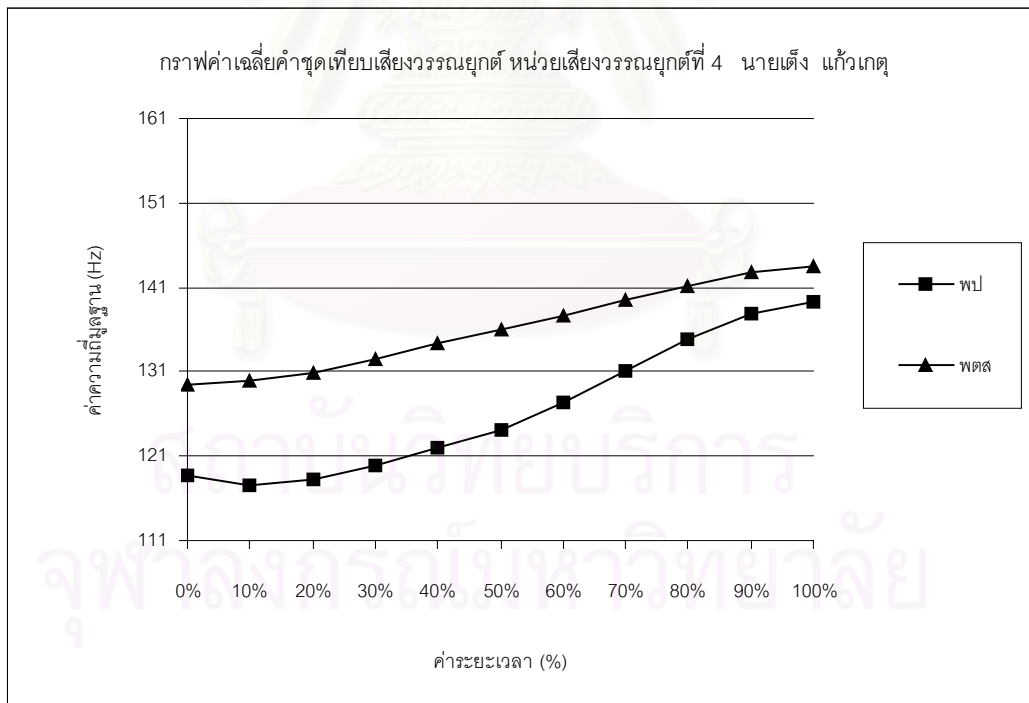
ข. เสียงขึ้น-ตก ได้แก่ ว.4 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (ดูภาพที่ 87)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะมีลักษณะพุ่งสูงขึ้นไปจนถึงช่วงท้ายพยางค์แล้วระดับเสียงจึงตกลงมาสิ้นสุดที่ระดับเดียวกับจุดเริ่มต้น

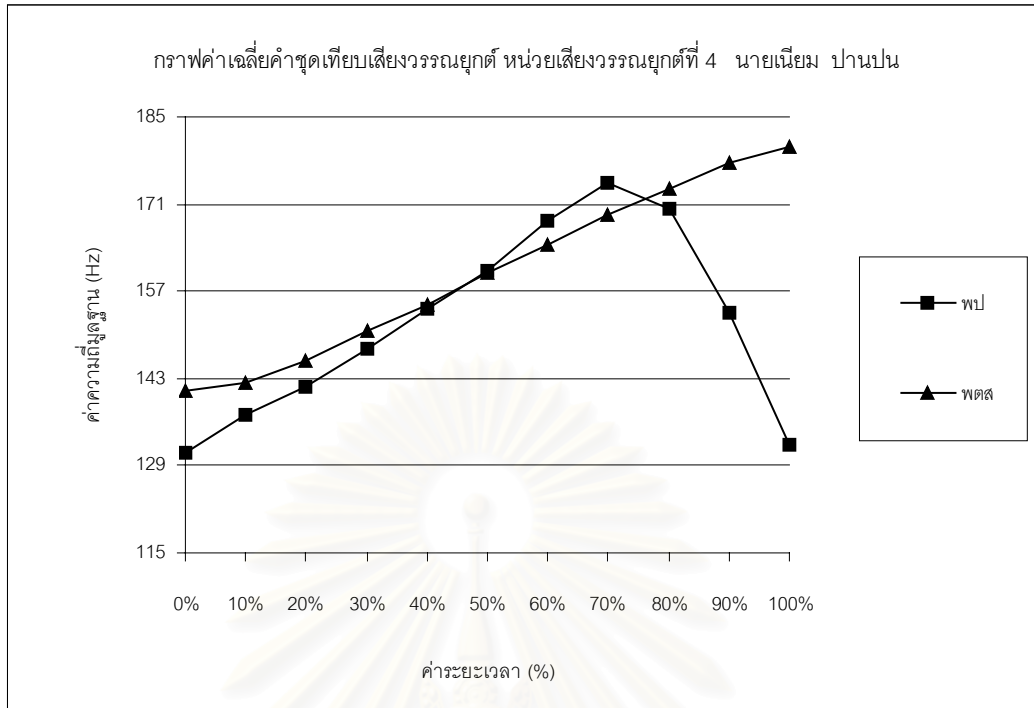
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.4 ที่เป็นเสียงขึ้น-ตกที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (พป) จะมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่ช่วงบนของเสียงกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปถึงช่วงล่างของเสียงสูงแล้วพุ่งตกลงมาสิ้นสุดที่ช่วงล่างของเสียงกลางค่อนข้างต่ำ

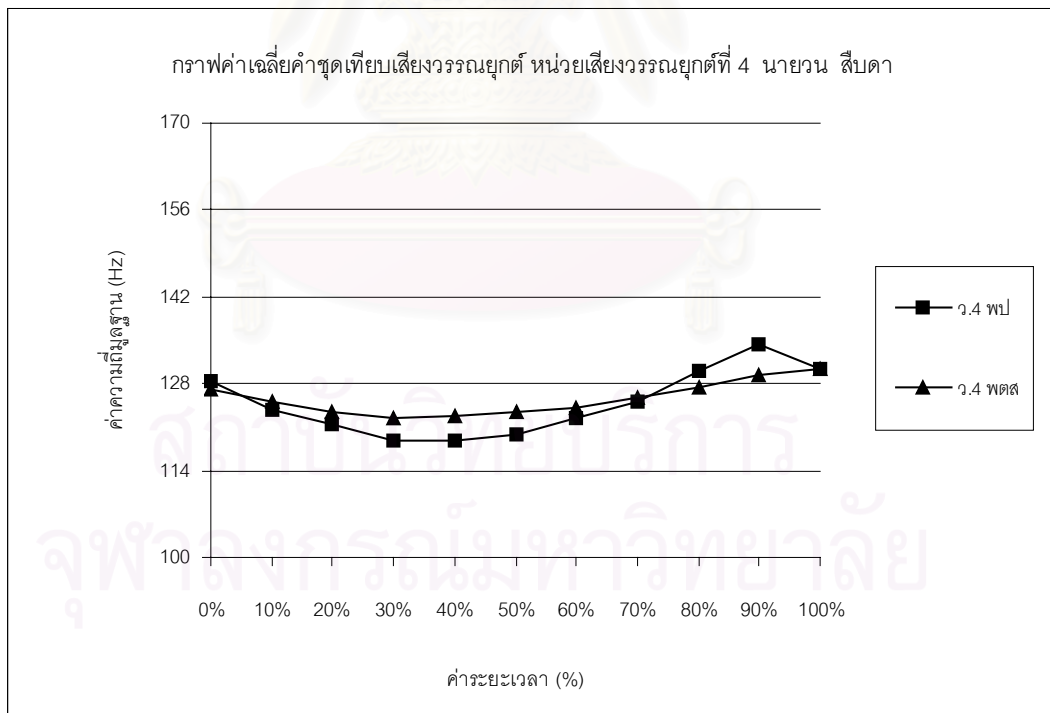
ภาพที่ 86 กราฟแสดงสั้ท์ลักษณะของ ว.4 ค่าชุดเทียบเสียง อ.พนมทวน

ภาพที่ 87 กราฟแสดงสั้ท์ลักษณะของ ว.4 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 88 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 89 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 ค่าชุดเทียบเสียง อ.หัวกระเจา

ค. เสียงตก-ขึ้น ได้แก่ ว.4 ที่ปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา ทั้งพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงสั้น (ดูภาพที่ 89)

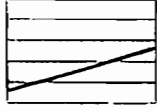
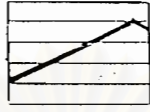
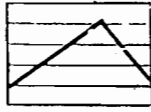
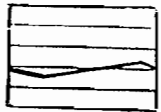
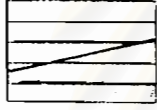
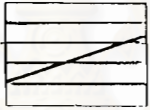
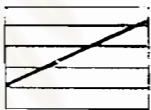
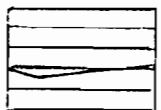
ลักษณะการขึ้น-ตก : ใน อ.ห้วยกระเจา เมื่อปรากฏในพยางค์เป็น ระดับเสียงจะเลื่อนตกมาเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นจะค่อยๆ เลื่อนขึ้นไปจนจบพยางค์ โดยระดับเสียงที่เลื่อนขึ้นมานี้จะมีระดับเสียงสูงกว่าจุดเริ่มต้นเพียงเล็กน้อย แต่เมื่อปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้นมีลักษณะต่างไปเล็กน้อยคือ ในช่วงท้ายพยางค์ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงมาเล็กน้อย

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.4 ที่เป็นเสียงตก-ขึ้นที่ปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา มีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางในพยางค์เป็นและกลางค่อนข้างต่ำในพยางค์ตายสระเสียงสั้น จากนั้นเสียงเลื่อนตกมาที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำแล้วค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นไปถึงสิ้นสุดที่เสียงกลาง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.1.3 ตารางสรุป

อำเภอ หน่วยเสียง	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.4 พป				
	ต่ำ-ขึ้น [1^3^]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น [25.4^]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2.5.2.]	กลาง-ตก-ขึ้น-ตก [3.233.]
ว.4 พตส				
	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น [2^4]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น [24^]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น [2^5]	กลางค่อนข้างต่ำ- ตก-ขึ้น [2^23.]

ตารางที่ 29 ตารางแสดงกราฟัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.3 ในคำชุดเทียบเสียง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.2 ว.4 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

7.2.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

พป	ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน) ได้แก่	
	-ลุงจะมาเก็บกวาด <u>แล้ว</u> ก็ไปทำงานบ้าน	(พนมทวน)
	-เราก็เคยอบรมมา <u>แล้ว</u> มั่งเล็กน้อย	(ท่าม่วง)
	-เอาลูกเขามา <u>แล้ว</u> ก็ต้องแต่งให้เขา	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-ได้วิชา <u>นั้น</u> มาอ่าน	(ห้วยกระเจา)
	ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น)	
	- <u>แล้ว</u> ก็ <u>ซื้อ</u> ผลไม้มาถวาย	(พนมทวน)
	-จะ <u>ให้</u> ที่ <u>ซึ่ง</u> ประเพณีเก่าณะ	(ท่าม่วง)
	-เออลงเนิน <u>ข้าง</u> ไปหน่อยหนึ่ง	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-มาก็ <u>ต้อง</u> ต้อนรับ <u>เลี้ยง</u> ข้าวเลี้ยงอะไรเขามั่ง	(ห้วยกระเจา)
พตส	ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน) ได้แก่	
	-ทำ <u>อยู่</u> ที่ <u>นี้</u> <u>ทุก</u> วันแหละ	(พนมทวน)
	- <u>ต้อง</u> ให้ <u>ได้</u> <u>ซัก</u> พรรษาหนึ่ง	(ท่าม่วง)
	-คนที่มีเงิน <u>มัก</u> พาลูกเสียแบบนี้แหละ	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-แต่พวก <u>พ่ด</u> เอาไปฉิบ	(ห้วยกระเจา)
	ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น) ได้แก่	
	-พอลง <u>รถ</u> ลงก็ <u>จำ</u> ได้	(พนมทวน)
	-มัน <u>ยอก</u> หลัง <u>ลูก</u> เหยียบรถ <u>ได้</u> ที่ไหน	(ท่าม่วง)
	-เป็น <u>หนี้</u> เป็น <u>ทุก</u> ซ้เขาเปล่าๆ	(ด่านมะขามเตี้ย)
	-ก็ <u>ไ้</u> เรื่อง <u>ลัก</u> วัว <u>ลัก</u> ควายนะมี	(ห้วยกระเจา)

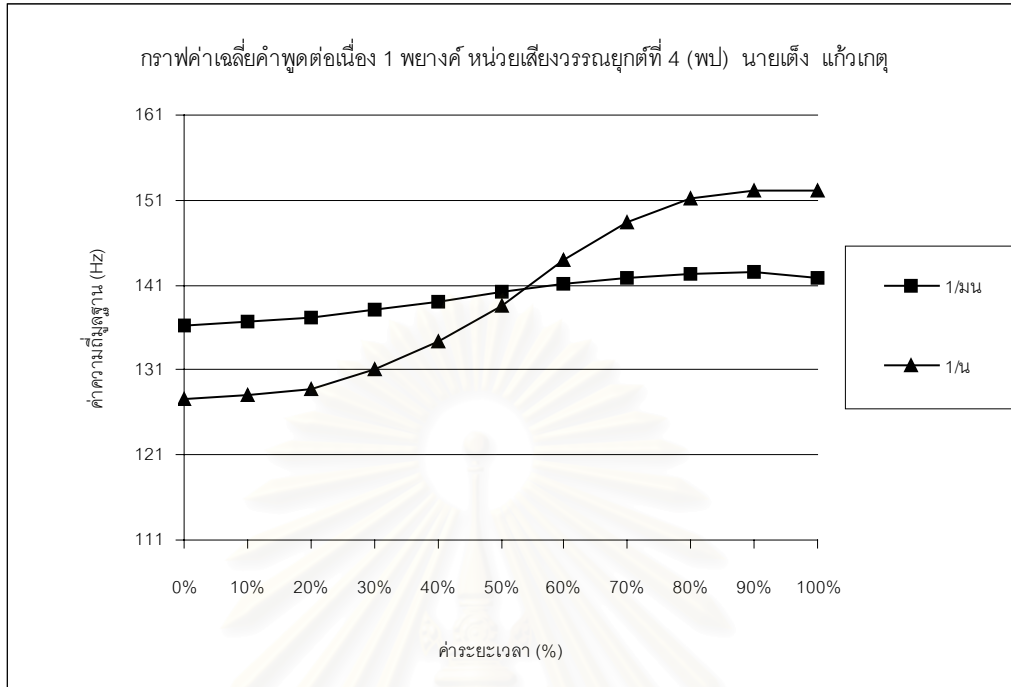
7.2.2 สัทลักษณะ

ว.4 ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ประกอบด้วยรูปแปร 2 ประเภท ได้แก่ สัทลักษณะที่เป็นเสียงขึ้น และเสียงตก

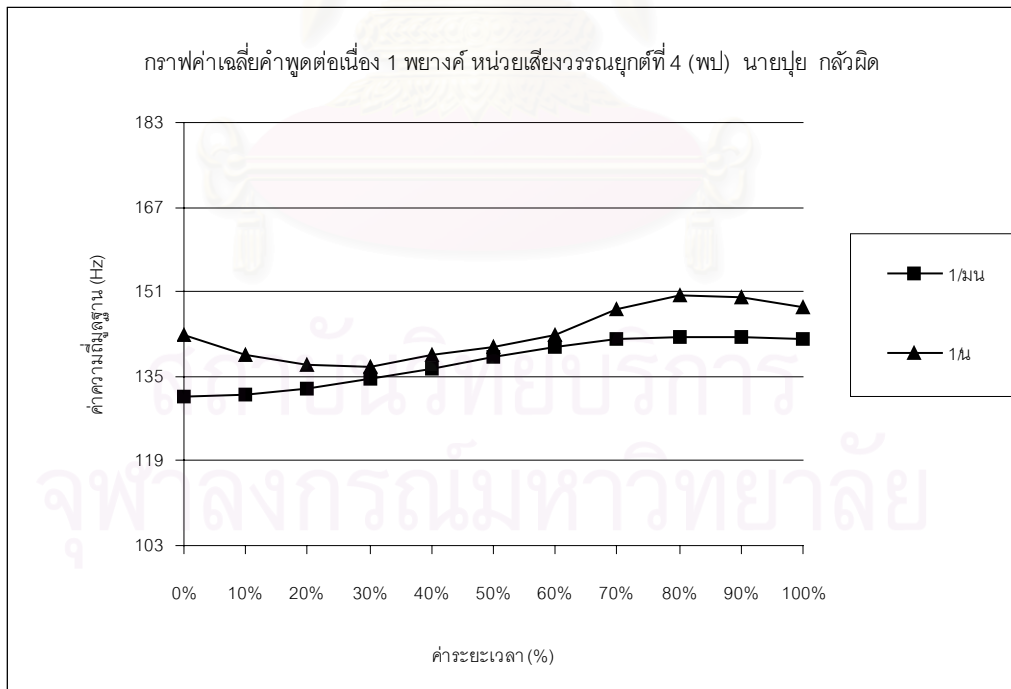
ก. เสียงขึ้น ได้แก่ ว.4 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.พนมทวน (มน/น) อ.ท่าม่วง (มน/น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน/น) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) (ดูภาพที่ 90-93) และพยางค์ตายสระเสียงสั้นใน อ.พนมทวน (น) อ.ท่าม่วง (น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) (ดูภาพที่ 94-97)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.4 ในพยางค์เป็น เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะการขึ้น-ลงของเสียงคล้ายคลึงกันคือ ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนสูงขึ้นจากจุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์และมีระยะห่างจากจุดเริ่มต้นเพียงเล็กน้อย ส่วนในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ใน อ.พนมทวน ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนขึ้นในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะพุ่งขึ้นและคงระดับเล็กน้อยในช่วงท้ายพยางค์ ในขณะที่ใน อ.ท่าม่วง ระดับเสียงจะเลื่อนลงมาเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนสูงขึ้นและตกลงมาเล็กน้อยในช่วงท้ายพยางค์ ส่วนใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนสูงขึ้นตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ และเมื่อปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้น พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนสูงขึ้นจากจุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์เหมือนกัน ส่วนในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ใน อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะคงระดับเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์แล้วเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปจนจบพยางค์เหมือนกัน แต่ใน อ.ท่าม่วง จะมีลักษณะเป็นเสียงระดับตั้งแต่เริ่มต้นพยางค์ไปจนถึงช่วงท้ายพยางค์เสียงจึงค่อยๆเลื่อนตกลงเล็กน้อยเท่านั้น

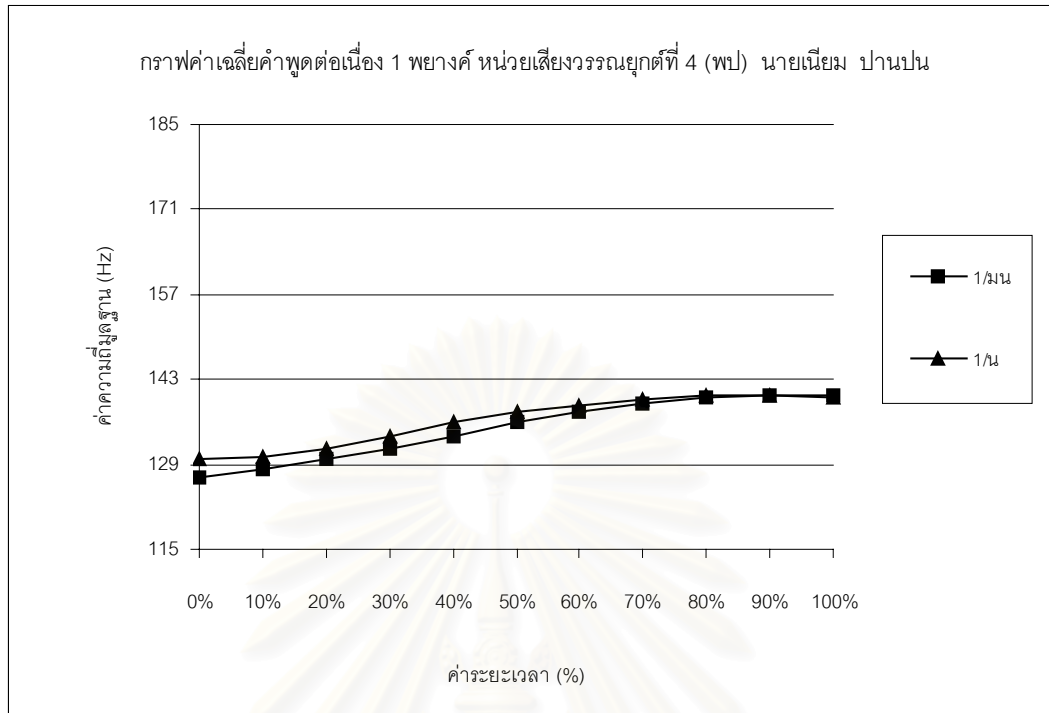
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.4 ที่เป็นเสียงขึ้นที่ปรากฏในพยางค์เป็น เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักของจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ และในพยางค์ที่ลงเสียงหนักใน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะเริ่มต้นที่เสียงต่ำ เสียงกลางค่อนข้างต่ำ และเสียงกลาง และมีจุดสิ้นสุดของเสียงที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำถึงเสียงสูง ซึ่งหากพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงพบว่า ว.4 ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีระดับเสียงสูงกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงสั้น ใน อ.พนมทวน (น) อ.ท่าม่วง (น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน และ น) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) ระดับเสียงจะเริ่มต้นที่เสียงกลาง เสียงกลางค่อนข้างต่ำ และเสียงสูง และมีจุดสิ้นสุด

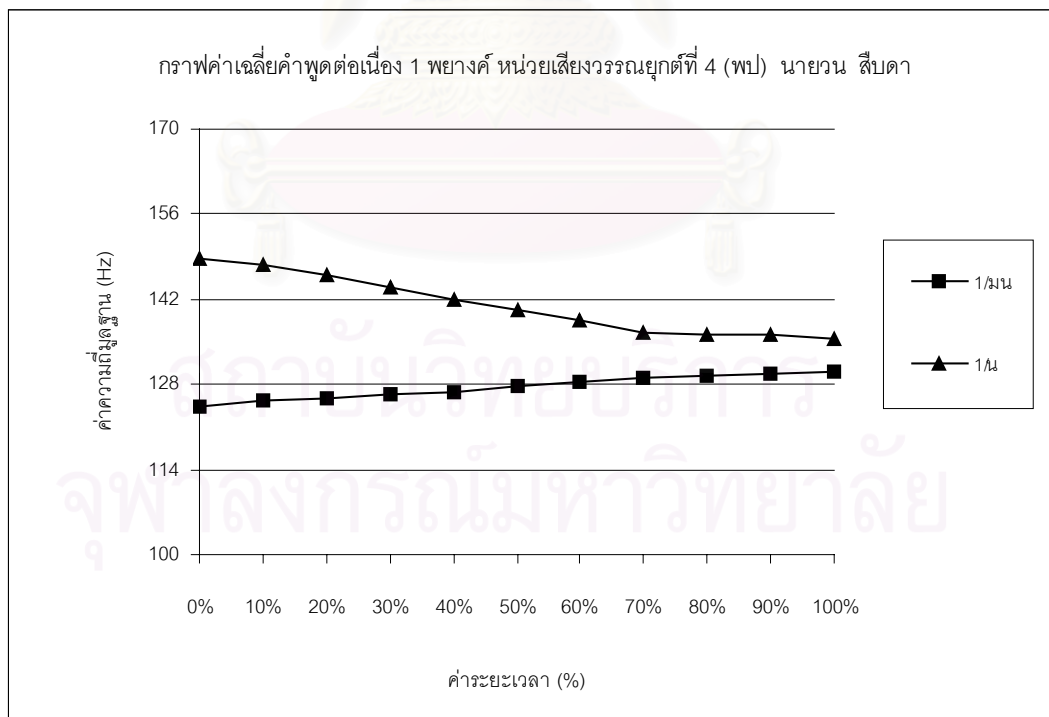
ภาพที่ 90 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พป) ค่าพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน

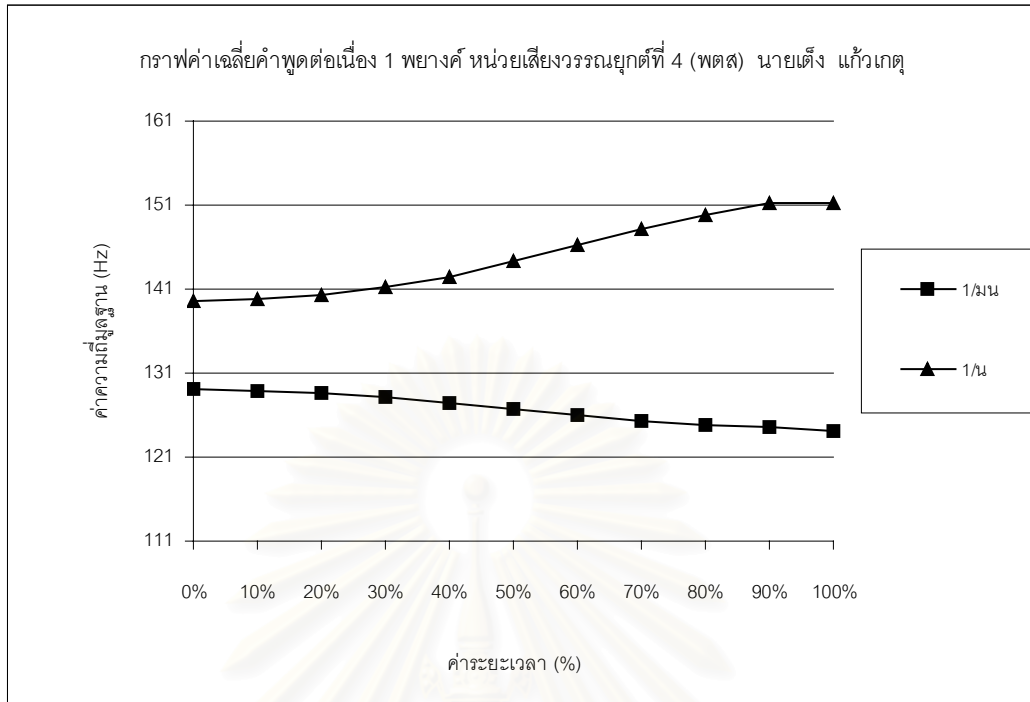
ภาพที่ 91 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พป) ค่าพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง

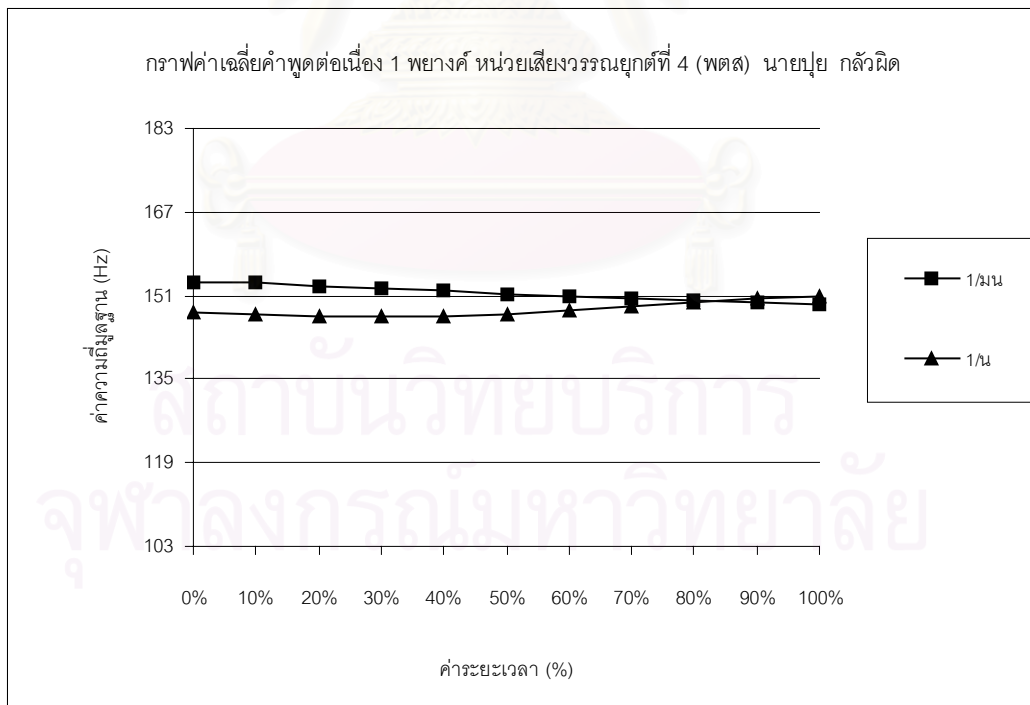
ภาพที่ 92 กราฟแสดงสีห์ลักษณะของ ว.4 (พป) ค่าพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด้านมะขามเตี้ย

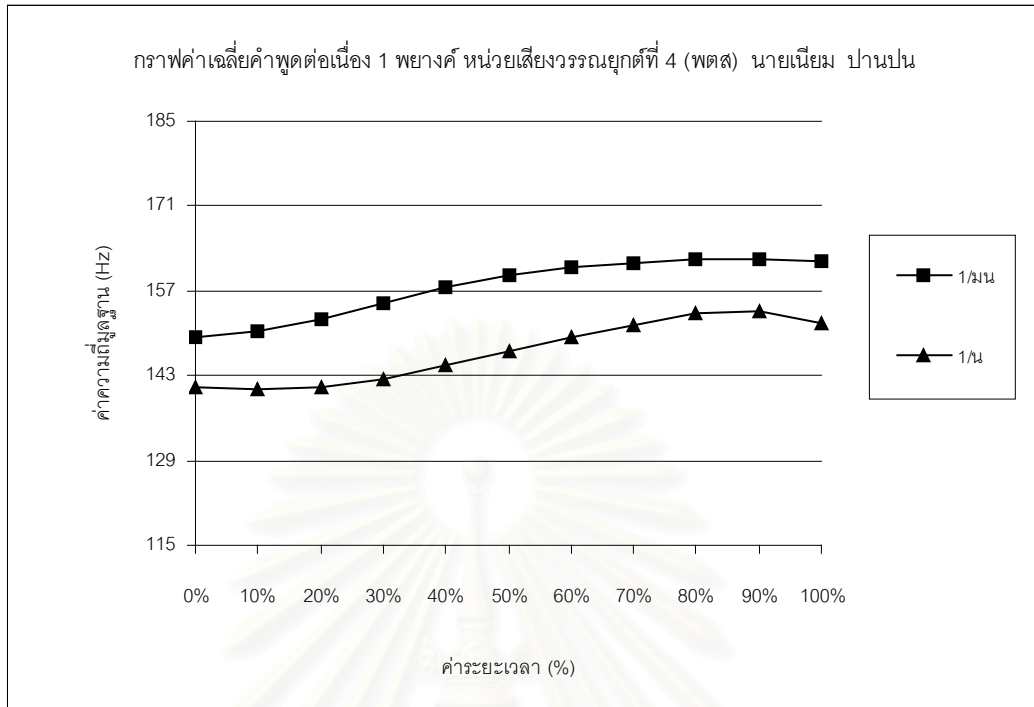
ภาพที่ 93 กราฟแสดงสีห์ลักษณะของ ว.4 (พป) ค่าพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.หัวกระเจา

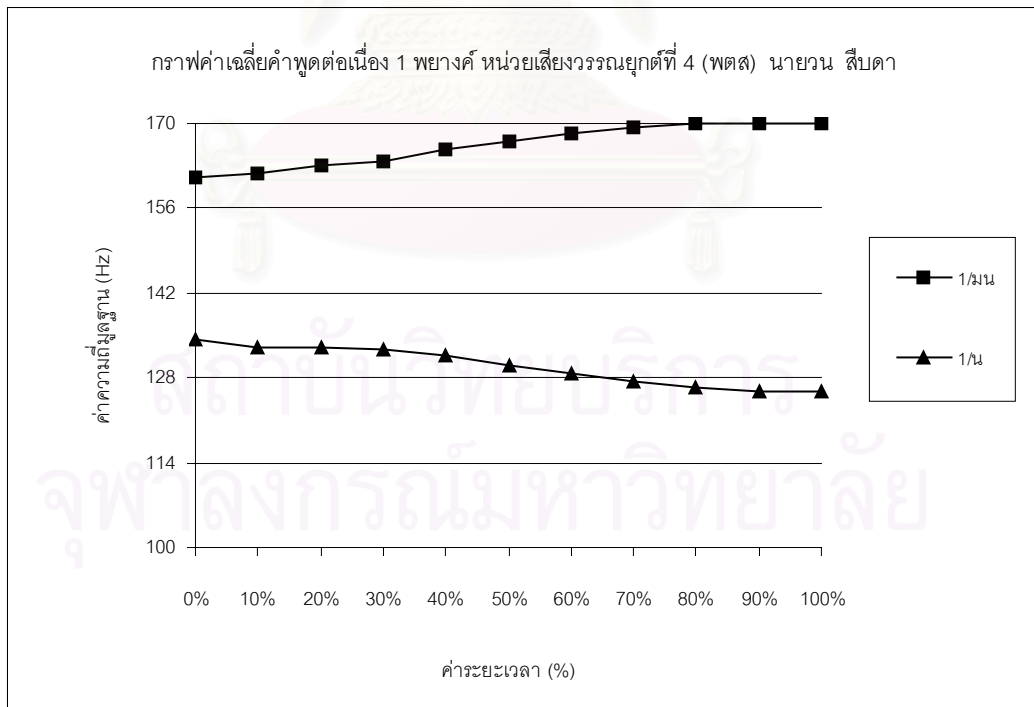
ภาพที่ 94 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน

ภาพที่ 95 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 96 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด้านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 97 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.หัวกระเจา

สุดอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างสูง เสียงสูง และเสียงกลาง ตามลำดับ โดย ว.4 ใน อ. ห้วยกระเจาจะมีระดับเสียงสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ ว.4 ที่ปรากฏใน อ.ด้านมะขามเตี้ย (มน) อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด้านมะขามเตี้ย (น) ตามลำดับ

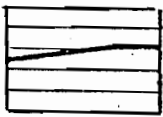
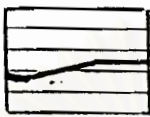
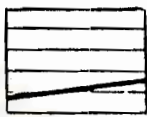
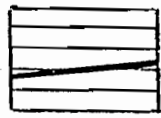

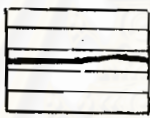
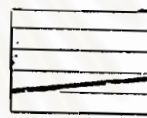
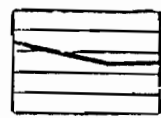
ข. เสียงตก ได้แก่ ว.4 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.ห้วยกระเจา (น) (ดูภาพที่ 93) และในพยางค์ตายสระเสียงสั้นใน อ.พนมทวน (มน) อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (น) (ดูภาพที่ 94,95,97)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.4 ในพยางค์เป็นที่ปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา (น) ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนตกลงจากจุดเริ่มต้นและในช่วงท้ายพยางค์ระดับเสียงจะคงระดับไปจนจบพยางค์ ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงสั้น เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง ระดับเสียงค่อยๆ เลื่อนตกจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์และห่างจากจุดเริ่มต้นเพียงเล็กน้อย ส่วน อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนตกตั้งแต่จุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.4 ที่เป็นเสียงตกที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน อ.ห้วยกระเจา (น) จะมีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างสูง แล้วเสียงเลื่อนตกลงมาจนถึงในช่วงท้ายพยางค์และคงระดับที่เสียงกลางนี้ไปจนจบพยางค์ ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงสั้น ใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (น) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงแตกต่างกัน 3 อำเภอคือ มีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ เสียงกลาง และเสียงกลางค่อนข้างสูง และมีจุดสิ้นสุดของเสียงที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงกลาง) ซึ่งเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงพบว่า ว.4 ใน อ.ท่าม่วงจะมีระดับเสียงสูงที่สุด รองลงมาคือ ว.4 ที่ปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา และ อ.ท่าม่วง ตามลำดับ

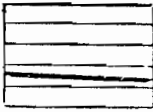

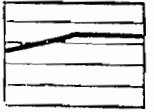
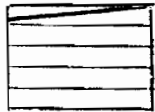

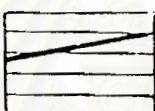
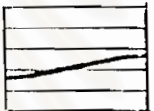
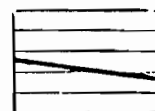
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.2.3 ตารางสรุป

ว. อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.4 พป 1/มน				
	กลาง-ขึ้น [34๗]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น [2^3]	ต่ำ-ขึ้นระดับ [1^2^2^]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น [23๗]
ว.4 พป 1/น				
	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น [2^5๗]	กลาง-ตก-ขึ้น-ตก [33.4.3^]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ระดับ [2,2^2^]	กลางค่อนข้างสูง- ตก-ระดับ [433]

ตารางที่ 30 ตารางแสดงกราฟัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว. 4 พตส 1/มน				
	กลางค่อนข้างต่ำ- ตก [2^2 _v]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [4 _v 3^]	กลาง-ขึ้น-ระดับ [344]	สูง-ขึ้น [55^]
ว. 4 พตส 1/น				
	กลาง-ขึ้น [3^5 _v]	กลาง-ขึ้น [3^4 _v]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2^3^3]	กลาง-ตก [32^]

ตารางที่ 31 ตารางแสดงกราฟัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.3 7.4 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

7.3.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

พป	ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน) ได้แก่	
	-ก็มีอะไร <u>ร้อง</u> เพลงกันมั่งเล่นกันมั่ง	(พนมทวน)
	-คนใจดีกัน <u>ทั้ง</u> นั้นรู้จักมักจี่กันเยอะเยอะ	(ท่าม่วง)
	-เขาอยู่บ้าน <u>น้อง</u> สาวเขานั้นแหละ	(ด้านมะขามเตี้ย)
	-มี <u>คน</u> รู้จักเขาเยอะ	(ห้วยกระเจา)
	ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น)	
	-เราก็ออยากจะมา <u>รับ</u> ใช้ท่านบ้างนะ	(พนมทวน)
	-ให้เหลือแต่ลูกมะ <u>พร้าว</u> สวดยสะอาดอยู่ข้างใน	(ท่าม่วง)
	-เขาก็เป็น <u>พี่</u> น้องกับข้านี้แหละ	(ด้านมะขามเตี้ย)
	-เดี๋ยวนี้ <u>ไฟ</u> ฟ้ามันสว่างแล้ว	(ห้วยกระเจา)
พตส	ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน) ได้แก่	
	-เราก็ออยากจะมา <u>รับ</u> ใช้ท่านบ้างนะ	(พนมทวน)
	-มัน <u>ลื่น</u> บาด <u>ขา</u> รักษายากด้วย	(ท่าม่วง)
	-มาเดี๋ยวนี้เขา <u>คิด</u> ว่า <u>คว</u> ขึ้นกันเสียแล้ว	(ด้านมะขามเตี้ย)
	- <u>ลุง</u> ไป <u>รับ</u> จ้างก่อสร้าง	(ห้วยกระเจา)
	ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น) ได้แก่	
	-ไปอยู่ที่ <u>หอพัก</u> ของอาจารย์	(พนมทวน)
	-ถ้าเกิด <u>สมมติ</u> ว่าเรา <u>ฆ่า</u> มัน	(ท่าม่วง)
	-แต่ <u>ข้า</u> บง <u>คับ</u> เอาไว้	(ด้านมะขามเตี้ย)
	- <u>มาก</u> ก็ต้อง <u>ต้อน</u> รับ <u>เลี้ยง</u> ข้าง <u>เลี้ยง</u> อะไร <u>เขา</u> มั่ง	(ห้วยกระเจา)

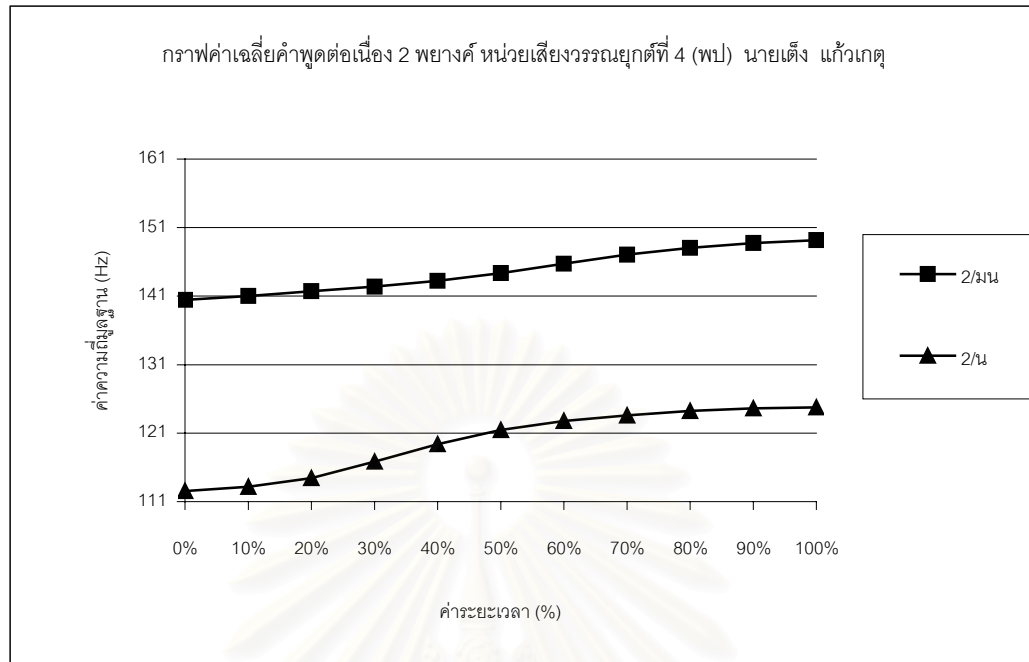
7.3.2 สัทลักษณะ

ว.4 ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ประกอบด้วยรูปแปร 2 ประเภท ได้แก่ สัทลักษณะที่เป็นเสียงขึ้น และเสียงตก

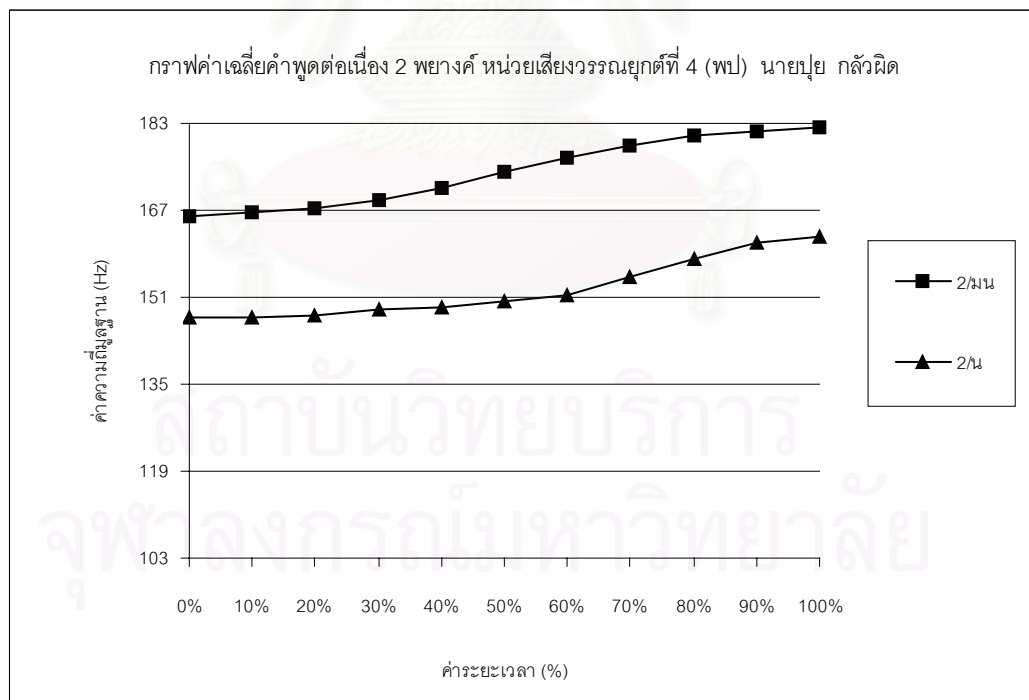
ก. เสียงขึ้น ได้แก่ ว.4 ที่ปรากฏในพยางค์เป็นในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ ทั้งในพยางค์หน้าและพยางค์หลัง (ดูภาพที่ 98-101) และพยางค์ตายสระเสียงสั้นใน อ.พนมทวน (น) อ.ท่าม่วง (มน/น) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน/น) (ดูภาพที่ 102-104)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.4 ในพยางค์เป็น เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนักในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ มีลักษณะการขึ้นของเสียงคล้ายคลึงกัน คือ ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นจากจุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์ ยกเว้นใน อ.ห้วยกระเจา (น) ที่ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงมาเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นไปจนจบพยางค์ ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงสั้น ใน อ.พนมทวน (น) อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (น) ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นจากจุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์เหมือนกัน แต่เมื่อปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นแล้วเลื่อนตกลงมาเล็กน้อยในช่วงท้ายพยางค์

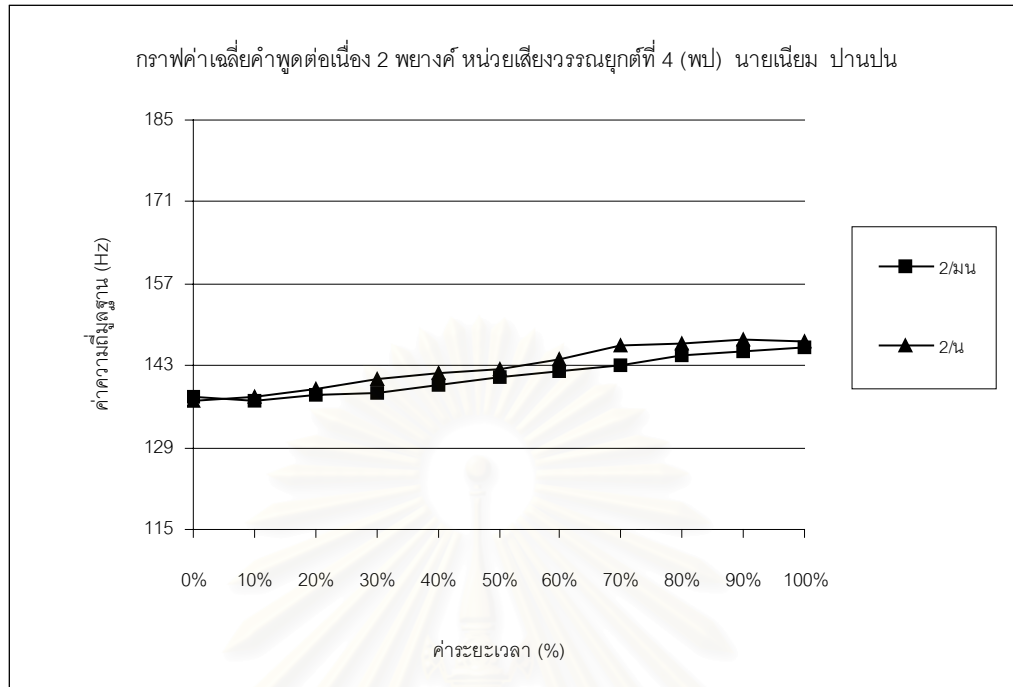
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.4 ที่เป็นเสียงขึ้นที่ปรากฏในพยางค์เป็นของจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (พยางค์หน้า) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ เสียงกลาง และเสียงกลางค่อนข้างสูง และมีจุดสิ้นสุดที่เสียงกลาง เสียงกลางค่อนข้างสูง และเสียงสูง ส่วนในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (พยางค์หลัง) ระดับเสียงจะเริ่มต้นที่เสียงต่ำ เสียงกลางค่อนข้างต่ำ และเสียงกลาง และมีจุดสิ้นสุดของเสียงที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ เสียงกลาง และเสียงกลางค่อนข้างสูง เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงพบว่า ใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง เมื่อปรากฏในพยางค์หน้ามีระดับเสียงสูงกว่าในพยางค์หลัง แต่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ในพยางค์หน้าและพยางค์หลังจะมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา พยางค์หลังจะมีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์หน้า ส่วนในพยางค์ตายสระเสียงสั้น ใน อ.พนมทวน (น) อ.ท่าม่วง (มน/น) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน/น) ระดับเสียงจะเริ่มต้นที่เสียงต่ำ เสียงกลางค่อนข้างต่ำ และเสียงกลาง และมีจุดสิ้นสุดอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ เสียงกลาง และเสียงกลางค่อนข้างสูง โดย อ.ท่าม่วง จะมีระดับเสียงสูงที่สุดและระดับเสียงในพยางค์หลังสูงกว่าในพยางค์หน้าเล็กน้อย รองลงมาได้แก่ อ.ด่านมะขามเตี้ย ซึ่งในพยางค์หน้าและพยางค์หลังมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน และ อ.พนมทวน (น) ตามลำดับ

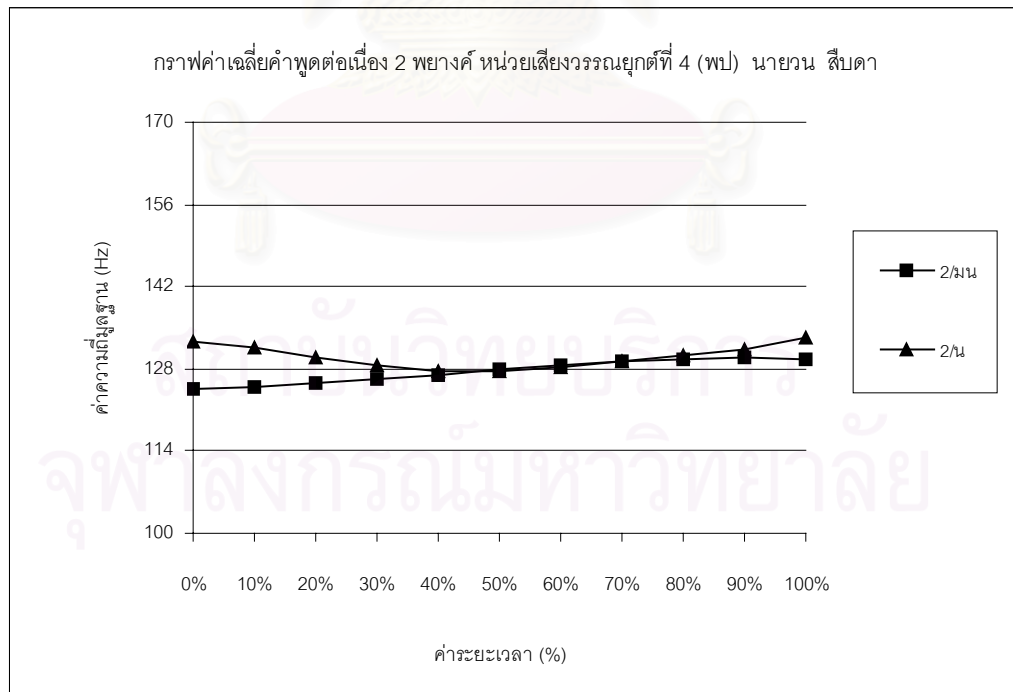
ภาพที่ 98 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พป) ค่าพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน

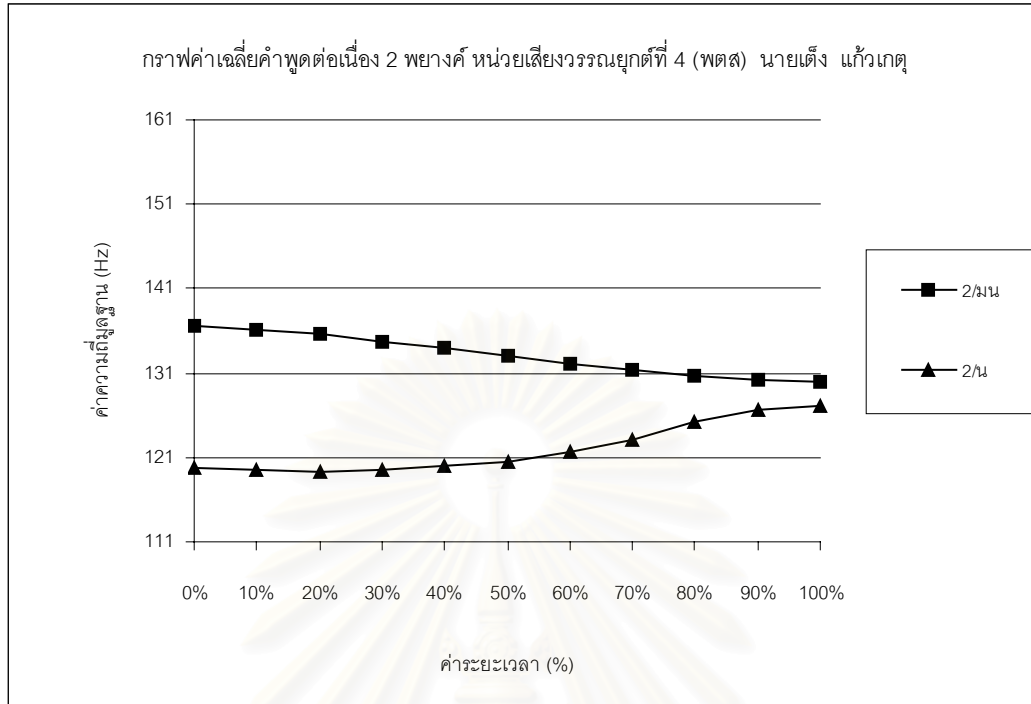
ภาพที่ 99 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พป) ค่าพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง

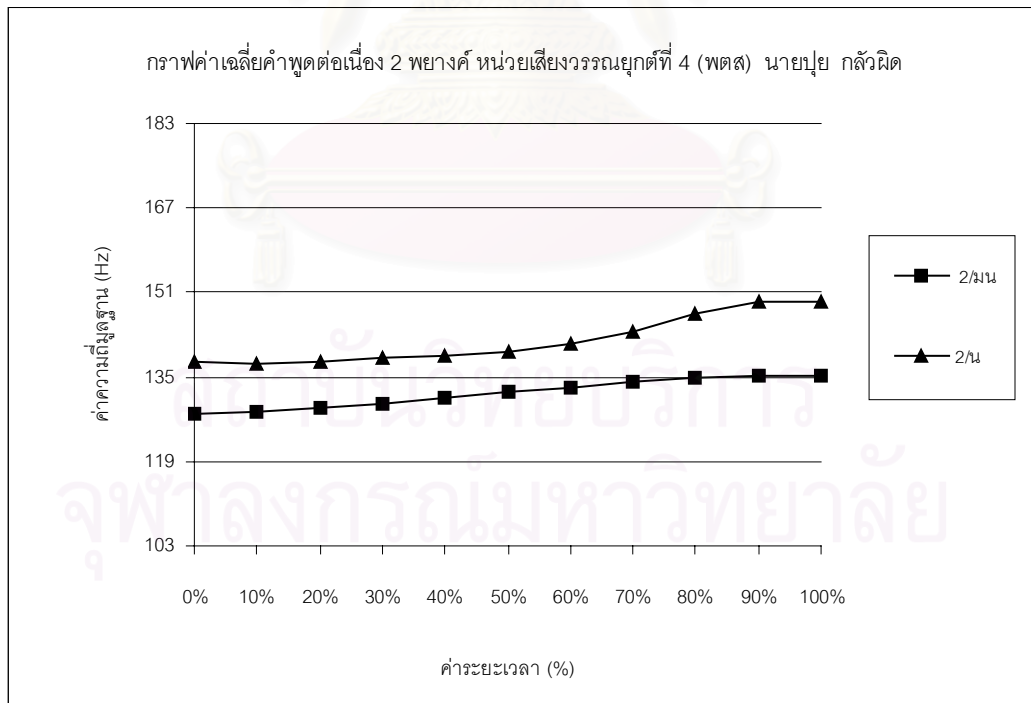
ภาพที่ 100 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด้านมะขามเตี้ย

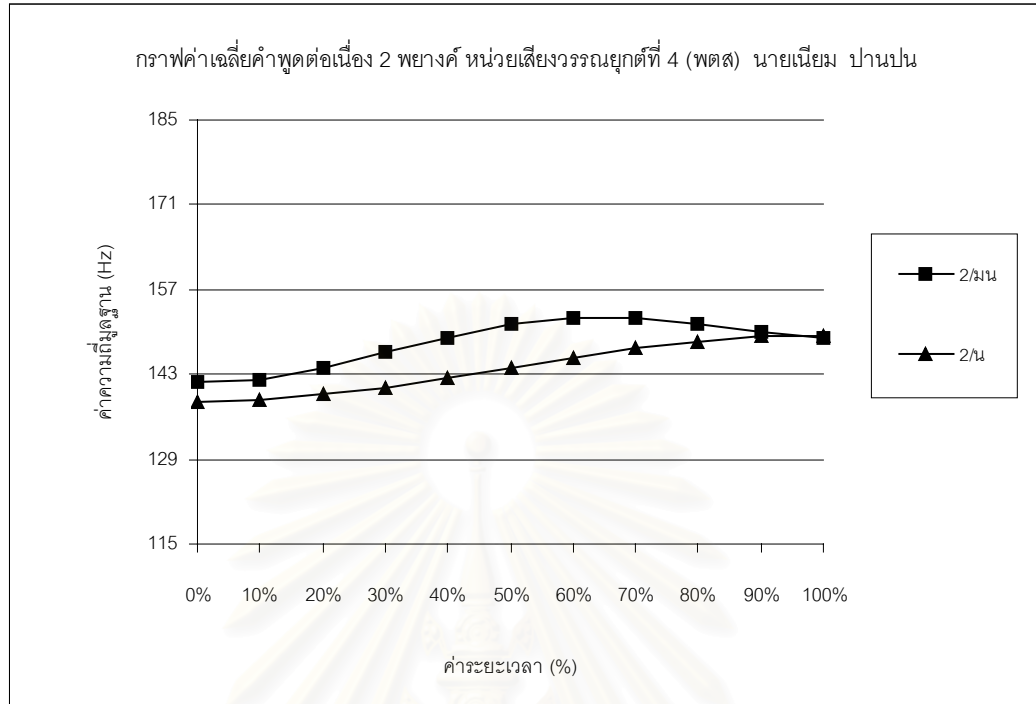
ภาพที่ 101 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.หัวกระเจา

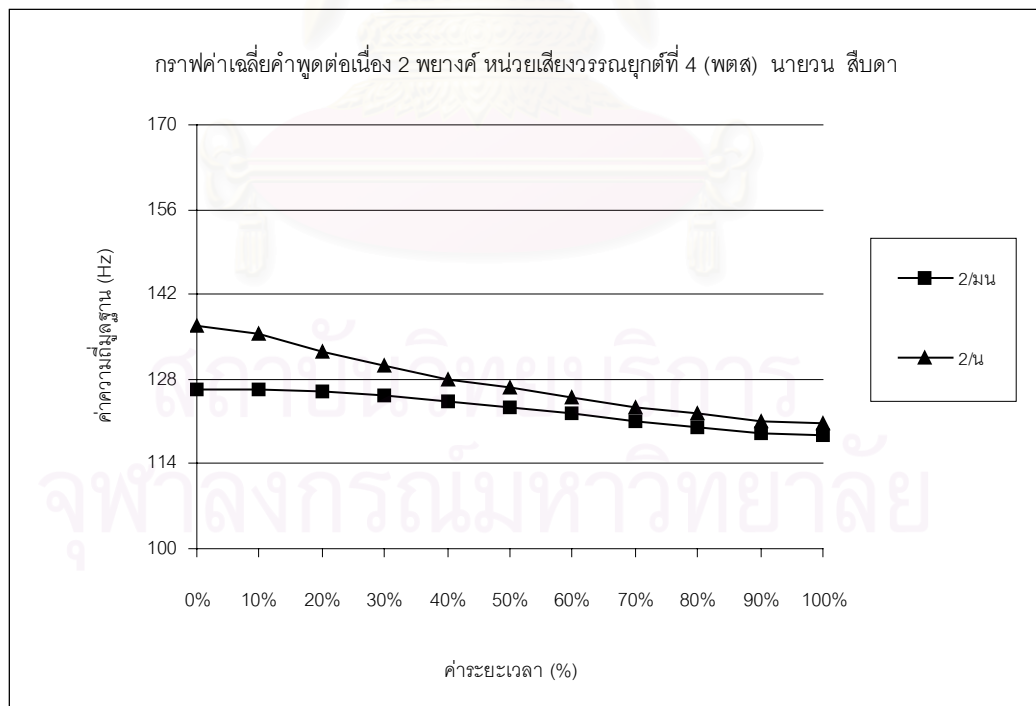
ภาพที่ 102 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน

ภาพที่ 103 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 104 กราฟแสดงสถิติลักษณะของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด้านมะขามเดี่ยว

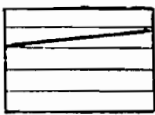
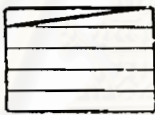
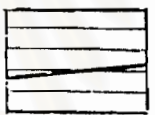
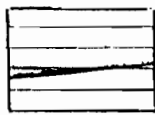
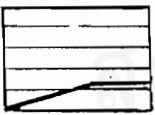
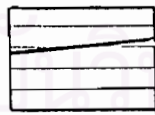
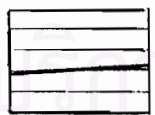

ภาพที่ 105 กราฟแสดงสถิติลักษณะของ ว.4 (พตส) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.หัวกระเจา

ข. เสียงตก ได้แก่ ว.4 ที่ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้นใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน/น) (ดูภาพที่ 102,105)

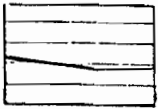
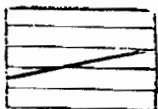
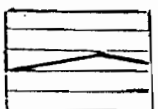
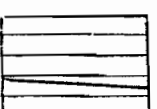
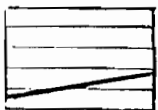
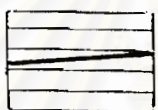

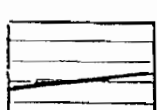
ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.4 ใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน/น) จะมีลักษณะการตกของเสียงเหมือนกันคือ ระดับเสียงค่อยๆ เลื่อนตกจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.4 ที่เป็นเสียงขึ้นที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (มน) อ.ห้วยกระเจา (มน/น) ระดับเสียงจะมีเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ และเสียงกลาง และมีจุดสิ้นสุดของเสียงที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำทั้ง 2 อำเภอ

7.3.3 ตารางสรุป

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว. 4 พป 2/มน				
	กลาง-ขึ้น [3 ⁴ 4 ⁴]	กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น [4 ⁵ 5 ⁴]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [23 ^v]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [2 ⁴ 3 ^v]
ว.4 พป 2/น				
	ต่ำ-ขึ้น-ระดับ [1 ^v 22]	กลาง-ขึ้น [3 ⁴ 4]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ระดับ [23 ^v 3 ^v]	กลาง-ตก-ขึ้น [33 ^v 3]

ตารางที่ 32 ตารางแสดงกราฟตัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ว. อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.4 พตส 2/มน				
	กลาง-ตก [32 [^]]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น [23 ^v]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ระดับ [2 [^] 33]	กลางค่อนข้างต่ำ- ตก [2 [^] 2 [^] 2 ^v]
ว.4 พตส 2/น				
	ต่ำ-ขึ้น [1 [^] 2]	กลาง-ขึ้น [3,4 ^v]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น [23]	กลาง-ตก [32]

ตารางที่ 33 ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7.4 เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.4 ในคำพูดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.4 ที่ปรากฏในทุกบริบทของข้อมูลที่ได้แก่ บริบทคำพูดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ พบว่า รูปแปรของ ว.4 ที่ปรากฏในบริบทของข้อมูลทั้ง 3 ประเภทมีสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์คล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ โดย ว.4 ที่ปรากฏในคำพูดเทียบเสียงมีรูปแปรหลากหลายและมีลักษณะการขึ้น-ลงของระดับเสียงชัดเจนกว่าในคำพูดต่อเนื่องอย่างเห็นได้ชัด (ดูตารางที่ 34-35)

บริบท \ อักษร	พนมทวน	ท่าม่วง	ดำนมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ขทต				
1/มน				
1/น				
2/มน				
2/น				

ตารางที่ 34 ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.4 (พป) ในทุกบริบทของข้อมูล

อำเภอ ปริบท	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ชทส				
1/มน				
1/น				
2/มน				
2/น				

ตารางที่ 35 ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.4 (พตส) ในทุกปริบทของข้อมูล

จากตารางที่ 34-35 จะพบว่า รูปแปรของ ว.4 เมื่อปรากฏในคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่องจะมีสัญลักษณ์ทั้งเหมือนและแตกต่างกันซึ่งสามารถจัดกลุ่มสัญลักษณ์ที่ปรากฏในแต่ละปริบทได้ดังนี้ (ดูตารางที่ 27-28)

อำเภอบริบท	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
คำชุดเทียบเสียง	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3
คำพูดต่อเนื่อง 1 พ.	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3
คำพูดต่อเนื่อง 2 พ.	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 2

ตารางที่ 36 การจัดกลุ่มสัทลักษณะของ ว.4 (พป) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

อำเภอบริบท	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
คำชุดเทียบเสียง	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2
คำพูดต่อเนื่อง 1 พ.	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	กลุ่มที่ 4
คำพูดต่อเนื่อง 2 พ.	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3

ตารางที่ 37 การจัดกลุ่มสัทลักษณะของ ว.4 (พตส) ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

จะเห็นว่า รูปแปรของ ว.4 ที่ปรากฏในแต่ละบริบทข้อมูลมีสัทลักษณะส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน แต่เมื่อพิจารณาภาพรวมของ ว.4 ที่ปรากฏในทุกบริบทข้อมูลพบว่า ว.4 ใน อ.ห้วยกระเจา มีสัทลักษณะต่างไปจากอีก 3 อำเภอ ดังนั้น หากใช้ ว.4 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจะแบ่งได้เป็น 2 ถิ่นย่อยได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ถิ่นที่ 2 อ.ห้วยกระเจา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 8

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5

ในบทที่ 8 นี้ผู้วิจัยจะศึกษาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.5 เมื่อปรากฏในทุกบริบทของข้อมูลที่ศึกษาได้แก่ ข้อมูลคำชุดเทียบเสียง ได้แก่คำ ขา ข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ เช่นคำ หมู ในประโยค “วันนี้หมูออกลูก” และข้อมูลคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ เช่นในพยางค์แรกของคำ สัมภาษณ์ ในประโยค “เดลินิวส์เคยมาสัมภาษณ์ลุงหลายครั้ง” และในพยางค์หลังของคำ ผู้หญิง ในประโยค “สมัยนี้ผู้หญิงเท่าเทียมผู้ชาย” เพื่อศึกษาว่า ว.5 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเมื่อปรากฏในบริบทต่างกันจะมีสัทลักษณะเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร โดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอเป็น 4 ตอนคือ ในตอนที่ 1-3 ผู้วิจัยจะเสนอสัทลักษณะของ ว.5 เมื่อปรากฏในคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตามลำดับ และในตอนที่ 4 ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.5 เมื่อปรากฏใน 3 บริบทดังกล่าว และในการเสนอผลการศึกษาคือผู้วิจัยจะเสนอผลโดยใช้กราฟเส้นแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละหน่วยเสียงที่ปรากฏในบริบทต่างๆและใช้กราฟดัดแปลงแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยแสดงการเปรียบเทียบในแต่ละบริบทประกอบกัน

ว.5 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นของกล่องวรรณยุกต์ช่อง A1 เท่านั้น ว.5 ที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี ประกอบด้วยรูปแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 3 ลักษณะได้แก่ สัทลักษณะที่เป็นเสียงตก-ขึ้น เสียงตก และเสียงขึ้น-ตก ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

8.1 ว.5 ในคำชุดเทียบเสียง

8.1.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ขา

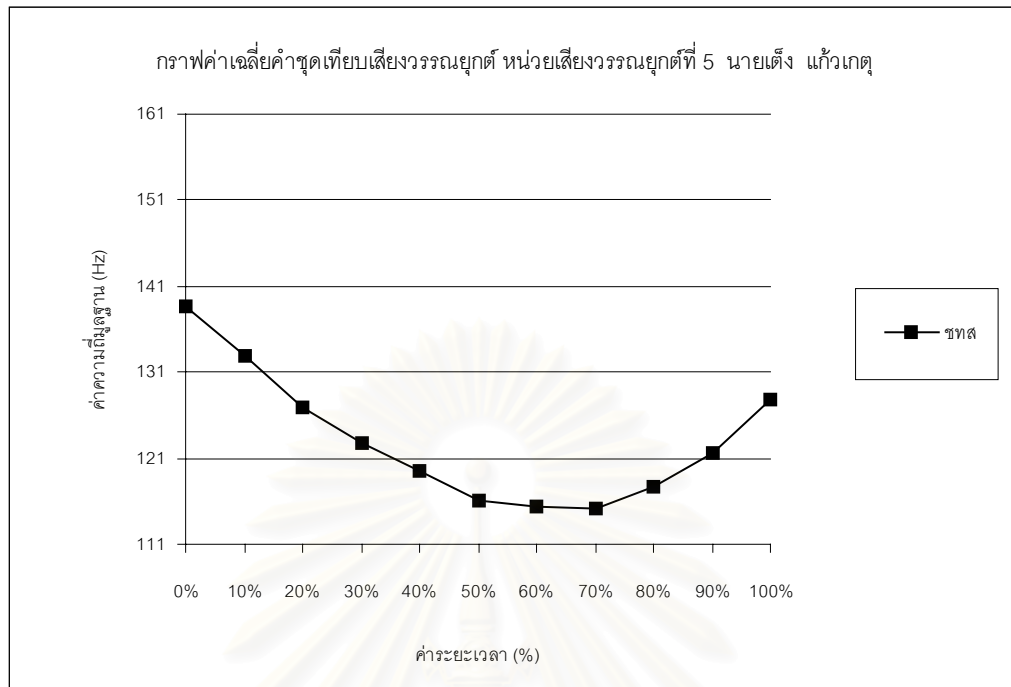
8.1.2 สัทลักษณะ

ว.5 ที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงประกอบด้วยรูปแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์เพียงประเภทเดียวคือ สัทลักษณะที่เป็นเสียงตก-ขึ้น

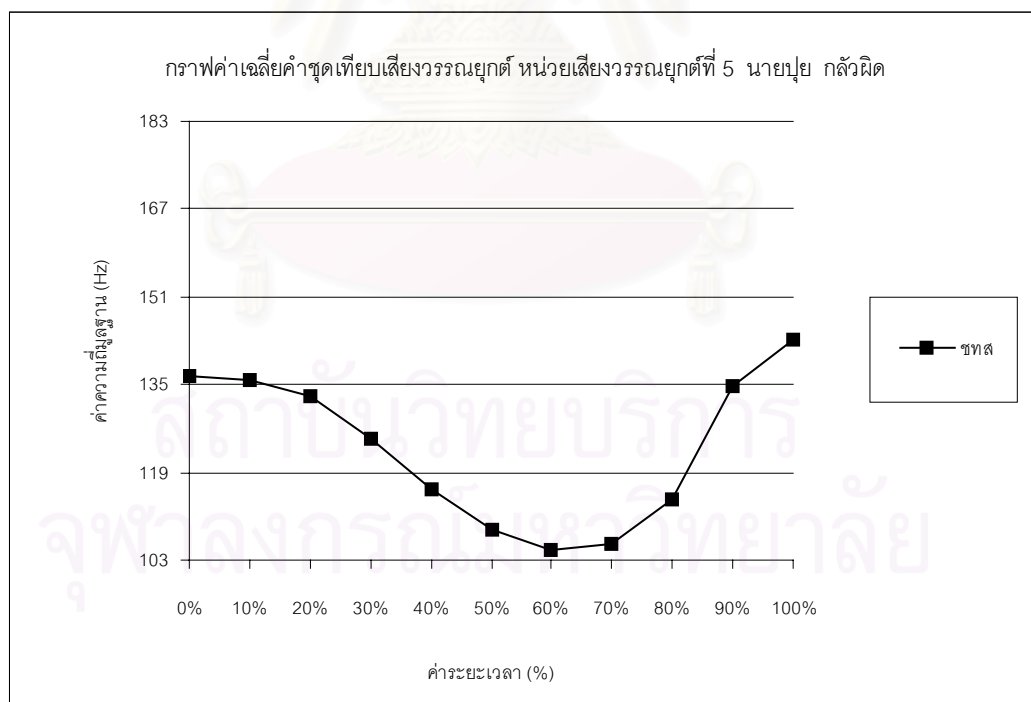
ก. เสียงตก-ขึ้น ได้แก่ ว.5 ที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ (ดูภาพที่ 106-109)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.5 ที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะเป็นเสียงตก-ขึ้นเหมือนกัน แต่หากพิจารณาลักษณะการขึ้น-ลงของระดับเสียงพบว่ามีความแตกต่างตรงจุดเปลี่ยนของระดับเสียง กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงจากจุดเริ่มต้นแล้วจะเริ่มหักเหไปในทิศทางตรงกันข้ามคือเลื่อนสูงขึ้นในช่วงกลางของพยางค์ ในขณะที่ ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงมาเล็กน้อยแล้วเปลี่ยนทิศทางเป็นเลื่อนสูงขึ้นในช่วงต้นของพยางค์ ส่วน ว.5 ที่ปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงมาจากจุดเริ่มต้นแล้วเปลี่ยนทิศทางเป็นพุ่งขึ้นไปจนจบพยางค์ในช่วงท้ายของพยางค์

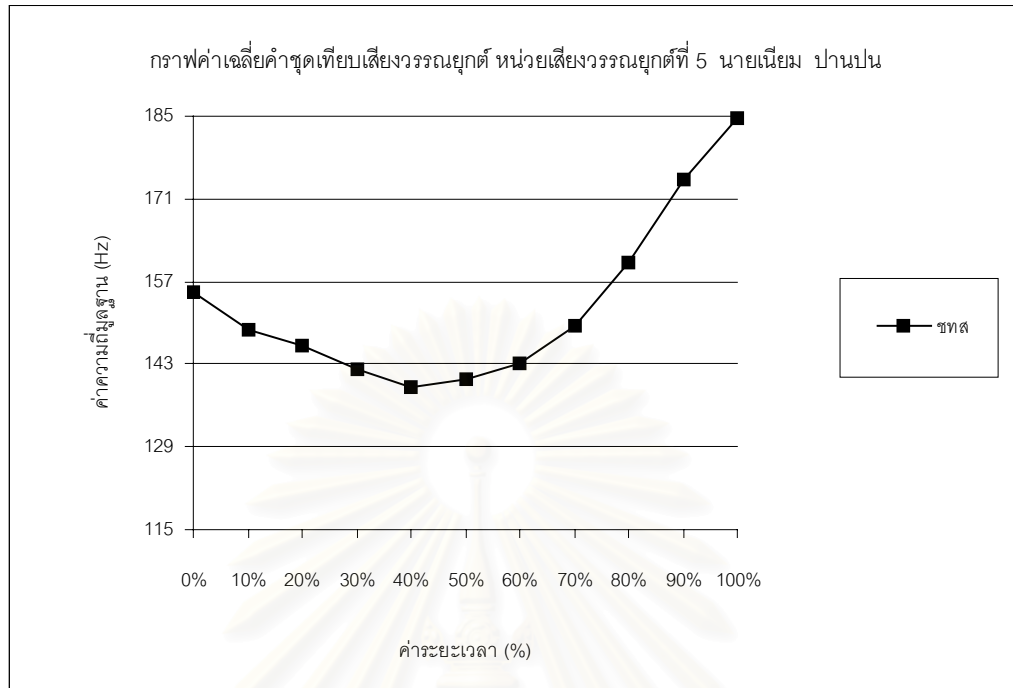
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.5 ที่เป็นเสียงตก-ขึ้นที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน โดยมีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่เสียงกลางและกลางค่อนข้างสูง ซึ่งระดับเสียงจะเริ่มต้นที่เสียงกลางเป็นส่วนใหญ่ทั้งใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา แต่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย จะมีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างสูง จากนั้นเสียงจะตกลงมาถึงเสียงต่ำ ใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา เสียงจะตกลงมาที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงจะอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ เสียงกลาง และเสียงสูง ใน อ.พนมทวน อ.ด่านมะขามเตี้ย อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

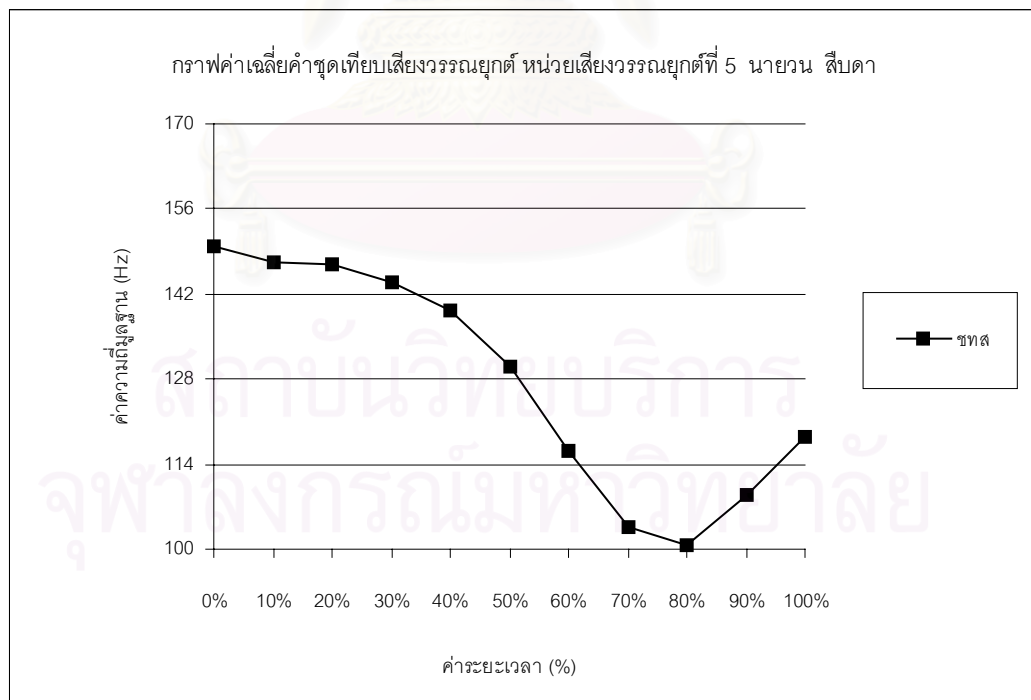
ภาพที่ 106 กราฟแสดงลักษณะของ ว.5 ค่าชุดเทียบเสียง อ.พนมทวน

ภาพที่ 107 กราฟแสดงลักษณะของ ว.5 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ท่าม่วง

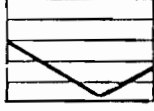

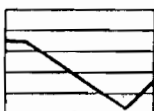

ภาพที่ 108 กราฟแสดงสัญลักษณ์ลักษณะของ ว.5 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ด้านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 109 กราฟแสดงสัญลักษณ์ลักษณะของ ว.5 ค่าชุดเทียบเสียง อ.ห้วยกระเจา

8.1.3 ตารางสรุป

อำเภอ หน่วยเสียง	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.5				
	กลาง-ตก-ขึ้น [3 ¹²]	กลาง-ตก-ขึ้น [3.1.3]	กลางค่อนข้างสูง- ตก-ขึ้น [41.2]	กลาง-ตก-ขึ้น [3 ²⁵]

ตารางที่ 38 ตารางแสดงกราฟดัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

8.2 ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

8.2.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

- ถ้าว่างช่วงไหนก็มาเลย (พนมทวน)
- ไอ้ห้าขายหน้าเหมือนกันไว้ยเรา (ท่าม่วง)
- คนที่อยู่ใกล้วัดเขาว่าหนีไปแล้ว (ด่านมะขามเตี้ย)
- เดี๋ยวถึงฤดูทำนาเดียวก็ไปทำ (ห้วยกระเจา)

ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

- ผมรับหน้าที่ว่าจะหาตุ้มมาใส่หัวข้าง (พนมทวน)
- หมอบอกลูกหายดีแล้ว (ท่าม่วง)
- ได้ครบแล้วซีเนี่ยสามคนแล้ว (ด่านมะขามเตี้ย)
- วันนี้ต้องเฝ้าหมูมันออกลูก (ห้วยกระเจา)

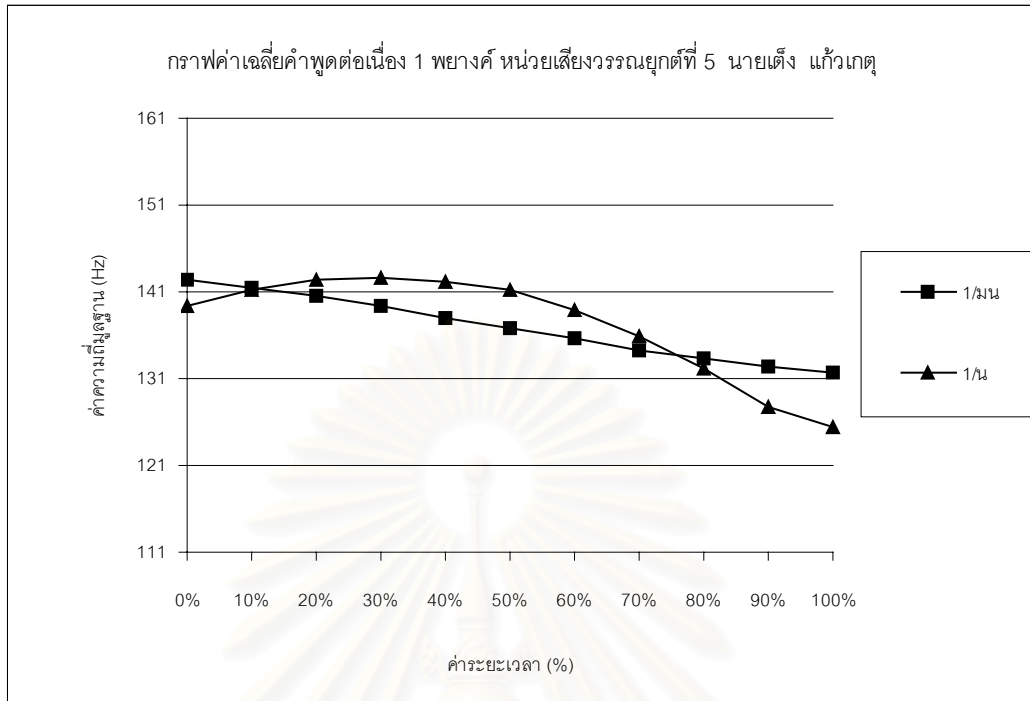
8.2.2 สัทลักษณะ

ว.5 ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ประกอบด้วยรูปแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 3 ประเภทคือ สัทลักษณะที่เป็นเสียงตก เสียงขึ้น-ตก และเสียงระดับ-ตก

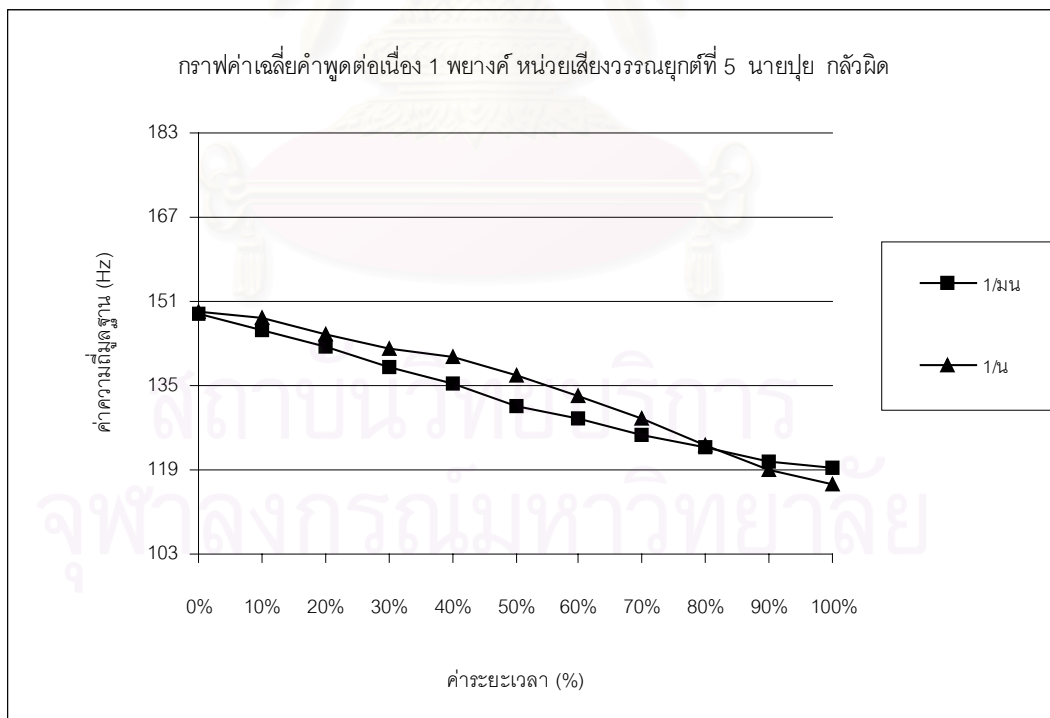
ก.เสียงตก ได้แก่ ว.5 ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (มน) อ.ท่าม่วง (มน/น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (น) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) (ดูภาพที่ 110-113)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.5 ใน อ.พนมทวน (มน) อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงตั้งแต่เริ่มต้นจนจบพยางค์เหมือนกัน ส่วนใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (น) ระดับเสียงจะค่อยเลื่อนตกในช่วงต้นพยางค์ไปจนถึงช่วงกลางพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจึงพุ่งตกไปจนจบพยางค์ ในขณะที่ใน อ.ท่าม่วง (น) ระดับเสียงจะพุ่งตกลงทันทีตั้งแต่ต้นจนจบพยางค์

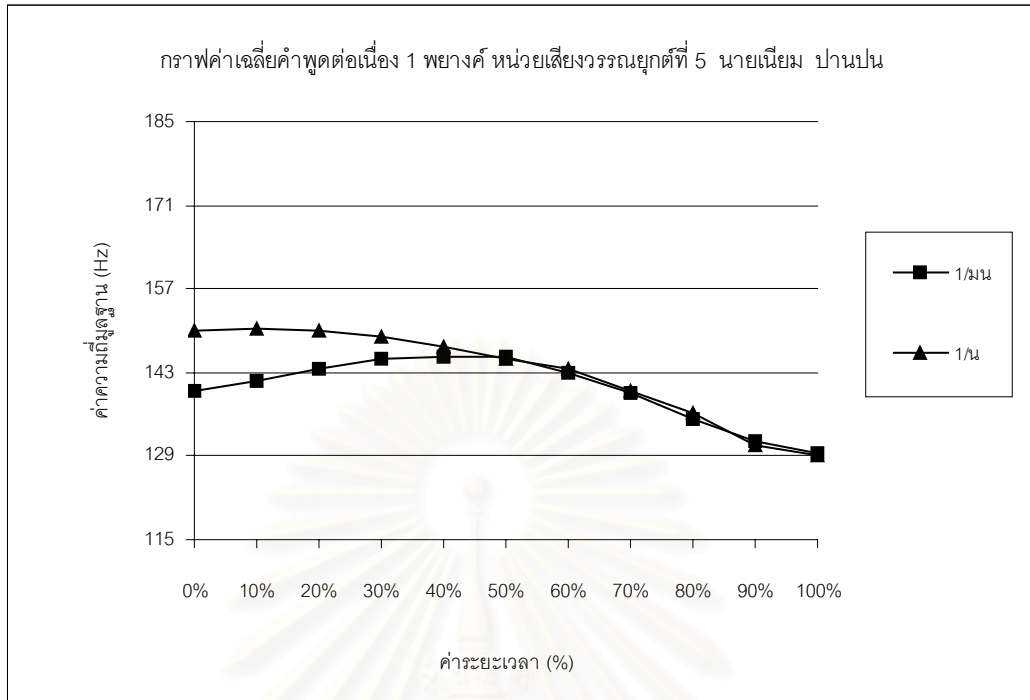
ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.5 ที่เป็นเสียงตกที่ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงจะเริ่มต้นที่ระดับใกล้เคียงกัน

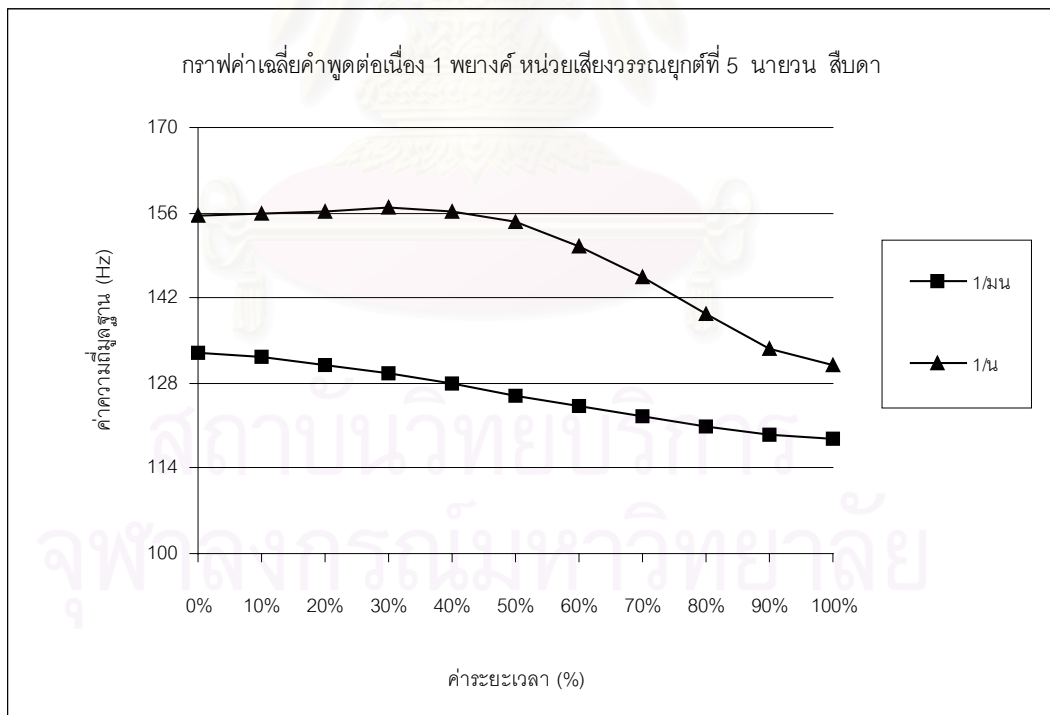
ภาพที่ 110 กราฟแสดงสัทลักษณะของ ว.5 คำพุดต่อเนื้อง 1 พยางค์ อ.พนมทวน

ภาพที่ 111 กราฟแสดงสัทลักษณะของ ว.5 คำพุดต่อเนื้อง 1 พยางค์ อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 112 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 113 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ อ.ห้วยกระเจา

คือเริ่มต้นที่เสียงกลางและกลางค่อนข้างสูง แต่จุดสิ้นสุดของเสียงจะแตกต่างกันไปทั้ง 3 อำเภอโดยจะสิ้นสุดที่เสียงกลาง เสียงกลางค่อนข้างต่ำ และเสียงต่ำ ตามลำดับ ส่วนในพยางค์ที่ลงเสียงหนักที่ปรากฏใน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะเริ่มต้นที่เสียงกลางและมีจุดสิ้นสุดที่เสียงอยู่ที่เสียงต่ำเหมือนกันทั้ง 2 อำเภอ

ข. เสียงขึ้น-ตก ได้แก่ ว.5 ที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) (ดูภาพที่ 112)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นจากจุดเริ่มต้นไปจนถึงช่วงกลางของพยางค์แล้วเลื่อนตกลงไปจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.5 ที่เป็นเสียงขึ้น-ตกที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงที่ช่วงบนของเสียงกลางค่อนข้างต่ำ จากนั้นเสียงเลื่อนสูงขึ้นไปในช่วงล่างของเสียงกลางแล้วจึงค่อยๆ เลื่อนตกมาสิ้นสุดที่ช่วงบนของเสียงต่ำ

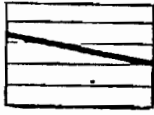
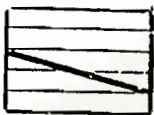
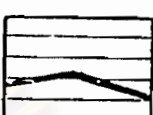
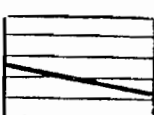
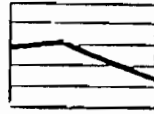
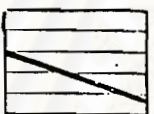
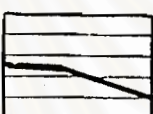
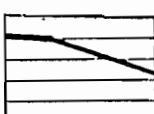
ค. เสียงระดับ-ตก ได้แก่ ว.5 ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (น) และ อ.ห้วยกระเจา (น) (ดูภาพที่ 110,113)

ลักษณะการขึ้น-ตก : ใน อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงจะเป็นเสียงระดับตั้งแต่จุดเริ่มต้นไปจนถึงในช่วงกลางพยางค์ จากนั้นเสียงจึงเลื่อนตกไปจนจบพยางค์ทั้ง 2 อำเภอ

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.5 ที่เป็นเสียงระดับ-ตกที่ปรากฏใน อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ที่เสียงกลางและเสียงสูง จากนั้นระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นไปที่เสียงกลางค่อนข้างสูงและเสียงสูงแล้วเลื่อนตกลงมาสิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงกลาง โดยระดับเสียงใน อ.ห้วยกระเจาสูงกว่า อ.พนมทวน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

8.2.3 ตารางสรุป

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว. 1/น				
ว. 5	กลางค่อนข้างสูง-ตก [4.3.~]	กลาง-ตก [3^1^]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [2^3.1^]	กลาง-ตก [3.2]
ว. 1/น				
ว. 5	กลาง-ระดับ-ตก [3^4.2]	กลาง-ตก [3^1^]	กลาง-ตก [31^]	สูง-ระดับ-ตก [5.5.3.~]

ตารางที่ 39 ตารางแสดงกราฟัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

8.3 ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

8.3.1 คำที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตัวอย่างพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (พยางค์หน้า)

- งั้นเดี๋ยวลวงพอจะให้เลย (พนมทวน)
- ประเพณีสงกรานต์หนักก็มาซิ (ท่าม่วง)
- ไหนจะสินสอดอีกล่ะ (ด่านมะขามเตี้ย)
- มันอยากแข่งช้อกก็ต้องไปปราบ (ห้วยกระเจา)

ตัวอย่างพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (พยางค์หลัง)

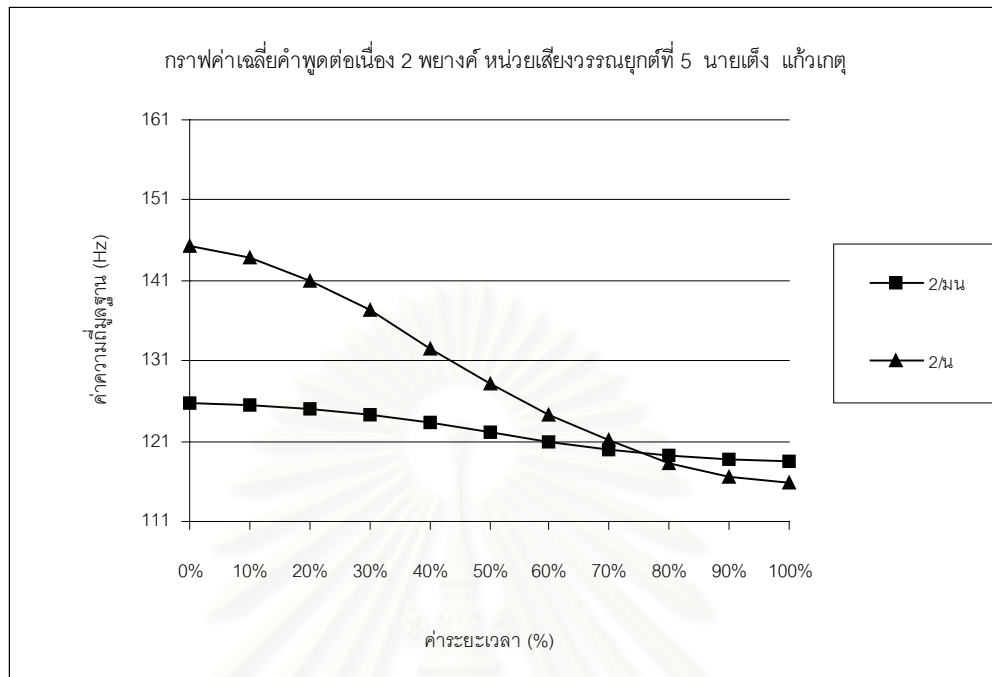
- ก็เลยมาบวงสรวงที่นี่ (พนมทวน)
- เดี๋ยวให้ลูกสาวกินข้าวก่อน (ท่าม่วง)
- ก็เรื่องผู้หญิงแปลกหน้านี่แหละ (ด่านมะขามเตี้ย)
- อย่างนี้ต้องประหารชะมังนะดี (ห้วยกระเจา)

8.3.2 สัทลักษณะ

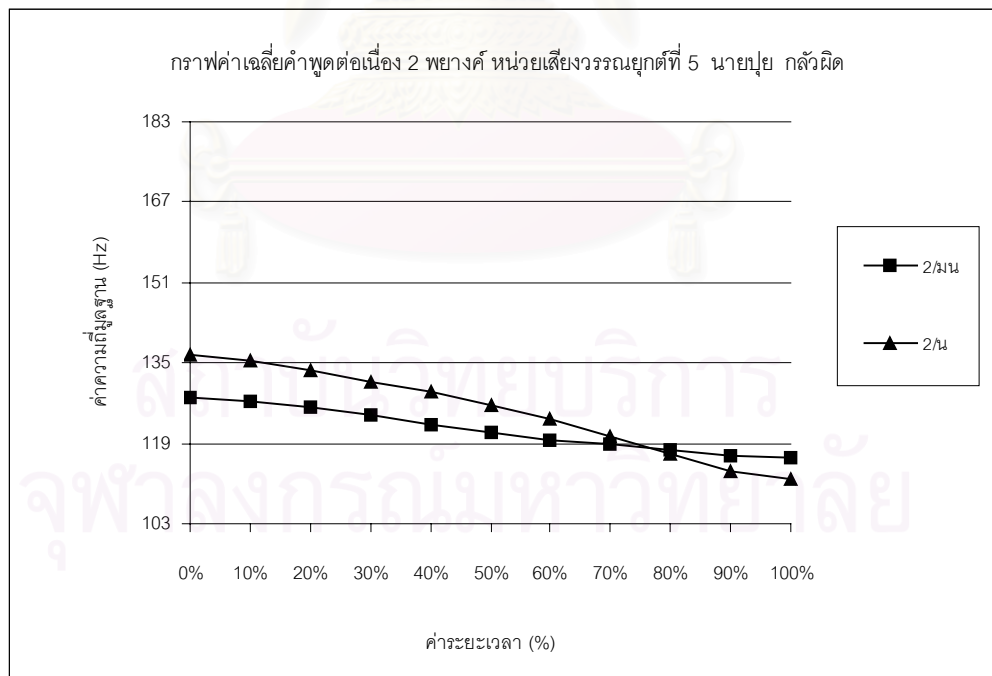
ว.5 ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ประกอบด้วยรูปแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์เพียงประเภทเดียวคือ สัทลักษณะที่เป็นเสียงตก

ก.เสียงตก ได้แก่ ว.5 ที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ ทั้งในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (ดูภาพที่ 114-117)

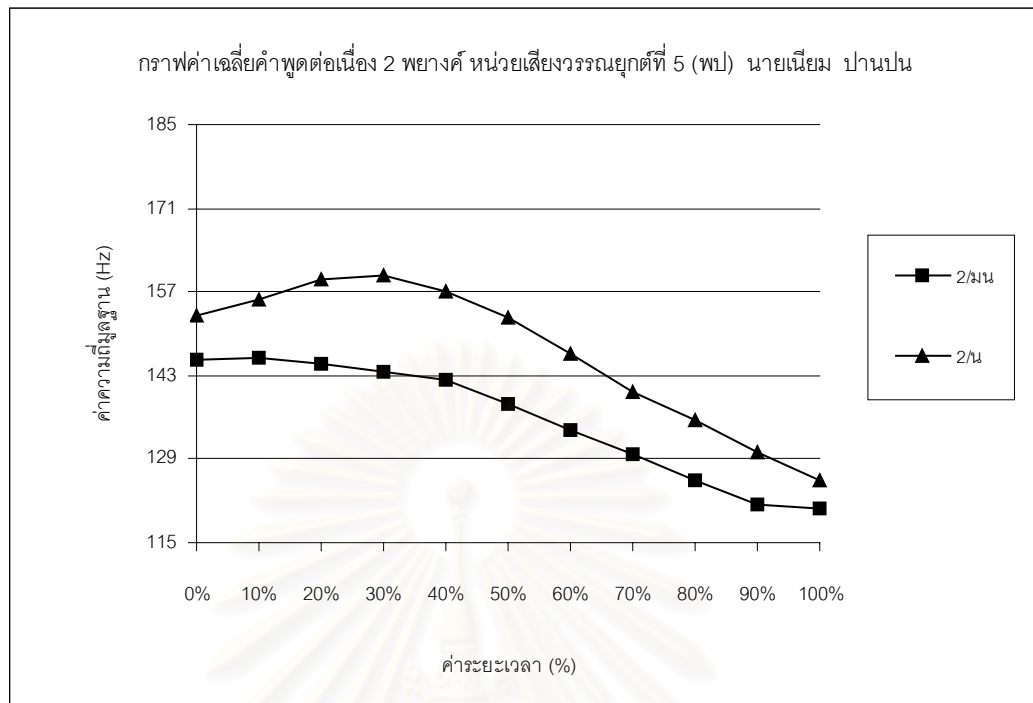
ลักษณะการขึ้น-ตก : ว.5 ในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ระดับเสียงที่เลื่อนตกมีลักษณะต่างกันซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มได้แก่ ใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง ซึ่งระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนตกจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ ในขณะที่ อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงจะค่อยๆเลื่อนตกในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะพุ่งตกไปจนจบพยางค์ ส่วนในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วย

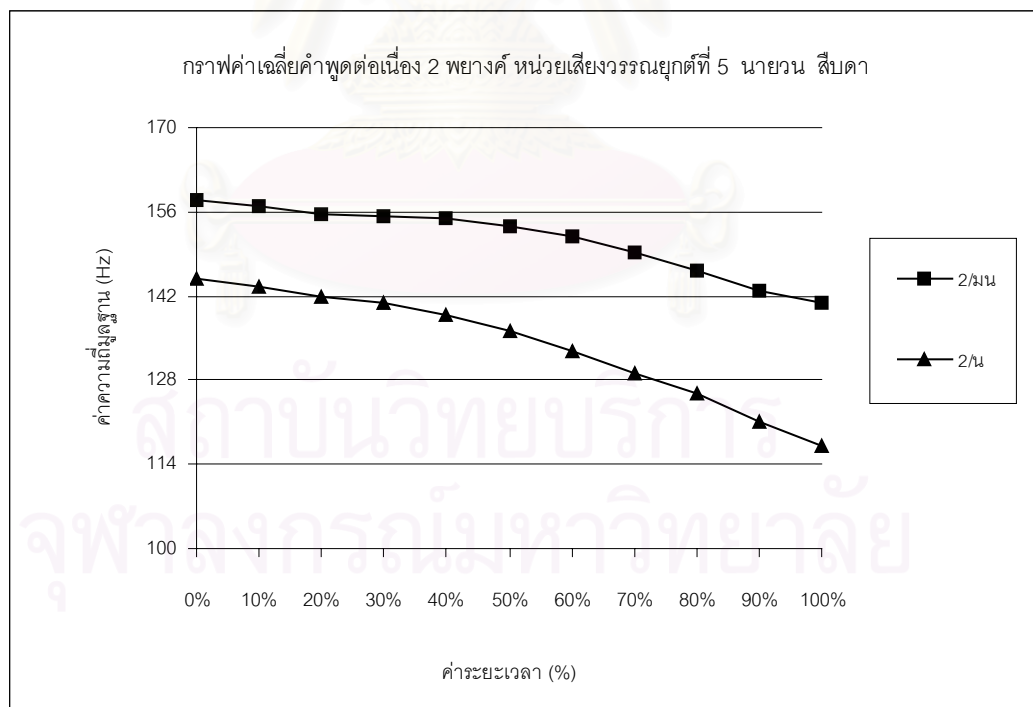
ภาพที่ 114 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.พนมทวน

ภาพที่ 115 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 116 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.ด่านมะขามเตี้ย

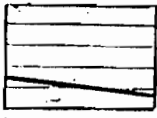
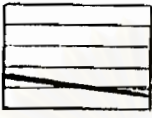
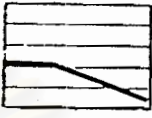
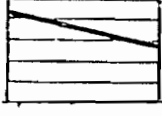
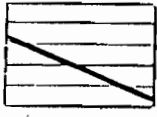
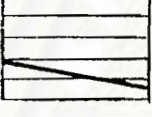
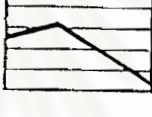
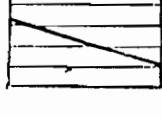

ภาพที่ 117 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ อ.หัวกระเจา

กระเจา มีลักษณะเป็นเสียงพุ่งตกลงทันทีจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ แต่ใน อ.ด้านมะขามเตี้ย ระดับเสียงจะเลื่อนสูงขึ้นเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์ จากนั้นเสียงจะพุ่งตกลงไปจนจบพยางค์

ระดับเสียง : ระดับเสียงของ ว.5 ที่เป็นเสียงตกที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง ระดับเสียงจะเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำเหมือนกัน ส่วนใน อ.ด้านมะขามเตี้ย จะเริ่มต้นที่เสียงกลาง และ อ.ห้วยกระเจา มีจุดเริ่มต้นสูงที่สุดคือเริ่มต้นที่เสียงสูง ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงจะอยู่ที่เสียงต่ำเป็นส่วนใหญ่ และเสียงกลาง ในขณะที่เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักใน อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงจะเริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างสูงและสิ้นสุดที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำและเสียงต่ำ แต่ใน อ.ท่าม่วง และ อ.ด้านมะขามเตี้ย จะเริ่มต้นที่เสียงและสิ้นสุดที่เสียงต่ำเหมือนกันและเสียงกลางค่อนข้างต่ำ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับเสียงในพยางค์หน้าและพยางค์หลังพบว่า ใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด้านมะขามเตี้ย เมื่อปรากฏในพยางค์หน้าจะมีระดับเสียงต่ำกว่าในพยางค์หลัง แต่ใน อ.ห้วยกระเจา เมื่อปรากฏในพยางค์หน้าจะมีระดับเสียงสูงกว่าในพยางค์หลังอย่างชัดเจน

8.3.3 ตารางสรุป

อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.				
ว.5 2/มน				
	กลางค่อนข้างต่ำ- ตก [21 [^]]	กลางค่อนข้างต่ำ- ตก [21 [^]]	กลาง-ตก [3 ^v 1]	สูง-ตก [5 ^v 3 [^]]
ว.5 2/น				
	กลางค่อนข้างสูง- ตก [41]	กลาง-ตก [3 ^v 1]	กลาง-ขึ้น-ตก [3 [^] 4 ^v 1 [^]]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [4 ^v 2 ^v]

ตารางที่ 40 ตารางแสดงกราฟตัดแปลงและสัญลักษณ์ของ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

8.4 เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ๖.5 ในคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ๖.5 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่ปรากฏในทุกบริบทของข้อมูลที่ศึกษาซึ่งได้แก่ บริบทของคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ พบว่า สัญลักษณ์ของ ๖.5 ที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ มีลักษณะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน โดย ๖.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ มีรูปแบบของสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์หลากหลายกว่าในคำชุดเทียบเสียง แต่รูปแบบที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงมีลักษณะการขึ้น-ลงของระดับเสียงชัดเจนกว่าในคำพูดต่อเนื่อง (ดูตารางที่ 41)

อำเภอ บริบท	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ชทส				
1/มน				
1/น				
2/มน				
2/น				

ตารางที่ 41 ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ๖.5 ในทุกบริบทของข้อมูล

จากตารางที่ 41 จะพบว่า ว.1 ที่ปรากฏในบริบทต่างๆมีสัทลักษณะทั้งเหมือนและแตกต่างกัน ซึ่งสามารถจัดกลุ่มของสัทลักษณะที่ปรากฏในแต่ละบริบทได้ดังนี้ (ดูตารางที่ 42)

บริบท	อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
คำพูดเทียบเสียง	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1
คำพูดต่อเนื่อง 1 พ.	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1
คำพูดต่อเนื่อง 2 พ.	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 1

ตารางที่ 42 การจัดกลุ่มสัทลักษณะของ ว.5 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

รูปแปรของ ว.5 เมื่อปรากฏในคำพูดเทียบเสียงมีสัทลักษณะคล้ายคลึงกันทั้ง 4 ถิ่น แต่เมื่อปรากฏในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 1 และ 2 พยางค์ ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย มีลักษณะต่างไปจากอีก 3 อำเภออย่างเด่นชัดในทุกบริบท ดังนั้นหากใช้ ว.5 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจะแบ่งได้เป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา และถิ่นที่ 2 อ.ด่านมะขามเตี้ย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 9

ระบบวรรณยุกต์และความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในระบบ

หลังจากที่ได้ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในบทที่ 4-8 ที่ผ่านมา พบว่า ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันที่ อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา มีการแปรไปตามบริบทต่างๆ และลักษณะที่ปรากฏในแต่ละหน่วยเสียงมีทั้งลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกันในแต่ละจุดเก็บข้อมูลซึ่งสามารถแยกภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็นภาษาถิ่นย่อยได้

ในบทที่ 9 นี้ ผู้วิจัยจะได้เสนอผลการศึกษาระบบวรรณยุกต์และความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในระบบของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจากข้อมูลในคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ โดยในช่วงแรกผู้วิจัยจะเสนอระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี ช่วงที่สองผู้วิจัยจะพิจารณาความสัมพันธ์ของระบบวรรณยุกต์ในมิติต่างๆ และในช่วงสุดท้ายจะพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆภายในระบบ ในการพิจารณาความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในระบบ ผู้วิจัยจะใช้ตารางแสดงความถี่มูลฐานเฉลี่ยและกราฟค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในบริบทต่างๆ ประกอบกัน

9.1 ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันที่ อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงเช่นเดียวกับระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน แต่ลักษณะทางภาษาของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานอย่างเด่นชัด กล่าวคือ ๖.2 ในภาษาไทยมาตรฐานเมื่อปรากฏในพยางค์เป็นจะปรากฏกับคำในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123 ซึ่งเป็นคำพยางค์เป็นที่ประสมด้วยพยัญชนะอักษรสูง (B1) และ อักษรกลาง (B23) และมีรูปวรรณยุกต์กำกับ แต่ ๖.2 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจะปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ได้มากกว่าภาษาไทยมาตรฐานคือ นอกจากจะปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123 แล้วยังปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A4 ซึ่งเป็นคำที่ประสมด้วยพยัญชนะอักษรสูงและไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับได้อีกด้วย การรวมเสียงระหว่าง B123 และ A4 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีทำให้มีระบบวรรณยุกต์

5 หน่วยเสียงเช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน หากแต่ต่างกันที่การปรากฏของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำ (ดูภาพที่ 118-119)

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2	ว.1	ว.2	ว.3	ว.2	
3					
4		ว.3	ว.4	ว.3	ว.4

ภาพที่ 118 ระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐาน

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2	ว.1	ว.2	ว.3	ว.2	
3					
4	ว.2	ว.3	ว.4	ว.3	ว.4

ภาพที่ 119 ระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 วรรณยุกต์กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้จะปรากฏกับคำพยางค์เป็นเท่านั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

-คำชุดเทียบเสียง ได้แก่ คำ กา

-คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ เช่น คำ เป็น ไป กลัว ตาย ดู

เป็นต้น

-คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ เช่น คำ บูชา ก้านัน อ้าเภา น้ำเกลือ

สงกรานต์ เป็นต้น

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 วรรณยุกต์กลาง-ตก หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้จะปรากฏกับคำพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก. พยางค์เป็น

-คำชุดเทียบเสียง ได้แก่คำ ข่า¹ ค้า²

-คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

(1)³ตัวอย่างเช่น เชน ไส่ หนึ่ง เก่ง แก่ อย่าง เป็นต้น

(2)⁴ตัวอย่างเช่น คุษ นอน วัน เรียน ลุง เป็นต้น

-คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

(1) ตัวอย่างเช่น ลิบสี่ ผู้ใหญ่ หมูบ้าน กระจ่าย ห้าหมื่น เป็นต้น

(2) ตัวอย่างเช่น นาที้ ความตาย กำนัน โรงเรียน ผู้ชาย เป็นต้น

ข. พยางค์ตายสระเสียงยาว

-คำชุดเทียบเสียง ได้แก่คำ ชาด

-คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ตัวอย่างเช่น เกือบ บาท สวด จากเหยียบ เป็นต้น

-คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตัวอย่างเช่น สวดมนต์ เหตุการณ์ สิ้นสุด ฉีดยา นางเอก เป็นต้น

ค. พยางค์ตายสระเสียงสั้น

-คำชุดเทียบเสียง ได้แก่คำ ชัด

-คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ตัวอย่างเช่น ตก ลิบ จับ เจ็ด บท เป็นต้น

-คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตัวอย่างเช่น เก็บเกี่ยว ลิบห้า กระจัก รู้สึก ปรีक्षा เป็นต้น

¹ ข่า คือคำชุดเทียบเสียงพยางค์เป็นที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123

² ค้า คือคำชุดเทียบเสียงพยางค์เป็นที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A4

³ (1) คือคำชุดเทียบเสียงพยางค์เป็นที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123

⁴ (2) คือคำชุดเทียบเสียงพยางค์เป็นที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A4

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 วรรณยุกต์กลาง-ขึ้น-ตก หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้จะปรากฏกับคำพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงยาว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก. พยางค์เป็น

- คำชุดเทียบเสียง ได้แก่คำ ข้า
- คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ตัวอย่างเช่น เป็ริ้ว บ้าน ชวง ท่อง พุ่ม เป็นต้น
- คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตัวอย่างเช่น เกียวข้า ผู้ชาย ผู้ป่า หลวงพ่อ หมูบ้าน เป็นต้น

ข. พยางค์ตายสระเสียงยาว

- คำชุดเทียบเสียง ได้แก่คำ คาค
- คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ตัวอย่างเช่น พวก ภาพ ฐูป เร็ยก นอก เป็นต้น
- คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตัวอย่างเช่น ลูกชาย สัมภาษณ์ สุภาพ เรียบร้อย ยากจน เป็นต้น

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 วรรณยุกต์กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้จะปรากฏกับคำพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงสั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก. พยางค์เป็น

- คำชุดเทียบเสียง ได้แก่คำ คำ
- คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ตัวอย่างเช่น น้ำ ไม้ ทิ้ง เล็ยง ช้าง เป็นต้น
- คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตัวอย่างเช่น มะพร้าว ร้องเพลง น้อยสาว เรียบร้อย พี่น้อง เป็นต้น

ข. พยางค์ตายสระเสียงสั้น

- คำชุดเทียบเสียง ได้แก่คำ คาค
- คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ตัวอย่างเช่น วัด ครบ ทิด ทุกข์ เล็ก เป็นต้น
- คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตัวอย่างเช่น ชีวิต คิดถึง วัคชิน บังคับ

น้ำพริก เป็นต้น

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 วรรณยุกต์กลาง-ตก-ขึ้น หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้จะปรากฏเฉพาะพยางค์เป็นเท่านั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- คำชุดเทียบเสียง ได้แก่ คำ ขา
- คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ตัวอย่างเช่น สอง หัว หลัง ถึง เดี่ยว เป็นต้น
- คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ตัวอย่างเช่น ปริกษา ผู้หญิง น้องสาว หัวหน้า ช่วยเหลือ เป็นต้น

9.2 ความสัมพันธ์ของระบบวรรณยุกต์ในมิติต่างๆ

ในตอนนี้อย่างจะพิจารณาความสัมพันธ์ของระบบวรรณยุกต์ในมิติต่างๆที่ศึกษา ได้แก่ ความสัมพันธ์ของระบบวรรณยุกต์ในมิติของคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง(1และ 2 พยางค์) และความสัมพันธ์ของระบบวรรณยุกต์ในมิติของอำเภอที่ศึกษาทั้ง 4 อำเภอ ซึ่งในการพิจารณาความสัมพันธ์ในมิติต่างๆนี้ ผู้วิจัยจะพิจารณาจากภาพรวมของสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงในระบบเมื่อปรากฏในบริบทต่างๆ เพื่อให้เห็นภาพรวมของสัญลักษณ์ที่เหมือนและแตกต่างกันในระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี ส่วนความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆทั้ง 5 หน่วยเสียงในระบบนั้น ผู้วิจัยจะได้พิจารณาในเรื่องนี้ต่อไปในช่วงหลัง

9.2.1 ความสัมพันธ์ของระบบวรรณยุกต์ในคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง

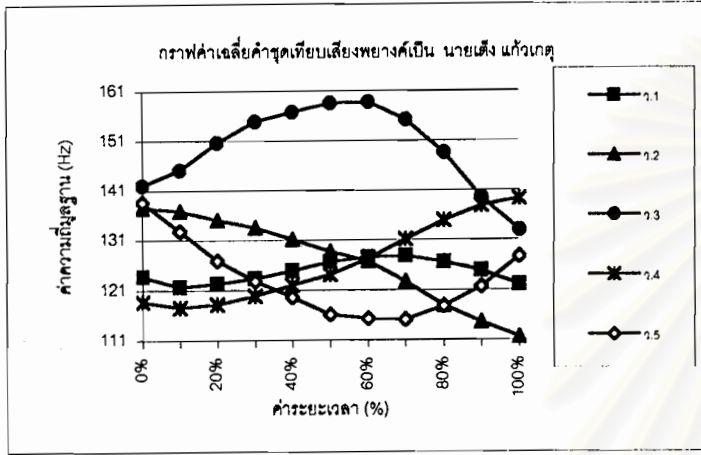
เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในระบบของคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่อง (1-2 พยางค์) พบว่า สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในระบบของคำชุดเทียบเสียงมีลักษณะการขึ้น-ตกของเสียงและระดับเสียงปรากฏเด่นชัดทุกหน่วยเสียง โดยเฉพาะสัญลักษณ์ของ ว.3 รวมทั้งรูปแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงกระจายอยู่ในช่วงพิสัยของผู้บอกภาษาแต่ละคน ซึ่งรูปแปรของแต่ละหน่วยเสียงดังกล่าวมีสัญลักษณ์แตกต่างกันที่สามารถแยกได้เป็น 5 หน่วยเสียงอย่างชัดเจน (ดูภาพที่ 120) ความชัดเจนในการปรากฏของรูปแปรของสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงลดน้อยลงเมื่อปรากฏในบริบทของพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น) ในระบบของคำพูดต่อเนื่องทั้ง 1 และ 2 พยางค์ โดยสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงวรรณยุกต์มีลักษณะการขึ้นลงของระดับเสียงและรูปแปรต่างไปจากในคำชุดเทียบเสียงอย่างเด่นชัด ได้แก่ ว.3 และ ว.5 ซึ่งรูปแปร

ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงยังคงกระจายอยู่ในช่วงพิสัยของผู้บอกภาษาแต่ละคนค่อนข้างชัดเจนในบางอำเภอ (ดูภาพที่ 122 และ 124) นอกจากนั้นรูปแปรของ ว.2 พยางค์เป็นในบริบทของพยางค์ที่ลงเสียงหนักของคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์นี้จะเริ่มมีความแตกต่างของระดับเสียงของคำที่ปรากฏใน B123 และ A4 อย่างเห็นได้ชัดในบางอำเภอ ได้แก่ อ.ห้วยกระเจา (ดูภาพที่ 122 ง และ 124 ง) และ อ.พนมทวน (ดูภาพที่ 122 ก และ 124 ก)

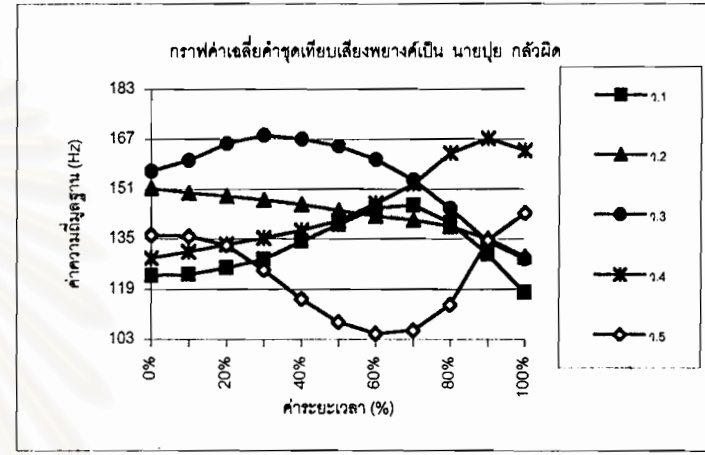
ในขณะที่รูปแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงเมื่อปรากฏในบริบทของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน) ในระบบของคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ จะมีความชัดเจนในการปรากฏน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับในคำชุดเทียบเสียงและในคำพูดต่อเนื่องบริบทของพยางค์ที่ลงเสียงหนักข้างต้น (ดูภาพที่ 121 และ 123) กล่าวคือ รูปแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียง จะมีลักษณะเป็นเสียงระดับเป็นส่วนใหญ่และรูปแปรดังกล่าวจะปรากฏอยู่ในช่วงกลางของระดับพิสัยของผู้บอกภาษาแต่ละคน นอกจากนั้นสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นเสียงตกจะปรากฏเป็นรูปแปรหนึ่งในรูปแปรของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ยกเว้น ว.4 ที่ไม่ปรากฏรูปแปรที่เป็นเสียงตก อีกทั้งรูปแปรของทุกหน่วยเสียงมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน โดยมีระยะห่างของจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น สำหรับรูปแปรของ ว.2 พยางค์เป็น ที่ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักของคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์นี้ ระดับเสียงของคำที่ปรากฏใน B123 และ A4 จะมีระดับต่างกันเมื่อปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์เท่านั้นและปรากฏใน 3 อำเภอด้วยกัน ได้แก่ อ.พนมทวน (ดูภาพที่ 123 ก) อ.ท่าม่วง (ดูภาพที่ 123 ข) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (ดูภาพที่ 123 ค)

9.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างระบบวรรณยุกต์ในมิติของอำเภอที่ศึกษา

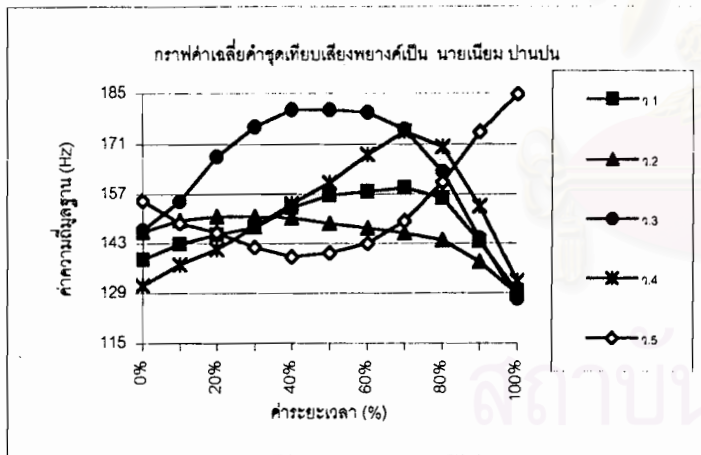
เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างระบบวรรณยุกต์ของทั้ง 4 อำเภอที่ศึกษาพบว่า ความแตกต่างระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงในระบบของผู้บอกภาษาทั้ง 4 อำเภอ จะมีความชัดเจนมากที่สุดเมื่อปรากฏในคำชุดเทียบเสียง กล่าวคือ รูปแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงในระบบของแต่ละอำเภอมีสัทลักษณะแตกต่างกันและยังแตกต่างจากอำเภออื่นๆอีกด้วย ในขณะที่ความชัดเจนของความแตกต่างทั้งภายในระบบของแต่ละอำเภอและความแตกต่างระหว่างอำเภอจะลดน้อยลงเมื่อปรากฏในคำพูดต่อเนื่องพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ตามลำดับ

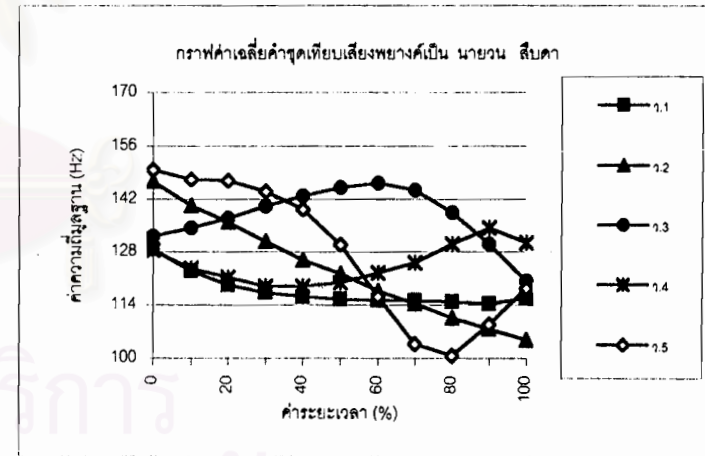
ภาพที่ 120 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 120 ข อ.ท่าม่วง

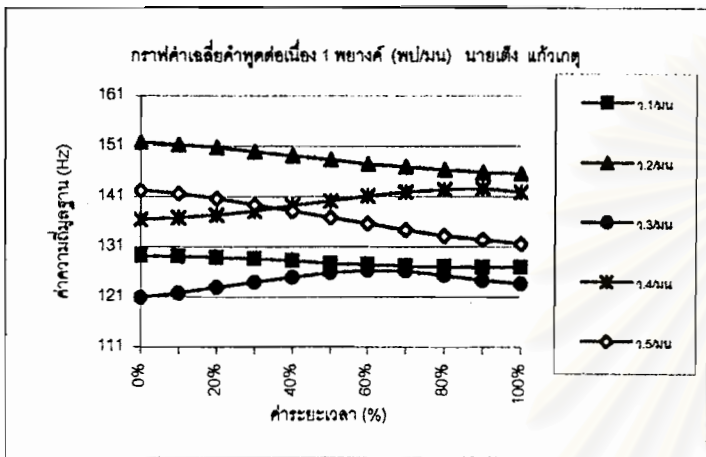

ภาพที่ 120 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

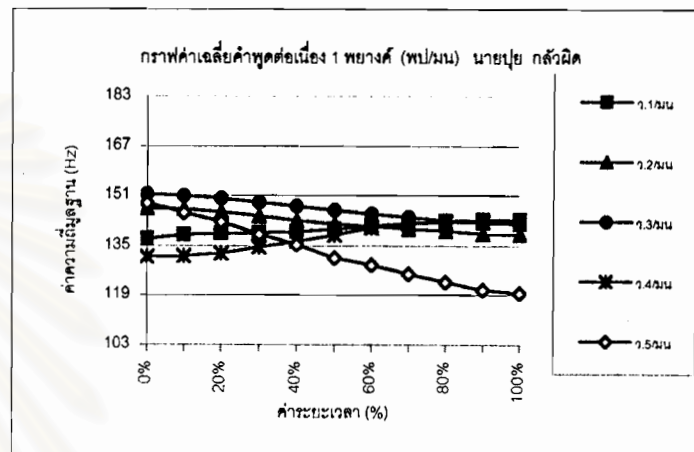

ภาพที่ 120 ง อ.ห้วยกระเจา

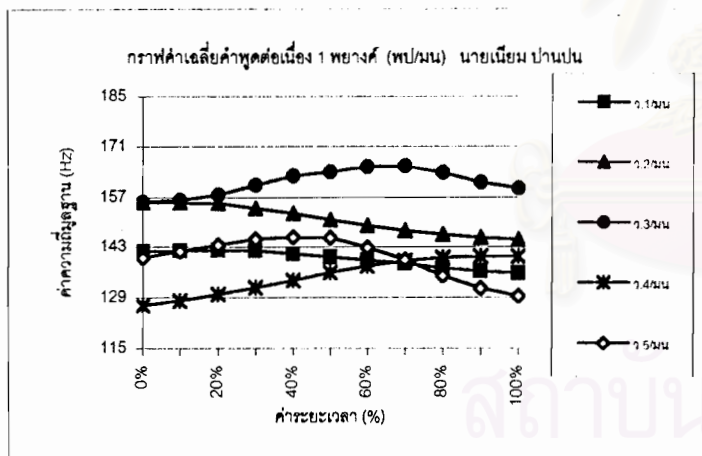
ภาพที่ 120 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ 1.1 - 1.5 ในค่าชุดเทียบเสียง

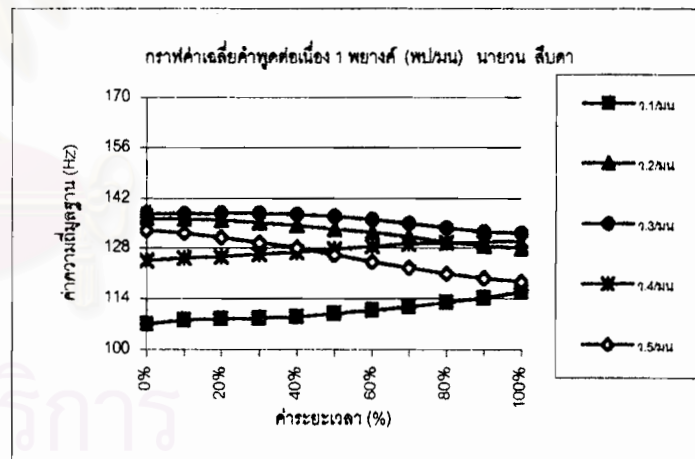
ภาพที่ 121 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 121 ข อ.ท่าม่วง

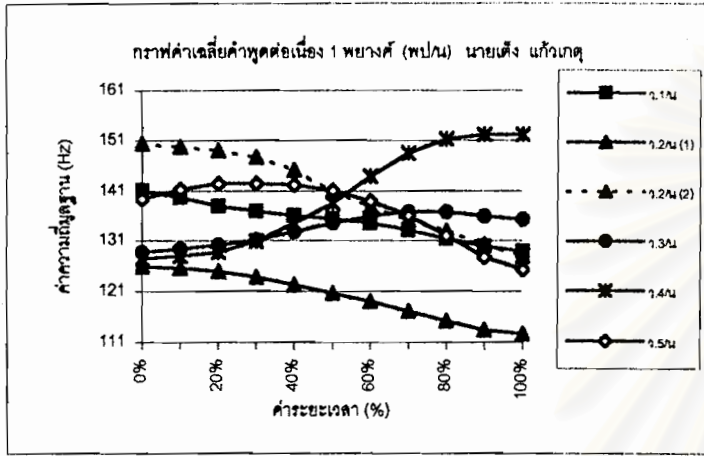

ภาพที่ 121 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

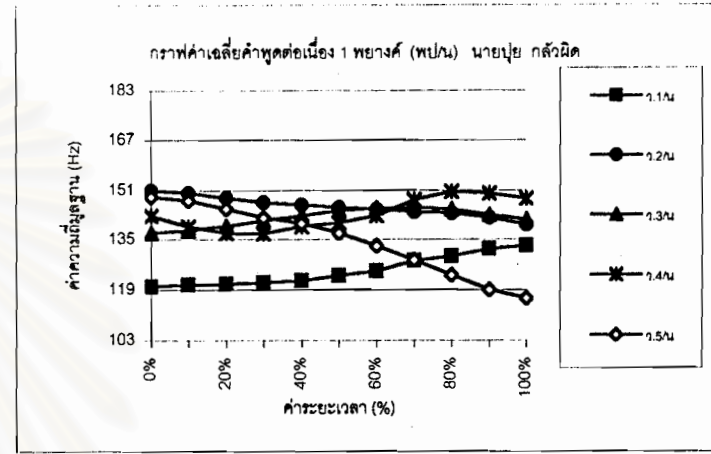

ภาพที่ 121 ง อ.ห้วยกระเจา

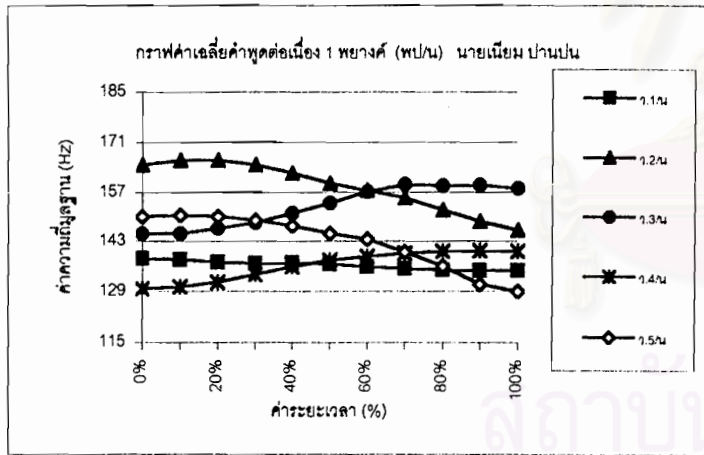
ภาพที่ 121 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 - ว.5 ในค่าพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน)

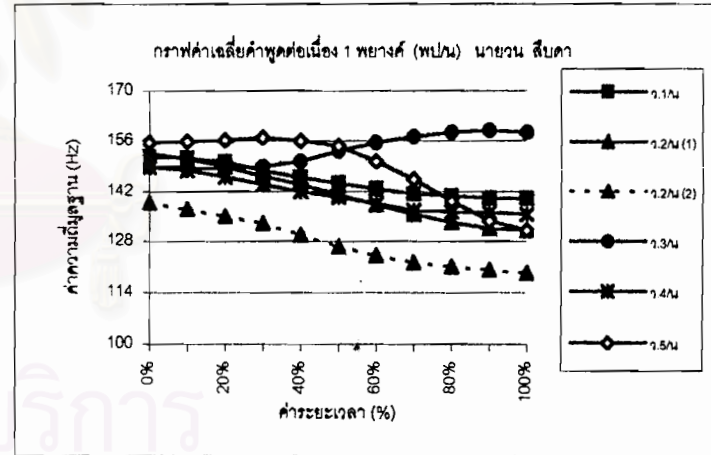
ภาพที่ 122 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 122 ข อ.ท่าม่วง

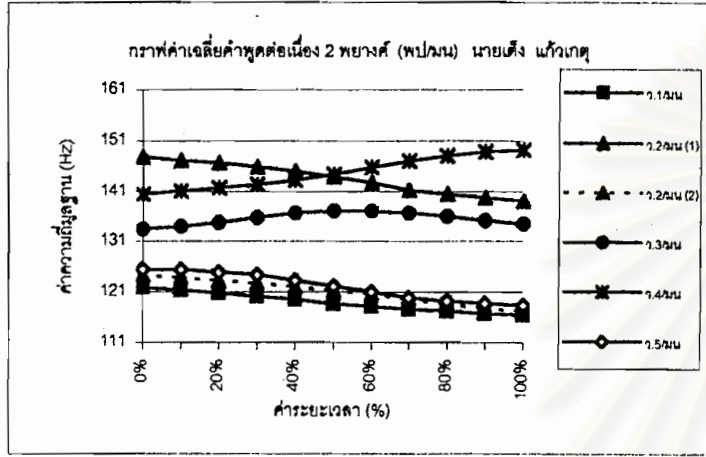

ภาพที่ 122 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

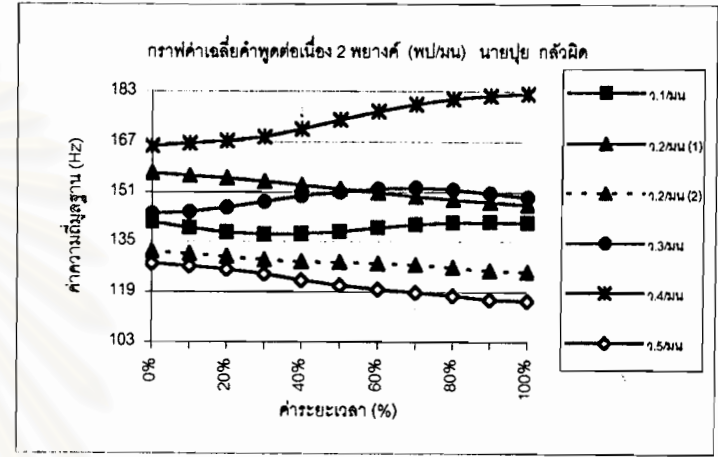

ภาพที่ 122 ง อ.ห้วยกระเจา

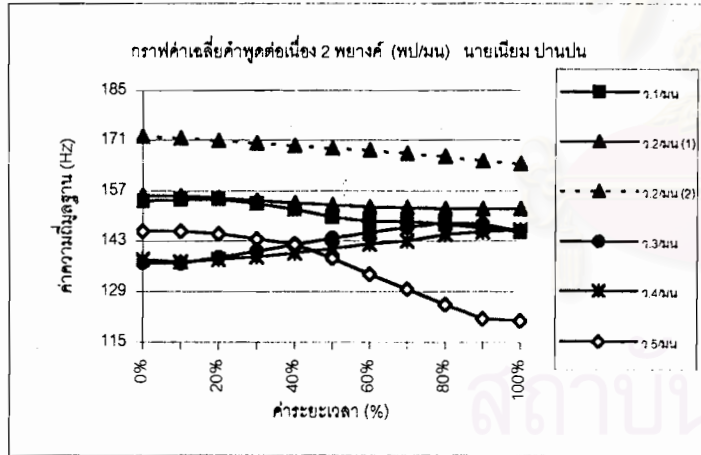
ภาพที่ 122 กราฟแสดงสีที่ลักษณะของ ว.1 - 1.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น)

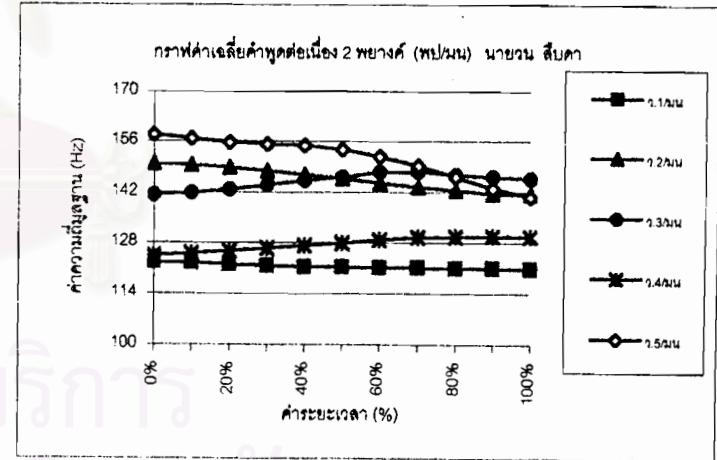
ภาพที่ 123 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 123 ข อ.ท่าม่วง

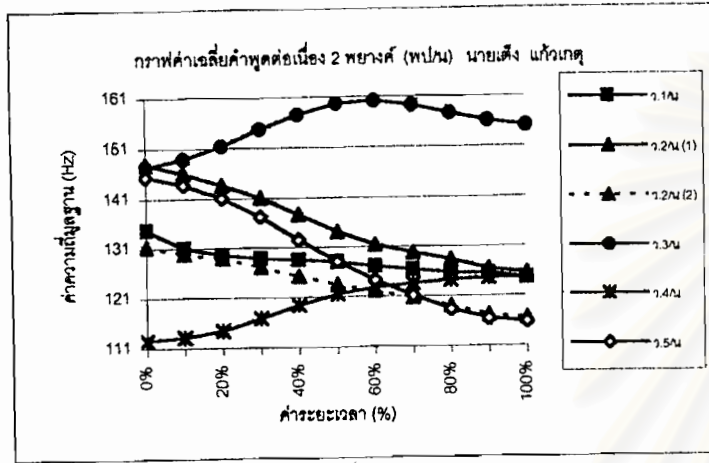

ภาพที่ 123 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

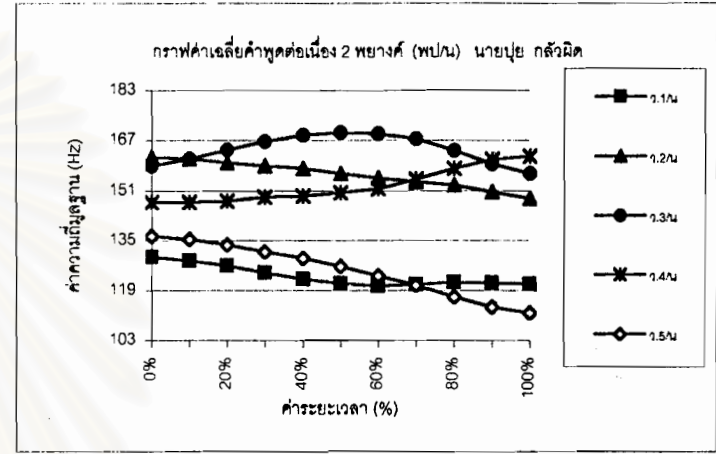

ภาพที่ 123 ง อ.ห้วยกระเจา

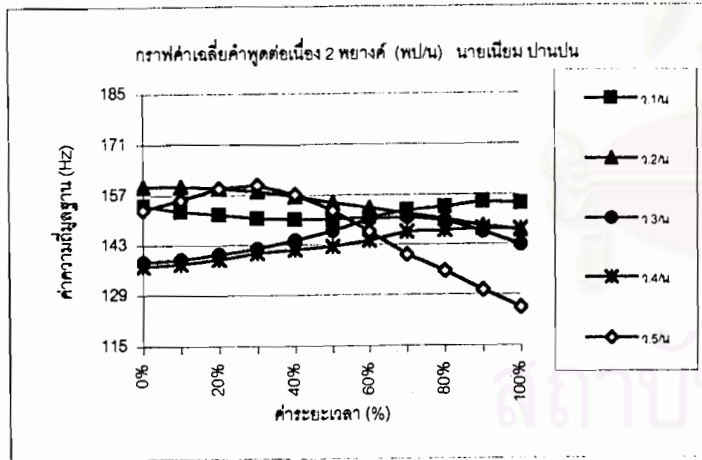
ภาพที่ 123 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ ว.1 - ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (มน)

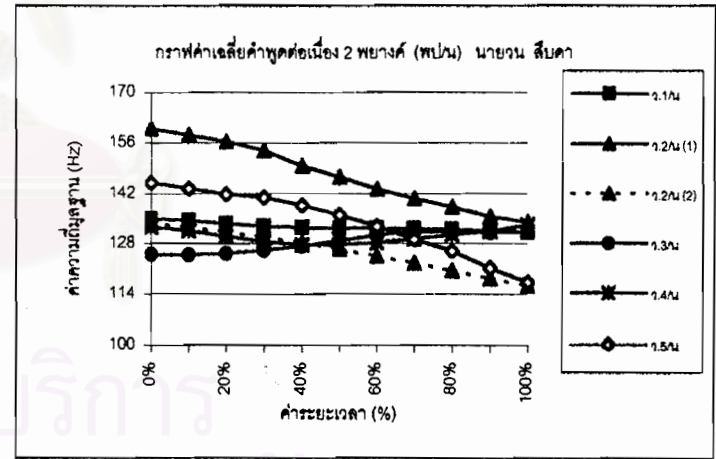
ภาพที่ 124 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 124 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 124 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 124 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 124 กราฟแสดงสัญลักษณ์ของ 2.1 - 2.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ที่ลงเสียงหนัก (น)

9.3 ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในระบบ

ในตอนนี้อยู่จะพิจารณาความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ทั้ง 5 หน่วยเสียงภายในระบบของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี เพื่อศึกษาว่าภายในระบบวรรณยุกต์เดียวกัน หน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงนั้นเมื่อปรากฏในบริบทของข้อมูลที่แตกต่างกัน ซึ่งได้แก่ข้อมูลคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ จะมีลักษณะเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร โดยผู้วิจัยจะพิจารณาความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงจากจุดเริ่มต้นของเสียง จุดสิ้นสุดของเสียง และรูปแปรของลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ และในการพิจารณาความสัมพันธ์ของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จะพิจารณาเฉพาะที่ปรากฏในบริบทของคำประเภทเดียวกัน เช่น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ ผู้วิจัยจะพิจารณาเฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจาก ว.1 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏเฉพาะพยางค์เป็นเท่านั้น ส่วนความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ จะพิจารณาทั้งในพยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว และพยางค์ตายสระเสียงสั้น เป็นต้น

9.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ

9.3.1.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป)

ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง

ว.	อ.พจนมทวน	อ.ท่าม่วง	อ.ด้านมะขามเตี้ย	อ.ห้วยกระเจา
ว.1	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [22 [^] 2 _v]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2 _v 31 [^]]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2 [^] 4 _v 2 _v]	กลาง-ตก-ระดับ [3 _v 2 _v 2 _v]
ว.2 พป	กลาง-ตก [31 _v]	กลาง-ตก [3 [^] 2]	กลาง-ขึ้น-ระดับ-ตก [3 _v 332 _v]	กลางค่อนข้างสูง- ตก [4 _v 1]

ตารางที่ 43 เปรียบเทียบลักษณะของ ว.1 และ ว.2 (พป) คำชุดเทียบเสียง

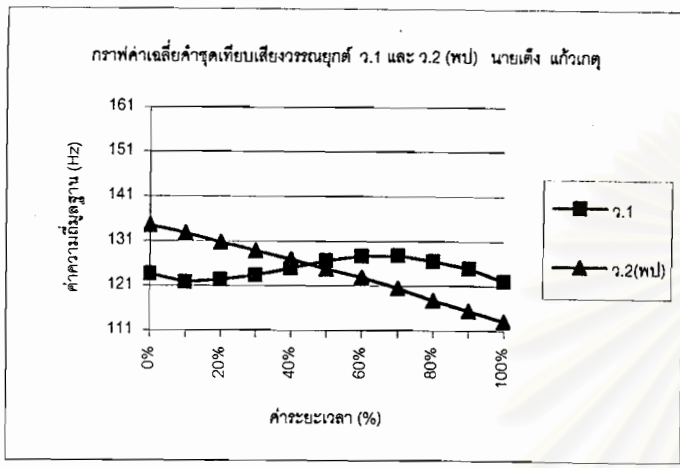
ความสัมพันธ์ของ ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำชุดเทียบเสียงคือ ว.1 จะมีจุดเริ่มต้นอยู่ในระดับต่ำกว่า ว.2 (พป) อย่างชัดเจนและจุดสิ้นสุดของเสียงของ ว.1 ต่ำกว่า ว.2 (พป) เมื่อปรากฏใน อ.พจนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา แต่เมื่อปรากฏใน อ.ท่าม่วง ว.1 จะมีจุดสิ้นสุดสูงกว่า ว.2 (พป) ส่วนใน อ.ด้านมะขามเตี้ย ว.1 และ ว.2 (พป) มีจุดสิ้นสุดของเสียงระดับเดียวกัน ส่วน

รูปแปรของ ว.1 และ ว.2 (พป) ที่ปรากฏทั้ง 4 อำเภอ มีลักษณะต่างกันอย่างชัดเจน โดย ว.1 เป็นเสียงขึ้น-ตก และเสียงตก-ระดับ ในขณะที่ ว.2 (พป) เป็นเสียงตกทั้ง 4 อำเภอ (ดูภาพที่ 125)

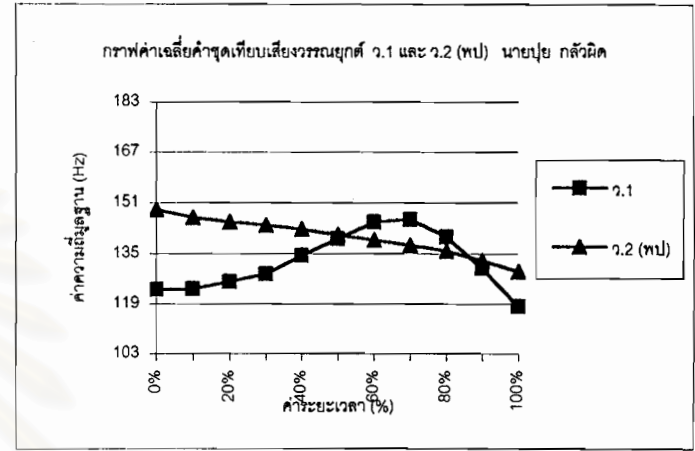
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.2 (พป) ในคำชุดเทียบเสียงพบว่า รูปแปรของ ว.1 และ ว.2 (พป) มีลักษณะตัดกันทั้ง 4 อำเภอ ลักษณะดังกล่าวจะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่น ได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 2 อ.ห้วยกระเจา (ดูภาพที่ 125)

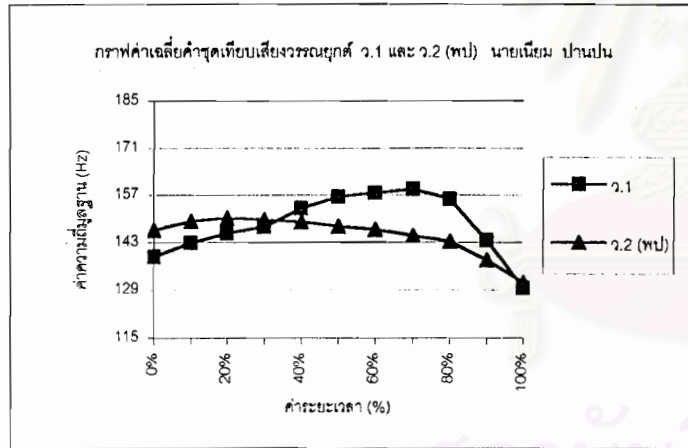
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

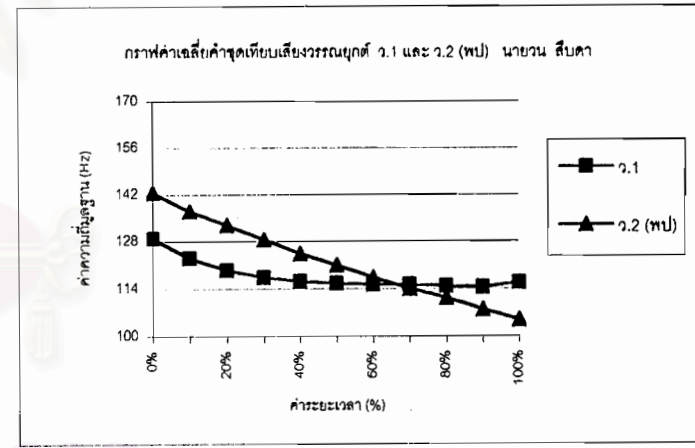
ภาพที่ 125 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 125 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 125 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 125 ง อ.ห้วยกระเจา

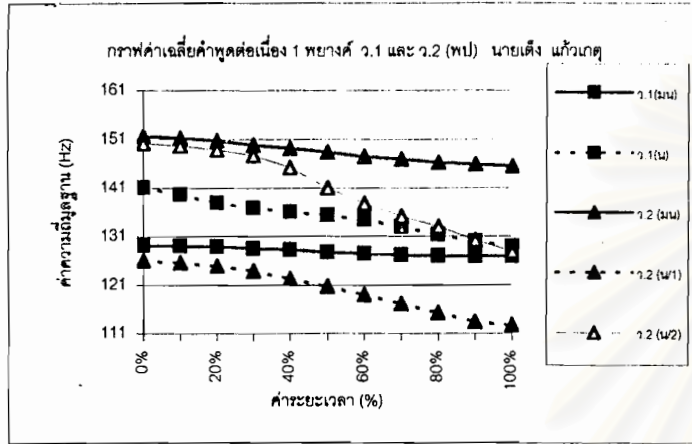
ภาพที่ 125 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (ทป) ในค่าชุดเทียบเสียง

ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

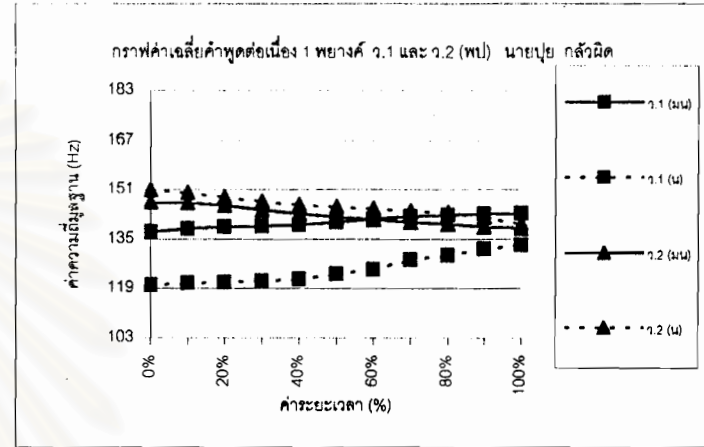
ว.	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วย
ว.1	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ - ขึ้น [2∧2]	ก ล ำ ง - ร ะ ด ับ [33]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [2∧2]	ห ้วยฯ ต่ำ - ขึ้น [12∨]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4∨2∧]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [2∨2∧]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ-ระดับ [22]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [43∧]
ว.2 พป	สูง - ต ก [5.4]	ก ล ำ ง - ร ะ ด ับ-ต ก [3∧3∧3∨]	ก ล ำ ง-ต ก [3∧3∨]	ก ล ำ ง - ร ะ ด ับ-ต ก [332∧]	(1)กลาง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [21∨] (2) กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4∧3]	ก ล ำ ง - ร ะ ด ับ-ต ก [3∧3∧3∨]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4∧3]	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [43∨] (2)กลาง- ต ก [3∧2]

ตารางที่ 44 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

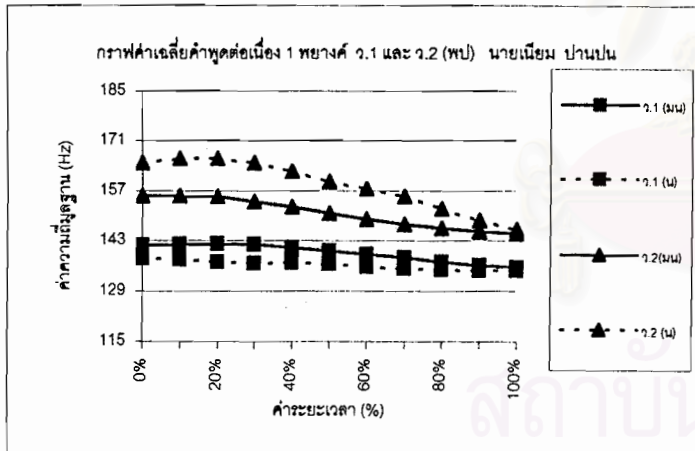
ความสัมพันธ์ของ ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ คือ ว.1 จะมีจุดเริ่มต้นต่ำกว่า ว.2 (พป) ยกเว้นใน อ.ห้วยกระเจา (น) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.2 ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน รูปแปรของ ว.1 และ ว.2 (พป) ของทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะทั้งเหมือนและต่างกัน โดย ว.1 เป็นเสียงระดับ เสียงขึ้น และเสียงตก ในขณะที่ ว.2 (พป) เป็นเสียงตก ซึ่งรูปแปรของ ว.1 ที่เป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.2 ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (น) แต่ ว.1 ที่เป็นเสียงตกระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนตกจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ ในขณะที่ ว.2 ส่วนใหญ่ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงทันทีจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ (ดูภาพที่ 126) เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์พบว่า รูปแปรที่ปรากฏใน อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ ว.2 ใน B123 และ A4 มีระดับเสียงต่างกันเมื่อปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ในขณะที่ อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรจะมีระดับเสียงใกล้เคียงกันและเกาะกลุ่มกันอยู่ในช่วงกลางของระดับเสียง ดังนั้นความสัมพันธ์ของ ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์นี้จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา และถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย

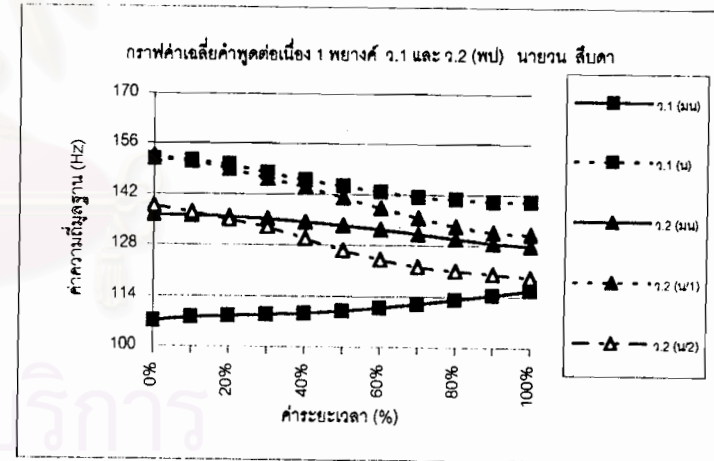
ภาพที่ 126 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 126 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 126 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 126 ง อ.ห้วยกระเจา

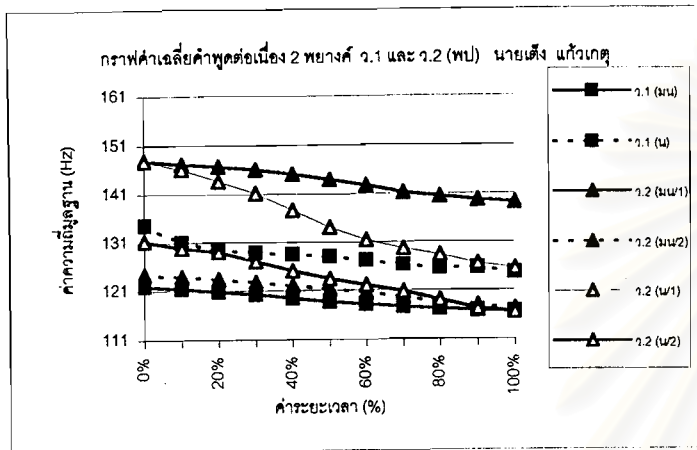
ภาพที่ 126 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

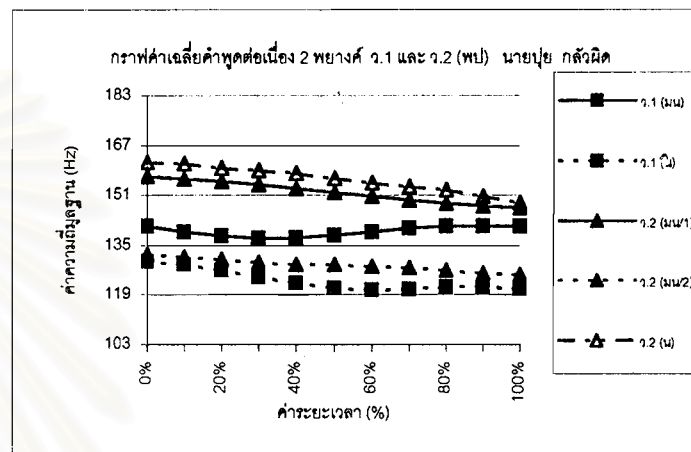
ว.	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.1	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [2v1]	ก ล ำ ง - ร ะ ด้ บ [33]	ก ล ำ ง - ต ก [3^3v]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ-ระดับ [22]	ก ล ำ ง - ต ก [32]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [22v]	ก ล ำ ง - ต ก - ชั้ น [3^33^]	ก ล ำ ง - ร ะ ด้ บ [3v3v]
ว.2 พป	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [43^]	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [43^]	(1)กลาง - ร ะ ด้ บ [3^3^]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ระดับ-ต ก [443^]	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [42]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4^3^]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4v3v]	(1)สูง-ต ก [5v3]
	(2)กลาง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [2v1]	(2)กลาง ค่อนข้าง ต่ำ - ระดับ-ต ก [2^2^2]	(2)สูง-ต ก [5v4]		(2)กลาง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [2^1]			(2)กลาง- ต ก [32v]

ตารางที่ 45 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.2 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

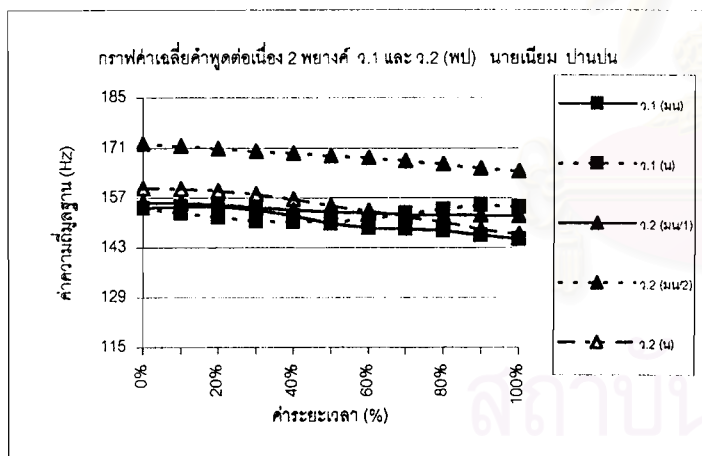
ความสัมพันธ์ของ ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ คือ จุดเริ่มต้นส่วนใหญ่ของ ว.1 ต่ำกว่า ว.2 (พป) แต่จุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ส่วนรูปแปรของ ว.1 และ ว.2 (พป) ที่ปรากฏใน 4 อำเภอมีลักษณะทั้งเหมือนและต่างกัน โดย ว.1 เป็นเสียงระดับเสียงขึ้น และเสียงตก ในขณะที่ ว.2 (พป) เป็นเสียงตก ซึ่งรูปแปรของ ว.1 ที่มีสัทลักษณะเป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.2 ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (มน และ น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) และ อ.ท่าม่วง (น) แต่ ว.1 ที่เป็นเสียงตกจะมีลักษณะเป็นเสียงค่อยๆ เลื่อนตกจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ ในขณะที่ ว.2 ส่วนใหญ่ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงทันทีจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ (ดูภาพที่ 127) เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรูปแปรของ ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์พบว่า มีลักษณะคล้ายคลึงกันทั้ง 4 ถิ่น แต่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ยมีลักษณะต่างจากอำเภออื่นคือ รูปแปรของ ว.1 และ ว.2 (พป) เกาะกลุ่มกันในช่วงกลางของพิสัย ในขณะที่อีก 3 อำเภอ รูปแปรกระจายออกจากกัน ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป) แบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา และถิ่นที่ 2 อ.ด่านมะขามเตี้ย (ดูภาพที่ 127)

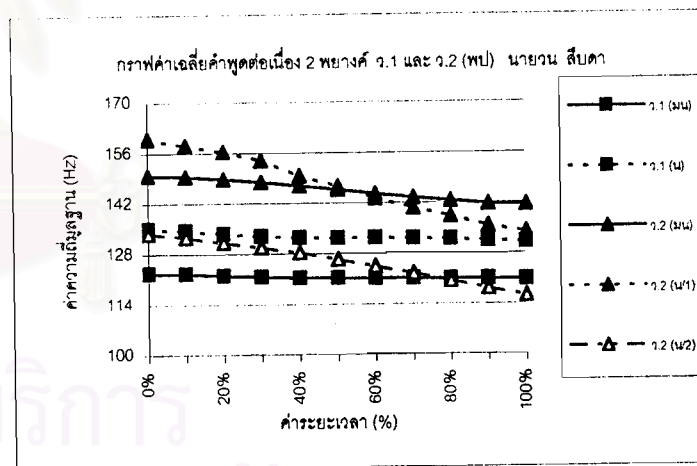
ภาพที่ 127 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 127 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 127 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 127 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 127 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.2 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป)

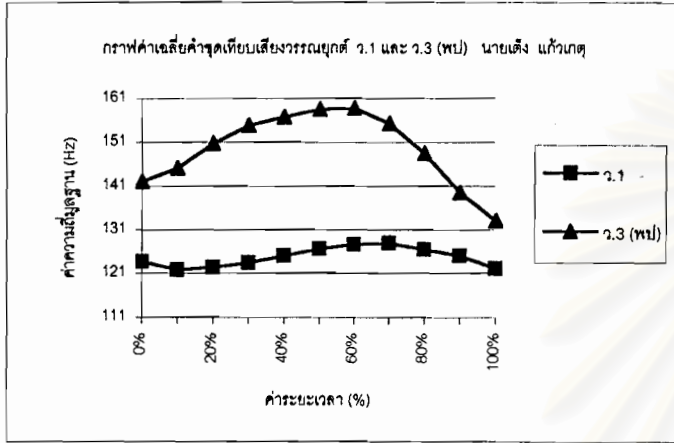
ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง

ว.	อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.1		กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [22 ^{2v}]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2.31 [^]]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2 [^] 4.2v]	กลาง-ตก-ระดับ [3v2v2v]
ว.3 พป		กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [4.53]	กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [45.2]	กลาง-ขึ้น-ตก [3.51 [^]]	กลาง-ขึ้น-ตก [3.4v2]

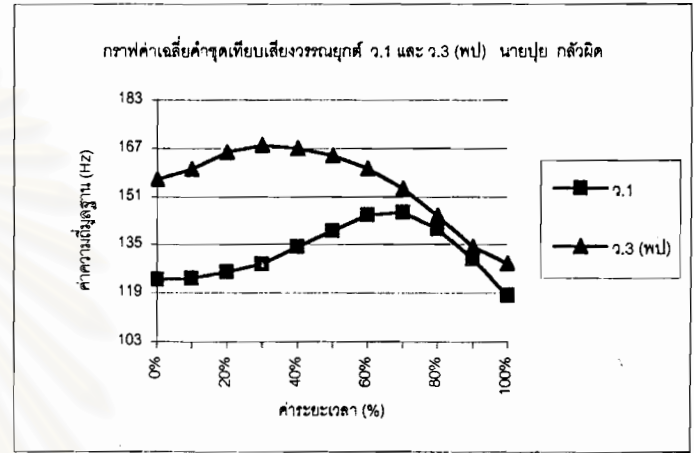
ตารางที่ 46 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.3 (พป) คำชุดเทียบเสียง

ความสัมพันธ์ของ ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง คือ ว.1 มีระดับเสียงต่ำกว่า ว.3 (พป) อย่างชัดเจนในทุกอำเภอทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียง ยกเว้นที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ที่มีจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับเดียวกัน ส่วนรูปแปรของ ว.1 และ ว.3 (พป) มีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น-ตก เหมือนกัน แต่การขึ้น-ตกของเสียงของ ว.3 (พป) อยู่ในระดับสูงกว่า ว.1 อย่างชัดเจน (ดูภาพที่ 128)

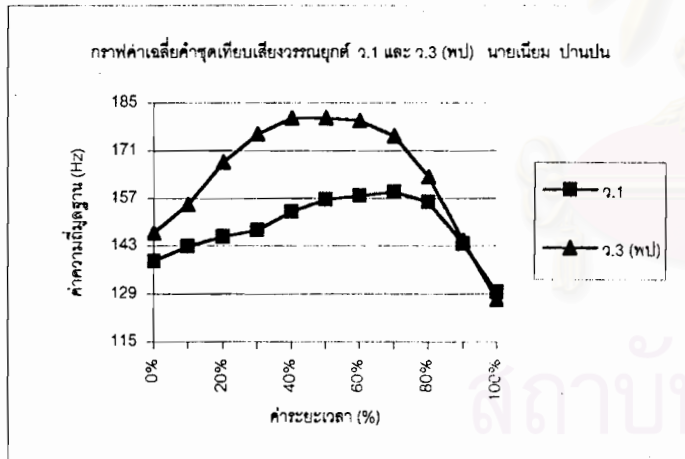
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำชุดเทียบเสียงพบว่า สัทลักษณะของ ว.1 และ ว.3 (พป) ที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 ถิ่นมีลักษณะแตกต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงคล้ายคลึงกันแต่ระดับเสียงของ ว.3 (พป) สูงกว่า ว.1 ส่วนใน อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงคล้ายคลึงกันและมีจุดเริ่มต้นต่างกัน แต่จุดสิ้นสุดของเสียงใกล้เคียงกัน ในขณะที่ อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงคล้ายคลึงกันแต่ทั้ง 2 หน่วยเสียงมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงใกล้เคียงกัน ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงต่างกันในลักษณะตรงกันข้ามแต่มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงใกล้เคียงกัน ดังนั้นความสัมพันธ์ของ ว.1 และ ว.3 (พป) ในคำชุดเทียบเสียงจึงแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่น ได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

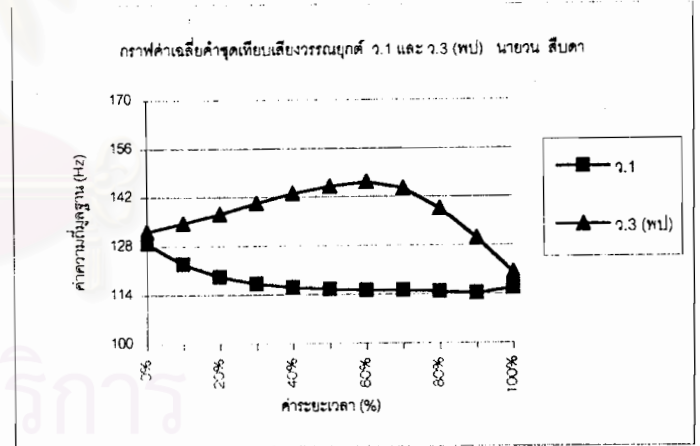
ภาพที่ 128 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 128 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 128 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 128 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 128 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป) ในค่าชุดเทียบเสียง

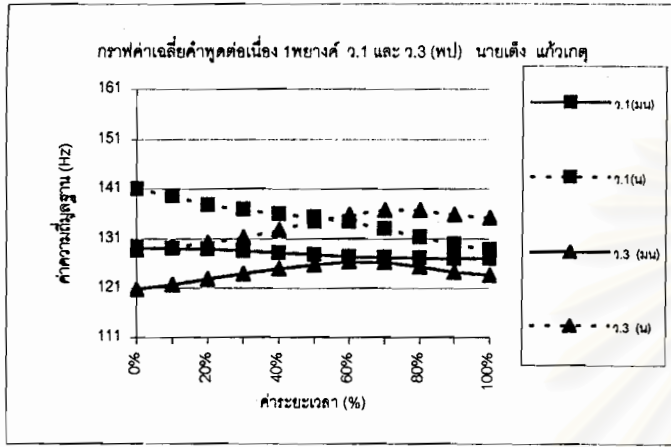
ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ว.	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วย
ว.1	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ำ - ช ั้น [2∨2]	ก ล ำ ง - ร ะ ด ับ [33]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ำ - ต ก [2∧2]	ค ่อน ข ้าง [12∨]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ส ู ง - ต ก [4∨2∧]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ำ - ต ก [2∨2∧]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ำ - ร ะ ด ับ [22]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ส ู ง - ต ก [43∧]
ว.3 พป	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ำ - ช ั้น - ต ก [2∨22∨]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ส ู ง - ต ก [4∨3]	ก ล ำ ง - ช ั้น - ต ก [3∧44∨]	ก ล ำ ง - ร ะ ด ับ - ต ก [333∨]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ำ - ช ั้น - ต ก [2∧33]	ก ล ำ ง - ช ั้น - ต ก [3∨33]	ก ล ำ ง - ช ั้น - ร ะ ด ับ [3∨4∨4∨]	ก ล ำ ง - ช ั้น - ร ะ ด ับ [45∨5∨]

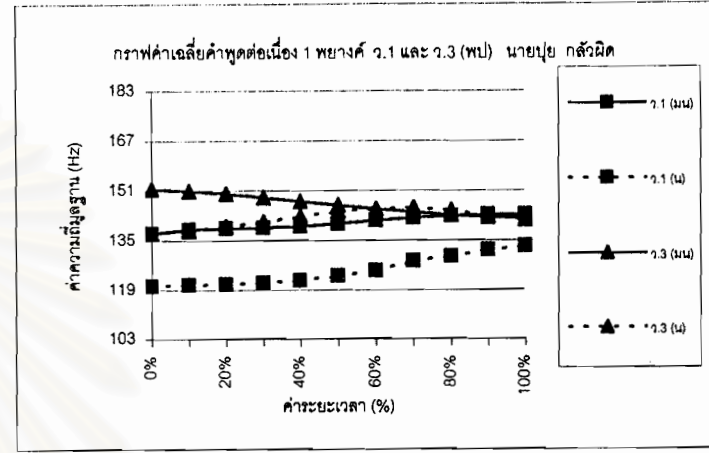
ตารางที่ 47 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ คือ ว.1 มีจุดเริ่มต้นต่ำกว่า ว.3 (พป) เป็นส่วนใหญ่แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ส่วนรูปแปรของ ว.1 และ ว.3 (พป) มีลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกัน ซึ่งรูปแปรของ ว.1 ที่เป็นเสียงขึ้นเช่นเดียวกับ ว.3 ได้แก่ ว.1 ใน อ.ท่าม่วง (มน/น) และ อ.ห้วยกระเจา (น) ส่วนรูปแปรของ ว.3 ที่เป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.1 ได้แก่ ว.3 ใน อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) ซึ่ง ว.3 ที่มีสัทลักษณะเป็นเสียงตกนี้ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนตกจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์คล้ายคลึงกับ ว.1 (ดูภาพที่ 129)

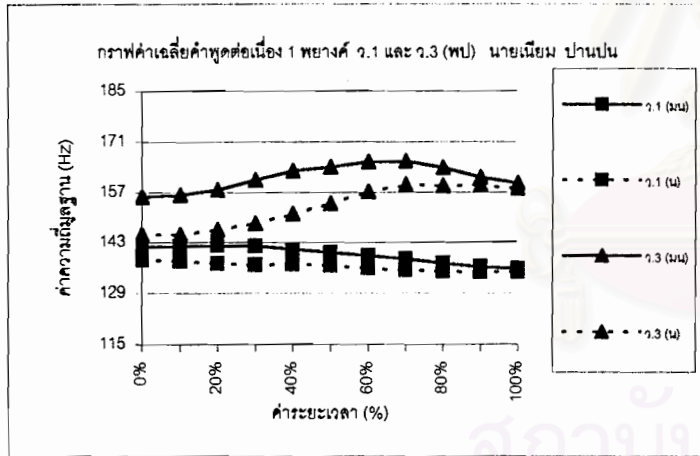
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์พบว่า รูปแปรของ ว.1 และ ว.3 (พป) ใน อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ ว.1 และ ว.3 (พป) มีรูปแปรต่างกันโดยลักษณะตรงกันข้าม ในขณะที่ใน ว.1 และ ว.3 (พป) อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา มีรูปแปรทั้งเหมือนและต่างกัน ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ แบ่งภาษาดิถย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา

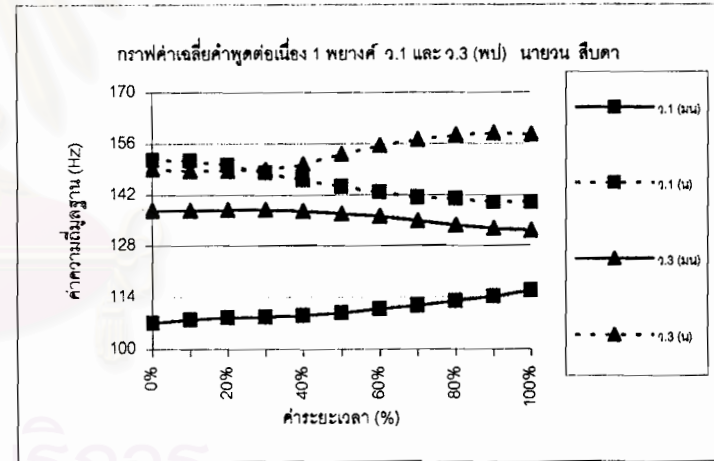
ภาพที่ 129 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 129 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 129 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 129 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 129 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

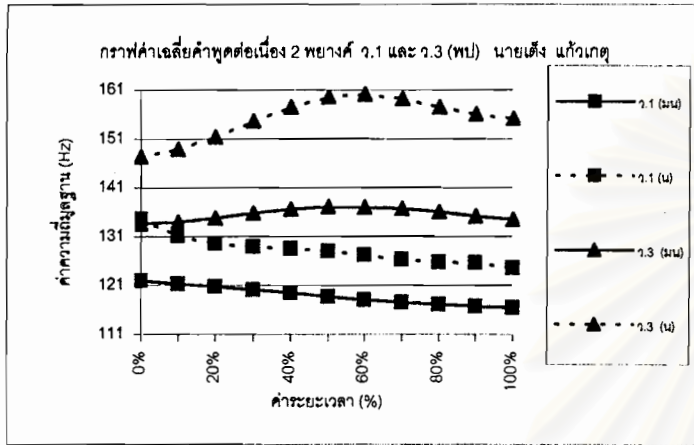
ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

อำเภอ	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วย
ว.1	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ต ก [2√1]	ก ล ำ ง - ร ะ ด้ บ [33]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ร ะ ด้ บ [3^3√]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ร ะ ด้ บ [22]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ต ก [32]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ต ก [22√]	ก ล ำ ง - ต ก - ช ี ้น [3^33^]	ก ล ำ ง - ร ะ ด้ บ [3√3√]
ว.3 พป	ก ล ำ ง - ช ี ้น - ต ก [3√33]	ก ล ำ ง - ช ี ้น - ต ก [34√3^]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ช ี ้น - ต ก [233√]	ก ล ำ ง - ช ี ้น- ร ะ ด้ บ [3^44]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง- ช ี ้น - ต ก [45^5]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง- ช ี ้น - ต ก [45√4]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ช ี ้น - ต ก [232^]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ช ี ้น - ต ก [2^3√3√]

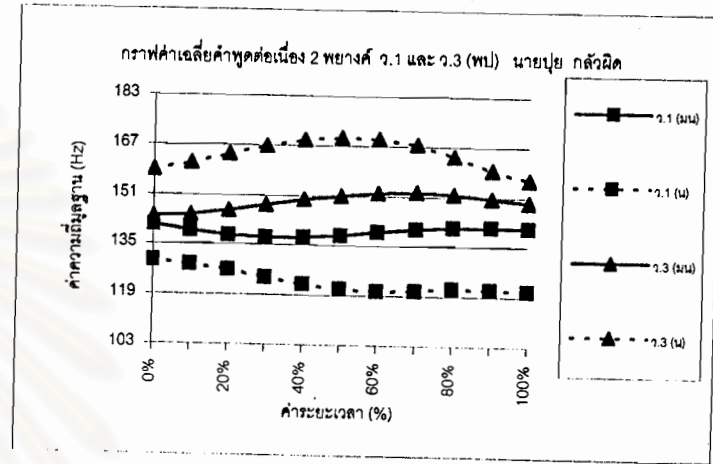
ตารางที่ 48 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ คือ ว.1 มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.3 (พป) ยกเว้น ว.1 ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ที่มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.3 (พป) ส่วนรูปแปรของ ว.1 และ ว.3 (พป) มีทั้งลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกัน โดย ว.3 (พป) มีรูปแปร 3 ลักษณะได้แก่ เป็นเสียงขึ้น-ตก เสียงขึ้น-ระดับ และเสียงขึ้น ซึ่งรูปแปรของ ว.1 ที่เป็นเสียงขึ้นเช่นเดียวกับ ว.3 ได้แก่ ว.1 ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (น) โดยระดับเสียงจะเลื่อนตกลงมาถึงในช่วงกลางพยางค์แล้วเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นไปจนจบพยางค์ ในขณะที่ ว.3 ที่เป็นเสียงขึ้นซึ่งปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (น) ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นจากจุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์ (ดูภาพที่ 130)

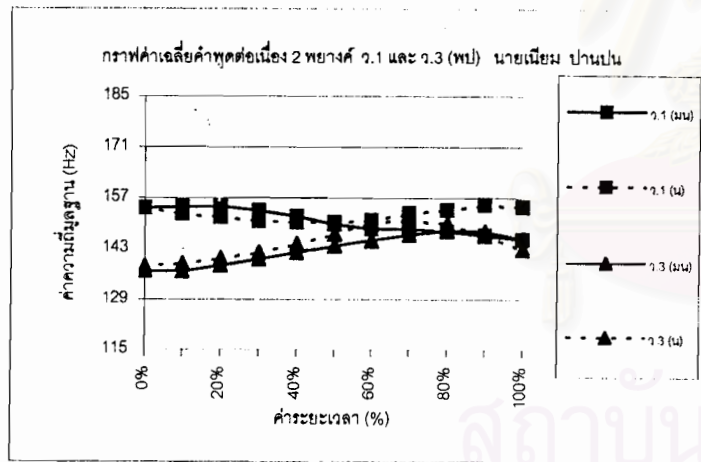
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์พบว่า รูปแปรของ ว.1 และ ว.3 (พป) ในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะต่างกันคือ ใน อ.พนมทวน ว.3 (พป) มีรูปแปรต่างจาก ว.1 และมีระดับเสียงสูงกว่าอย่างชัดเจน ส่วนใน อ.ท่าม่วง รูปแปรของ ว.1 และ ว.3 (พป) คล้ายคลึงกันและมีระดับเสียงใกล้เคียงกันในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก แต่ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักระดับเสียงจะต่างกัน ในขณะที่ อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงต่างกันโดยลักษณะตัดกัน และใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของ ว.1 และ ว.3 (พป) คล้ายคลึงกันและมีระดับเสียงใกล้เคียงกันเมื่อปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก แต่ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักระดับเสียงจะต่างกัน ดังนั้นความสัมพันธ์ของ ว.1 กับ ว.3 (พป) แบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นตามจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ

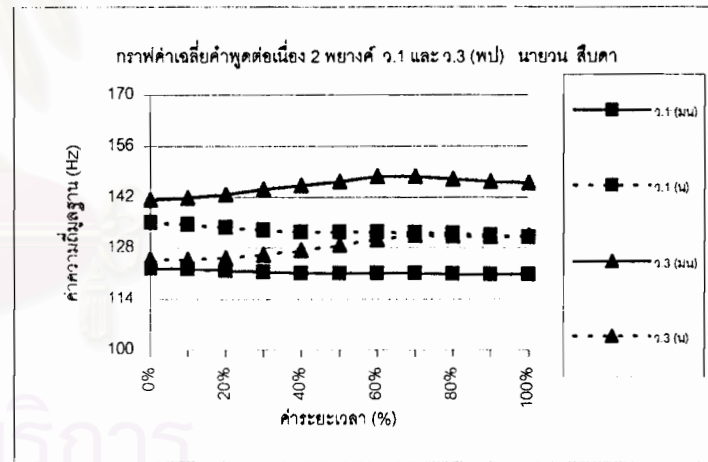
ภาพที่ 130 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 130 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 130 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 130 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 130 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป)

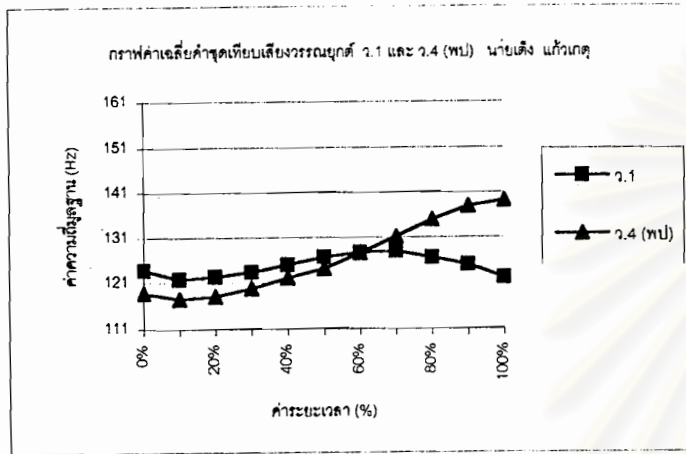
ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง

ว.	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.1	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [22 ² v]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2v31 ¹]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2 ⁴ v2v]	กลาง-ตก-ระดับ [3v2v2v]
ว.4 พป	ต่ำ-ขึ้น [1 ³ ^]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น [25.4 [^]]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2v5v2v]	กลาง-ตก-ขึ้น-ตก [3v233v]

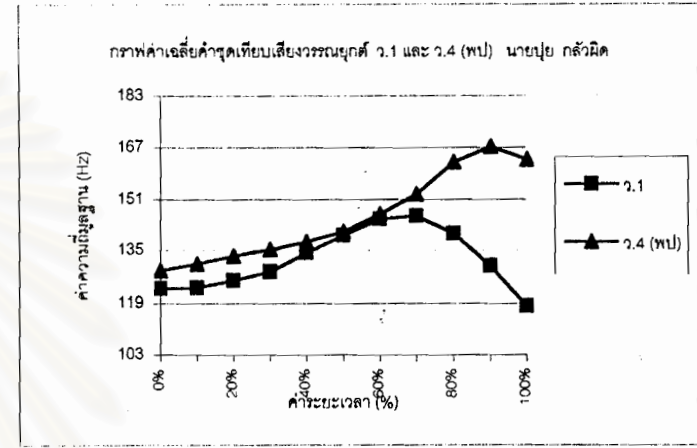
ตารางที่ 49 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.4 (พป) คำชุดเทียบเสียง

ความสัมพันธ์ของ ว.1 และ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียงคือ ว.1 จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงใกล้เคียงกับ ว.4 (พป) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.4 (พป) อย่างชัดเจน ยกเว้นใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ที่จุดสิ้นสุดของเสียงของ ว.1 และ ว.4 (พป) อยู่ที่ระดับเดียวกัน ส่วนรูปแปรของ ว.1 และ ว.4 (พป) มีทั้งลักษณะที่คล้ายคลึงกันและต่างกัน โดยสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกันได้แก่ ว.1 และ ว.4 (พป) ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ซึ่งเป็นเสียงขึ้น-ตกเหมือนกัน ส่วนรูปแปรของ ว.1 และ ว.4 (พป) ที่มีลักษณะต่างกันได้ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา ซึ่ง ว.1 เป็นเสียงขึ้น-ตก แต่ ว.4 (พป) เป็นเสียงขึ้น อาจมีเสียงตกเล็กน้อยในช่วงท้ายพยางค์ (อ.ท่าม่วง) (ดูภาพที่ 131)

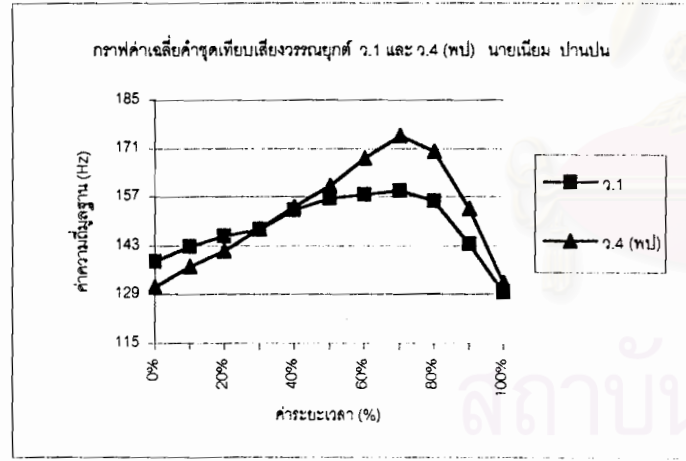
เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของ ว.1 และ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียงพบว่า สัทลักษณะของ ว.1 และ ว.4 (พป) ในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน ว.1 และ ว.4 (พป) มีรูปแปรต่างกันโดยลักษณะตัดกัน ในขณะที่ อ.ท่าม่วง ว.1 และ ว.4 (พป) มีรูปแปรคล้ายคลึงกันและระดับเสียงใกล้เคียงกันในช่วงต้นถึงกลางพยางค์ แต่ในช่วงท้ายพยางค์ มีระดับเสียงต่างกัน ส่วนใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ว.1 และ ว.4 (พป) มีรูปแปรคล้ายคลึงกันและระดับเสียงใกล้เคียงกันทั้งจุดเริ่มต้น และจุดสิ้นสุดของเสียง และใน อ.ห้วยกระเจา ว.1 และ ว.4 (พป) มีรูปแปรต่างกัน แต่ระดับเสียงในช่วงต้นพยางค์ใกล้เคียงกัน ต่างกันเล็กน้อยในช่วงท้ายพยางค์ ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่องแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

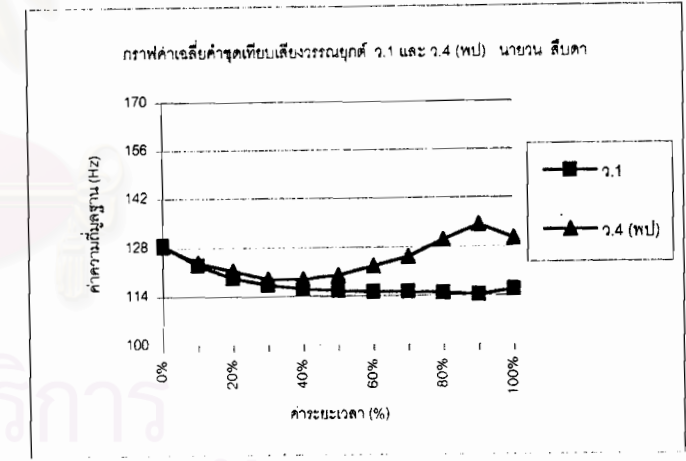
ภาพที่ 131 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 131 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 131 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 131 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 131 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.1 กับ ๖.4 (พป) ในค่าชุดเทียบเสียง

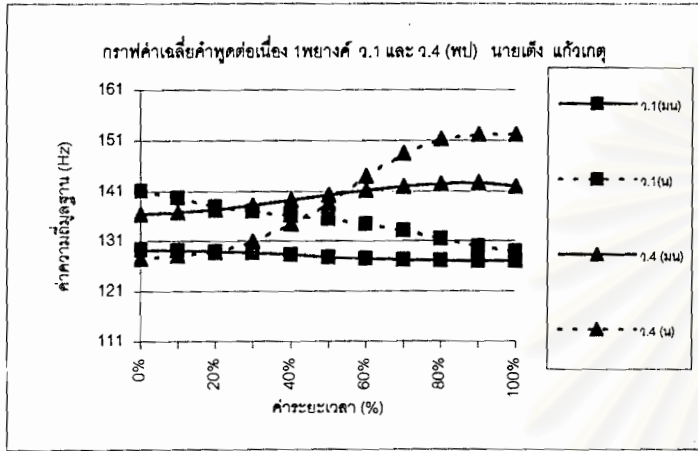
ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ว.	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วย
ว.1	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [2√2]	กลาง - ระดับ [33]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ตก [2^2]	ต่ำ-ขึ้น [12√]	กลางค่อน ข้างสูง- ตก [4√2^]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ตก [2√2^]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ระดับ [22]	กลางค่อน ข้างสูง- ตก [43^]
ว.4 พป	กลาง-ขึ้น [34√]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [23]	ต่ำ-ขึ้น ระดับ [1^2^2^]	กลาง ค่อนข้าง ต่ำ-ขึ้น [23√]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [2^5√]	กลาง - ตก-ขึ้น- ตก [33√4√3^]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ระดับ [2√2^2^]	กลางค่อน ข้างสูง- ตกระดับ [433]

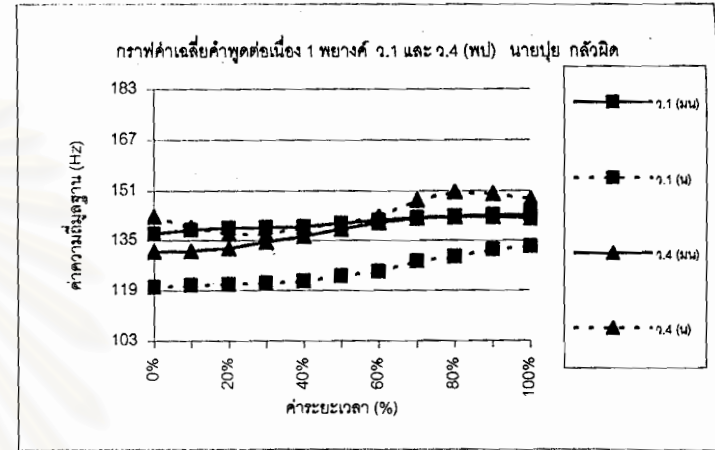
ตารางที่ 50 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.1 และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ คือ ว.1 จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงสูงกว่า ว.4 (พป) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.4 (พป) ยกเว้น ว.1 ใน อ.ท่าม่วง (น) อ.ห้วยกระเจา (มน) ที่มีจุดเริ่มต้นต่ำกว่า ว.4 และ อ.ห้วยกระเจา (น) ที่มีจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.4 ส่วนรูปแปรของ ว.1 และ ว.4 (พป) มีทั้งคล้ายคลึงกันและต่างกัน รูปแปรของ ว.1 เป็นเสียงขึ้นเสียงระดับ และเสียงตก ว.1 ที่เป็นเสียงขึ้นเช่นเดียวกับ ว.4 ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.ท่าม่วง (มน/น) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) ซึ่งมีลักษณะเป็นเสียงค่อยๆ เลื่อนขึ้นเหมือนกัน ในขณะที่ ว.4 เป็นเสียงขึ้นและเสียงตก ว.4 ที่มีรูปแปรเป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.1 ได้แก่ ว.4 ที่ปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา (น) ซึ่งมีลักษณะเป็นเสียงค่อยๆ เลื่อนตกเหมือนกัน (ดูภาพที่ 132)

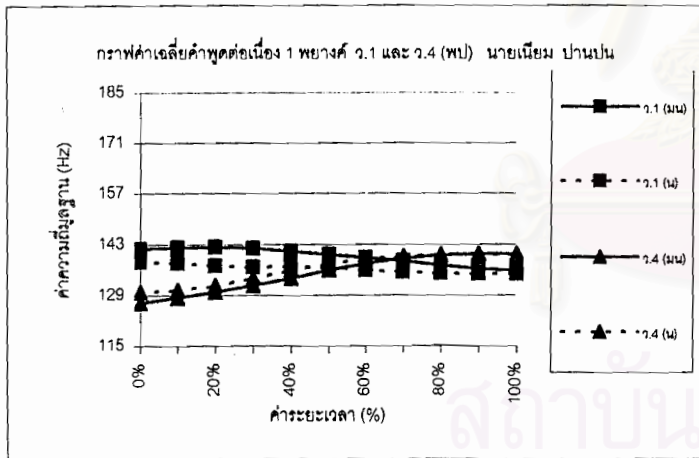
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ พบว่า สัทลักษณะของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะต่างกันทั้ง 4 อำเภอ กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน ว.1 และ ว.4 (พป) มีรูปแปรต่างกันโดยลักษณะตัดกัน ส่วนใน อ.ท่าม่วง ว.1 และ ว.4 (พป) มีรูปแปรตัดกันในบางบริบทและมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ในขณะที่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ว.1 และ ว.4 (พป) รูปแปรมีลักษณะทั้งเหมือนและต่างกันและระดับเสียงใกล้เคียงกันมาก และใน อ.ห้วยกระเจา ว.1 และ ว.4 (พป) ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมีรูปแปรคล้ายคลึงกัน ส่วนในพยางค์ที่ลงเสียงหนักก็มีรูปแปรคล้ายคลึงกัน ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ แบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นย่อย ได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

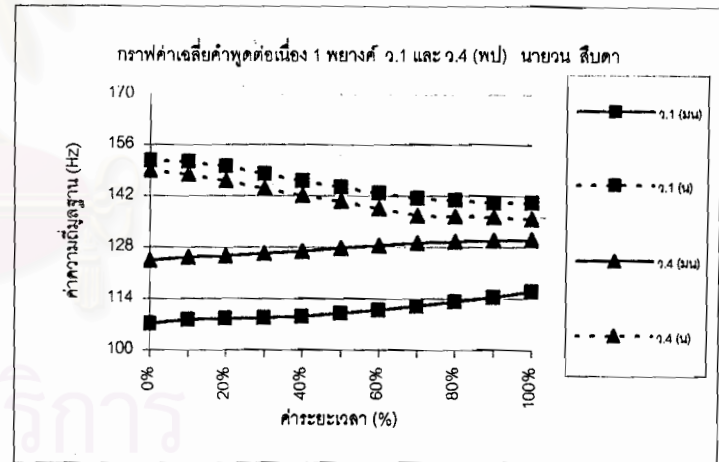
ภาพที่ 132 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 132 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 132 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 132 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 132 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

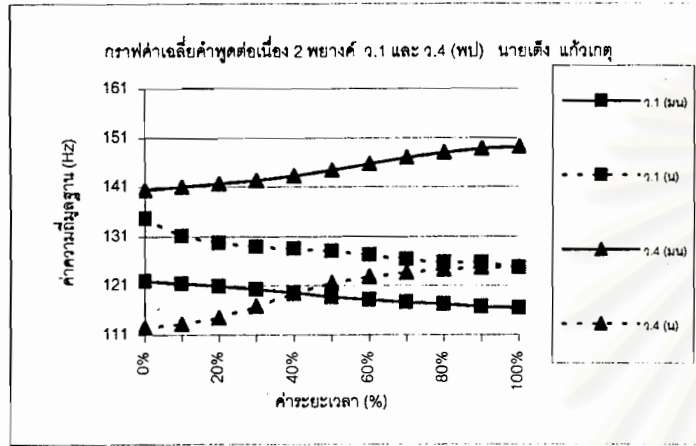
ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ว.	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วย
ว.1	กลางค่อน ข้างต่ำ- ตก [2v1]	กลาง - ระดับ [33]	กลาง-ตก [3^3v]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ระดับ [22]	กลาง-ตก [32]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ตก [22v]	กลาง - ตก - ขึ้น [3^33^]	กลาง - ระดับ [3v3v]
ว.4 พป	กลาง-ขึ้น [3^4^]	กลางค่อน ข้างสูง- ขึ้น [4^5^]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [23v]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [2^3v]	ต่ำ-ขึ้น - ระดับ [1v22]	กลาง-ขึ้น [3^4]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ระดับ [23v3v]	กลาง - ตก-ขึ้น [33v3]

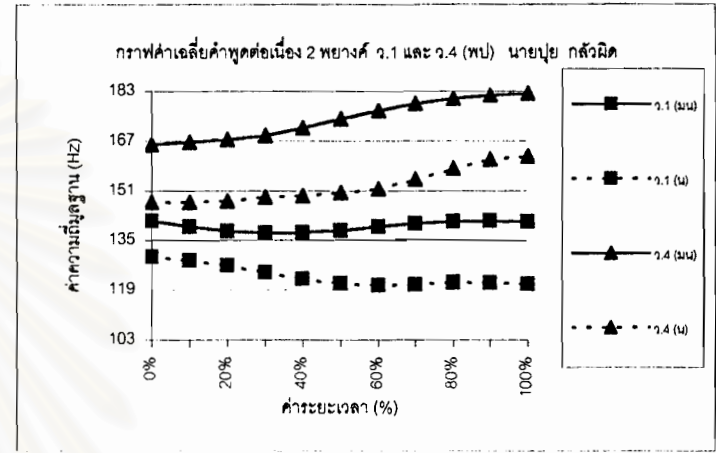
ตารางที่ 51 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.4 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.1 และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ คือ ว.1 จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.4 (พป) ยกเว้น ว.1 ใน อ.ท่าม่วง (มน/น) และ อ. พนมทวน (น) มีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.4 (พป) ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงของ ว.1 และ ว.4 (พป) ส่วนใหญ่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ยกเว้น ว.4 (พป) ใน อ.ท่าม่วง (มน/น) และ อ.พนมทวน (น) มีจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.1 อย่างชัดเจน ส่วนรูปแปรของ ว.1 และ ว.4 (พป) ส่วนใหญ่มีลักษณะต่างกัน โดย ว.4 (พป) เป็นเสียงขึ้นเพียงลักษณะเดียว ซึ่ง ว.1 ที่เป็นเสียงขึ้นเช่นเดียวกับ ว.4 (พป) ได้แก่ ว.1 ที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (น) แต่ระดับเสียงของ ว.1 จะเลื่อนตกลงมาเล็กน้อยถึงในช่วงกลางพยางค์แล้วจึงค่อยๆ เลื่อนสูงขึ้นไปจนจบพยางค์ แต่ ว.4 (พป) ระดับเสียงจะค่อยๆ เพิ่มขึ้นตั้งแต่จุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์ (ดูภาพที่ 133)

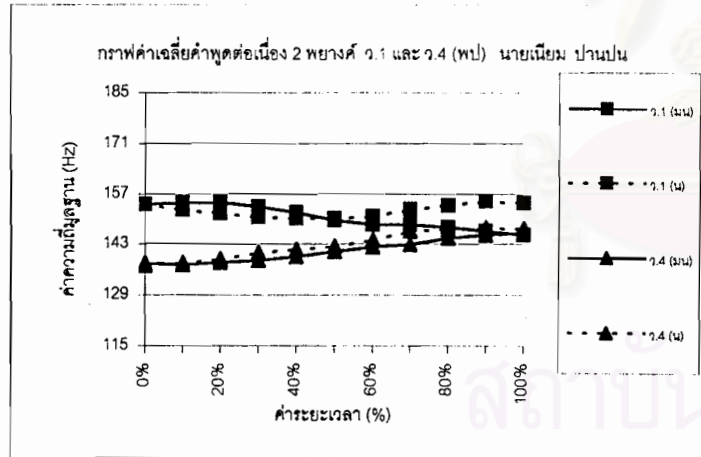
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์พบว่า สัทลักษณะของทั้ง 2 หน่วยเสียงใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงต่างกันในลักษณะตรงกันข้ามและ ว.4 (พป) มีระดับเสียงสูงกว่า ว.1 ส่วน ว.1 และ ว.4 (พป) ใน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกันคือ รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงเกาะกลุ่มกันอยู่ในช่วงกลางของพยางค์และมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ แบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีหรือออกเป็น 2 ถิ่นย่อยได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

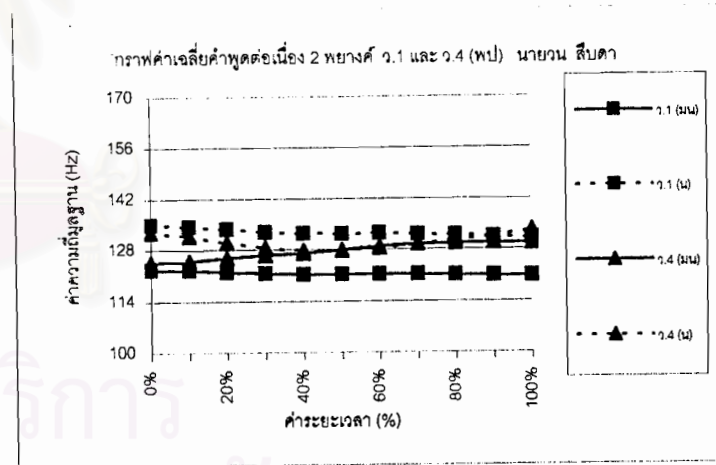
ภาพที่ 133 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 133 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 133 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 133 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 133 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.1.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5

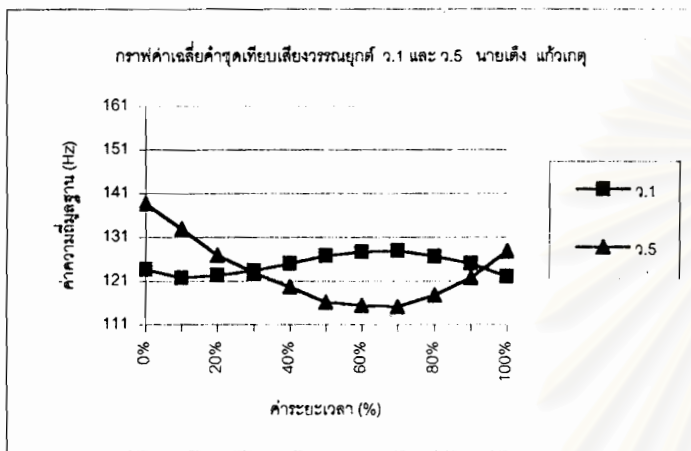
ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียง

ว.	พจนมทวน	ท่าม่วง	ด้านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.1	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [22 ² v]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2v31 ¹]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2 ⁴ v2v]	กลาง-ตก-ระดับ [3v2v2v]
ว.5	กลาง-ตก-ขึ้น [3 ¹² v]	กลาง-ตก-ขึ้น [3v1v3]	กลางค่อนข้างสูง- ตก-ขึ้น [41v2]	กลาง-ตก-ขึ้น [3 ²⁵ v]

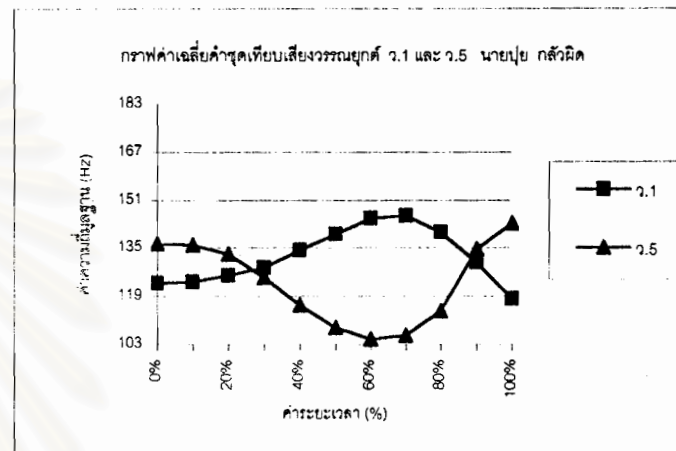
ตารางที่ 52 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.5 คำชุดเทียบเสียง

ความสัมพันธ์ของ ว.1 กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียง คือ ว.1 จะมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.5 อย่างชัดเจนในทุกอำเภอ มีบางอำเภอได้แก่ อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา ที่ ว.1 และ ว.5 มีจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ส่วนรูปแปรของ ว.1 และ ว.5 มีลักษณะต่างกันอย่างชัดเจน โดย ว.1 เสียงขึ้น-ตก แต่ ว.5 เป็นเสียงตก-ขึ้น ในทุกอำเภอ (ดูภาพที่ 134)

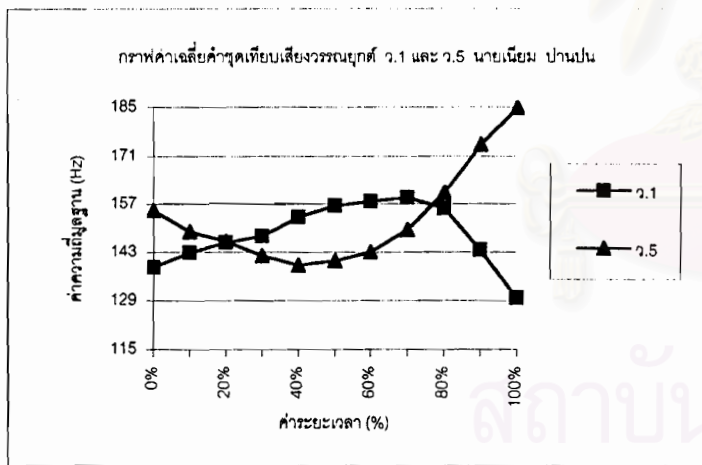
เมื่อพิจารณาสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียงพบว่า ว.1 และ ว.5 มีรูปแปรต่างกันโดยลักษณะตัดกันทั้ง 4 อำเภอ แต่การตัดกันดังกล่าวมีลักษณะต่างกันเล็กน้อย กล่าวคือ รูปแปรของ ว.1 และ ว.5 ใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง มีลักษณะตัดกันในช่วงต้นและท้ายพยางค์เหมือนกัน และมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงใกล้เคียงกัน ส่วนใน อ.ด้านมะขามเตี้ย รูปแปรของ ว.1 และ ว.5 ตัดกันในช่วงต้นและท้ายพยางค์เช่นเดียวกัน แต่จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงมีระดับเสียงต่างกัน ในขณะที่ใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของ ว.1 และ ว.5 ตัดกันในช่วงท้ายพยางค์เท่านั้น ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียงจะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 3 ถิ่นย่อย ได้แก่ ถิ่นที่ อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 2 อ.ด้านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 3 อ.ห้วยกระเจา

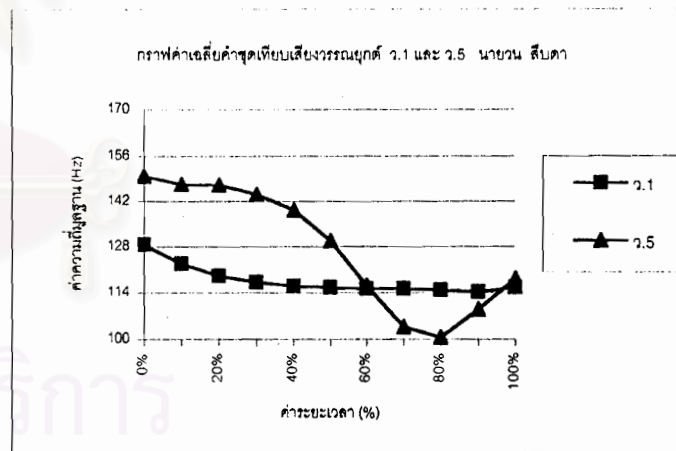
ภาพที่ 134 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 134 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 134 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 134 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 134 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.1 กับ ๖.5 ในค่าชุดเทียบเสียง

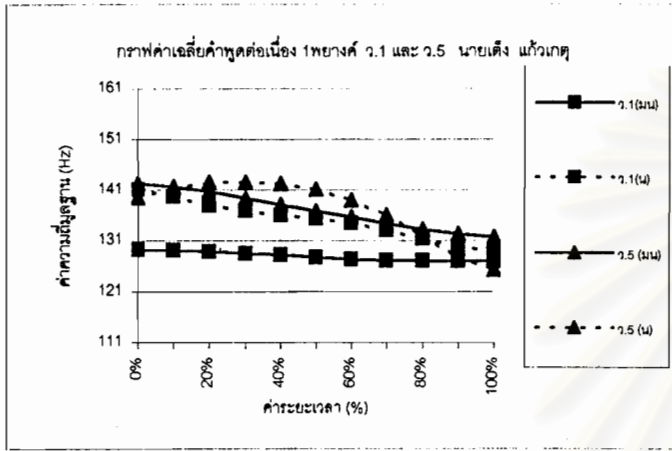
ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

อำเภอ	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วย
ว.1	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ำ - ข ึ้น [2v2]	ก ล ำ ง - ร ะ ด ับ [33]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ำ - ต ก [2^2]	ห ้วยฯ ต ำ - ข ึ้น [12v]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ส ู ง - ต ก [4v2^]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ำ - ต ก [2v2^]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ำ - ร ะ ด ับ [22]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ส ู ง - ต ก [43^]
ว.5	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ส ู ง - ต ก [4v3v]	ก ล ำ ง - ต ก [31]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ำ - ข ึ้น - ต ก [23v1]	ก ล ำ ง - ต ก [3v2]	ก ล ำ ง - ข ึ้น - ต ก [34v2]	ก ล ำ ง - ต ก [31]	ก ล ำ ง - ต ก [31]	ส ู ง ร ะ ด ับ - ต ก [5v5v3v]

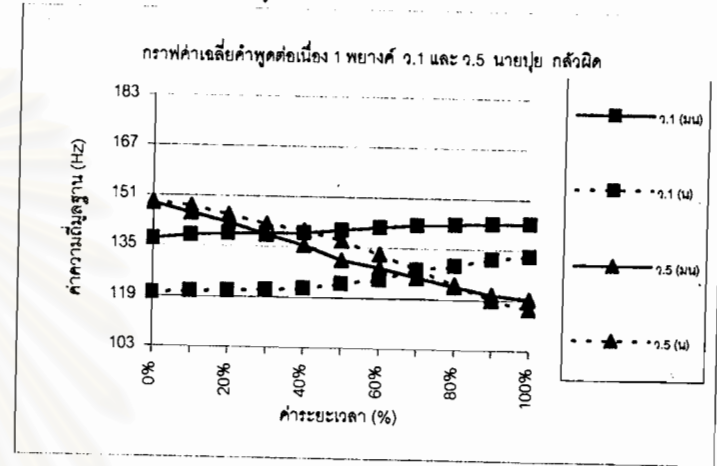
ตารางที่ 53 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ คือ ว.1 จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงต่ำกว่า ว.5 แต่มีจุดสิ้นสุดสูงกว่า ว.5 เล็กน้อย ส่วนรูปแปรของ ว.1 และ ว.5 มีลักษณะทั้งเหมือนและแตกต่างกันคือ ว.1 มีรูปแปรเป็นเสียงระดับ เสียงขึ้น และเสียงตก ในขณะที่ ว.5 มีรูปแปรส่วนใหญ่เป็นเสียงเสียงตก และเสียงขึ้น-ตก ซึ่ง ว.1 ที่เป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.5 ได้แก่ ว.1 ใน อ.พนมทวน (น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (น) แต่ระดับเสียงที่เลื่อนตกลงมาของ ว.5 มี 2 ลักษณะคือ เสียงเลื่อนตกลงทันทีจากจุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์ และเสียงคงระดับเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์แล้วเลื่อนตกไปจนจบพยางค์ ในขณะที่ ว.1 ระดับเสียงจะเลื่อนตกลงทันทีจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์เท่านั้น (ดูภาพที่ 135)

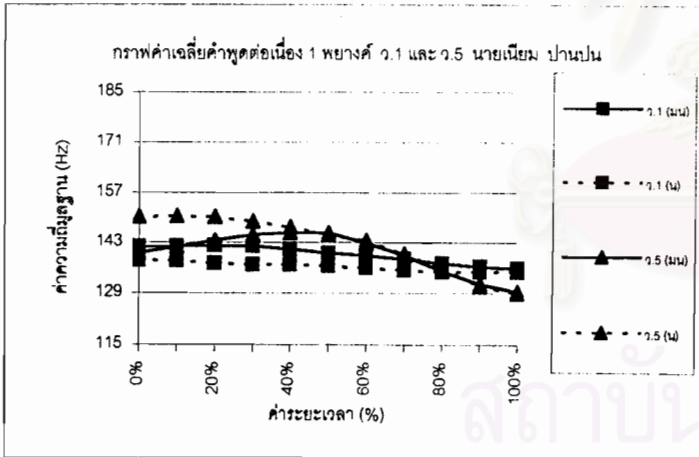
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์พบว่า รูปแปรของ ว.1 และ ว.5 ใน อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย มีลักษณะคล้ายคลึงกันและมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ในขณะที่ ว.1 และ ว.5 ใน อ.ท่าม่วง มีรูปแปรต่างกันโดยสิ้นเชิง ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของ ว.1 และ ว.5 มีลักษณะทั้งคล้ายคลึงกันและต่างกัน และในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมีระดับเสียงสูงกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักอย่างชัดเจน ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 3 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง และถิ่นที่ 3 อ.ห้วยกระเจา

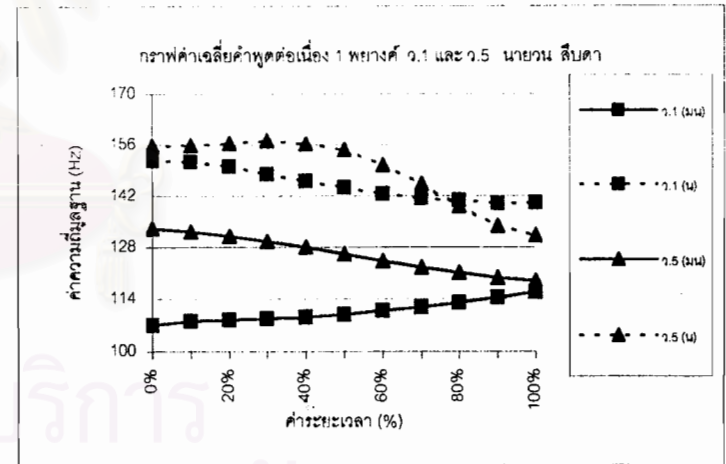
ภาพที่ 135 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 135 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 135 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 135 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 135 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

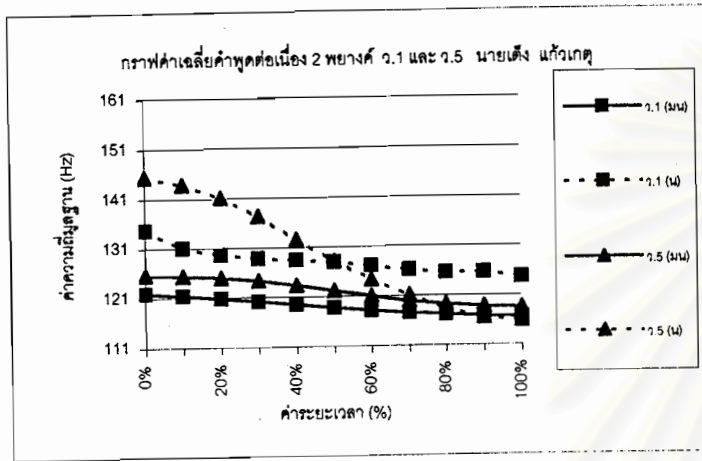
ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

อำเภอ	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.1	กลาง ค่อนข้าง ต่ำ- ต ก [2v1]	กลาง - ระดับ [33]	กลาง-ต ก [3^3v]	กลาง ค่อนข้าง ต่ำ-ระดับ [22]	กลาง-ต ก [32]	กลาง ค่อนข้าง ต่ำ- ต ก [22v]	กลาง - ต ก - ขึ้น [3^33^]	กลาง - ระดับ [3v3v]
ว.5	กลาง ค่อนข้าง ต่ำ- ต ก [21^]	กลาง ค่อนข้าง ต่ำ- ต ก [21^]	กลาง - ระดับ-ต ก [3v3v1]	สูง - ต ก [5v3^]	กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [41]	กลาง-ต ก [3v1]	กลาง - ขึ้น - ต ก [3^4v1^]	กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4v2v]

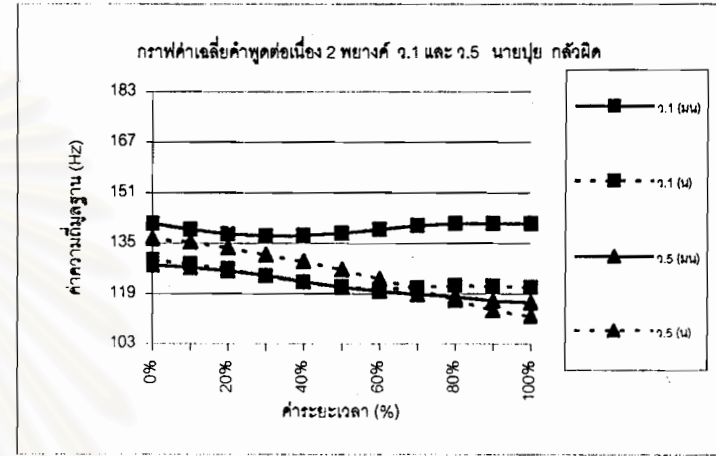
ตารางที่ 54 เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.5 คำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.1 กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ คือ ว.1 จะมีจุดเริ่มต้นใกล้เคียงกับ ว.5 ยกเว้น ว.5 ใน อ.ห้วยกระเจา (มน/น) มีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.1 อย่างชัดเจน ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงใน ว.1 จะสูงกว่า ว.5 เล็กน้อย ยกเว้นใน ว.5 ใน อ.ห้วยกระเจา (น) มีจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.1 ส่วนรูปแปรของ ว.1 และ ว.5 มีลักษณะทั้งเหมือนและแตกต่างกันคือ ว.1 มีรูปแปรเป็นเสียงระดับ เสียงขึ้น และเสียงตก ในขณะที่ ว.5 เป็นเสียงเสียงตกเพียงลักษณะเดียว ซึ่ง ว.1 ที่เป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.5 ได้แก่ ว.1 ใน อ.พนมทวน (มน/น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) และ อ.ท่าม่วง (น) แต่ระดับเสียงของ ว.1 จะค่อยๆ เลื่อนตกจากจุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์ ในขณะที่ระดับเสียงของ ว.5 ส่วนใหญ่จะเลื่อนตกลงทันทีจากจุดเริ่มต้นไปจนจบพยางค์ หรือเลื่อนสูงขึ้นในช่วงต้นพยางค์ก่อนเล็กน้อยแล้วจึงเลื่อนตกไปจนจบพยางค์ (ดูภาพที่ 136)

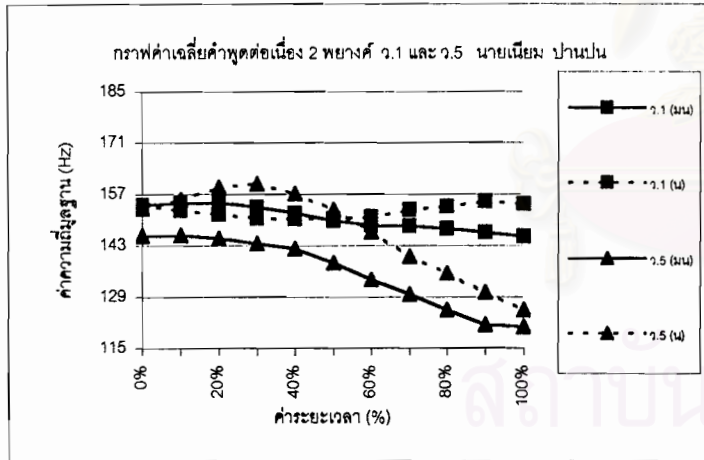
เมื่อพิจารณาสัทลักษณะของ ว.1 และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์พบว่า รูปแปรของ ว.1 และ ว.5 ในจุดเก็บข้อมูลแต่ละอำเภอมีลักษณะต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน ว.1 และ ว.5 มีรูปแปรคล้ายคลึงกันและระดับเสียงพยางค์ที่ลงเสียงหนักสูงกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ส่วนใน อ.ท่าม่วง ว.1 และ ว.5 มีรูปแปรคล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ มีบางบริบทที่มีรูปแปรต่างกัน และระดับเสียงของ ว.1 และ ว.5 ใกล้เคียงกัน ในขณะที่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ว.1 และ ว.5 มีรูปแปรต่างกันโดยลักษณะตัดกัน และใน อ.ห้วยกระเจา ว.1 และ ว.5 มีรูปแปรต่างกันและระดับเสียงของพยางค์ที่ลงเสียงหนักใกล้เคียงกัน แต่ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมีระดับเสียงต่างกัน ดังนั้น ความสัมพันธ์ของ ว.1 และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์จะแบ่งภาษาดั้งเดิมย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นย่อยตามจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ

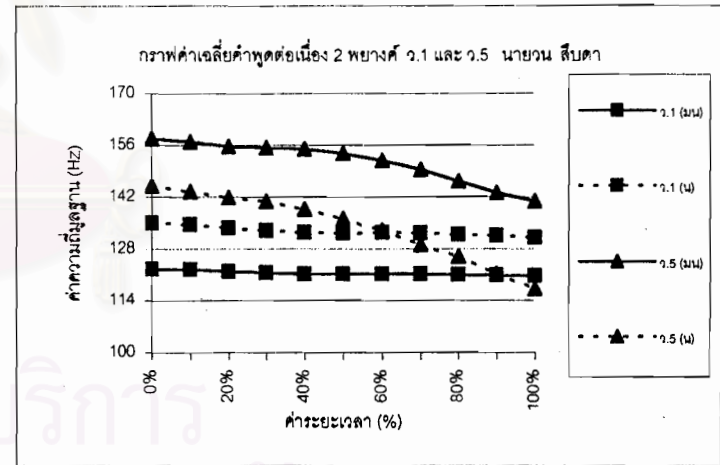
ภาพที่ 136 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 136 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 136 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 136 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 136 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๐.1 กับ ๐.5 ในค่าพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ

9.3.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.1

ความสัมพันธ์ของ ว.2 กับ ว.1 ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับ หน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.1.1 หน้า 195-200)

9.3.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป)

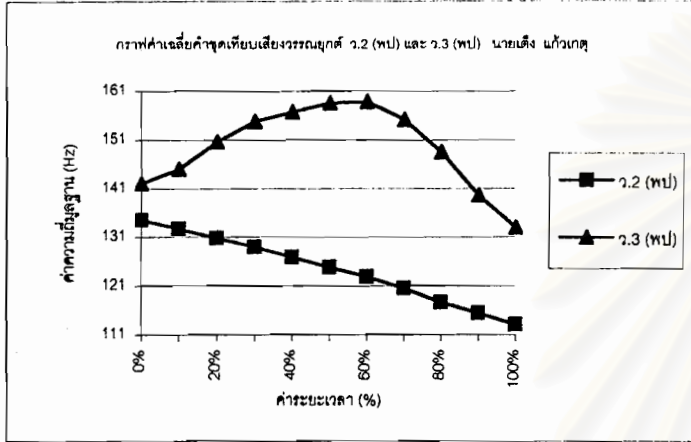
ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง

ว.	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.2 พป	กลาง-ตก [31 \checkmark]	กลาง-ตก [3 \wedge 2]	กลาง- ^{ขึ้น} ระดับ-ตก [3 \vee 332 \vee]	กลาง- ^{ขึ้น} ข้างสูง- ตก [4 \vee 1]
ว.3 พป	กลาง- ^{ขึ้น} ข้างสูง- ^{ขึ้น} ตก [4 \vee 53]	กลาง- ^{ขึ้น} ข้างสูง- ^{ขึ้น} ตก [45 \vee 2]	กลาง- ^{ขึ้น} -ตก [3 \vee 51 \wedge]	กลาง- ^{ขึ้น} -ตก [3 \vee 4 \vee 2]

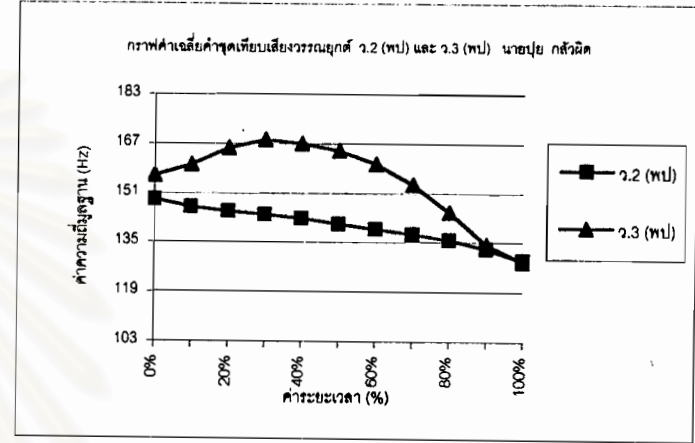
ตารางที่ 55 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.3 (พป) คำชุดเทียบเสียง

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง คือ ว.2 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงใกล้เคียงกับ ว.3 (พป) ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.3 (พป) มีลักษณะที่ต่างกันอย่างชัดเจนคือ ว.2 (พป) จะเป็นเสียงตกในทุกอำเภอที่ศึกษา ในขณะที่ ว.3 (พป) จะเป็นเสียง^{ขึ้น}-ตกในทุกบริบทอำเภอที่ศึกษาเช่นเดียวกัน (ดูภาพที่ 137)

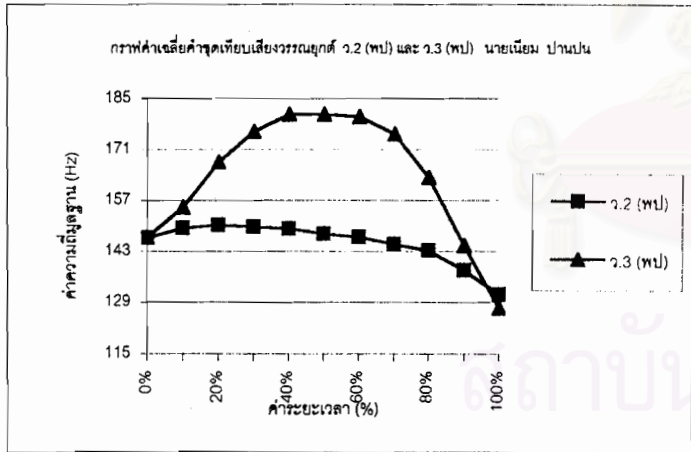
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.3 (พป) ในคำชุดเทียบเสียงพบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่ระดับเสียงแตกต่างกัน โดย ว.2 (พป) และ ว.3 (พป) ใน อ.ท่าม่วง มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงใกล้เคียงกันเช่นเดียวกับ อ.ด่านมะขามเตี้ย ส่วนใน อ.พนมทวน ว.3 (พป) มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.2 (พป) อย่างชัดเจน ในขณะที่ อ.ห้วยกระเจา ว.2 (พป) มีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.3 (พป) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) จะแบ่งภาษาดีน้อยของภาษาไทยกาญจนบุรีออกเป็น 3 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ถิ่นที่ 2 อ.พนมทวน และถิ่นที่ 3 อ.ห้วยกระเจา

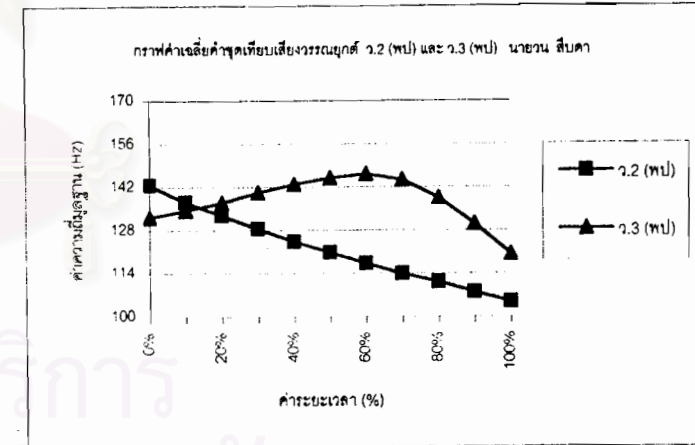
ภาพที่ 137 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 137 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 137 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 137 ง อ.ห้วยกระเจา

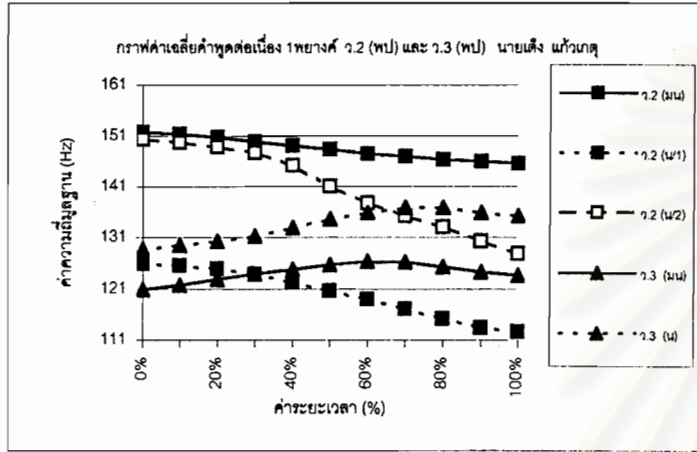
ภาพที่ 137 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.๒ (ทป) กับ ๖.๓ (ทป) ในคำชุดเทียบเสียง

ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

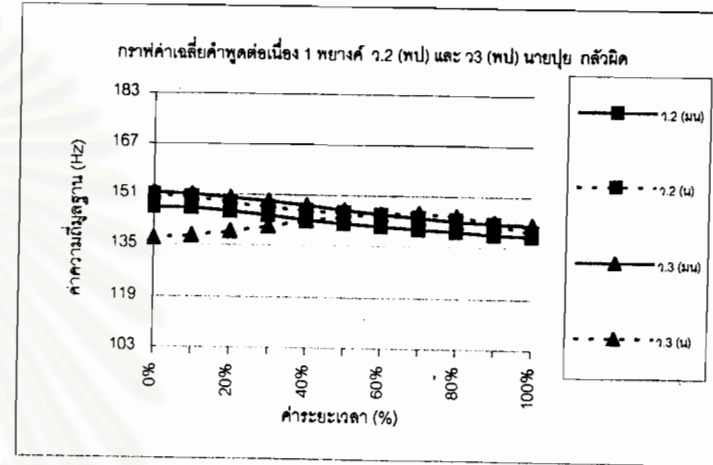
ว.	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่ามวง	ด้านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่ามวง	ด้านฯ	ห้วยฯ
ว.2 พป	สูง - ต ก [5 ^v 4]	กลาง - ระดับ-ต ก [3 [^] 3 ^v 3 ^v]	กลาง-ต ก [3 [^] 3 ^v]	กลาง - ระดับ- ต ก [332 [^]]	(1)กลาง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [21 ^v] (2) กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4 ^v 3]	กลาง - ระดับ-ต ก [3 [^] 3 ^v 3 ^v]	กลางค่อน ข้างสูง - ต ก [4 [^] 3]	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [43 ^v] (2)กลาง- ต ก [3 [^] 2]
ว.3 พป	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ต ก [2 ^v 22 ^v]	กลางค่อน ข้างสูง - ต ก [4 ^v 3]	กลาง-ขึ้น- ต ก [3 [^] 44 ^v]	กลาง - ระดับ- ต ก [333 ^v]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ต ก [2 [^] 33]	กลาง-ขึ้น- ต ก [3 ^v 33]	กลาง-ขึ้น- ระดับ[3 ^v 4 ^v 4 ^v]	กลาง-ขึ้น- ระดับ [45 ^v 5 ^v]

ตารางที่ 56 ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 1พ.

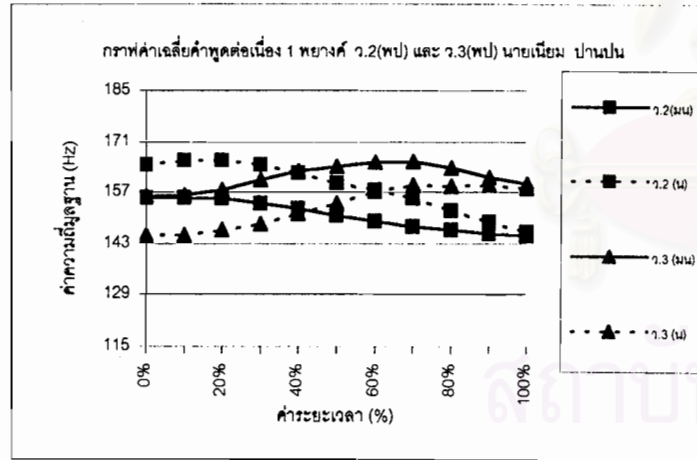
ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ คือ ว.2 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.3 (พป) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.3 (พป) เป็นส่วนใหญ่ ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.3 (พป) มีลักษณะต่างกันคือ ว.2 (พป) จะเป็นเสียงต ก ในขณะที่ ว.3 (พป) จะเป็นเสียงขึ้น-ต ก เสียงขึ้น และเสียงต ก ซึ่ง ว.3 (พป) ที่เป็นเสียงต กเช่นเดียวกับ ว.2 (พป) ได้แก่ ว.3 (พป) ใน อ.ห้วยกระเจา (มน) โดยระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนต กจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ (ดูภาพที่ 138) เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัญลักษณ์ลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์พบว่า รูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.3 (พป) ในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ มีลักษณะต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน ทั้ง 2 หน่วยเสียงมีรูปแปรต่างกันและระดับเสียงของ ว.2 (พป) สูงกว่า ว.3 (พป) ส่วนใน อ.ท่ามวง รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะคล้ายคลึงกันและมีระดับเสียงใกล้เคียงกันมาก ในขณะที่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ทั้ง 2 หน่วยเสียงมีรูปแปรต่างกันโดยลักษณะตัดกันแต่มีระดับเสียงใกล้เคียงกัน และใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะคล้ายคลึงกัน มีบางบริบทที่มีรูปแปรต่างกัน ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่น ตามจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ

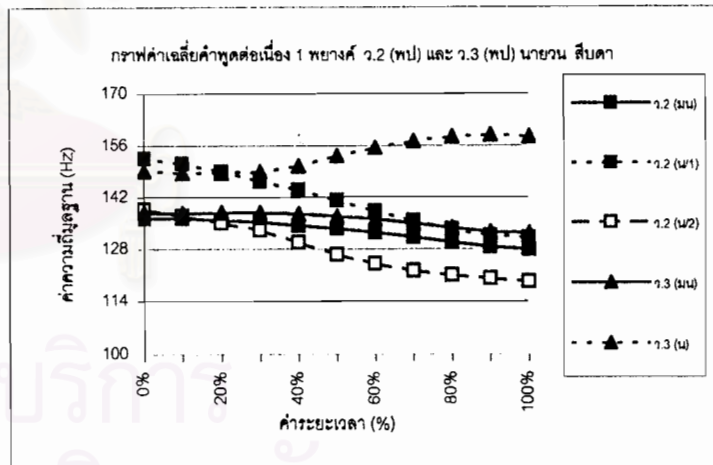
ภาพที่ 138 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 138 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 138 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 138 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 138 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.2 (พป) กับ ๖.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

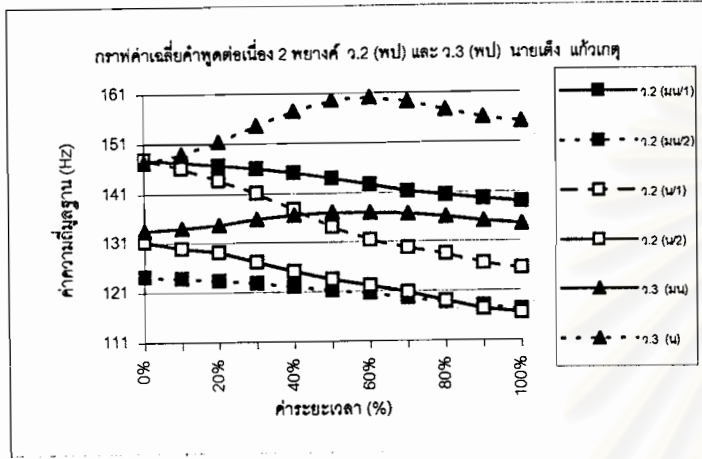
ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ว.	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.2 พป	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ตก [43 [^]]	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ตก [43 [^]]	(1)กลาง - ระดับ [3 [^] 3 [^]]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ระดับ-ตก [443 [^]]	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ตก [42]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ตก [4 [^] 3 [^]]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ตก [4 [^] 3 ^v]	(1)สูง-ตก [5.3]
ว.3 พป	ก ล ำ ง - ขึ้น - ตก [3.33]	ก ล ำ ง - ขึ้น - ตก [34.3 [^]]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ-ขึ้น - ตก [233 ^v]	ก ล ำ ง - ขึ้น-ระดับ [3 [^] 44]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง-ขึ้น - ตก [45 [^] 5]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง-ขึ้น - ตก [45.4]	กลาง่อน ข้างต่ำ- ขึ้น - ตก [232 [^]]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ-ขึ้น - ตก [2 [^] 3.3 ^v]

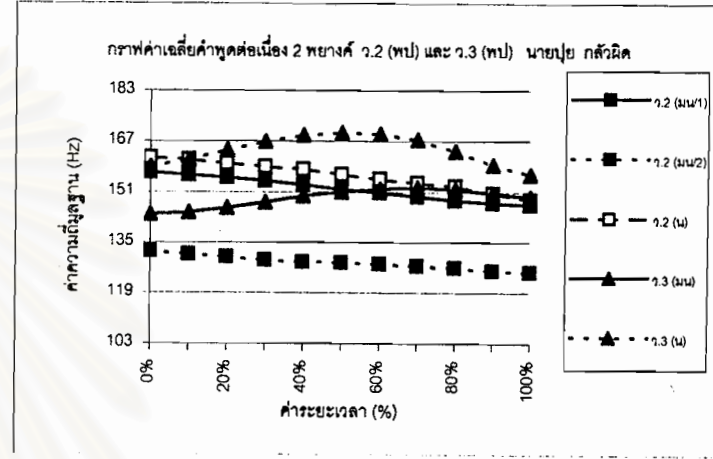
ตารางที่ 57 ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.3 (พป) คำพูดต่อเนื่อง 2 พ.

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ คือ ว.2 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.3 (พป) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงใกล้เคียงกัน ยกเว้น ว.3 (พป) ใน อ.พนมทวน(น) จะมีจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.2 (พป) ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.3 (พป) มีลักษณะที่ต่างกันอย่างชัดเจนคือ ว.2 (พป) มีลักษณะเป็นเสียงตก ในขณะที่ ว.3 (พป) จะเป็นเสียงขึ้น-ตก และเสียงขึ้น (ดูภาพที่ 139)

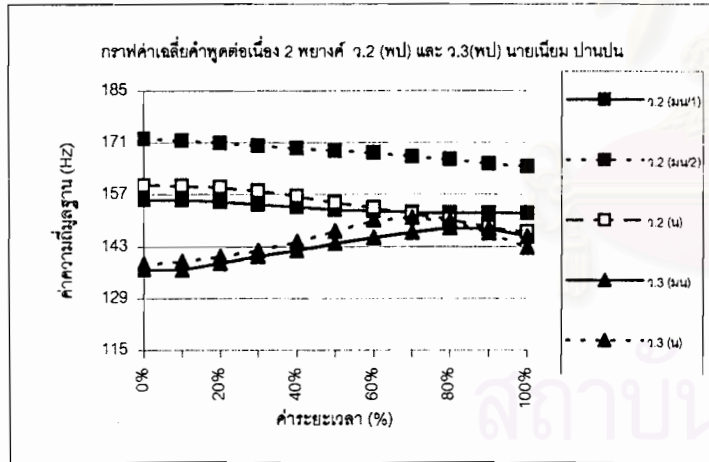
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัญลักษณ์ลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะต่างกันเหมือนกันทั้ง 4 อำเภอ แต่เมื่อพิจารณาในแง่ระดับเสียงพบว่า ใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง ว.3 (พป) มีระดับเสียงสูงกว่า ว.2 (พป) แต่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา ว.2 (พป) มีระดับเสียงสูงกว่า ว.3 (พป) ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง และถิ่นที่ 2 ได้แก่ อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา

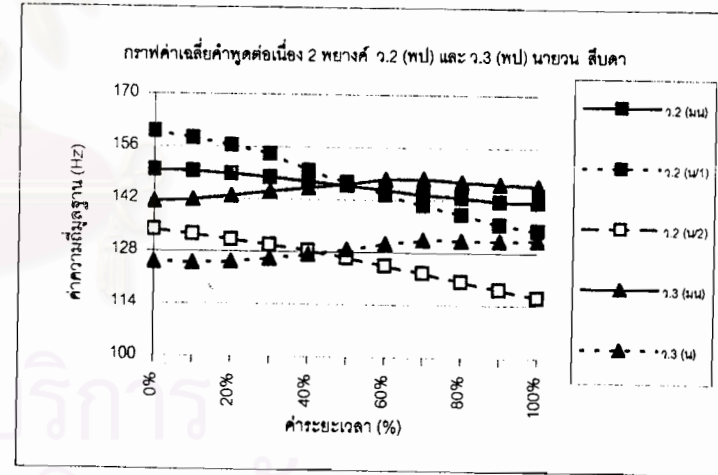
ภาพที่ 139 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 139 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 139 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 139 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 139 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย)

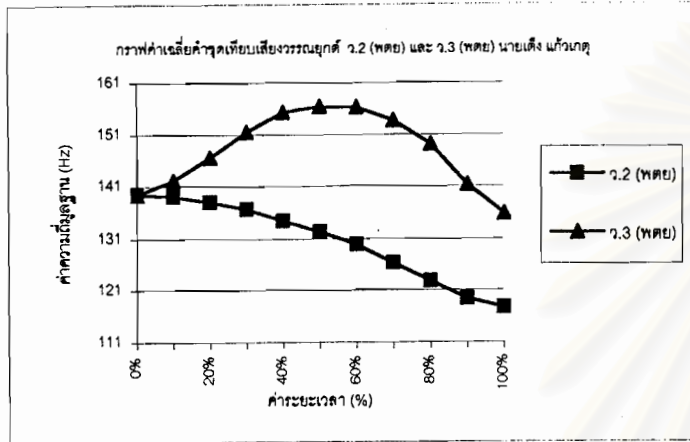
ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำชุดเทียบเสียง

ว.	พนมทวน	ท่าม่วง	ด้านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.2 พตย	กลาง-ตก [3 ¹ 1 [^]]	กลาง-ตก [3 ² 2 [^]]	กลาง-ขึ้น-ระดับ-ตก [3.332 [^]]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [4.1v]
ว.3 พตย	กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [4.53]	กลาง - ขึ้น - ตก [3 ⁵ .2 [^]]	กลาง - ขึ้น - ตก [3.52v]	กลาง-ขึ้น-ตก [343]

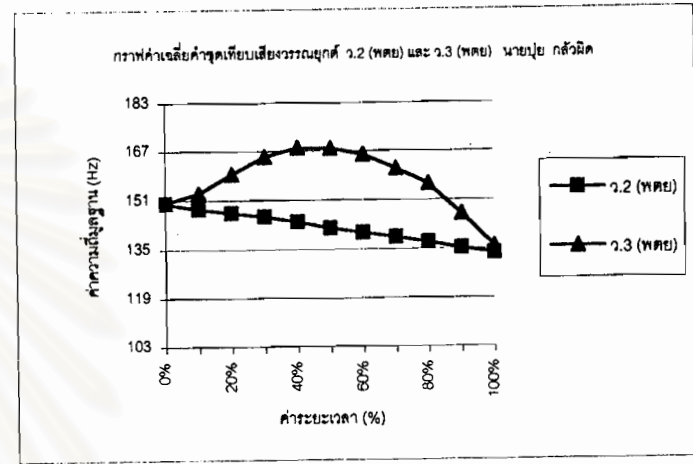
ตารางที่ 58 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) คำชุดเทียบเสียง

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำชุดเทียบเสียง คือ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) จะมีจุดเริ่มต้นระดับเดียวกัน แต่ ว.2 (พตย) มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.3 (พตย) เมื่อปรากฏใน อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา ส่วนใน อ.ด้านมะขามเตี้ย ว.3 (พตย) จะมีจุดสิ้นสุดต่ำกว่า ว.2 (พตย) และใน อ.ท่าม่วง ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) มีจุดสิ้นสุดอยู่ในระดับเดียวกัน ส่วนรูปแปรของทั้งสองหน่วยเสียงมีลักษณะต่างกันอย่างชัดเจนเช่นเดียวกับในคำพยางค์ เป็น (ดูความสัมพันธ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.3 (พป) หน้า 220) (ดูภาพที่140)

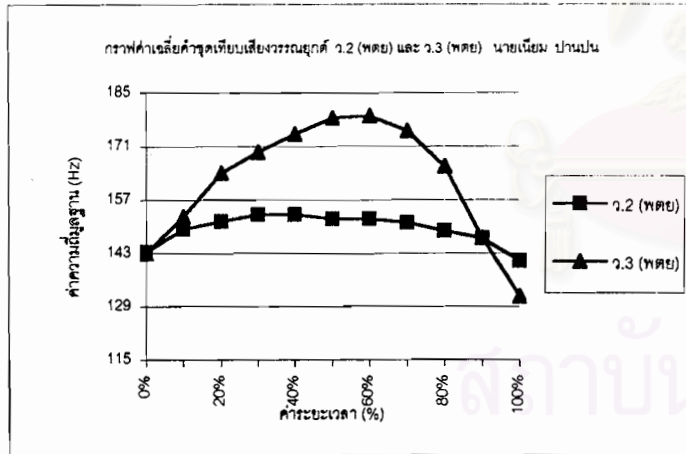
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) ในคำชุดเทียบเสียงพบว่า รูปแปรของ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) มีลักษณะแตกต่างกันเหมือนกันทั้ง 4 อำเภอ แต่ในแง่ระดับเสียงมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด้านมะขามเตี้ย ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) มีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ในระดับเดียวกันแต่จุดสิ้นสุดของเสียงต่างกัน ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา ว.2 (พตย) มีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.3 (พตย) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำชุดเทียบเสียงจะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด้านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 2 อ.ห้วยกระเจา

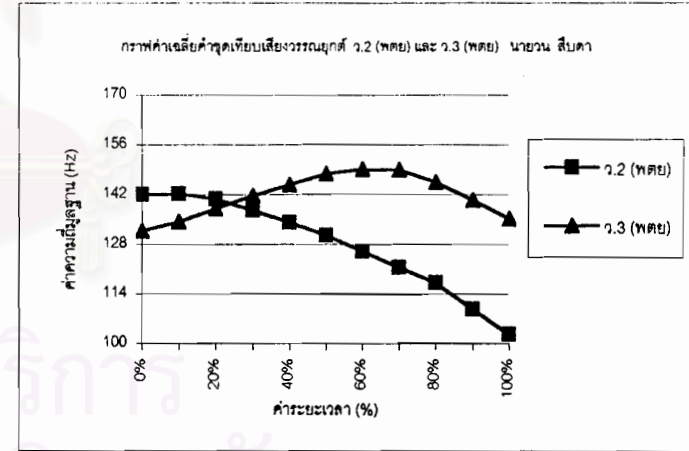
ภาพที่ 140 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 140 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 140 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 140 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 140 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.2 (พตย) กับ ๖.3 (พตย) ในค่าชุดเทียบเสียง

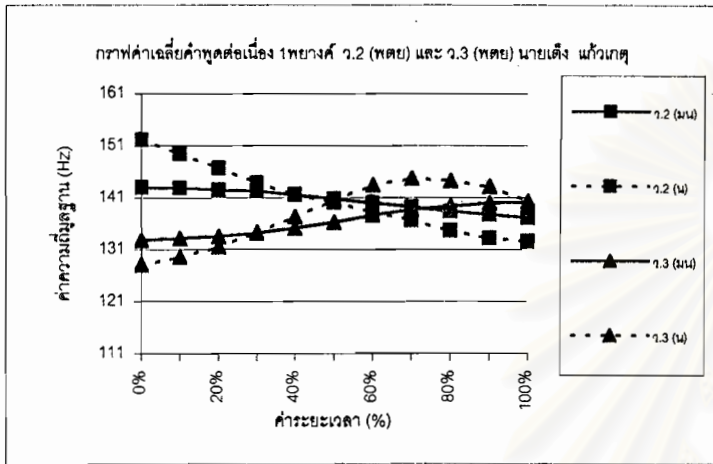
ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ว.	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด้านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด้านฯ	ห้วยฯ
ว.2 พตย	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4∨3]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ระดับ-ตก [2 [^] 2∨]	ก ล ำ ง [3 [^] 3∨]	ก ล ำ ง ระดับ-ตก [3∨3∨2]	สูง - ต ก [5∨3∨]	สูง - ต ก [54∨]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ระดับ-ตก [221]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [43∨]
ว.3 พตย	กลาง-ขึ้น [3∨4∨]	ก ล ำ ง - ระดับ-ขึ้น [3∨33]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ขึ้น - ตก [23∨2]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ขึ้น - ระ ะ ด้ บ [23∨3∨]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ขึ้น - ตก [243 [^]]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ขึ้น - ตก [2 [^] 33∨]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ- ขึ้น - ตก [2 [^] 4∨3]	ก ล ำ ง - ขึ้น-ระดับ [33 [^] 3 [^]]

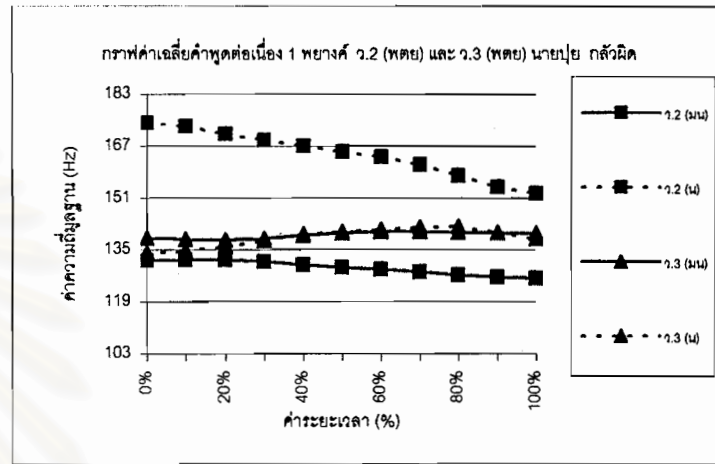
ตารางที่ 59 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พ.

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ คือ ว.2 (พตย) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.3 (พตย) ยกเว้นใน อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ด้านมะขามเตี้ย (น) มีจุดเริ่มต้นต่ำกว่า ว.3 (พตย) ส่วนจุดสิ้นสุดของ ว.2 (พตย) ต่ำกว่า ว.3 (พตย) ยกเว้นใน อ.ท่าม่วง (น) ที่มีจุดสิ้นสุดสูงกว่า ว.3 (พตย) ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) มีลักษณะต่างกัน อย่างชัดเจน คือ ว.2 (พตย) เป็นเสียงตก ในขณะที่ ว.3 (พตย) เป็นเสียงขึ้น และเสียงขึ้น-ตก ในทุกอำเภอที่ศึกษา (ดูภาพที่ 141)

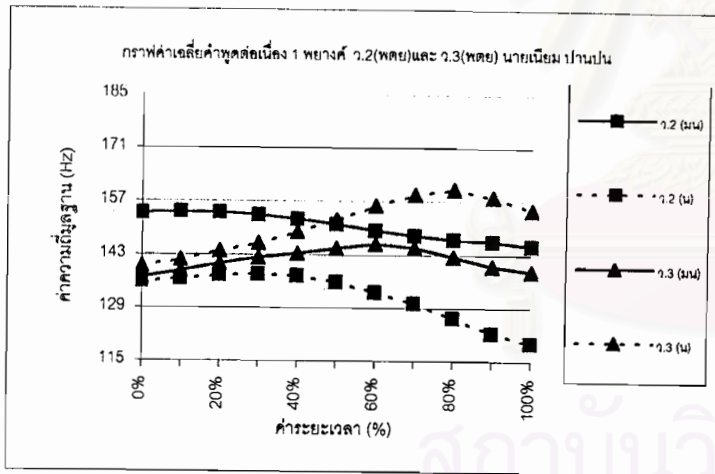
เมื่อพิจารณาสัทลักษณะของ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ พบว่า รูปแปรของ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) ใน อ.พนมทวน อ.ด้านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะตัดกัน และ ว.2 (พตย) มีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.3 (พตย) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ในขณะที่ใน อ.ท่าม่วง รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงไม่ได้มีลักษณะตัดกันและ ว.2 (พตย) พยางค์ที่ลงเสียงหนักมีระดับเสียงสูงกว่าบริบทอื่นๆ อย่างชัดเจน ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน อ.ด้านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา และถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง

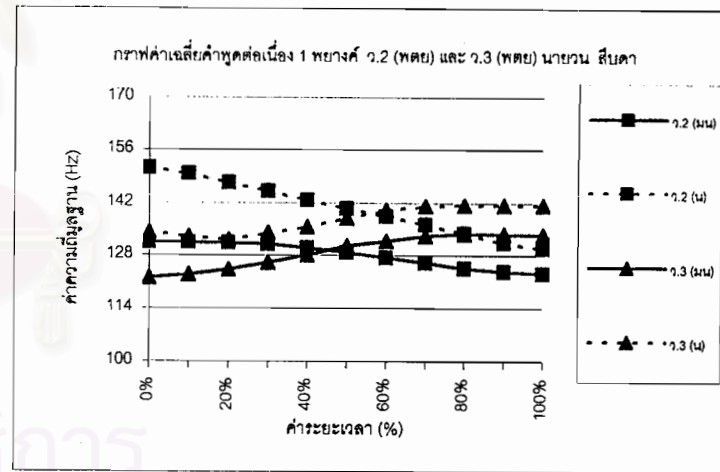
ภาพที่ 141 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 141 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 141 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 141 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 141 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.2 (พตย) กับ ๖.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

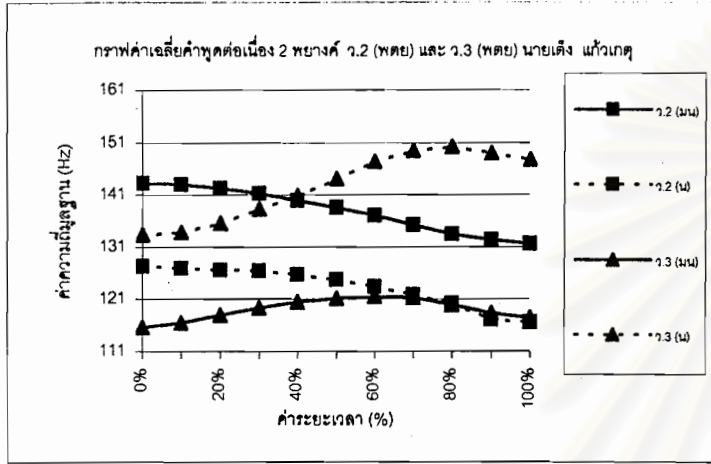
ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ว.	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.2 พตย	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง สูง - ต ก [4v3v]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง สูง - ต ก [4v3]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง สูง - ต ก [43^]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง สูง - ต ก [4v3v]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ่ำ - ต ก [21]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง สูง - ต ก [43]	ก ล ำ ง-ต ก [32v]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง สูง - ต ก [43]
ว.3 พตย	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ่ำ - ช ี น - ต ก [12v1]	ก ล ำ ง - ช ี น-ระ ด ับ [34v4v]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ่ำ - ช ี น - ระ ด ับ [233v]	ก ล ำ ง - ช ี น - ต ก [344v]	ก ล ำ ง - ช ี น-ต ก [3v4^4^]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง สูง - ช ี น - ระ ด ับ [4v4^4^]	ก ล ำ ง ค ่อน ข ้าง ต ่ำ - ช ี น [2^5v]	ก ล ำ ง - ช ี น-ระ ด ับ [3^4^4^]

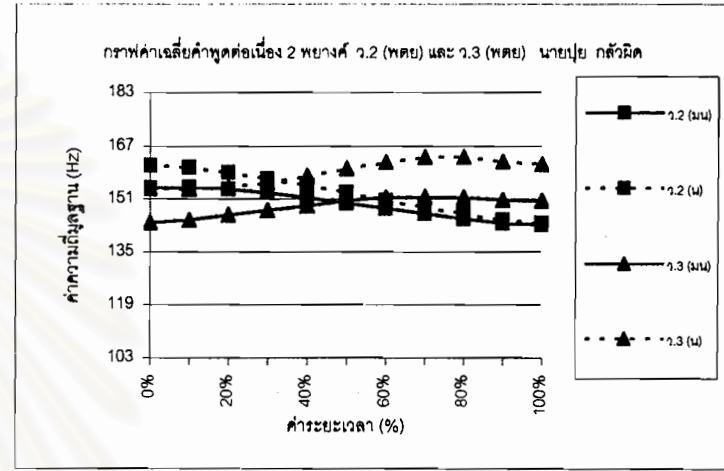
ตารางที่ 60 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) คำพูดต่อเนื่อง 2 พ.

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ คือ ว.2 (พตย) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.3 (พตย) ส่วนจุดสิ้นสุด ว.2 (พตย) จะต่ำกว่า ว.3 (พตย) ยกเว้น ว.3 (พตย) ใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) ที่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.2 (พตย) ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) มีลักษณะต่างกันอย่างชัดเจนคือ ว.2 (พตย) ทั้งในพยางค์หน้าและพยางค์หลังเป็นเสียงตก แต่ ว.3 (พตย) เป็นเสียงขึ้น และเสียงขึ้น-ตก (ดูภาพที่ 142)

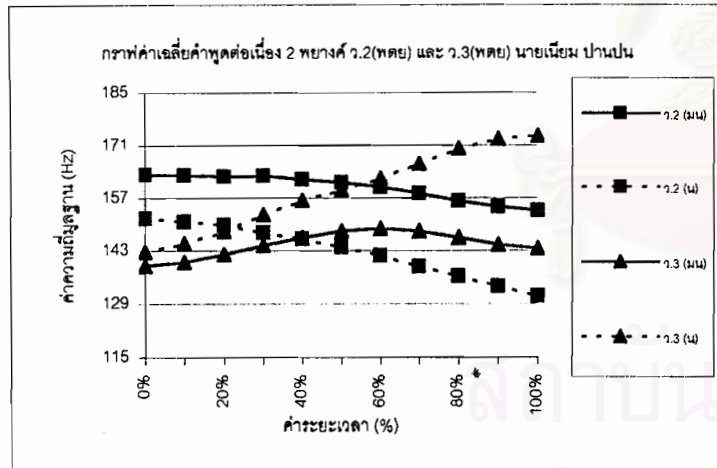
เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ พบว่า รูปแปรของ ว.2 (พตย) และ ว.3 (พตย) ใน อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะตัดกัน โดย ว.2 (พตย) พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักตัดกับ ว.3 (พตย) พยางค์ที่ลงเสียงหนัก และ ว.2 (พตย) พยางค์ที่ลงเสียงหนักตัดกับ ว.3 (พตย) พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในขณะที่ใน อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะตัดกันทั้ง 2 บริบท และ ว.2 (พตย) มีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.3 (พตย) แต่มีจุดสิ้นสุดต่ำกว่า ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตย) กับ ว.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ จะแบ่งภาษากินย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง และ อ.ห้วยกระเจา

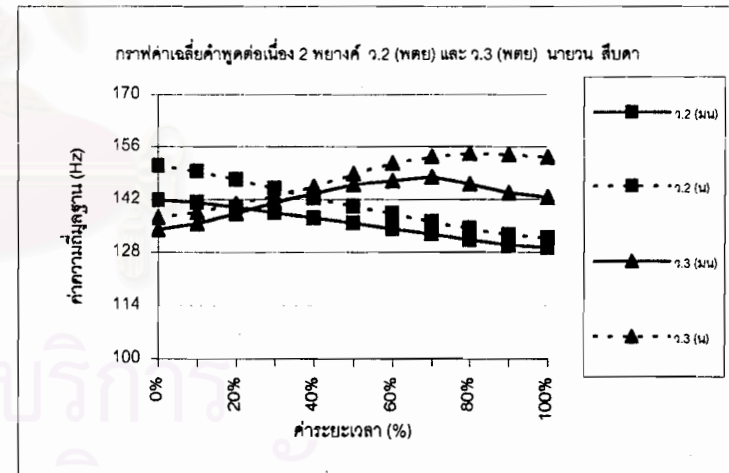
ภาพที่ 142 ก อ.พบทอง

ภาพที่ 142 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 142 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 142 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 142 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๑.2 (พตย) กับ ๑.3 (พตย) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป)

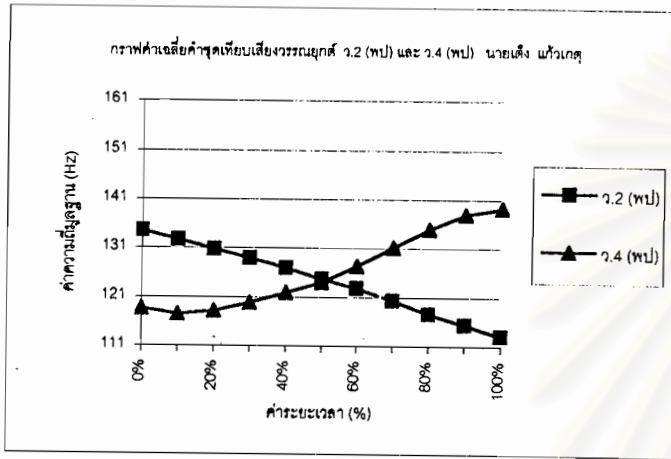
ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง

ว.	อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.2 พป		กลาง-ตก [31 ^v]	กลาง-ตก [3 [^] 2]	กลาง-ขึ้น-ระดับ-ตก [3 ^v 332 ^v]	กลาง-ค่อนข้างสูง-ตก [4 ^v 1]
ว.4 พป		ต่ำ-ขึ้น [1 [^] 3 [^]]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [25.4 [^]]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [2 ^v 5 ^v 2 ^v]	กลาง-ตก-ขึ้น-ตก [3 ^v 233 ^v]

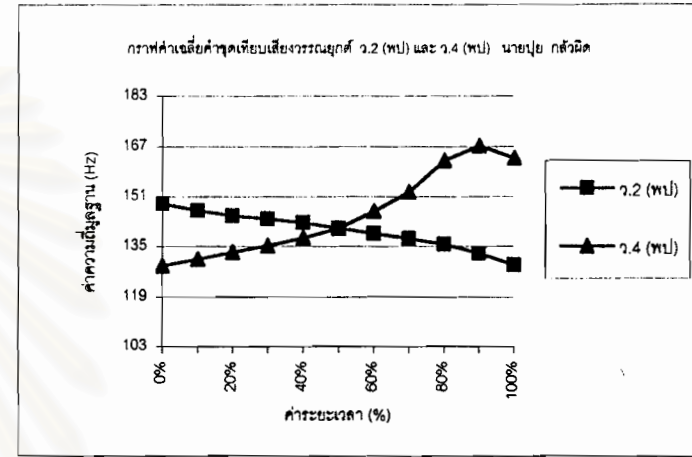
ตารางที่ 61 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) คำชุดเทียบเสียง

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง คือ ว.2 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.4 (พป) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.4 (พป) อย่างชัดเจน ยกเว้น ว.2 (พป) ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย จะมีจุดสิ้นสุดอยู่ในระดับเดียวกับ ว.4 (พป) ส่วนสัทลักษณะ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) มีลักษณะต่างกันอย่างเด่นชัด โดย ว.2 (พป) เป็นเสียงตก ในขณะที่ ว.4 (พป) เป็นเสียงขึ้น และเสียงขึ้น-ตก (ดูภาพที่ 143)

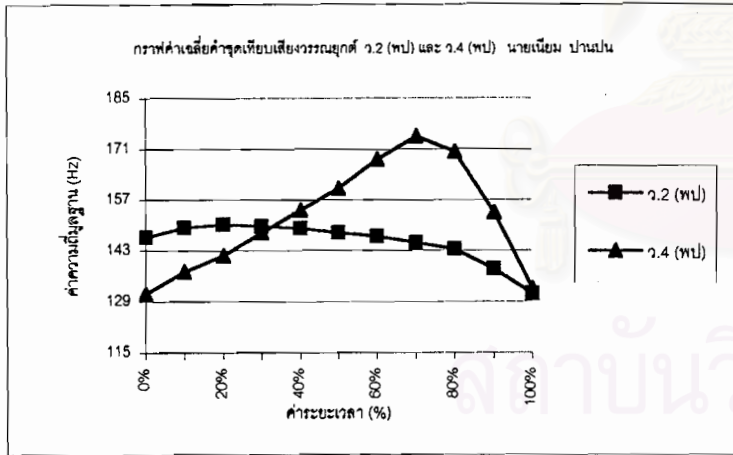
เมื่อพิจารณาสัทลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียงพบว่า รูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) มีลักษณะตัดกันทั้ง 4 อำเภอ แต่รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงในแต่ละอำเภอมีสัทลักษณะต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง รูปแปรของ ว.2 (พป) ที่เป็นเสียงตกตัดกับ ว.4 (พป) ที่เป็นเสียงขึ้น ในขณะที่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของ ว.2 (พป) ที่เป็นเสียงระดับ-ตกตัดกับ ว.4 (พป) ที่เป็นเสียงขึ้น-ตก ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของ ว.2 (พป) ที่เป็นเสียงตกตัดกับ ว.4 (พป) ที่เป็นเสียงตก-ขึ้น-ตก ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียงจะแบ่งภาษาย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 3 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 2 อ.ด่านมะขามเตี้ย และ ถิ่นที่ 3 อ.ห้วยกระเจา

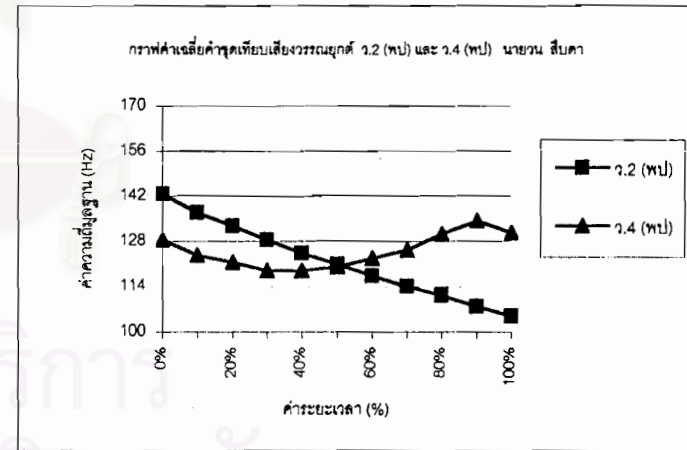
ภาพที่ 143 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 143 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 143 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 143 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 143 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.2 (ทป) กับ ๖.4 (ทป) ในค่าชุดเทียบเสียง

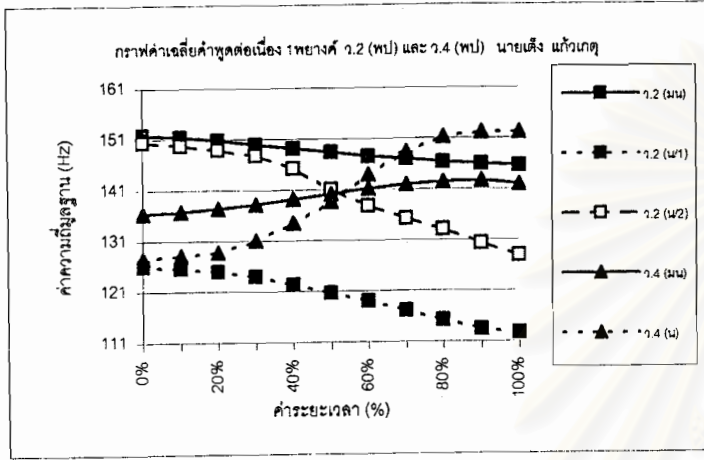
ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ว.	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่ามวง	ด้านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่ามวง	ด้านฯ	ห้วยฯ
ว.2 พป	สูง - ต ก [5 ^v 4]	ก ล ำ ง - ระดับ-ต ก [3 [^] 3 [^] 3 ^v]	ก ล ำ ง -ต ก [3 [^] 3 ^v]	ก ล ำ ง - ระดับ-ต ก [332 [^]]	(1)ก ล ำ ง ค ่อนข ้าง ต ำ - ต ก [21 ^v] (2) ก ล ำ ง ค ่อนข ้าง สูง - ต ก [4 [^] 3]	ก ล ำ ง - ระดับ-ต ก [3 [^] 3 [^] 3 ^v]	ก ล ำ งค ่อน ข ้าง สูง - ต ก [4 [^] 3]	(1)ก ล ำ ง ค ่อนข ้าง สูง - ต ก [43 ^v] (2)ก ล ำ ง- ต ก [3 [^] 2]
ว.4 พป	ก ล ำ ง-ข ึ้น [34 ^v]	ก ล ำ งค ่อน ข ้าง ต ำ - ข ึ้น [23]	ต ำ - ข ึ้น ร ะ ด ับ [1 [^] 2 [^] 2 [^]]	ก ล ำ ง ค ่อนข ้าง ต ำ - ข ึ้น [23 ^v]	ก ล ำ งค ่อน ข ้าง ต ำ - ข ึ้น [2 [^] 5 ^v]	ก ล ำ ง - ต ก-ข ึ้น- ต ก [33 ^v 4 ^v 3 [^]]	ก ล ำ งค ่อน ข ้าง ต ำ - ข ึ้น-ร ะ ด ับ [2 ^v 2 [^] 2 [^]]	ก ล ำ งค ่อน ข ้างสูง - ต กร ะ ด ับ [433]

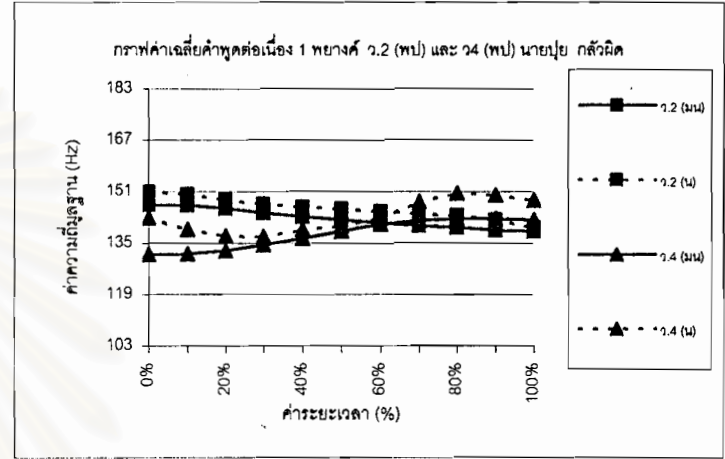
ตารางที่ 62 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พ.

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์คือ ว.2 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.4 (พป) แต่มีจุดสิ้นสุดต่ำกว่า ว.4 (พป) อย่างชัดเจน ยกเว้น ว.2 (พป) ใน อ.ด้านมะขามเตี้ย (มน/น) มีจุดสิ้นสุดสูงกว่า ว.4 (พป) ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) มีลักษณะต่างกันอย่างเด่นชัด โดย ว.2 (พป) มีเป็นเสียงตก ในขณะที่ ว.4 (พป) เป็นเสียงขึ้น ยกเว้น ว.4 ใน อ.ห้วยกระเจา(น) ที่เป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.2 (พป) (ดูภาพที่ 144)

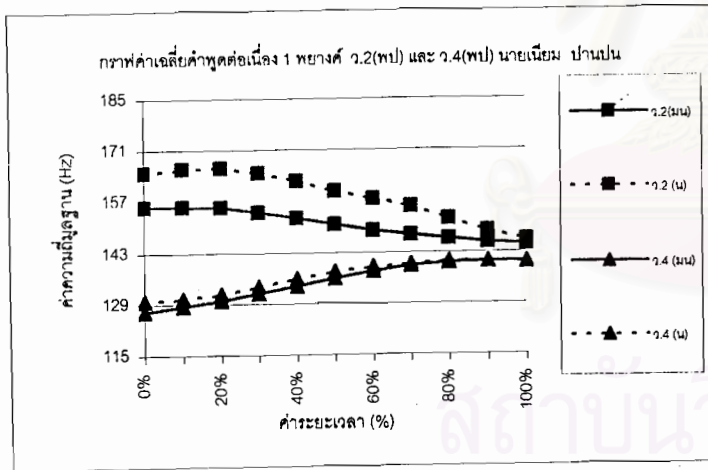
เมื่อพิจารณาสัทลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะต่างกันทั้ง 4 อำเภอ กล่าวคือใน อ.พนมทวน รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะตัดกันและมีระดับเสียงต่างกัน ในขณะที่ใน อ.ท่ามวง รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะตัดกันแต่มีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ส่วนใน อ.ด้านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะต่างกันแต่ไม่ได้ตัดกันและ ว.2 (พป) มีระดับเสียงสูงกว่า ว.4 (พป) และใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีทั้งลักษณะที่คล้ายคลึงกันและต่างกัน และมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่ามวง ถิ่นที่ 3 อ.ด้านมะขามเตี้ย และ ถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

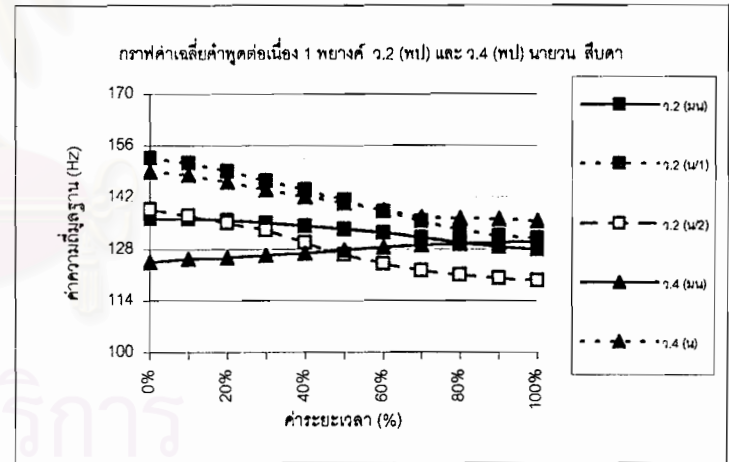
ภาพที่ 144 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 144 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 144 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 144 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 144 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.2 (พป) กับ ๖.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

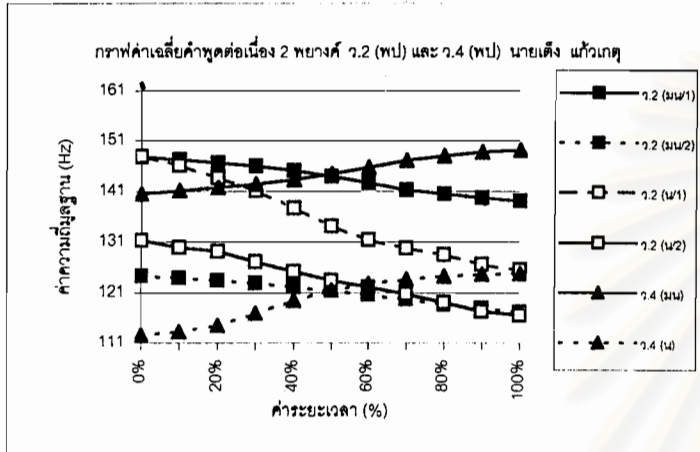
ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

อำเภอ	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.2 พป	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [43 [^]]	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [43 [^]]	(1)กลาง - ะ ด ี บ [3 [^] 3 [^]]	กลางค่อนข้าง สูง - ระดับ-ต ก [443 [^]]	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [42]	กลางค่อนข้าง สูง - ต ก [4 [^] 3 [^]]	กลางค่อนข้าง สูง - ต ก [4 [^] 3 ^v]	(1)สูง-ต ก [5.3]
	(2)กลาง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [2 ^v 1]	(2)กลาง ค่อนข้าง ต่ำ- ระดับ-ต ก [2 [^] 2 [^] 2]	(2)สูง-ต ก [5.4]		(2)กลาง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [2 [^] 1]			(2)กลาง- ต ก [32 ^v]
ว.4 พป	กลาง-ขึ้น [3 [^] 4 [^]]	กลางค่อนข้าง สูง- ขึ้น [4 [^] 5 [^]]	กลางค่อนข้าง ต่ำ- ขึ้น [23 ^v]	กลางค่อนข้าง ต่ำ- ขึ้น [2 [^] 3 ^v]	ต่ำ-ขึ้น- ระดับ [1 ^v 22]	กลาง-ขึ้น [3 [^] 4]	กลางค่อนข้าง ต่ำ- ขึ้น-ระดับ [23 ^v 3 ^v]	กลาง- ต ก-ขึ้น [33.3]

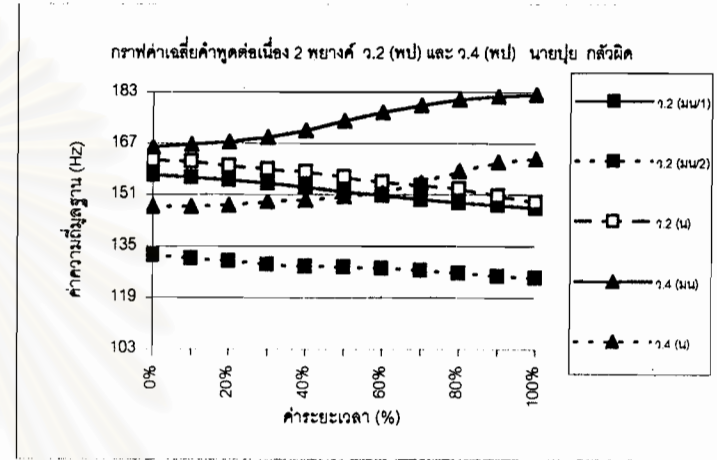
ตารางที่ 63 ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พ.

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในภาษาไทยกาญจนบุรีคือ ว.2 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.4 (พป) ยกเว้น ว.4 ใน อ.ท่าม่วง (มน) ที่มีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.2 (พป) ส่วนจุดสิ้นสุดของ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) มีระดับใกล้เคียงกัน ยกเว้น ว.4 (พป) ใน อ.ท่าม่วง (มน/น) และ อ.พนมทวน (มน) มีจุดสิ้นสุดสูงกว่า ว.2 (พป) ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) มีลักษณะที่ต่างกันอย่างเด่นชัด โดย ว.2 (พป) เป็นเสียงต ก ในขณะที่ ว.4 (พป) เป็นเสียงขึ้น (ดูภาพที่ 145)

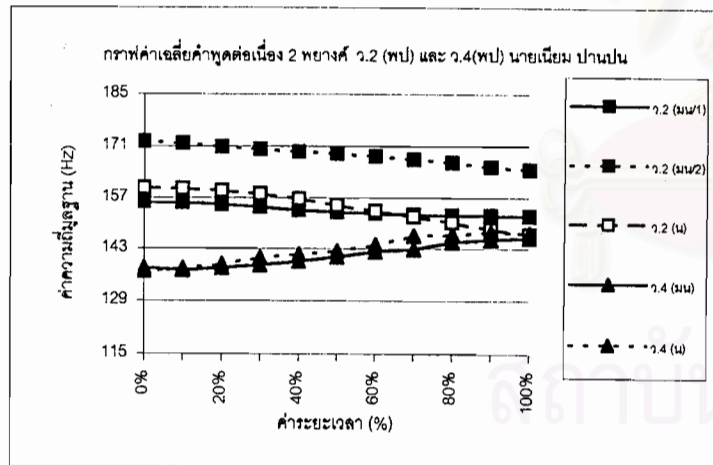
เมื่อพิจารณาสัญลักษณ์ของ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์พบว่า รูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.4 (พป) ใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะตัดกันและมีระดับเสียงต่างกัน ในขณะที่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะตัดกันบางบริบทเท่านั้น และมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 2 อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา

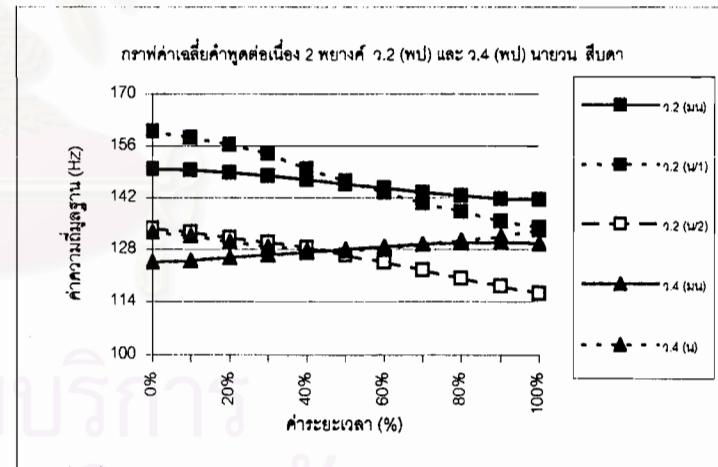
ภาพที่ 145 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 145 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 145 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 145 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 145 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.2.5 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส)

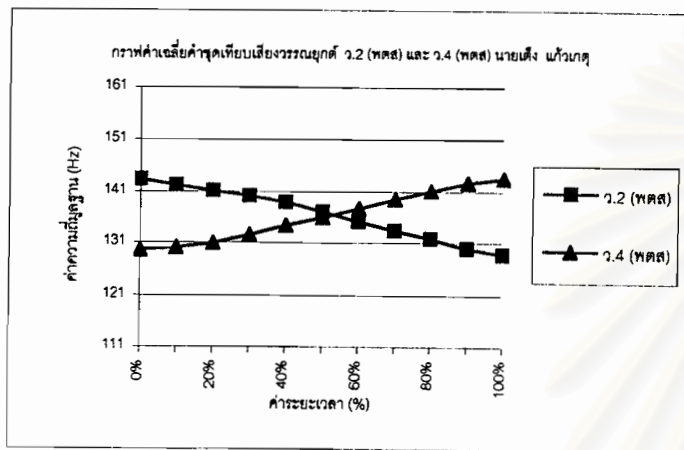
ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำชุดเทียบเสียง

ว.	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.2 พตส	กลางค่อนข้างสูง-ตก [4 ^v 2 [^]]	กลาง-ตก [3 [^] 3]	กลาง - ช้ น - ต ก [3 [^] 4 ^v 3]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [42 [^]]
ว.4 พตส	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [2 [^] 4]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [24 [^]]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [2 [^] 5]	กลางค่อนข้างต่ำ-ตก-ขึ้น [2 [^] 23 ^v]

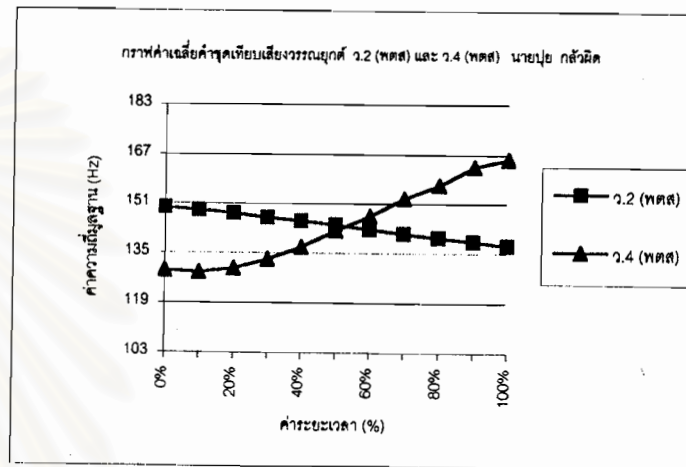
ตารางที่ 64 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พตส) และ ว.4 (พตส) คำชุดเทียบเสียง

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำชุดเทียบเสียง มีลักษณะเช่นเดียวกับคำพยางค์เป็น กล่าวคือ ว.2 (พตส) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงอยู่ในระดับสูงกว่า ว.4 (พตส) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.4 (พตส) อย่างชัดเจน และสัทลักษณะของ ว.2 (พตส) และ ว.4 (พตส) มีลักษณะต่างกันตรงกันข้ามอย่างเด่นชัด โดย ว.2 (พตส) เป็นเสียงตก ในขณะที่ ว.4 (พตส) เป็นเสียงขึ้น (ดูภาพที่ 146)

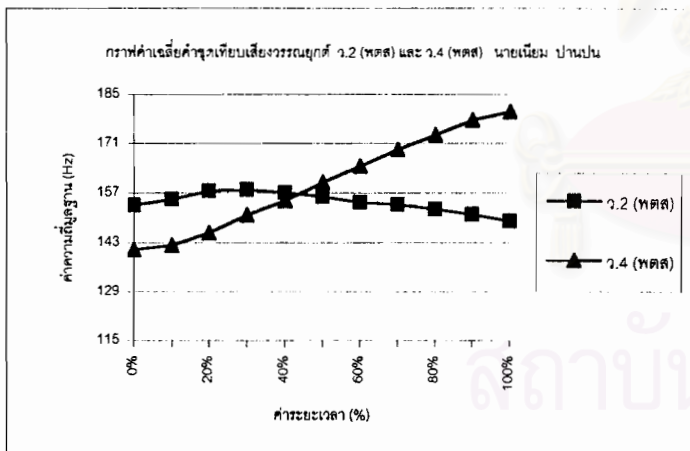
เมื่อพิจารณาสัทลักษณะของ ว.2 (พตส) และ ว.4 (พตส) ในคำชุดเทียบเสียงพบว่า รูปแปรของ ว.2 (พตส) และ ว.4 (พตส) มีลักษณะตัดกัน และ ว.2 (พตส) มีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.4 (พตส) แต่มีจุดสิ้นสุดต่ำกว่า ว.4 (พตส) เหมือนกันทั้ง 4 ถิ่น แต่ลักษณะการตัดกันของทั้ง 2 หน่วยเสียงต่างกันเล็กน้อย กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงตัดกันในช่วงกลางพยางค์เหมือนกัน แต่ใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงตัดกันในช่วงท้ายพยางค์ ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำชุดเทียบเสียงจะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย และ ถิ่นที่ 2 อ.ห้วยกระเจา

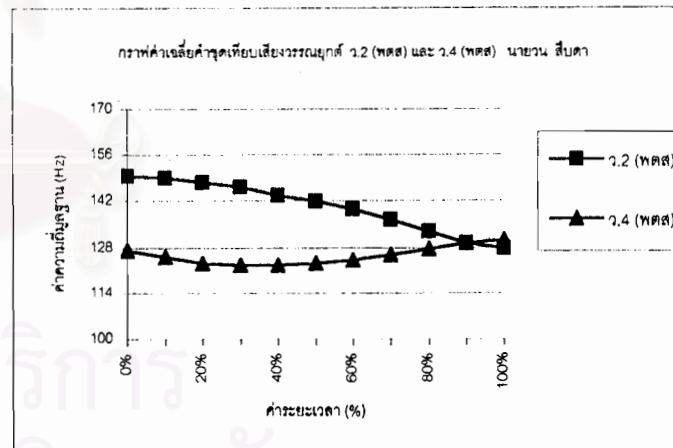
ภาพที่ 146 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 146 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 146 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 146 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 146 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.๒ (พตส) กับ ๖.๔ (พตส) ในค่าชุดเทียบเสียง

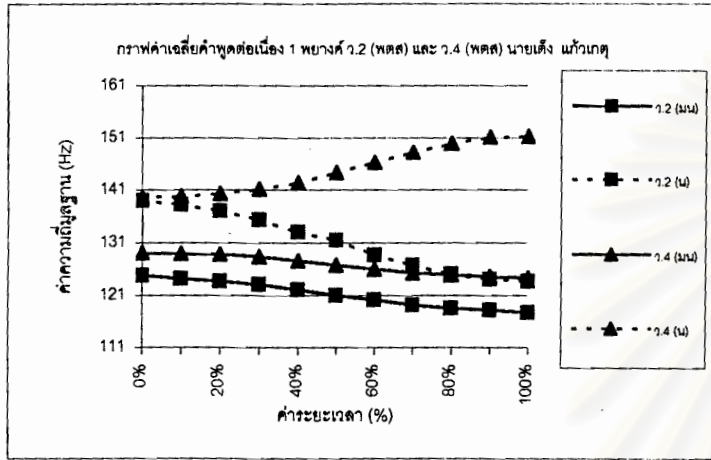
ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

อำเภอ	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.2 พตส	กลางค่อน ข้างต่ำ- ตก [21]	กลาง-ตก [3 ³]	กลาง-ตก [3 ³]	กลางค่อน ข้างสูง- ตก [4 ³]	กลาง-ตก [3 ²]	กลางค่อน ข้างสูง- ตก [4 ³]	กลางค่อน ข้างสูง- ตก [4 ³]	สูง - ต ก [5 ⁴]
ว.4 พตส	กลางค่อน ข้างต่ำ- ตก [2 ²]	กลางค่อน ข้างสูง- ตก [4 ³]	กลาง-ขึ้น- ระดับ [344]	สูง - ขึ้น [55 [^]]	กลาง-ขึ้น [3 ⁵]	กลาง-ขึ้น [3 ⁴]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น - ต ก [2 ³]	กลาง-ตก [32 [^]]

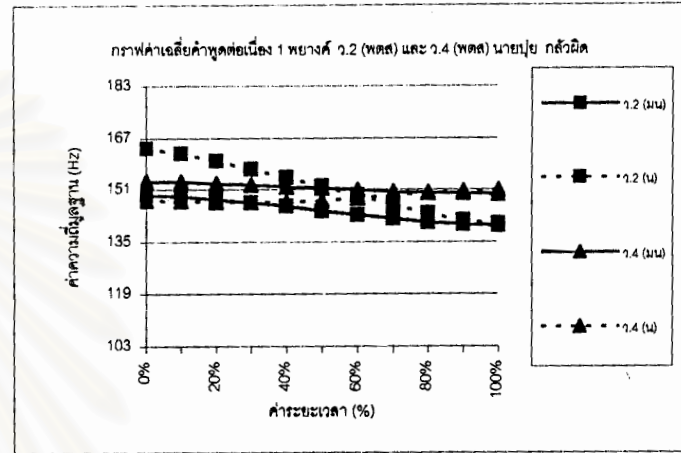
ตารางที่ 65 ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) และ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 1พ.

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์คือ ว.2 (พตส) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.4 (พตส) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.4 (พตส) ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พตส) และ ว.4 (พตส) มีลักษณะต่างกันคือ ว.2 (พตส) เป็นเสียงตก ในขณะที่ ว.4 (พตส) เป็นเสียงขึ้น ยกเว้นใน อ.พนมทวน (มน) อ.ท่าม่วง (มน) และ อ.ห้วยกระเจา(น) ที่เป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.2 (พตส) (ดูภาพที่ 147)

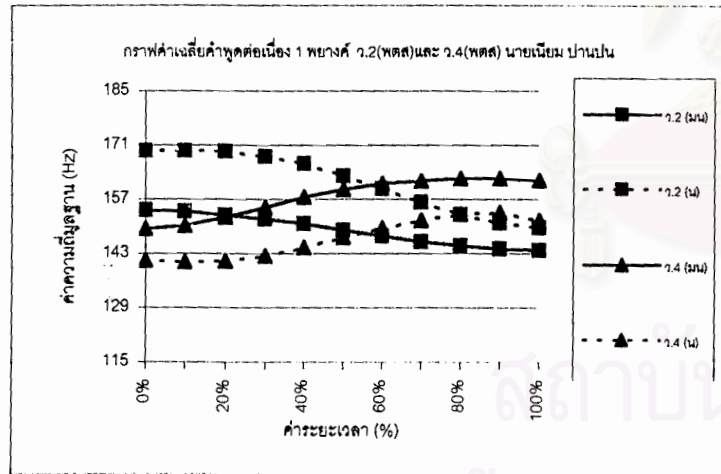
เมื่อพิจารณาสัญลักษณ์ของ ว.2 (พตส) และ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์พบว่า ว.2 (พตส) และ ว.4 (พตส) ใน อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีทั้งคล้ายคลึงกันและแตกต่างกันและระดับเสียงของ ว.4 (พตส) สูงกว่า ว.2 (พตส) ส่วนใน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงต่างกัน ในลักษณะตัดกันและมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา และถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย

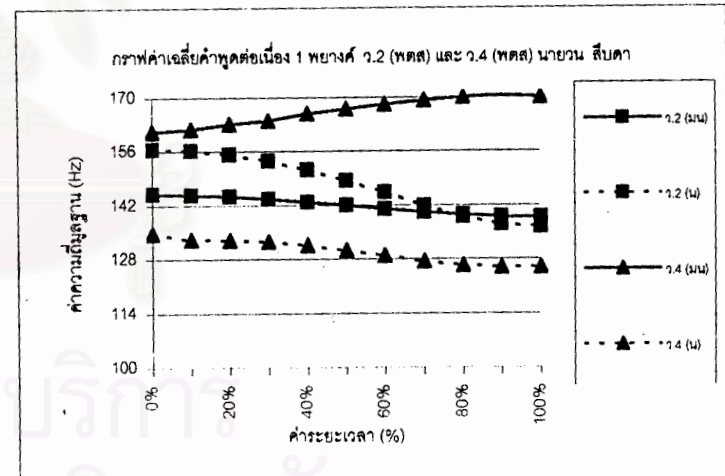
ภาพที่ 147 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 147 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 147 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 147 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 147 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.2 (พตส) กับ ๖.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

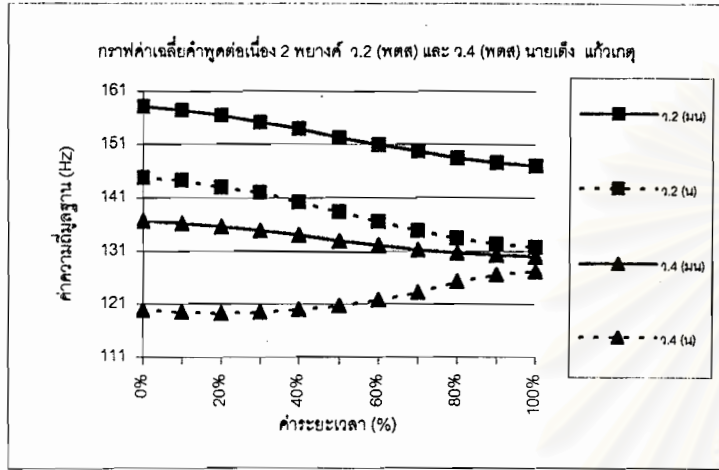
ค.ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

อำเภอ	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.2 พตส	สูง - ต ก [5.4]	กลาง-ตก [32 [^]]	กลาง-ตก [32]	กลาง-ตก [32 _v]	กลางค่อน ข้างสูง - ตก [43 _v]	กลาง-ตก [3 [^] 2]	กลางค่อน ข้างสูง - ตก[4.2 [^]]	สูง - ต ก [54 _v]
ว.4 พตส	กลาง-ตก [32]	กลางค่อน ข้าง ต่ำ- ขึ้น [23 _v]	กลางค่อน ข้าง ต่ำ- ขึ้น-ระดับ [2 [^] 33]	กลางค่อน ข้าง ต่ำ- ระดับ-ตก [2 [^] 2 [^] 2 _v]	ต่ำ - ขึ้น [1 [^] 2]	กลาง-ขึ้น [3.4 _v]	กลางค่อน ข้าง ต่ำ- ขึ้น [23]	กลาง-ตก [32]

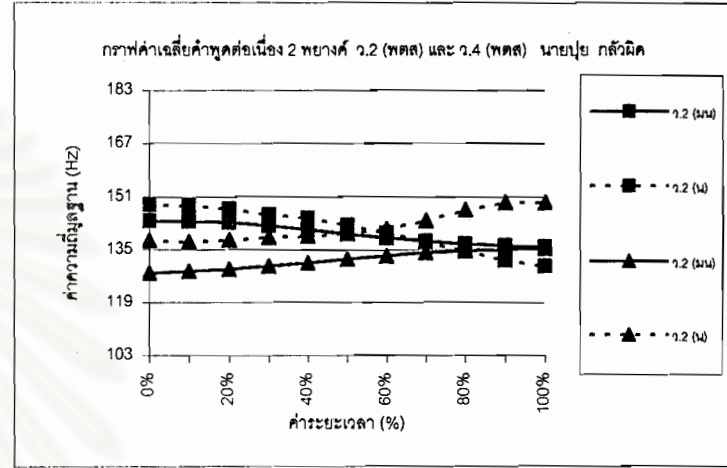
ตารางที่ 66 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พตส) และ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 2พ.

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์คือ ว.2 (พตส) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.4 (พตส) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงใกล้เคียงกัน ยกเว้น ว.2 (พป) ใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (น) มีจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.4 (พป) ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พตส) และ ว.4 (พตส) มีลักษณะทั้งเหมือนกันและต่างกันคือ ว.2 (พตส) เป็นเสียงตกเพียงลักษณะเดียว ในขณะที่ ว.4 (พตส) เป็นเสียงขึ้น และเสียงตก โดย ว.4 (พตส) ที่เป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.2 (พตส) ได้แก่ ว.4 (พตส) ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ห้วยกระเจา (มน/น) ซึ่งระดับเสียงของ ว.4 (พตส) ที่เป็นเสียงตกจะค่อยๆ เลื่อนตกจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ คล้ายคลึงกับสัทลักษณะของ ว.2 (พตส) (ดูภาพที่ 148)

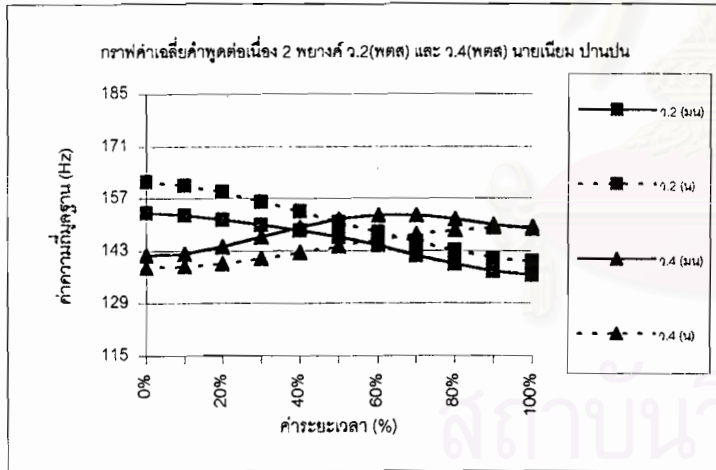
เมื่อพิจารณาสัทลักษณะของ ว.2 (พตส) และ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงเมื่อปรากฏใน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ มีรูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะตัดกันและมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ในขณะที่ใน อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะคล้ายคลึงกัน และ ว.2 (พตส) มีระดับเสียงสูงกว่า ว.4 (พตส) ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พตส) กับ ว.4 (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 2 อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา

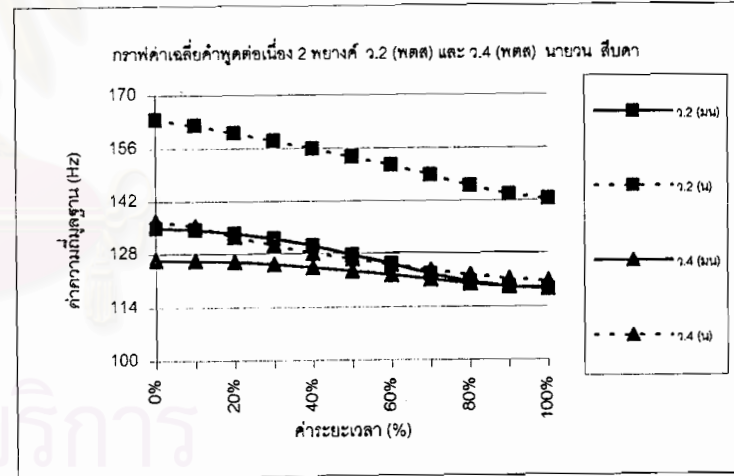
ภาพที่ 148 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 148 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 148 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 148 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 148 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.๒ (พตส) กับ ๖.๔ (พตส) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.2.6 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5

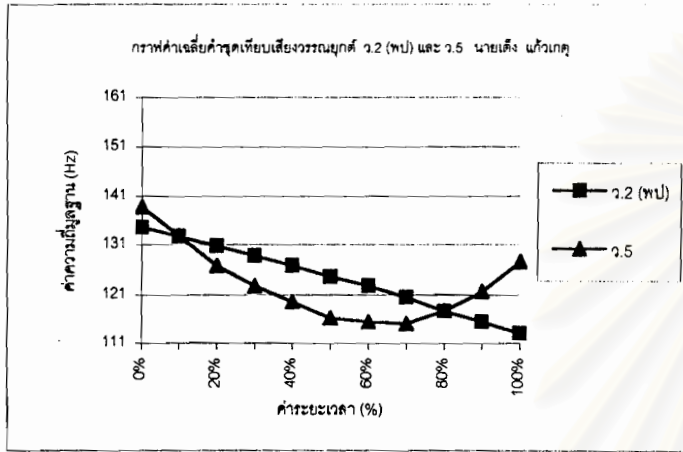
ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียง

ว.	พจนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.2 พป	กลาง-ตก [31 _v]	กลาง-ตก [3 [^] 2]	กลาง-ขึ้น-ระดับ-ตก [3 _v 332 _v]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [4 _v 1]
ว.5	กลาง - ตก - ขึ้น [3 [^] 12 [^]]	กลาง - ตก - ขึ้น [3 _v 1 _v 3]	กลางค่อนข้างสูง- ตก-ขึ้น [41 _v 2]	กลาง - ตก - ขึ้น [3 [^] 25 [^]]

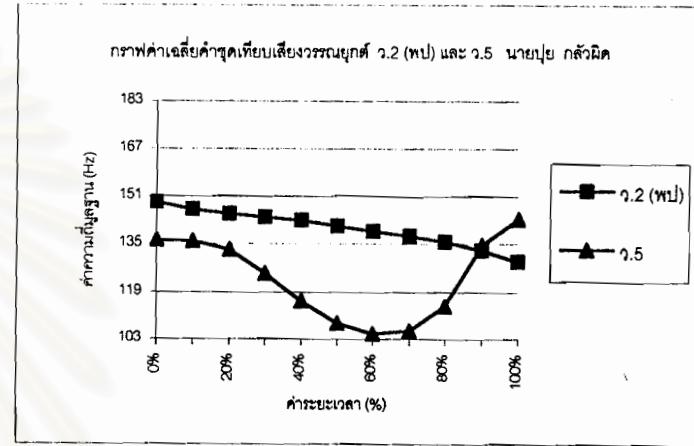
ตารางที่ 67 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.5 คำชุดเทียบเสียง

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียง คือ ว.2 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงใกล้เคียงกับ ว.5 แต่จุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.5 อย่างชัดเจน ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.5 มีลักษณะต่างกัน โดย ว.2 (พป) มีลักษณะเป็นเสียงตก ในขณะที่ ว.5 เป็นเสียงตก-ขึ้น (ดูภาพที่ 149)

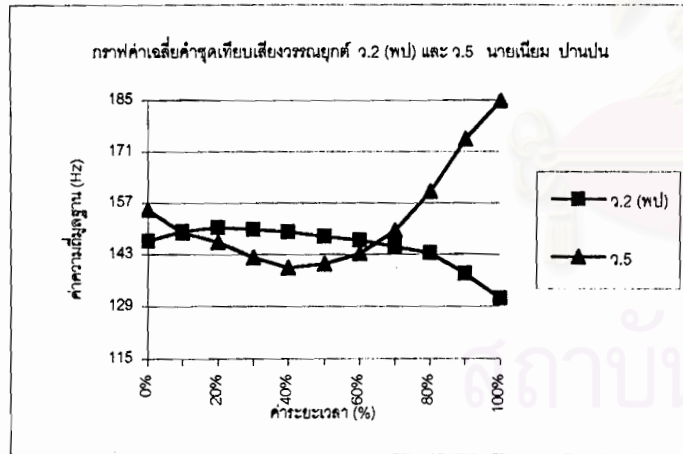
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียงพบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 ถิ่นมีลักษณะแตกต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พจนมทวน รูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.5 ตัดกันในช่วงต้นและท้ายพยางค์ และ ว.5 มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.2 (พป) เล็กน้อย ในขณะที่ใน อ.ท่าม่วง รูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.5 ตัดกันเฉพาะในช่วงท้ายพยางค์ และ ว.2 (พป) มีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.5 แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่าเล็กน้อย ส่วนใน อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงตัดกันในช่วงท้ายพยางค์และ ว.5 มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.2 (พป) อย่างชัดเจน และใน อ.ห้วยกระเจา ว.2 (พป) และ ว.5 ตัดกันในช่วงท้ายพยางค์แต่ ว.5 มีระดับเสียงสูงกว่า ว.2 (พป) เล็กน้อย ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียงจะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พจนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

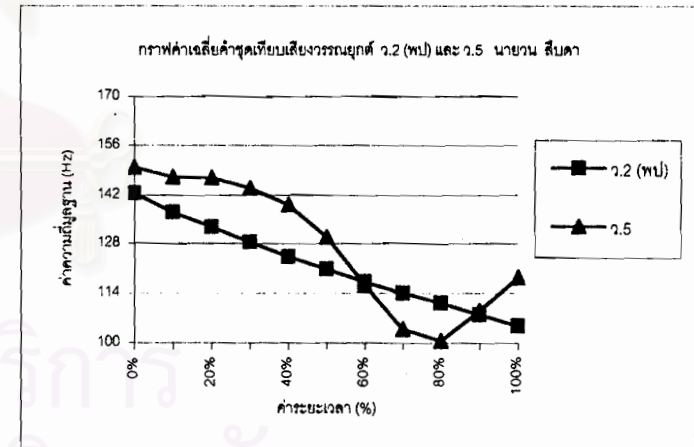
ภาพที่ 149 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 149 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 149 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 149 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 149 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.2 (ทป) กับ ๖.5 ในค่าชุดเทียบเสียง

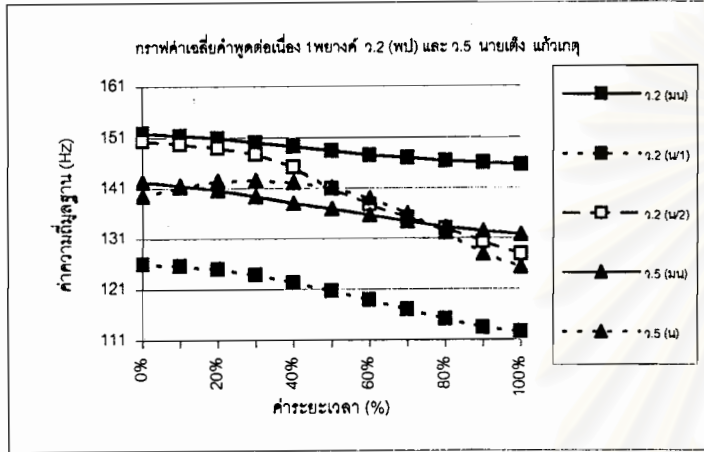
ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ว.	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด้านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด้านฯ	ห้วยฯ
ว.2 พป	สูง - ต ก [5.4]	ก ล ำ ง - ระดับ-ต ก [3^3^3v]	ก ล ำ ง -ต ก [3^3v]	ก ล ำ ง - ระดับ-ต ก [332^]	(1)กลาง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [21v] (2) กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4^3]	ก ล ำ ง - ระดับ-ต ก [3^3^3v]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4^3]	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [43v] (2)กลาง- ต ก [3^2]
ว.5	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4.3v]	ก ล ำ ง -ต ก [31]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ - ชี น - ต ก [23v1]	ก ล ำ ง -ต ก [3.2]	ก ล ำ ง - ชี น - ต ก [34.2]	ก ล ำ ง -ต ก [31]	ก ล ำ ง -ต ก [31]	สูงระดับ- ต ก [5.5v3v]

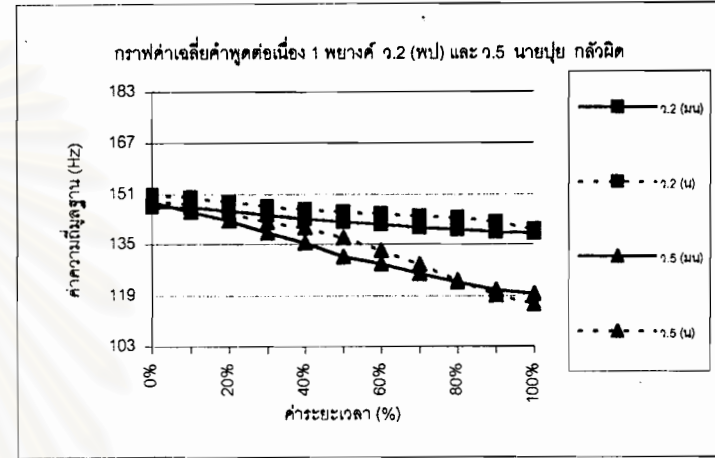
ตารางที่ 68 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์คือ ว.2 (พป) ส่วนใหญ่ มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.5 ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.5 มีลักษณะ คล้ายคลึงกัน โดย ว.2 (พป) มีลักษณะเป็นเสียงตกในทุกอำเภอที่ศึกษา ในขณะที่ ว.5 ส่วนใหญ่ มีลักษณะเป็นเสียงตกเช่นเดียวกัน แต่ระดับเสียงของ ว.2 (พป) มีลักษณะเลื่อนตกลงทันที แต่ ว.5 ระดับเสียงจะเลื่อนขึ้นเล็กน้อยในช่วงต้นพยางค์แล้วจึงเลื่อนตกจนจบพยางค์ (ดูภาพที่ 150)

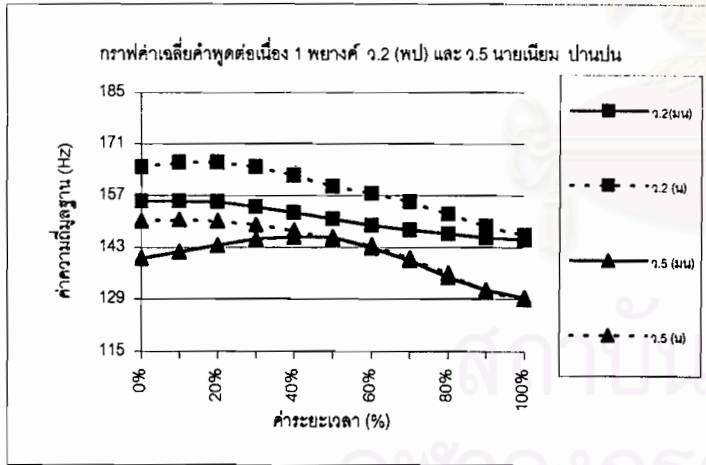
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 ถิ่นมีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่ระดับเสียงมีลักษณะต่างกันเล็กน้อย กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ว.2 (พป) มีระดับเสียงสูงกว่า ว.5 ส่วน อ.ท่าม่วง ว.2 (พป) และ ว.5 มีจุดเริ่มต้นของเสียงระดับเดียวกันแต่จุดสิ้นสุดของ ว.2 (พป) สูงกว่า ว.5 ในขณะที่ อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงของ ว.5 สูงกว่า ว.2 (พป) ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 3 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง และถิ่นที่ 3 อ.ห้วยกระเจา

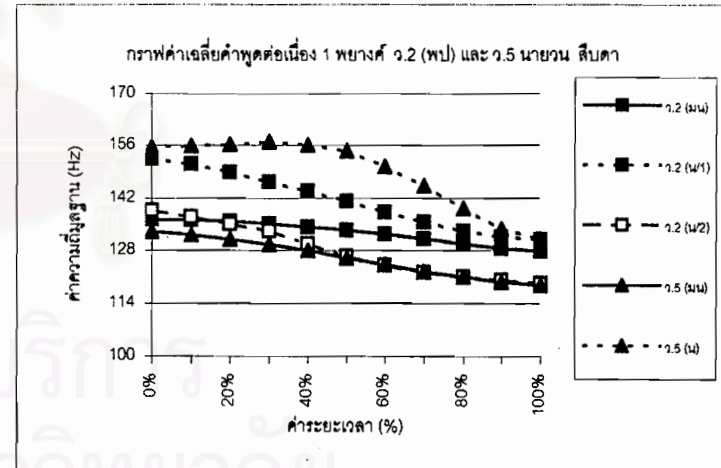
ภาพที่ 150 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 150 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 150 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 150 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 150 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.2 (พป) กับ ๖.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

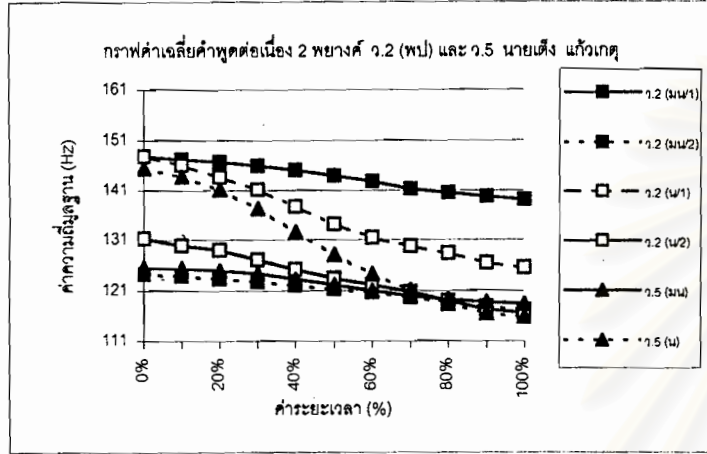
ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ว.	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.2 พป	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [43 [^]]	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [43 [^]]	(1)กลาง - ะ ะ ด้ บ [3 [^] 3 [^]]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง- ระดับ-ต ก [443 [^]]	(1)กลาง ค่อนข้าง สูง - ต ก [42]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4 [^] 3 [^]]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4.3 ^v]	(1)สูง-ต ก [5.3]
ว.5	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [21 [^]]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ - ต ก [21 [^]]	ก ล ำ ง - ระดับ-ต ก [3.3 ^v 1]	สูง - ต ก [5.3 [^]]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [41]	กลาง-ต ก [3 ^v 1]	ก ล ำ ง - ขึ้น - ต ก [3 [^] 4 ^v 1 [^]]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4.2 ^v]

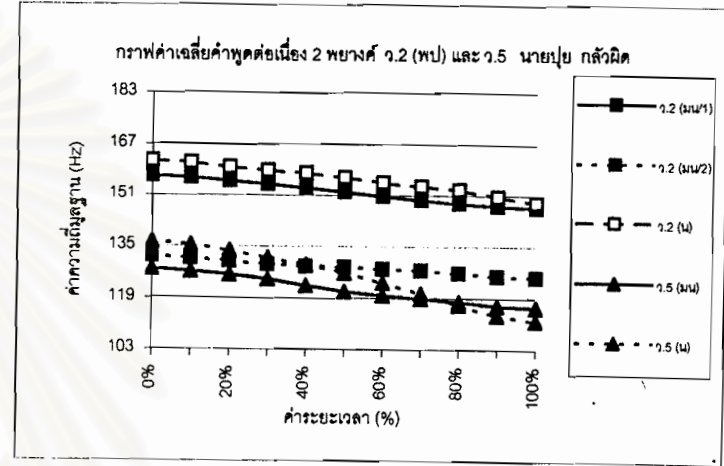
ตารางที่ 69 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์คือ ว.2 (พป) ส่วนใหญ่มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.5 ส่วนรูปแปรของ ว.2 (พป) และ ว.5 เป็นเสียงตกเหมือนกันแต่ลักษณะการตกของ ว.5 มี 2 ลักษณะคือ ระดับเสียงพุ่งตกลงทันทีจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ซึ่งปรากฏใน อ.พนมทวน (น) อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน/น) และ อ.ห้วยกระเจา (มน/น) และระดับเสียงค่อยๆ เลื่อนตกไปจนจบพยางค์ซึ่งปรากฏใน อ.พนมทวน (มน) และ อ.ท่าม่วง (มน/น) ในขณะที่ ว.2 ระดับเสียงจะค่อยๆ เลื่อนตกจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ (ดูภาพที่ 151)

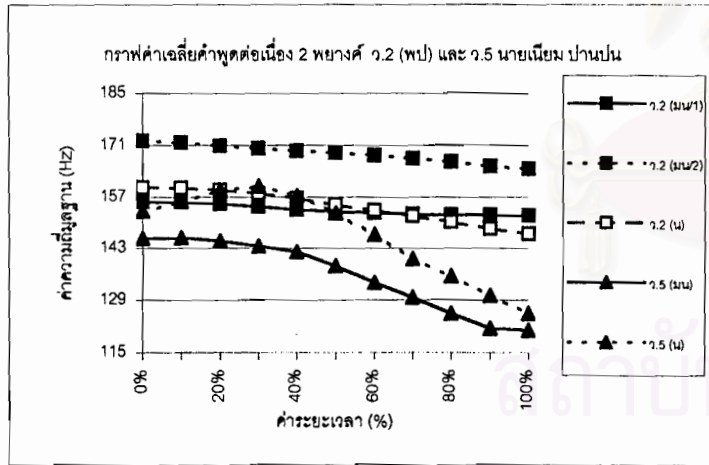
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงของทั้ง 4 ถิ่นมีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่มีระดับเสียงต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ว.2 (พป) มีระดับเสียงสูงกว่า ว.5 แต่ลักษณะการตกของระดับเสียงแตกต่างกันทั้ง 3 อำเภอ ส่วน อ.ห้วยกระเจา ระดับเสียงของ ว.5 สูงกว่า ว.2 (พป) เล็กน้อย ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีหรือออกเป็น 4 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา

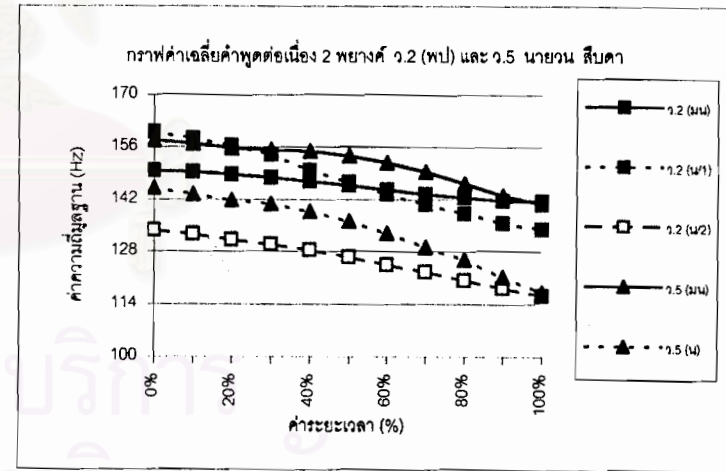
ภาพที่ 151 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 151 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 151 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 151 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 151 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๑.2 (ทป) กับ ๑.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 กับหน่วยเสียงอื่นๆในระบบ

9.3.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.1

ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.1 ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.1.2 หน้า 202-207)

9.3.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.2 (พป)

ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.2 (พป) ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.2.2 หน้า 220-225)

9.3.3.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พตย) กับ ว.2 (พตย)

ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พตย) กับ ว.2 (พตย) ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.2.3 หน้า 226-231)

9.3.3.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป)

ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง

ว.	อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.3	พป	กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [4v53]	กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [45v2]	กลาง - ขึ้น - ตก [3v51^]	กลาง - ขึ้น - ตก [3v4v2]
ว.4	พป	ต่ำ - ขึ้น [1^3^]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [25v4^]	กลางค่อนข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2v5v2v]	กลาง-ตก-ขึ้น-ตก [3v233v]

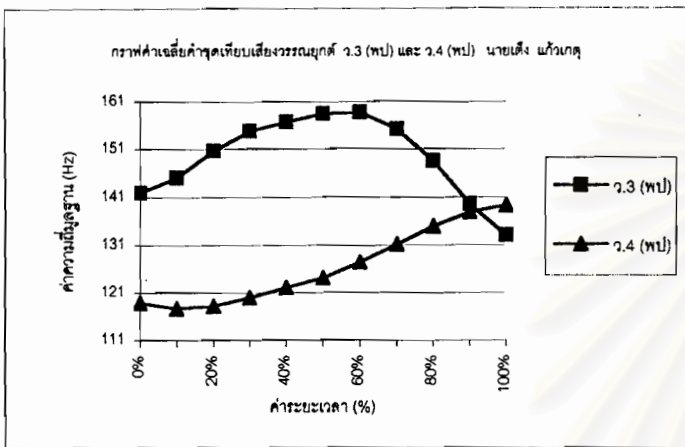
ตารางที่ 70 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 (พป) และ ว.4 (พป) คำชุดเทียบเสียง

ความสัมพันธ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง คือ ว.3 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.4 (พป) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ว.4 (พป) แต่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ว.3 (พป) จะมีจุดสิ้นสุดสูงกว่า ว.4 (พป) เล็กน้อย ส่วนรูปแปรของ ว.3 มีลักษณะแตกต่างจาก ว.4 (พป) อย่างชัดเจน โดย ว.3 (พป) เป็นเสียงขึ้น-ตก แต่ในขณะที่ ว.4 (พป) มีลักษณะเป็นเสียงขึ้น ยกเว้น ว.4 (พป) ที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ที่เสียงขึ้น-ตกเช่นเดียวกับ ว.3 (พป) อย่างไรก็ตาม แม้จะเป็นเสียงขึ้น-ตกเหมือนกัน แต่ ว.3 (พป) ระดับเสียงจะขึ้นและเสียงตกในช่วงกลางของพยางค์ ในขณะที่ ว.4 (พป) เสียงจะเริ่มตกในช่วงท้ายของพยางค์ (ดูภาพที่ 152)

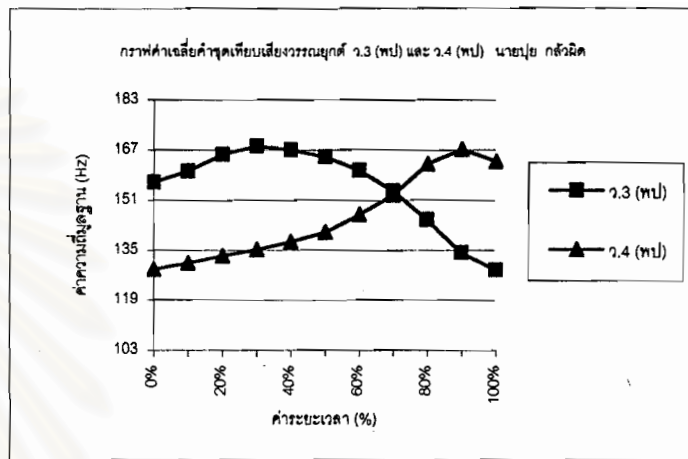
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 (พป) และ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียง พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะแตกต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงแตกต่างกันในลักษณะตัดกันในช่วงท้ายพยางค์และมีจุดสิ้นสุดของเสียงใกล้เคียงกันมาก ส่วนใน อ.ท่าม่วง รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงแตกต่างกันในลักษณะตัดกันในช่วงกลางก่อนไปทางท้ายพยางค์ แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่างกัน อย่างชัดเจน ในขณะที่ อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะคล้ายคลึงกัน และมีจุดสิ้นสุดของเสียงที่ระดับเดียวกัน ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงต่างกันในลักษณะตัดกัน แต่ทั้ง 2 หน่วยเสียงมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกันมาก ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำชุดเทียบเสียงจะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

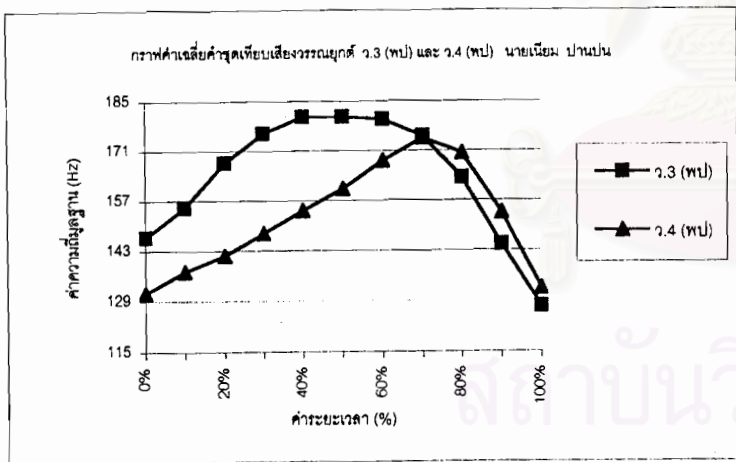
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

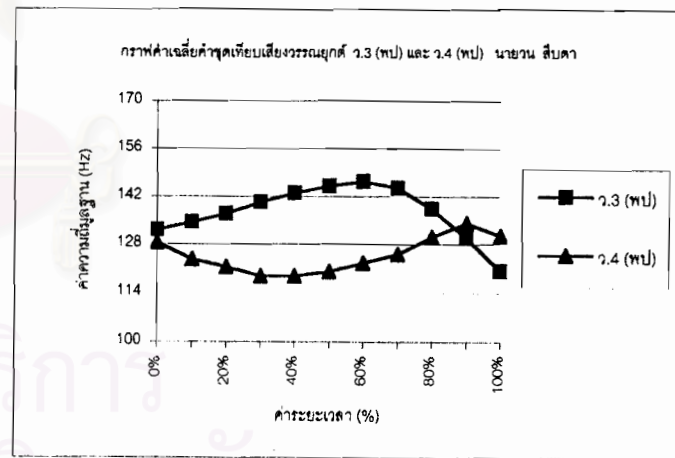
ภาพที่ 152 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 152 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 152 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 152 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 152 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.3 (ทป) กับ ๖.4 (ทป) ในค่าชุดเทียบเสียง

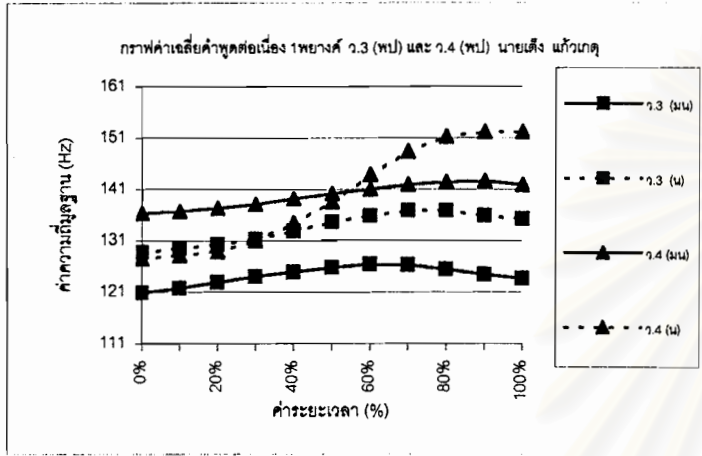
ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ว.	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.3 พป	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น - ตก [2∨22∨]	กลางค่อน ข้างสูง- ตก [4∨3]	กลาง-ขึ้น- ตก [3 [∧] 44∨]	กลาง - ระดับ-ตก [333∨]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น - ตก [2 [∧] 33]	กลาง-ขึ้น- ตก [3∨33]	กลาง-ขึ้น- ระดับ [3∨4∨4∨]	กลาง-ขึ้น- ระดับ [45∨5∨]
ว.4 พป	กลาง-ขึ้น [34∨]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [23]	ต่ำ-ขึ้น ระดับ [1 [∧] 2 [∧] 2 [∧]]	กลาง ค่อนข้าง ต่ำ-ขึ้น [23∨]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [2 [∧] 5∨]	กลาง - ตก-ขึ้น- ตก [33∨4∨3 [∧]]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ระดับ [2∨2 [∧] 2 [∧]]	กลางค่อน ข้างสูง- ตกระดับ [433]

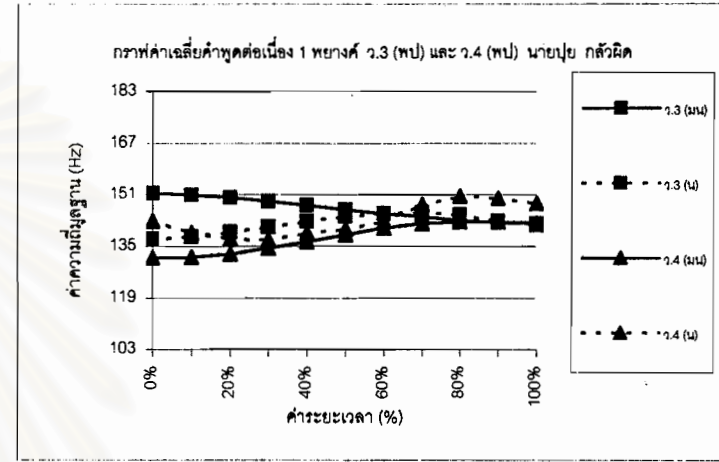
ตารางที่ 71 ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ลักษณะของ ว.3 (พป) และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พ.

ความสัมพันธ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์คือ ว.3 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงสูงกว่า ว.4 (พป) แต่จุดสิ้นสุดของเสียงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ส่วนรูปแปรของ ว.3 และ ว.4 (พป) มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ ว.3 (พ) มีสัญลักษณ์เป็นเสียงขึ้น เสียงตก และเสียงขึ้น-ตก แต่ในขณะที่ ว.4 (พป) เป็นเสียงขึ้น และเสียงขึ้น-ตก ซึ่ง ว.3 (พป) ที่เป็นเสียงขึ้นเช่นเดียวกับ ว.4 (พป) ได้แก่ ว.3 ที่ปรากฏใน อ.ท่าม่วง (น) และ อ.ห้วยกระเจา (มน) ส่วน ว.4 (พป) ที่เป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.3 (พป) ได้แก่ ว.4 ที่ปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา (น) (ดูภาพที่ 153)

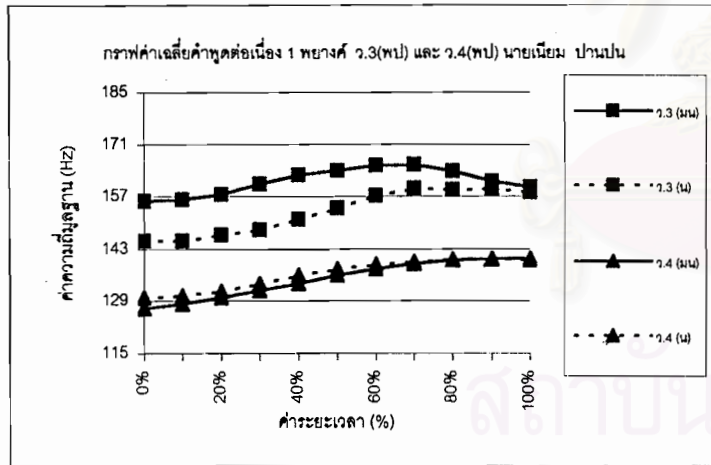
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัญลักษณ์ลักษณะของ ว.3 (พป) และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะแตกต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะคล้ายคลึงกันแต่ระดับเสียงของ ว.4 (พป) สูงกว่า ว.3 (พป) เล็กน้อย ส่วนใน อ.ท่าม่วง รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะคล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่และมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ในขณะที่ อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะคล้ายคลึงกันแต่ระดับเสียงของ ว.3 (พป) สูงกว่า ว.4 (พป) อย่างชัดเจน ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะทั้งเหมือนและต่างกันและระดับเสียงของพยางค์ที่ลงเสียงหนักสูงกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักทั้ง 2 หน่วยเสียง ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์จะแบ่งภาษาดั้งเดิมของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

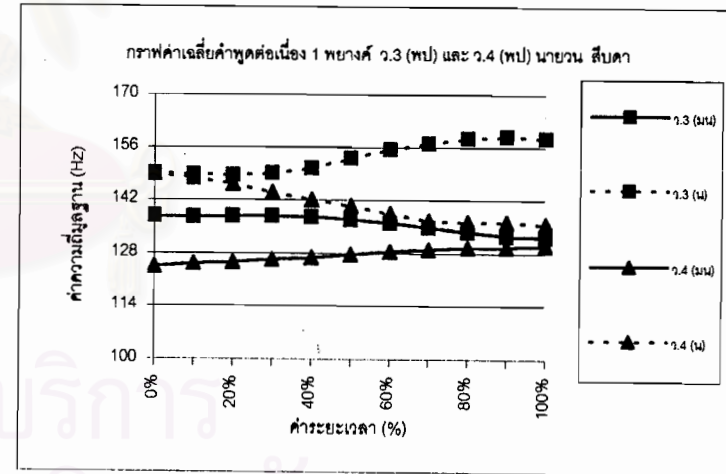
ภาพที่ 153 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 153 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 153 คอ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 153 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 153 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.3 (พป) กับ ๖.4 (พป) ในคำพูดเทียบเสียง

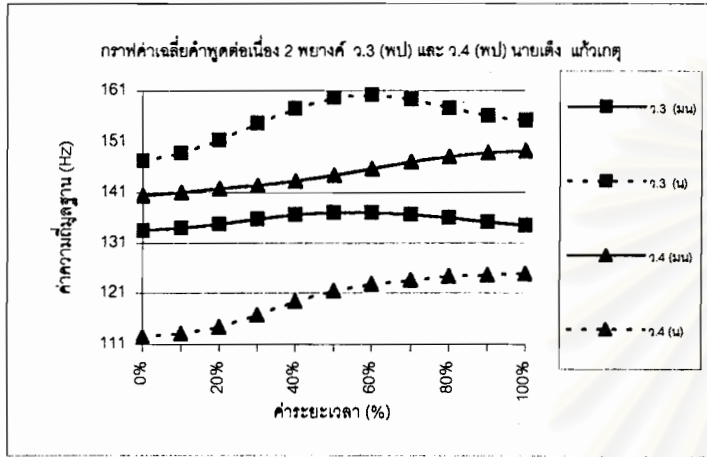
ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ว.	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.3 พป	กลาง-ขึ้น- ตก [3∨33]	กลาง-ขึ้น- ตก [34∨3^]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [233∨]	กลาง-ขึ้น- ระดับ [3^44]	กลางค่อน ข้างสูง- ขึ้น-ตก [45^5]	กลางค่อน ข้างสูง- ขึ้น-ตก [45∨4]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [232^]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [2^3∨3∨]
ว.4 พป	กลาง-ขึ้น [3^4^]	กลางค่อน ข้างสูง- ขึ้น [4^5^]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [23∨]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [2^3∨]	ต่ำ-ขึ้น- ระดับ [1∨22]	กลาง-ขึ้น [3^4]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ระดับ [23∨3∨]	กลาง- ตก-ขึ้น [33∨3]

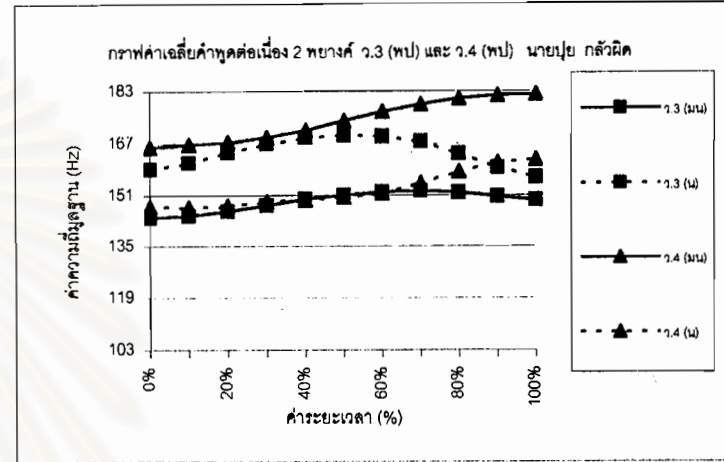
ตารางที่ 72 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 (พป) และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พ.

ความสัมพันธ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์คือ ว.3 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงสูงกว่า ว.4 (พป) แต่มีจุดสิ้นสุดใกล้เคียงกัน ยกเว้น ว.4 (พป) ใน อ.ท่าม่วง (มน) ที่มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.3 (พป) ส่วนรูปแปรของ ว.3 และ ว.4 (พป) มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ ว.3 (พป) มีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น-ตก และเสียงขึ้น-ระดับ ส่วน ว.4 (พป) มีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น (ดูภาพที่ 154)

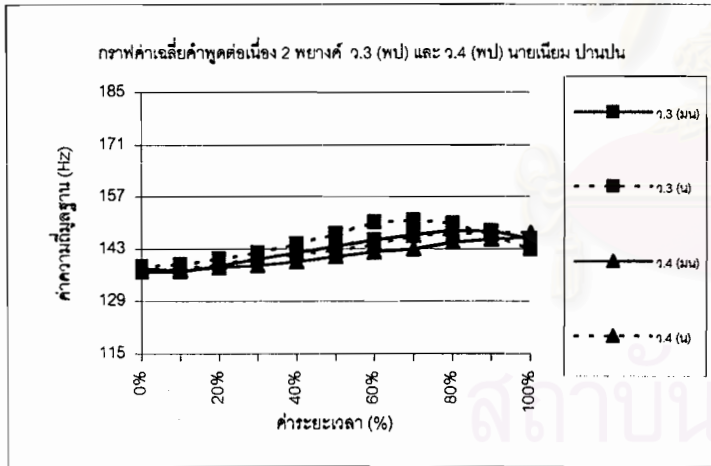
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 (พป) และ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่เมื่อพิจารณาในแง่ระดับเสียงมีลักษณะต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงในพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีระดับเสียงต่างกัน แต่ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ส่วนใน อ.ท่าม่วง ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะมีระดับเสียงต่างกัน แต่ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ในขณะที่ อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีระดับเสียงใกล้เคียงกันมาก ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงส่วนใหญ่มีระดับเสียงใกล้เคียงกัน แต่มี ว.3 (พป) พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมีระดับเสียงสูงกว่า ว.4 (พป) และสูงกว่าบริบทอื่นๆ ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

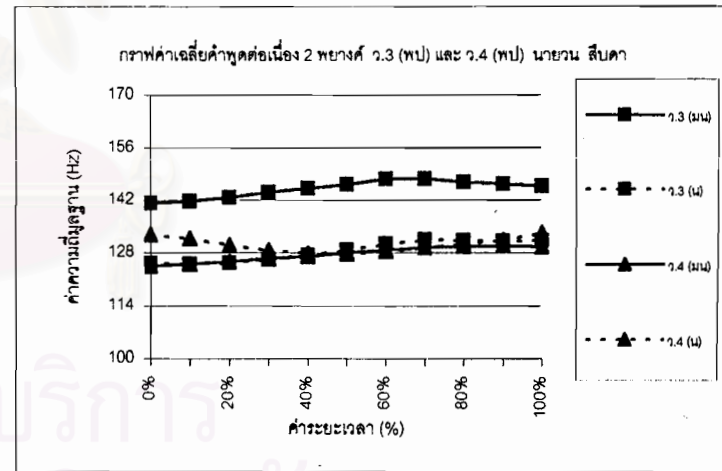
ภาพที่ 154 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 154 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 154 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 154 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 154 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.3 (พป) กับ ๖.4 (พป) ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.3.5 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5

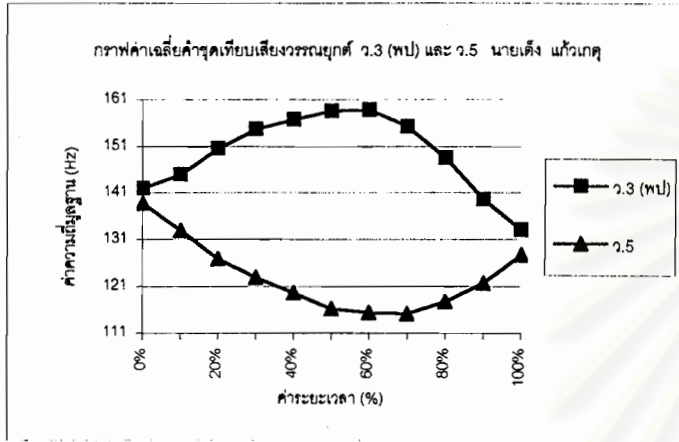
-ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียง

ว.	อำเภอ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.3 พป		กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [4.53]	กลางค่อนข้างสูง- ขึ้น-ตก [4.52]	กลาง - ขึ้น - ตก [3.51 [^]]	กลาง - ขึ้น - ตก [3.42 [^]]
ว.5		กลาง - ตก - ขึ้น [3 [^] 12 [^]]	กลาง - ตก - ขึ้น [3.13 [^]]	กลางค่อนข้างสูง- ตก-ขึ้น [4.12]	กลาง - ตก - ขึ้น [3 [^] 25 [^]]

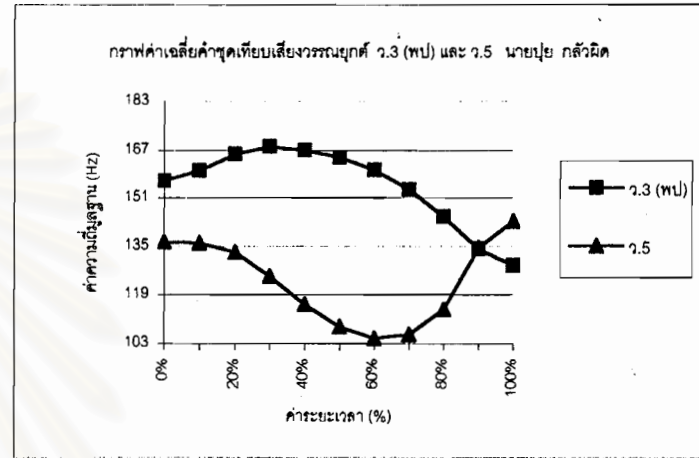
ตารางที่ 73 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 (พป) และ ว.5 คำชุดเทียบเสียง

ความสัมพันธ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียง คือ ว.3 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.5 เล็กน้อย ยกเว้นที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ว.3 (พป) มีจุดเริ่มต้นต่ำกว่า ว.5 ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงของ ว.3 (พป) สูงกว่า ว.5 เล็กน้อยเมื่อปรากฏใน อ.พนมทวน และ อ.ห้วยกระเจา และต่ำกว่า ว.5 เมื่อปรากฏใน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย สำหรับรูปแปรของ ว.3 (พป) และ ว.5 นั้นมีลักษณะต่างกันอย่างชัดเจนคือ ว.3 (พป) มีลักษณะเป็นเสียงขึ้น-ตก ในขณะที่ ว.5 มีลักษณะเป็นเสียงตก-ขึ้น (ดูภาพที่ 155)

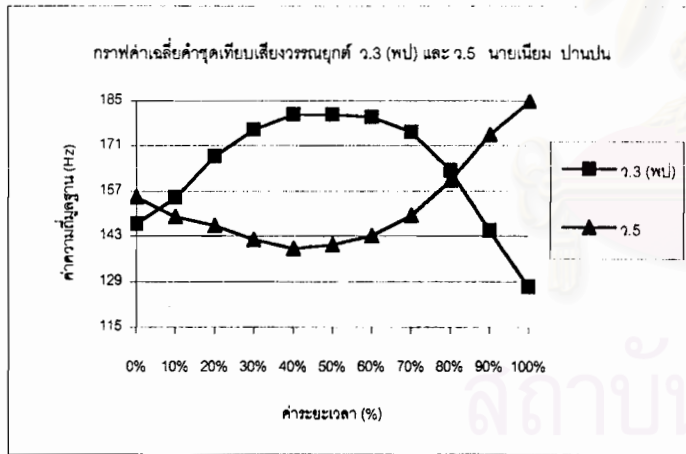
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 (พป) และ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียงพบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงที่ปรากฏในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะแตกต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะต่างกันโดยตรงกันข้ามและ ว.3 (พป) มีระดับเสียงสูงกว่า ว.5 อย่างชัดเจน แต่จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงใกล้เคียงกัน ส่วนใน อ.ท่าม่วง รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงต่างกันโดยลักษณะตัดกันในตอนท้ายของพยางค์ ในขณะที่ อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะต่างกันและตัดกันในช่วงต้นและท้ายพยางค์ ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงต่างกันโดยลักษณะตรงกันข้ามและตัดกันในช่วงต้นและท้ายพยางค์ ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียงจะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

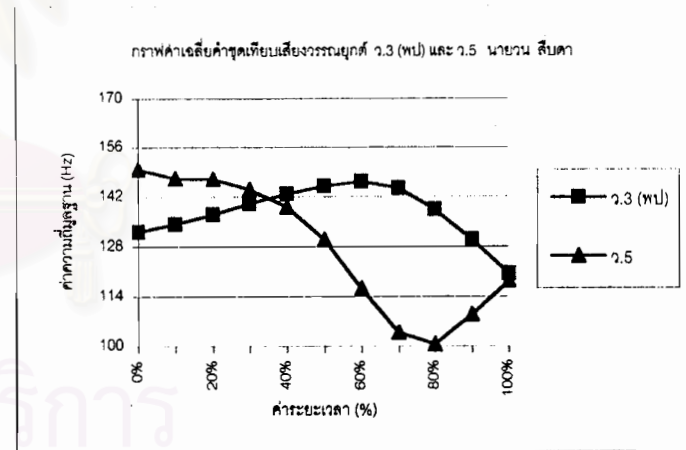
ภาพที่ 155 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 155 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 155 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 155 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 155 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.3 (พป) กับ ๖.5 ในค่าชุดเทียบเสียง

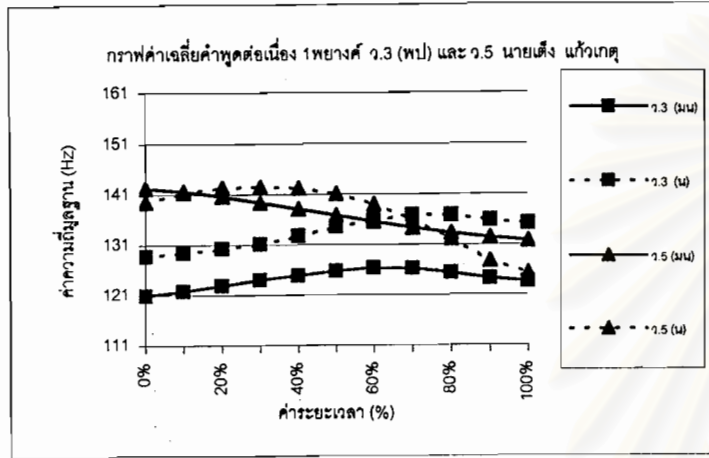
ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ว.	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.3 พป	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ-ขึ้น- ตก [2√22√]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4√3]	ก ล ำ ง - ขึ้น - ต ก [3 ⁴ 44√]	ก ล ำ ง - ระดับ-ต ก [333√]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ-ขึ้น- ตก [2 ³ 33]	ก ล ำ ง - ขึ้น - ต ก [3√33]	ก ล ำ ง - ขึ้น-ระดับ [3√4√4√]	ก ล ำ ง - ขึ้น-ระดับ [45√5√]
ว.5	ก ล ำ ง ค่อนข้าง สูง - ต ก [4√3√]	ก ล ำ ง-ต ก [31]	ก ล ำ ง ค่อนข้าง ต่ำ-ขึ้น- ตก [23√1]	ก ล ำ ง-ต ก [3√2]	ก ล ำ ง - ขึ้น - ต ก [34√2]	ก ล ำ ง-ต ก [31]	ก ล ำ ง-ต ก [31]	สูงระดับ- ต ก [5√5√3√]

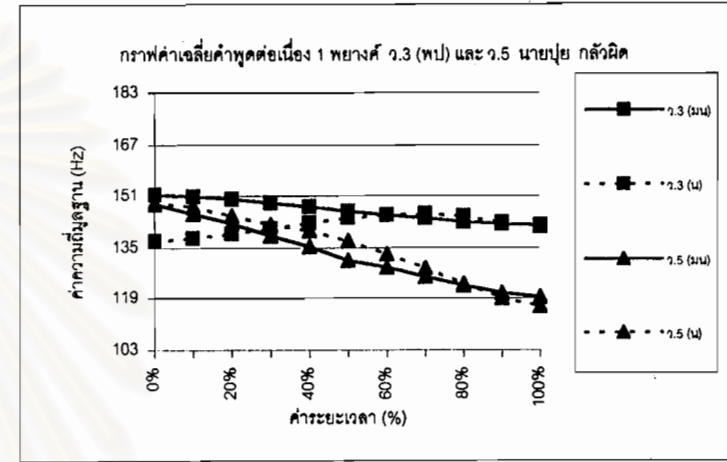
ตารางที่ 74 ตารางเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.3 (พป) และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์คือ ว.3 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นใกล้เคียงกับ ว.5 แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ส่วนรูปแปรของ ว.3 (พป) และ ว.5 มีลักษณะต่างกันอย่างชัดเจนคือ ว.3 (พป) มีลักษณะเป็นเสียงขึ้น-ตก เสียงขึ้น และเสียงตก ในขณะที่ ว.5 มีลักษณะเป็นเสียงตก และเสียงขึ้น-ตก ซึ่ง ว.5 ที่เป็นเสียงขึ้น-ตกเช่นเดียวกับ ว.3 (พป) ได้แก่ ว.5 ที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย (มน) ส่วน ว.3 (พป) ที่เป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.5 ได้แก่ ว.3 (พป) ที่ปรากฏใน อ.ท่าม่วง (มน) อ.ห้วยกระเจา (มน) (ดูภาพที่ 156)

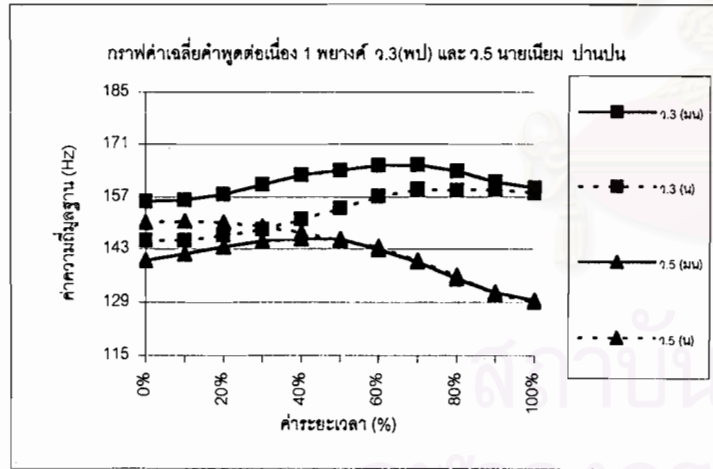
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัญลักษณ์ของ ว.3 (พป) และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงใน 4 อำเภอมีลักษณะแตกต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน ทั้ง 2 หน่วยเสียงมีรูปแปรต่างกันและตัดกันในบางบริบทรวมทั้ง ว.5 มีระดับเสียงสูงกว่า ว.3 (พป) ส่วนใน อ.ท่าม่วง รูปแปรของทั้ง 2 มีลักษณะตัดกันแต่มีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ในขณะที่ อ.ด่านมะขามเตี้ย ทั้ง 2 หน่วยเสียงมีรูปแปรต่างกันและ ว.3 (พป) มีระดับเสียงสูงกว่า ว.5 อย่างชัดเจน ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะทั้งเหมือนและต่างกันและระดับเสียงในพยางค์ที่ลงเสียงหนักสูงกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

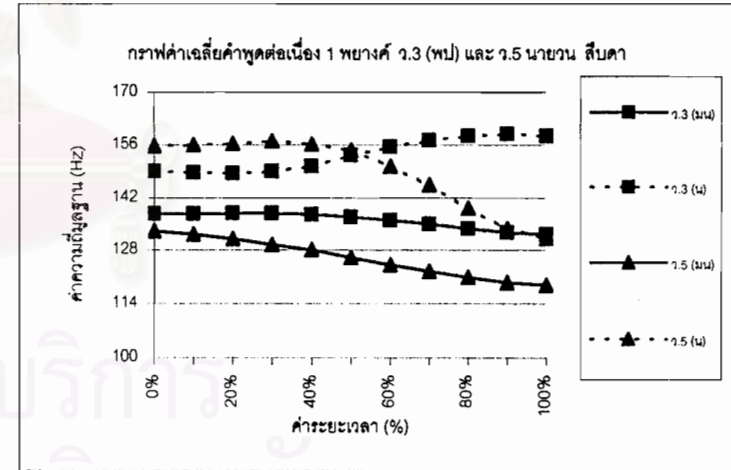
ภาพที่ 156 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 156 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 156 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 156 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 156 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

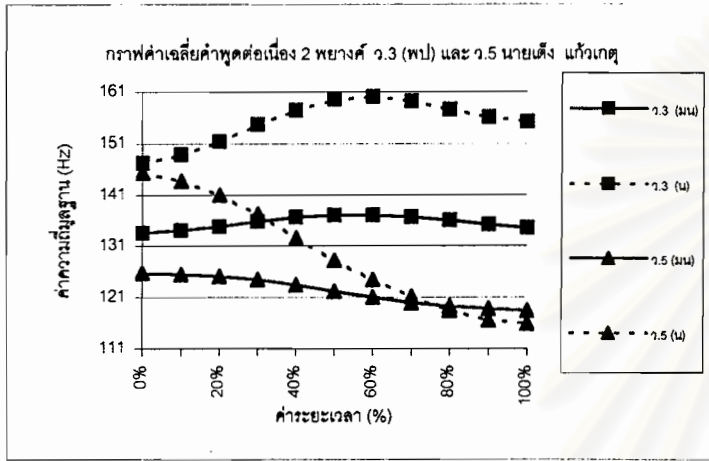
ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ว.	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.3 พป	ก ล ำ ง - ซึ่ น - ต ก [3∨33]	ก ล ำ ง - ซึ่ น - ต ก [34∨3 [^]]	ก ล ำ ง ค ่อน ซึ่ ง ต ำ - ซึ่ น - ต ก [233∨]	ก ล ำ ง - ซึ่ น - ะ ะ ด ับ [3 [^] 44]	ก ล ำ ง ค ่อน ซึ่ ง ส ู ง - ซึ่ น - ต ก [45 [^] 5]	ก ล ำ ง ค ่อน ซึ่ ง ส ู ง - ซึ่ น - ต ก [45∨4]	ก ล ำ ง ่อน ซึ่ ง ต ำ - ซึ่ น - ต ก [232 [^]]	ก ล ำ ง ค ่อน ซึ่ ง ต ำ - ซึ่ น - ต ก [2 [^] 3∨3∨]
ว.5	ก ล ำ ง ค ่อน ซึ่ ง ต ำ - ต ก [21 [^]]	ก ล ำ ง ค ่อน ซึ่ ง ต ำ - ต ก [21 [^]]	ก ล ำ ง - ระ ะ ด ับ - ต ก [3∨3∨1]	ส ู ง - ต ก [5∨3 [^]]	ก ล ำ ง ค ่อน ซึ่ ง ส ู ง - ต ก [41]	ก ล ำ ง - ต ก [3∨1]	ก ล ำ ง - ซึ่ น - ต ก [3 [^] 4∨1 [^]]	ก ล ำ ง ค ่อน ซึ่ ง ส ู ง - ต ก [4∨2∨]

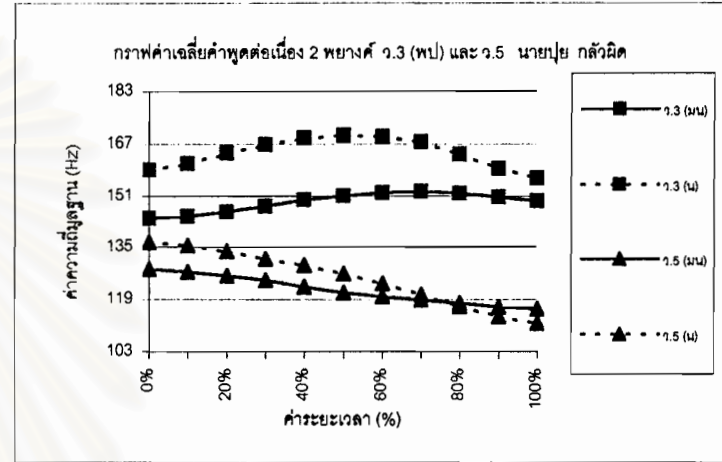
ตารางที่ 75 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 (พป) และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์คือ ว.3 (พป) ที่ปรากฏใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง (มน/น) จะมีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.5 แต่เมื่อปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา จะมีจุดเริ่มต้นต่ำกว่า ว.5 ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงของ ว.3 จะสูงกว่า ว.5 อย่างชัดเจน ส่วนรูปแปรของ ว.3 (พป) และ ว.5 มีลักษณะต่างกันอย่างชัดเจนคือ ว.3 (พป) มีลักษณะเป็นเสียงขึ้น-ตกและเสียงขึ้น-ระดับ ในขณะที่ ว.5 เป็นเสียงตก (ดูภาพที่ 157)

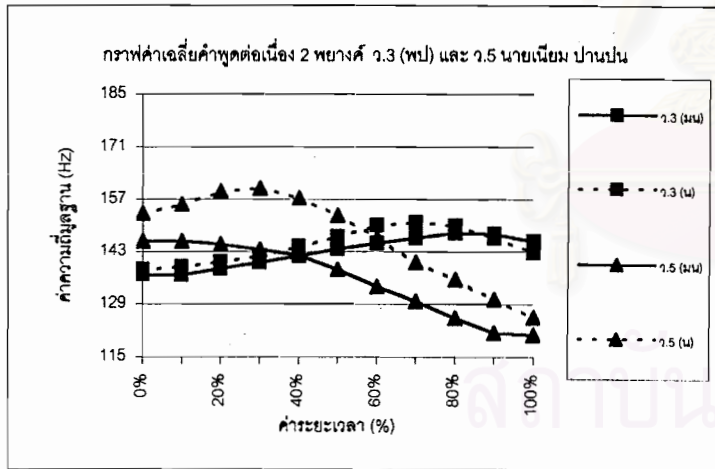
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.3 (พป) และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงใน อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง มีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะต่างกันและ ว.3 (พป) มีระดับเสียงสูงกว่า ว.5 อย่างชัดเจน ส่วนใน อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงต่างกันโดยลักษณะตัดกันแต่ระดับเสียงของทั้ง 2 หน่วยเสียงใกล้เคียงกัน ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน และ อ.ท่าม่วง และถิ่นที่ 2 อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา

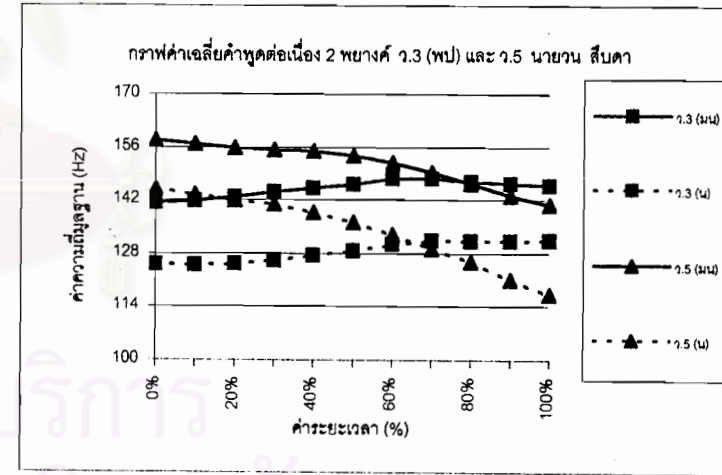
ภาพที่ 157 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 157 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 157 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 157 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 157 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.3 (พป) กับ ๖.5 ในค่าพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ

9.3.4.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.1

ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.1 ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.1.3 หน้า 208-213)

9.3.4.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.2 (พป)

ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.2 (พป) ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.2.4 หน้า 232-237)

9.3.4.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พตส) กับ ว.2 (พตส)

ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พตส) กับ ว.2 (พตส) ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.2 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.2.4 หน้า 238-243)

9.3.4.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.3 (พป)

ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.3 (พป) ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.3 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.3.4 หน้า 250-256)

9.3.4.5 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5

ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียง

อำเภอ	พจนมทวน	ท่าม่วง	ด่านมะขามเตี้ย	ห้วยกระเจา
ว.4 พป	ต่ำ - ชื้น [1 ³]	กลางค่อนข้างต่ำ-ชื้น [25 ⁴]	กลางค่อนข้างต่ำ-ชื้น- ตก [2 ⁵ 2 ²]	กลาง-ตก-ชื้น-ตก [3 ² 33 ²]
ว.5	ก ล า ง - ต ก - ช้ น [3 ¹²]	ก ล า ง - ต ก - ช้ น [3 ¹ 3]	กลางค่อนข้างสูง-ตก- ชื้น [4 ¹ 2]	ก ล า ง - ต ก - ช้ น [3 ² 5 ²]

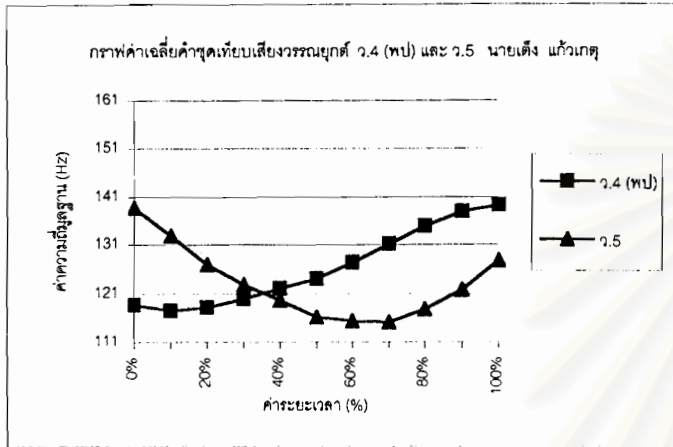
ตารางที่ 76 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.4 (พป) และ ว.5 คำชุดเทียบเสียง

ความสัมพันธ์ของ ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียง คือ ว.4 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงต่ำกว่า ว.5 แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ยกเว้น ว.4 (พป) ที่ปรากฏใน อ.ด่านมะขามเตี้ย ซึ่งจะมีจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.5 ส่วนรูปแปรของ ว.4 (พป) มีลักษณะแตกต่างจาก ว.5

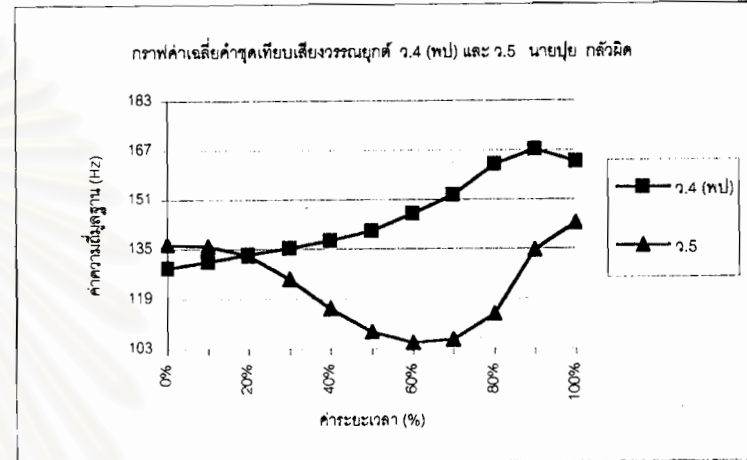
อย่างชัดเจน คือ ว.4 (พป) มีลักษณะเป็นเสียงขึ้นและเสียงขึ้น-ตก ในขณะที่ ว.5 มีลักษณะเป็นเสียงตก-ขึ้น (ดูภาพที่ 158)

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.4 (พป) และ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียงพบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่ลักษณะการตัดกันของทั้ง 4 อำเภอแตกต่างกันเล็กน้อย กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงตัดกันในช่วงต้นค่อนข้างมากกลางพยางค์ ส่วนใน อ.ท่าม่วง รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงตัดกันในต้นพยางค์ และทั้ง 2 หน่วยเสียงมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน ในขณะที่ อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงตัดกันทั้งในช่วงต้นและท้ายพยางค์และ ว.5 มีจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.4 (พป) อย่างชัดเจน ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงตัดกันในช่วงกลางค่อนข้างไปท้ายพยางค์ ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำชุดเทียบเสียงจะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

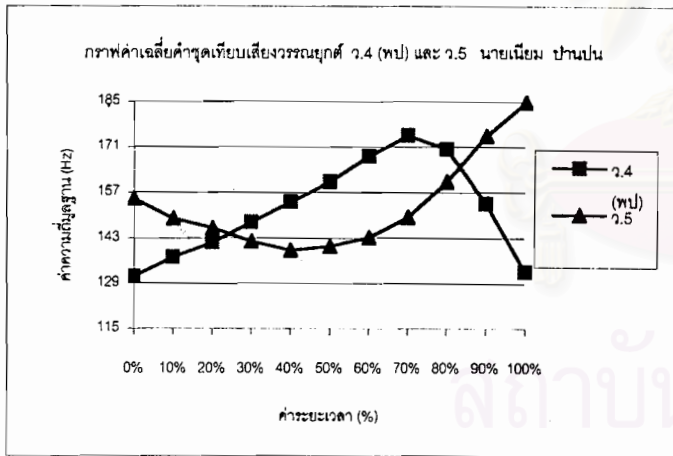
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

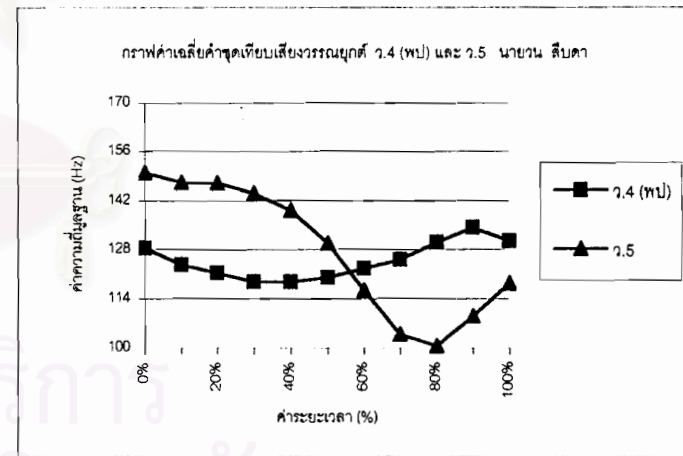
ภาพที่ 158 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 158 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 158 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 158 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 158 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.4 (ทป) กับ ๖.5 ในค่าชุดเทียบเสียง

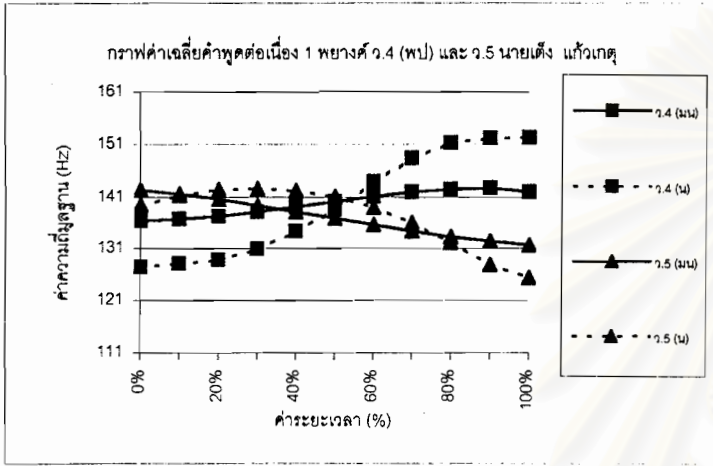
ข. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ว.	1/มน				1/น			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.4 พป	กลาง-ขึ้น [34 _v]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [23]	ต่ำ-ขึ้น ระดับ [1 ² 2 ² ^]	กลาง ค่อนข้าง ต่ำ-ขึ้น [23 _v]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [2 ⁵ v]	กลาง- ตก-ขึ้น- ตก [33 _v 4 _v 3 [^]]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ระดับ [2 _v 2 ² ^]	กลางค่อน ข้างสูง- ตกระดับ [433]
ว.5	กลางค่อน ข้างสูง- ตก [4 _v 3 _v]	กลาง-ตก [31]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ตก [23 _v 1]	กลาง-ตก [3 _v 2]	กลาง-ขึ้น- ตก [34 _v 2]	กลาง-ตก [31]	กลาง-ตก [31]	สูงระดับ- ตก [5 _v 5 _v 3 _v]

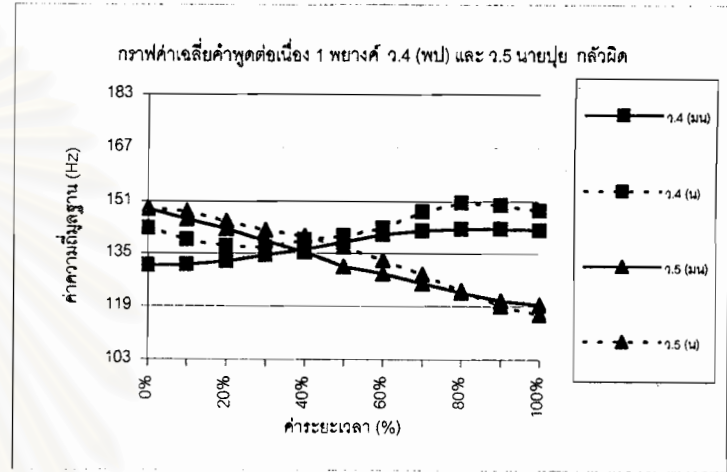
ตารางที่ 77 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.4 (พป) และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์คือ ว.4 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงต่ำกว่า ว.5 แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ส่วนรูปแปรของ ว.4 (พป) มีลักษณะแตกต่างจาก ว.5 อย่างชัดเจนคือ ว.4 (พป) มีลักษณะเป็นเสียงขึ้นและเสียงตก ในขณะที่ ว.5 ส่วนใหญ่เป็นเสียงตก และเสียงขึ้น-ตก รูปแปรของ ว.4 (พป) ที่เป็นเสียงตกเช่นเดียวกับ ว.5 ได้แก่ ว.4 (พป) ที่ปรากฏใน อ.ห้วยกระเจา (น) (ดูภาพที่ 159)

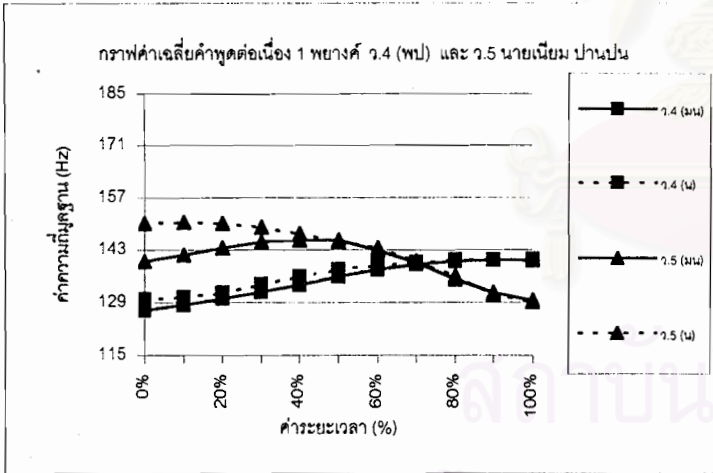
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.4 (พป) และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย มีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงต่างกันโดยลักษณะตัดกันและ ว.5 มีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.4 (พป) แต่มีจุดสิ้นสุดของเสียงต่ำกว่า ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงส่วนใหญ่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่มีบางบริบทต่างกันโดยลักษณะตัดกัน และในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมีระดับเสียงสูงกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักทั้ง 2 หน่วยเสียง ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 2 อ.ห้วยกระเจา

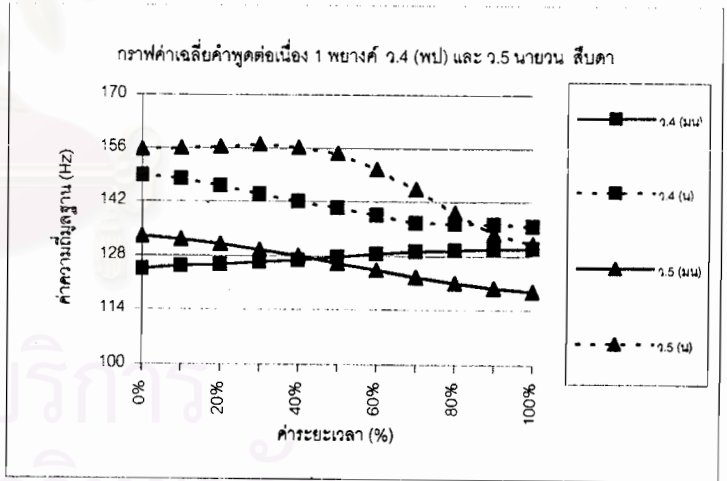
ภาพที่ 159 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 159 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 159 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 159 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 159 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.4 (พป) กับ ๖.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์

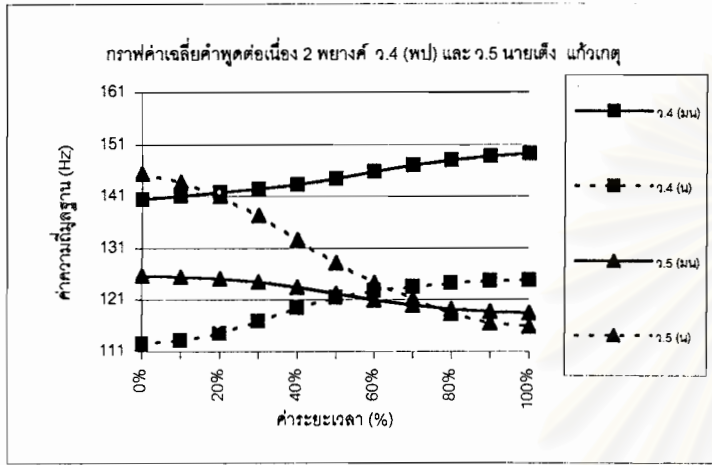
ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ว.	2/มน (พยางค์หน้า)				2/น (พยางค์หลัง)			
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ
ว.4 พป	กลาง-ขึ้น [3 ⁴]	กลางค่อน ข้างสูง- ขึ้น [4 ⁵]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [23 _v]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น [2 ³ _v]	ต่ำ-ขึ้น- ระดับ [1 _v 22]	กลาง-ขึ้น [3 ⁴]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ขึ้น-ระดับ [23 _v 3 _v]	กลาง- ตก-ขึ้น [33 _v 3]
ว.5	กลางค่อน ข้างต่ำ- ตก [21 [^]]	กลางค่อน ข้างต่ำ- ตก [21 [^]]	กลาง- ระดับ-ตก [3 _v 3 _v 1]	สูง-ตก [5 _v 3 [^]]	กลางค่อน ข้างสูง- ตก [41]	กลาง-ตก [3 _v 1]	กลาง-ขึ้น- ตก [3 ⁴ 4 _v 1 [^]]	กลางค่อน ข้างสูง- ตก [4 _v 2 _v]

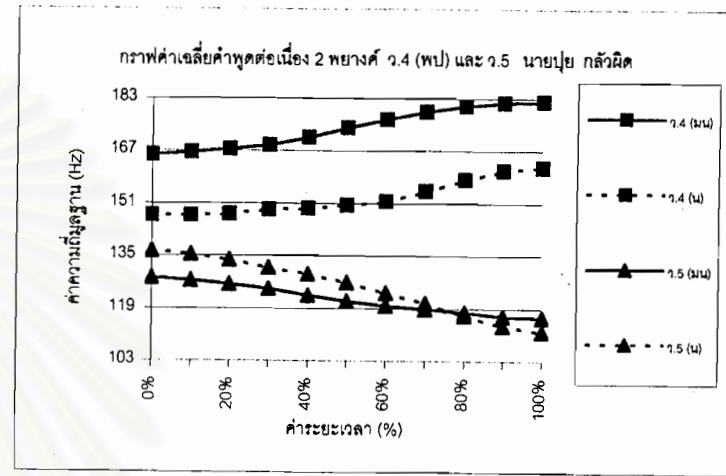
ตารางที่ 78 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.4 (พป) และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

ความสัมพันธ์ของ ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ คือ ว.4 (พป) จะมีจุดเริ่มต้นของเสียงต่ำกว่า ว.5 เป็นส่วนใหญ่ ยกเว้น ว.4 (พป) ใน อ.ท่าม่วง (มน/น) ที่มีจุดเริ่มต้นสูงกว่า ว.5 อย่างชัดเจน ส่วนจุดสิ้นสุดของเสียงของ ว.4 (พป) จะสูงกว่า ว.5 ยกเว้น ว.5 ใน อ.ห้วยกระเจา (มน) จะมีจุดสิ้นสุดของเสียงสูงกว่า ว.4 (พป) ส่วนรูปแปรของ ว.4 (พป) มีลักษณะแตกต่างจาก ว.5 อย่างชัดเจน คือ ว.4 (พป) มีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น ในขณะที่ ว.5 มีสัทลักษณะเป็นเสียงตก (ดูภาพที่ 160)

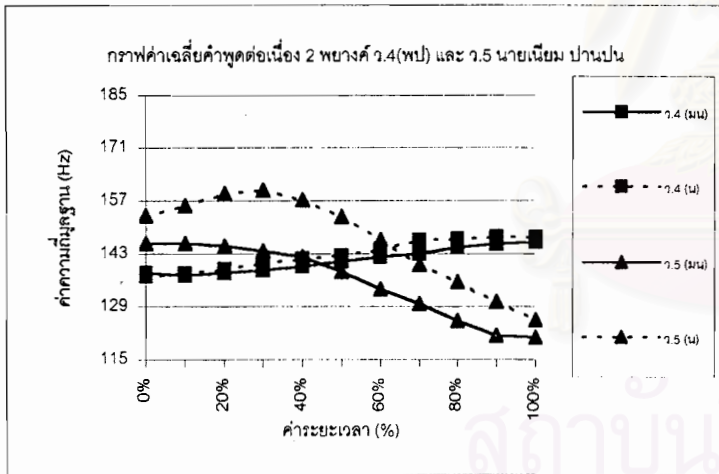
เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.4 (พป) และ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์พบว่า รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอมีลักษณะต่างกัน กล่าวคือ ใน อ.พนมทวน รูปแปรของ ว.4 (พป) และ ว.5 มีลักษณะตัดกันในบางบริบท แต่ระดับเสียงของ ว.4 (พป) สูงกว่า ว.5 ส่วนใน อ.ท่าม่วง รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะต่างกันแต่ไม่ได้ตัดกันและระดับเสียงของ ว.4 (พป) สูงกว่า ว.5 อย่างชัดเจน ในขณะที่ใน อ.ด่านมะขามเตี้ย รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะตัดกันทุกบริบทแต่ระดับเสียงของ ว.4 (พป) และ ว.5 ใกล้เคียงกัน ส่วนใน อ.ห้วยกระเจา รูปแปรของทั้ง 2 หน่วยเสียงมีลักษณะต่างกันและตัดกันในบางบริบท แต่ระดับเสียงของ ว.5 สูงกว่า ว.4 (พป) อย่างชัดเจน ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.4 (พป) กับ ว.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์จะแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นได้แก่ ถิ่นที่ 1 อ.พนมทวน ถิ่นที่ 2 อ.ท่าม่วง ถิ่นที่ 3 อ.ด่านมะขามเตี้ย และถิ่นที่ 4 อ.ห้วยกระเจา ตามลำดับ

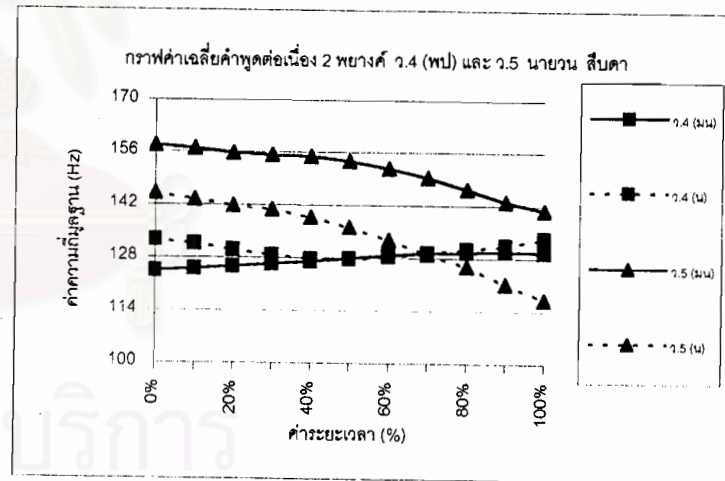
ภาพที่ 160 ก อ.พนมทวน

ภาพที่ 160 ข อ.ท่าม่วง

ภาพที่ 160 ค อ.ด่านมะขามเตี้ย

ภาพที่ 160 ง อ.ห้วยกระเจา

ภาพที่ 160 ความสัมพันธ์ระหว่าง ๖.4 (พป) กับ ๖.5 ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์

9.3.5 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ

9.3.5.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.1

ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.1 ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.1.4 หน้า 214-219)

9.3.5.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.2 (พป)

ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.2 (พป) ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.2.6 หน้า 244-249)

9.3.5.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.3 (พป)

ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.3 (พป) ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.3.5 หน้า 257-262)

9.3.5.4 ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.4 (พป)

ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.5 กับ ว.4 (พป) ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วใน ความสัมพันธ์ระหว่าง ว.1 กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่นๆในระบบ (ดู 9.3.4.5 หน้า 263-269)

สรุป

จากการศึกษาระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา พบว่าภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีประกอบด้วยระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงเช่นเดียวกับในภาษาไทยมาตรฐาน แต่ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจะมีการปรากฏของหน่วยเสียงในคำของ ว.2 ต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐาน โดย ว.2 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจะปรากฏกับคำในกล่องวรรณยุกต์ที่ได้มากกว่าในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ นอกจาก ว.2 จะปรากฏกับคำในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123 แล้ว ว.2 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรียังปรากฏกับคำในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A4 ได้อีกด้วย ดังนั้นในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจึงมีการแยกเสียงระหว่างกล่องวรรณยุกต์ช่อง A23 กับ A4 และรวมเสียงระหว่างกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123 กับ A4 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน ซึ่งลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีดังกล่าว เป็นลักษณะบ่งจำเพาะของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่ทำให้มีลักษณะต่างไปจากระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นกลางสำเนียงอื่นๆ

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงภายในระบบจากข้อมูลที่ศึกษาทั้ง 3 ประเภทซึ่งได้แก่ ข้อมูลที่มาจากคำชุดเทียบเสียงวรรณยุกต์ คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดที่ อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา มีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างจากกันและคล้ายคลึงกันทั้งในแง่ลักษณะการขึ้น-ตกและในแง่ระดับเสียงเมื่อปรากฏในบริบทต่างๆ โดยสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่องส่วนใหญ่จะมีรูปแปรหลากหลายกว่าในคำชุดเทียบเสียง ยกเว้น ว.4 ที่ในคำชุดเทียบเสียงมีรูปแปรหลากหลายกว่าคำพูดต่อเนื่อง และ ว.2 ที่รูปแปรในคำชุดเทียบเสียงและคำพูดต่อเนื่องมีลักษณะคล้ายคลึงกันมาก แต่สัทลักษณะที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงจะมีลักษณะการขึ้น-ตกของระดับเสียงชัดเจนกว่าในคำพูดต่อเนื่อง สัทลักษณะของหน่วยเสียงที่แตกต่างกันและคล้ายคลึงกันดังกล่าวสามารถแยกภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีได้ตั้งแต่ 2-4 ถิ่น

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

10.1 สรุปผล

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นชาวจังหวัดกาญจนบุรีซึ่งใช้ทั้งภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐานในชีวิตประจำวันพบว่า สำเนียงพูดของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีความแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานอย่างเห็นได้ชัด ประกอบกับผู้วิจัยได้เคยศึกษาวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง และ อ.ด่านมะขามเตี้ย ซึ่งผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันตามบริเวณต่างๆมีสำเนียงพูดแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นที่ผู้พูดอาศัยอยู่ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีในอำเภอต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในบริเวณต่างๆของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี เพื่อแสดงให้เห็นว่าภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันตามบริเวณต่างๆจะมีความแตกต่างของระบบวรรณยุกต์หรือไม่และมีการแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์คล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากจุดเก็บข้อมูล 4 จุด ที่เป็นที่ยอมรับของชาวกาญจนบุรีโดยทั่วไปว่าใช้สำเนียงท้องถิ่นกาญจนบุรีมากที่สุดรวมทั้งเป็นจุดเก็บข้อมูลที่มีประชากรส่วนใหญ่เป็นคนไทย โดยกำหนดจำนวนผู้บอกภาษาจุดเก็บข้อมูลละ 3 คน รวมผู้บอกภาษาทั้งหมด 12 คน แล้วคัดเลือกผู้บอกภาษาจุดละ 1 คนเป็นตัวแทนของอำเภอนั้นๆในการนำผลการวิเคราะห์มานำเสนอในงานวิจัย ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยนี้ได้มาจากรายการคำ 2 ประเภทได้แก่ รายการคำชุดเทียบเสียง จำนวน 10 คำ ได้แก่ กา คา ข่า ข้า คำ ขา ขาด คาด ขัด คัด โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยการแสดงสัญญาณประจำคำให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำละ 1 ครั้ง แต่ละคำออกเสียงทั้งหมด 10 ครั้ง และบันทึกเสียงไว้ และรายการคำจากคำพูดต่อเนื่อง ซึ่งได้มาจากการสนทนาของผู้บอกภาษากับผู้วิจัยในสถานการณ์จริงของการใช้ภาษาที่มีความเป็นธรรมชาติมากที่สุด ข้อมูลที่เป็นคำพูดต่อเนื่องนี้จะศึกษาคำพูดต่อเนื่องประเภทบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำที่มีจำนวนพยางค์ 1-2 พยางค์ ที่ปรากฏในตำแหน่งตรงกลางของกลุ่มคำระหว่างการหยุดเท่านั้น และพิจารณาลงเสียงหนักเบาในพยางค์ 2 ระดับคือ พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนัก

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้การฟังในการแยกประเภทของประโยค วิเคราะห์การลงเสียงหนักเบาในพยางค์ และจำนวนพยางค์ในคำ และวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ด้วยวิธีการทางกลศาสตร์ โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง WinCECIL (Windows for Computerized Extraction of Components of Intonation in Languages) และใช้โปรแกรม Microsoft Excel Version 5 ในการแปลงผลเป็นกราฟเส้น

ในการเสนอผลการศึกษา ในแง่ระบบวรรณยุกต์ผู้วิจัยได้ใช้กล่องวรรณยุกต์แสดงสัทลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเปรียบเทียบกับกล่องวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐาน ส่วนการเสนอผลสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ผู้วิจัยได้ใช้ค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของคำในแต่ละบริบทที่ผ่านการปรับให้มีค่าพิสัยระดับเสียง 5 ระดับ หลังจากนั้นผู้วิจัยเปรียบเทียบรูปแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละหน่วยเสียงที่ปรากฏในทุกบริบทของข้อมูลที่ศึกษาได้แก่ บริบทของคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ในจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภออย่างละเอียด ในขั้นต่อไปผู้วิจัยได้เปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วยเสียงในระบบโดยใช้กราฟตัดแปลงค่าแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยเพื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีต่อกันในระบบ

ผลการศึกษาพบว่า ในแง่ระบบวรรณยุกต์ ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา มีระบบวรรณยุกต์ระบบเดียวกันคือระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงเช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน แต่ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงในกล่องวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีลักษณะแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานรวมทั้งภาษาไทยถิ่นกลางอื่นๆ อีกด้วย โดยระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีการแยกเสียงในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A3 กับ A4 แล้วรวมกล่องวรรณยุกต์ช่อง A4 กับ B123 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน ในขณะที่ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยมาตรฐานไม่มีลักษณะการแยกเสียงดังกล่าว ดังนั้น ลักษณะบ่งจำเพาะของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีได้แก่ การที่ ว.2 พยางค์เป็นจะปรากฏกับคำในกล่องวรรณยุกต์ได้มากกว่าในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ นอกจากจะปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123 เช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐานแล้ว ว.2 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรียังปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A4 ได้อีกด้วย ซึ่งเมื่อพิจารณาสมมติฐานของงานวิจัยประการหนึ่งที่ว่า ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา มีระบบวรรณยุกต์ระบบเดียวกัน จึงสรุปได้ว่า ผลการศึกษาที่ได้จากการวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีสอดคล้องกับสมมติฐาน นั่นคือ ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูด

กัน ใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา มีระบบวรรณยุกต์แบบ 5 หน่วยเสียงเหมือนกัน

เมื่อพิจารณาในแง่สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์พบว่า รูปแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แต่ละหน่วยเสียงเมื่อปรากฏในบริบทต่างๆ ที่ศึกษา ได้แก่ บริบทคำชุดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ มีการแปรที่แตกต่างกันในแต่ละบริบททั้งในแง่ลักษณะการขึ้น-ตกและระดับเสียง โดยสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื่องจะมีรูปแปรหลากหลายกว่าในคำชุดเทียบเสียง แต่รูปแปรของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำชุดเทียบเสียงจะมีลักษณะการขึ้น-ตกของเสียงชัดเจนกว่าในคำพูดต่อเนื่องและความชัดเจนดังกล่าวจะลดน้อยลงเมื่อปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ ตามลำดับ

นอกจากนั้นจากการวิเคราะห์สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ พบว่า สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักของคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกันคือ สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ส่วนใหญ่เป็นเสียงระดับและมีการขึ้น-ลงของระดับเสียงเพียงเล็กน้อย ในขณะที่สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ลงเสียงหนักในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ มีลักษณะการขึ้น-ลงของเสียงและระดับเสียงชัดเจนกว่า ผลการวิเคราะห์สัทลักษณะของคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์แสดงให้เห็นว่า ตำแหน่งของพยางค์ซึ่งเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการลงเสียงหนักเบาในพยางค์มีอิทธิพลทำให้สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แปรเปลี่ยนไป ข้อสังเกตที่พบในการวิเคราะห์คำพูดต่อเนื่องคือการที่สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นเสียงตกปรากฏเป็นหนึ่งในรูปแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วยเสียง

ผลการศึกษาสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ดังกล่าวข้างต้นพบว่า ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดใน 4 อำเภอมีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันในหลายหน่วยเสียง ความแตกต่างของรูปแปรดังกล่าวทำให้สามารถแยกภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็นภาษาถิ่นย่อยได้ตั้งแต่ 2-4 ถิ่นย่อย กล่าวคือ บางหน่วยเสียงแบ่งภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 2 ถิ่นย่อย บางหน่วยเสียงอาจแบ่งออกเป็น 3 ถิ่นย่อย และบางหน่วยเสียงอาจแบ่งภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีออกเป็น 4 ถิ่นย่อย แต่เมื่อพิจารณาในภาพรวมของทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์แล้วพบว่า รูปแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของทั้ง 5 หน่วยเสียงส่วนใหญ่มีลักษณะแตกต่างกันทั้ง 4 ถิ่น ดังนั้นภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจึงออกเป็นภาษาถิ่นย่อยได้ 4 ถิ่นตามจุดเก็บข้อมูลทั้ง 4 อำเภอ ผลการศึกษาดังกล่าวยืนยัน

ยันสมมติฐานส่วนหนึ่งของงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ตั้งขึ้นไว้ว่า ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันใน อ.พนมทวน อ.ท่าม่วง อ.ด่านมะขามเตี้ย และ อ.ห้วยกระเจา มีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันในทุกหน่วยเสียง ประเด็นที่แย้งคือ ความแตกต่างของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ไม่ใช่ความแตกต่างของทุกหน่วยเสียงและของข้อมูลทั้งหมด แต่เป็นความแตกต่างที่เด่นชัดในคำชุดเทียบเสียงและในบางหน่วยเสียงเท่านั้น ส่วนสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำพูดต่อเนื้อ 1-2 พยางค์ ส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกันทั้ง 4 ถิ่น

10.2 อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีพบว่า มี 5 หน่วยเสียง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษาระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางที่ผ่านมาพบว่า ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเป็นแบบ 5 หน่วยเสียงเช่นเดียวกับบางจังหวัดเช่น จ.ประจวบคีรีขันธ์ บางส่วน และ จ.สุพรรณบุรีบางส่วน เป็นต้น แต่ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของกล่องวรรณยุกต์มีลักษณะต่างกัน โดยในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีสัทลักษณะที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123 มีลักษณะเดียวกับสัทลักษณะที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง A4 นั่นคือ ว.2 พยางค์เป็นจะปรากฏกับคำ เช่น คา นา มือ ฐ เวื่อ ได้อีกด้วย ซึ่งลักษณะบ่งจำเพาะของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีดังกล่าวไม่เป็นที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นกลางโดยทั่วไป แต่จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงดังกล่าวมีลักษณะคล้ายคลึงกับลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของภาษาคน “ผู้ไท” ในงานวิจัยของ พจณี ศรีธรรษาภรณ์ (2526) และในงานวิจัยของ พิณรัตน์ อัครวัฒน์นากุล (2541) ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

	A	B	C	DL	DS
1					
2	ว.1	ว.2	ว.4	ว.2	ว.5
3					
4	ว.2	ว.3			

พิณรัตน์ (2541)

	A	B	C	DL	DS
1					
2	ว.1	ว.2	ว.4	ว.4	ว.2
3					
4	ว.2	ว.3	ว.5	ว.5	

พจน์ (2526)

	A	B	C	DL	DS
1	ว.5				
2	ว.1	ว.2	ว.3	ว.2	
3					
4	ว.2	ว.3	ว.4	ว.3	ว.4

“กาญจนบุรี”

ภาพที่ 1 เปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ของคน “ผู้ไท” และภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

นอกจากลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงในกล่องวรรณยุกต์จะมีรูปแบบเดียวกันแล้ว สัทลักษณะของ ว.2 (พป) ที่ปรากฏในกล่องวรรณยุกต์ช่อง B123 และ A4 ของระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 ระบบข้างต้นยังมีลักษณะคล้ายคลึงกันอีกด้วย ดังนี้

ผู้วิจัย	พจน์ (2526)	พิณรัตน์ (2541)	กาญจนบุรี (2543)
ว.2 พป	กลาง-ขึ้น-ตก [352] กลางค่อนข้างสูง-ตก [43]	สูง-ตก [51] กลางค่อนข้างสูง-ตก [41]	กลาง-ตก [31] กลางค่อนข้างสูง-ตก [42]

ตารางที่ 79 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.2 (พป) ของ “ผู้ไท” และ “ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี”

ลักษณะบ่งจำเพาะของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีดังกล่าวอาจนำไปสู่ข้อสันนิษฐาน 2 ประการคือ

ก.ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีหรืออาจมีการแปรเปลี่ยนไปเนื่องจากได้รับอิทธิพลของภาษาอื่นๆในบริเวณใกล้เคียง เช่น ภาษาลาว มอญ หรือภาษาชนกลุ่มน้อยอื่นๆ เข้ามาปะปน จึงทำให้ลักษณะภาษาของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีแตกต่างไปจากภาษาไทยถิ่นกลางโดยทั่วไป

ข. ภาษาของคน "กาญจนบุรี" อาจมีต้นตระกูลมาจากภาษาของคน "ผู้ไท" ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาและเส้นทางการอพยพเข้าสู่ประเทศไทยของคน "ผู้ไท" พบว่า ชาวผู้ไทในประเทศไทยได้อพยพมาจากเมืองทางฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง เช่น เมืองวัง เมืองเซโปน เมืองพิณ เมืองนอง และเมืองมหาชัย¹ การอพยพเข้ามานั้นมีอยู่หลายครั้ง มีทั้งที่ถูกกวาดต้อนเข้ามาหลังสงคราม ถูกเกลี้ยกล่อมให้อพยพเข้ามาหรือหนีศึกสงครามเข้ามาเอง การอพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยสรุปได้เป็น 2 ครั้งคือ

(1) ในสมัยพระเจ้ากรุงธนบุรีและสมัยรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เมื่อพวกผู้ไทอพยพเข้ามาอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำโขงแล้วได้ตั้งหลักแหล่งอยู่ที่เมืองวัง จนกระทั่งสมัยพระเจ้ากรุงธนบุรีเมื่อตีเมืองเวียงจันทน์และหลวงพระบางได้ จึงกวาดต้อนผู้คนเข้ามาอยู่ในไทย ดังปรากฏในประชุมพงศาวดาร (2503 :40 อ้างถึงใน ถวิล เกษรราช, 2527) ว่า

กองทัพสมเด็จพระเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึกและเจ้าพระยาสุรสีห์พิชิตญวนราชตีเมืองล้านช้างได้แล้ว ให้เก็บปืนใหญ่น้อยครอบครัวเข้ามา เมืองพันพร้าว แล้วให้ทัพเมืองหลวงพระบางไปตีเมืองทันต์ ญวนเรียกว่าเมืองซื่อหี เมืองม่วย 2 เมืองนี้เป็นลาวทรงดำ (ผู้ไทยดำ) อยู่ริมเขตญวน ได้ครอบครัวลาวทรงดำลงมาเป็นอันมาก พาครอบครัวลาวเวียง ลาวทรงดำ ลงมาถึงกรุงในเดือนยี่ ปีกุน เอกศก (พ.ศ.2322) นั้น ลาวทรงดำนั้นโปรดให้ไปตั้งบ้านเรือนอยู่เพชรบุรี

พวกผู้ไทพวกแรกที่อพยพเข้ามาจึงไปอยู่ที่เพชรบุรีและเรียกว่าลาวโซ่ง ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 1 เมื่อ พ.ศ.2355 เมืองแกลงและเมืองพวนแข็งข้อต่อเมืองเวียงจันทน์ กองทัพเวียงจันทน์จึงยกทัพไปตี

¹ ประชุมพงศาวดาร ภาคที่ 33,2510:97 อ้างถึงใน พงศณี ศรีธรรมาภรณ์

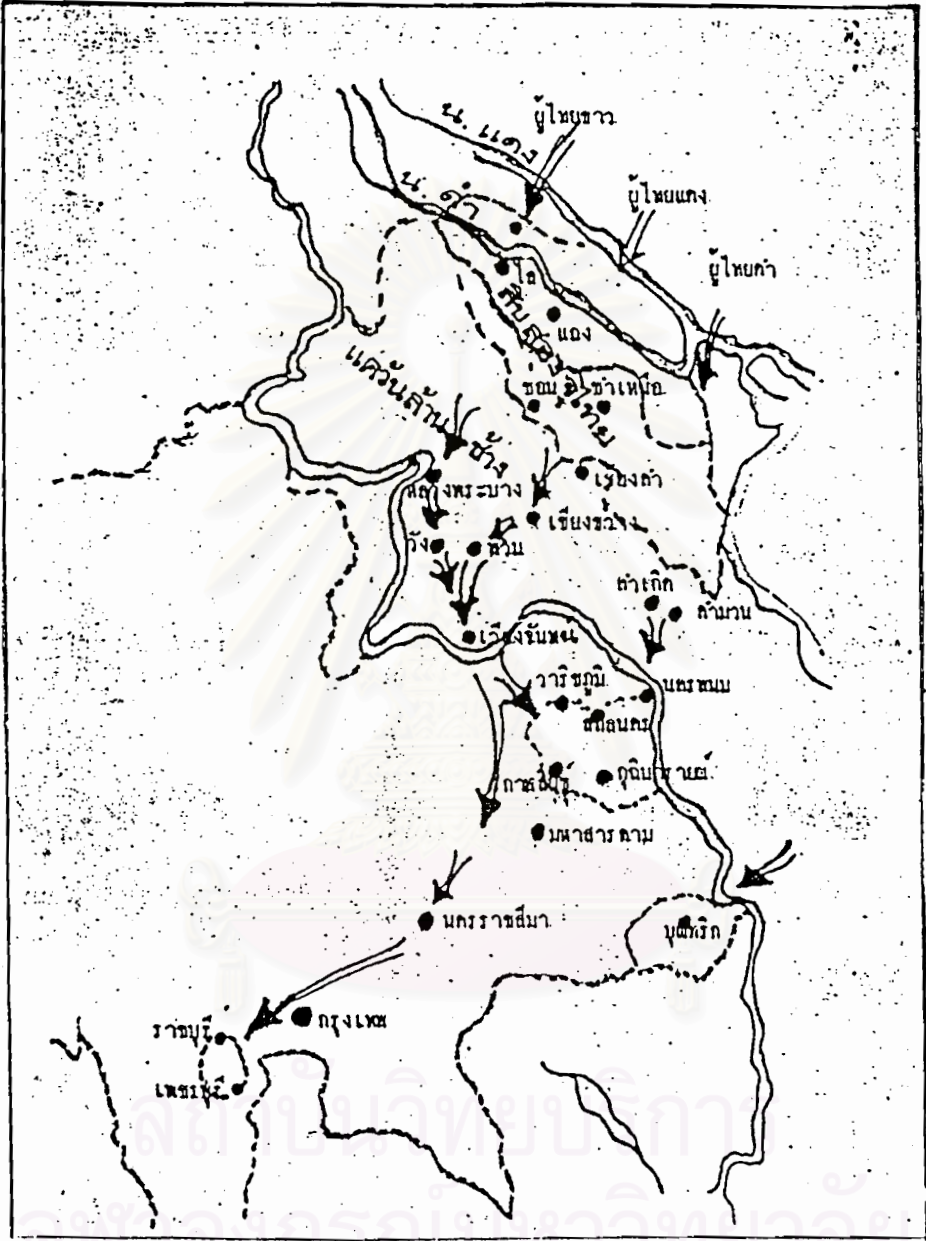
เมืองแกลง เมืองพวน ได้ลาวทรงดำ (ผู้ไทดำ) ลาวพวน เป็นเชลยส่งมาที่กรุงเทพฯ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกได้ส่งลาวทรงดำไปอยู่ที่เพชรบุรี และให้ลาวพวนอยู่ที่กรุงเทพฯ ดังนั้นพวกผู้ไทแรกๆจึงถูกอพยพเข้ามาอยู่ที่ภาคกลาง²

(2) ในสมัยรัชกาลที่ 3 ดังปรากฏในประชุมพงศาวดารภาคที่ 33 อ้างถึงใน พจนานุกรมศัพท์ (2526) ว่า

เจ้าอนุวงศ์เป็นกบฏต่อกรุงเทพฯ โดยได้ยกทัพเข้ามาตีนครราชสีมาเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2369 พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงโปรดฯให้เจ้าพระยาบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ครั้งมียศเป็นที่พระราชสุภาวดี เป็นแม่ทัพไปปราบเจ้าอนุวงศ์ กองทัพทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งกันหลายครั้ง จนถึงปี พ.ศ. 2371 เจ้าอนุวงศ์ถูกนายด่านเมืองพวนจับได้ แล้วถูกส่งลงมาที่กรุงเทพฯ และตายด้วยโรคโลหิตในเวลาต่อมา เมื่อปราบปรามกบฏเจ้าอนุวงศ์จนราบคาบแล้ว พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 จึงโปรดให้อพยพชาวเวียงจันทน์และเมืองขึ้นในประเทศลาวทางฝั่งแม่น้ำโขงเข้ามาตั้งภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯและทางภาคกลาง ทดแทนคนไทยที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ณ ประเทศพม่าเมื่อครั้งเสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่ 2 เมื่อ พ.ศ. 2310 กับให้ตั้งภูมิลำเนาอยู่ในท้องที่ภาคอีสานปัจจุบัน ...

จะเห็นว่าในปัจจุบันกลุ่มชน “ผู้ไท” หรือที่เรียกว่า “ผู้ไทดำ” “ไทดำ” หรือ “ลาวโซ่ง” (ไททรงดำ) นี้อาศัยอยู่มากในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย เช่น จังหวัดสกลนคร นครพนม กาฬสินธุ์ เป็นต้น และทางภาคกลาง เช่น จังหวัดเพชรบุรี สุพรรณบุรี ราชบุรี นครปฐม เป็นต้น ส่วนจังหวัดกาญจนบุรีนั้นแม้จะไม่มีหลักฐานที่ยืนยันว่ามีการอพยพของคน “ผู้ไท” แต่หากพิจารณาเส้นทางการอพยพ (ดูภาพที่ 162) ของคน “ผู้ไท” ทางภาคกลางในสมัยรัชกาลที่ 1 แล้วพบว่า คน “ผู้ไท” อาจอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในจังหวัดกาญจนบุรีได้เนื่องจากเป็นจังหวัดติดต่อกับจังหวัดราชบุรีและนครปฐม ดังนั้นภาษาของคน “กาญจนบุรี” อาจได้รับอิทธิพลของภาษาคน “ผู้ไท” ได้ ซึ่งนับเป็นเรื่องที่น่าสนใจสำหรับการศึกษาต่อไป

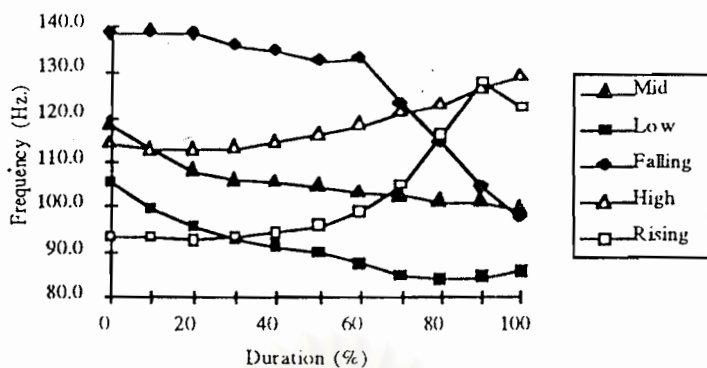
² พงศาวดารเมืองหลวงพระบาง,2507:343 อ้างถึงใน พจนานุกรมศัพท์

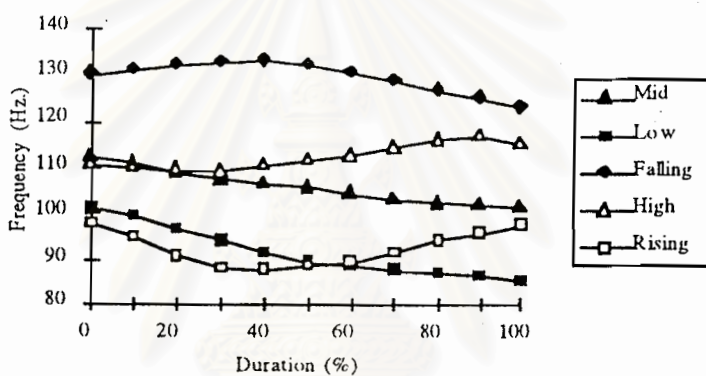
ภาพที่ 162 แผนที่สังเขปแสดงการอพยพและถิ่นที่อยู่ของชาวผู้ไทย
 หมายเหตุ ผู้วิจัยดัดแปลงแผนที่มาจาก พจนี ศิริธรรราชฎี (2526)

2. ผลการศึกษาาระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีพบว่า ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมี 5 หน่วยเสียง เช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน แต่ลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของกลุ่มวรรณยุกต์มีลักษณะต่างกัน ดังกล่าวแล้วข้างต้น (ดู 10.1 สรุปผล) ดังนั้นจึงเป็นที่น่าสนใจว่าสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐานจะมีสัทลักษณะเหมือนหรือต่างกันอย่างไร ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่างๆ และพบว่า มีผู้ที่ได้ศึกษาการแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานในลักษณะคล้ายคลึงกับงานวิจัยนี้คือ Tingsabadh & Deeprasert (1997) ซึ่งศึกษาการแปรของวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องในภาษาไทยมาตรฐานเพื่อเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องพยางค์เดียวกับสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในบริบทต่างๆ ในคำพูดต่อเนื่อง 6 บริบทได้แก่ บริบทของการลงเสียงหนักและการลงเสียงเบาในคำพยางค์เดียว บริบทของการลงเสียงหนักและการลงเสียงเบาในคำ 2 พยางค์ และการลงเสียงหนักและการลงเสียงเบาในคำที่มีตั้งแต่ 3 พยางค์ขึ้นไป ในงานวิจัยดังกล่าว Mid หมายถึง ว.1 Low หมายถึง ว.2 Falling หมายถึง ว.3 High หมายถึง ว.4 และ Rising หมายถึง ว.5 ซึ่งผลการวิจัยมีดังภาพ (ดูภาพที่ 163-167)

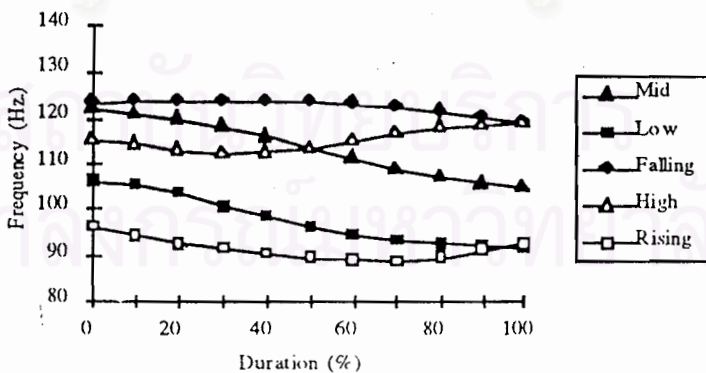
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

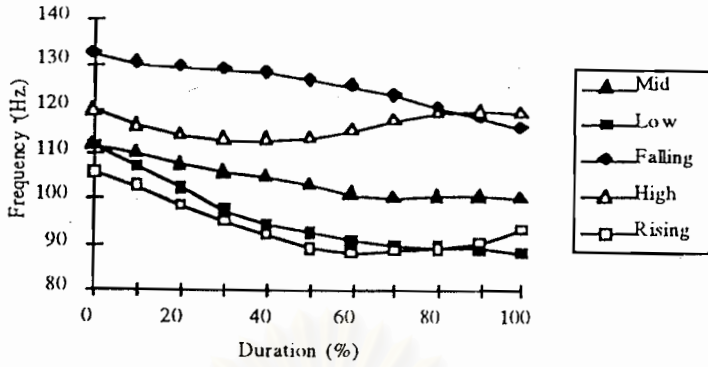
ภาพที่ 163 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดเดี่ยวพยางค์เดียว (Tingsabadh & Deeprasert,1997)

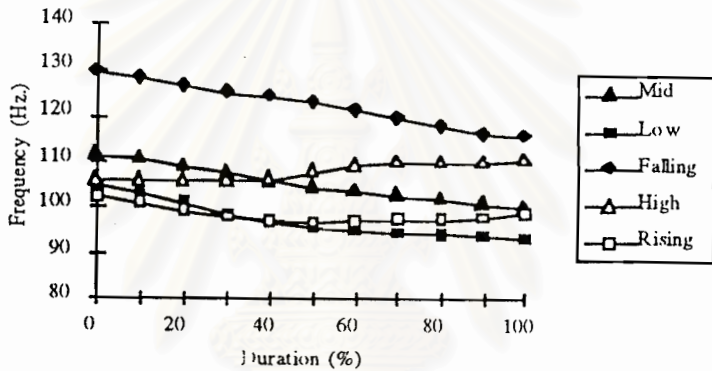
ภาพที่ 164 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักคำพยางค์เดียว (Tingsabadh & Deeprasert,1997)

ภาพที่ 165 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักคำพยางค์เดียว (Tingsabadh & Deeprasert,1997)

ภาพที่ 166 สัทธิลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักคำสองพยางค์ (Tingsabadh & Deeprasert,1997)

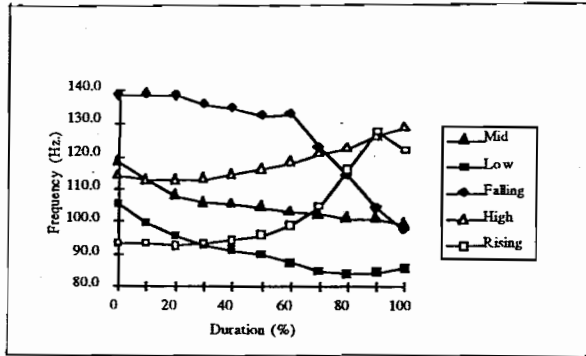

ภาพที่ 167 สัทธิลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักคำสองพยางค์ (Tingsabadh & Deeprasert,1997)

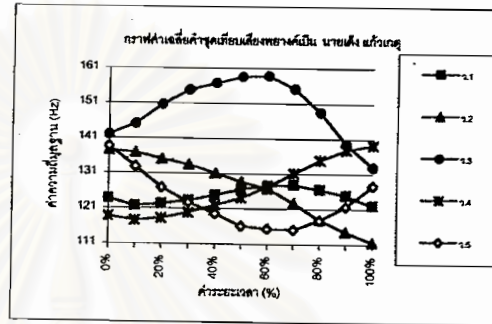
จากผลการศึกษาของ Tingsabadh & Deeprasert (1997) จะเห็นว่า นอกจากระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีจะแตกต่างจากระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยมาตรฐานแล้ว สัทธิลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐานยังมีลักษณะแตกต่างกันอีกด้วย กล่าวคือ

ในบริบทของคำชุดเทียบเสียง ๑.1 ๑.3 และ ๑.5 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีสัทธิลักษณ์ที่แตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานอย่างชัดเจน (ดูภาพที่ 168) กล่าวคือ ๑.1 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีส่วนใหญ่เป็นเสียงขึ้น-ตก ยกเว้นที่ อ.ห้วยกระเจา ที่เป็นเสียงตก-ระดับ แต่ในภาษาไทยมาตรฐานเป็นเสียงตก ส่วน ๑.3 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเป็นเสียงขึ้น-ตกทั้ง 4 ถิ่น แต่ในภาษาไทยมาตรฐานเป็นเสียงระดับ-ตก และ ๑.5 ที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเป็นเสียงตก-ขึ้น แต่

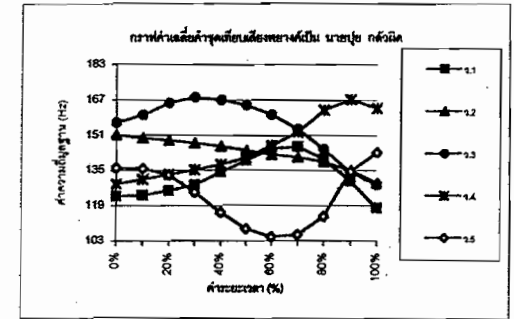
ภาพที่ 168 เปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำชุดเทียบเสียงของภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

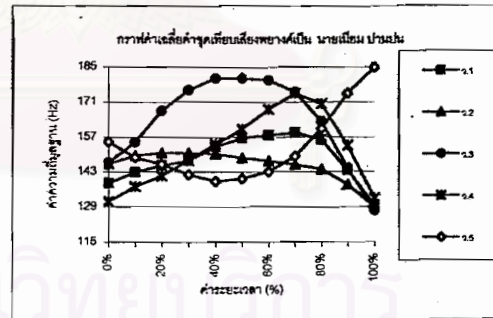
ภาษาไทยมาตรฐาน

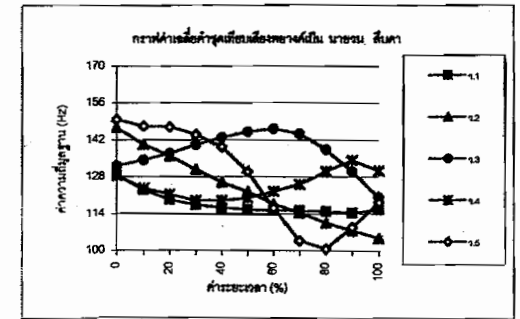
อ.พนมทวน

อ.ท่าม่วง

อ.ด่านมะขามเตี้ย

อ.ห้วยกระเจา

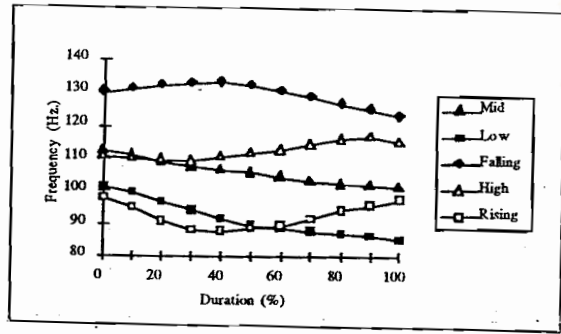
ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

ในภาษาไทยมาตรฐานเป็นเสียงระดับ-เลื่อนขึ้น ส่วน ว.2 และ ว.4 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐานมีสัทลักษณะคล้ายคลึงกัน ในระบบของคำชุดเทียบเสียงนี้ เมื่อพิจารณาในแง่ระดับเสียงพบว่า ในระบบของภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีความแตกต่างกันอย่างเด่นชัด กล่าวคือ ในภาษาไทยมาตรฐาน ว.3 จะมีระดับเสียงสูงที่สุดในระบบ และ ว.1 มีระดับเสียงสูงกว่า ว.2 อย่างชัดเจน ในขณะที่ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี ว.3 จะมีระดับเสียงสูงที่สุดในบางอำเภอเท่านั้น แต่ส่วนใหญ่จะมีระดับเสียงใกล้เคียงกัน และระดับเสียงของ ว.1 จะต่ำกว่า ว.2 อย่างชัดเจน ความแตกต่างที่เด่นชัดอีกประการหนึ่งคือ รูปแปรของ ว.1 และ ว.2 ในภาษาไทยมาตรฐานมีลักษณะขนานกันตลอดพยางค์ แต่ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีลักษณะตัดกัน

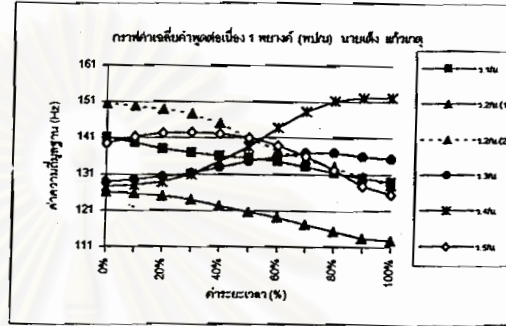
ส่วนในบริบทของคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ว.3 และ ว.5 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีสัทลักษณะต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพที่ 169 -170) โดย ว.3 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเป็นเสียงขึ้น ในขณะที่ในภาษาไทยมาตรฐานเป็นเสียงระดับ-ตก รวมทั้งระดับเสียงของ ว.3 ในภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีอย่างชัดเจน ส่วน ว.5 ที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเป็นเสียงตก แต่ในภาษาไทยมาตรฐานเป็นเสียงตก-ขึ้น ส่วนสัทลักษณะของ ว.1 ว.2 และ ว.4 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐานมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์นี้ เมื่อพิจารณาในแง่ระดับเสียงพบว่า ในระบบของภาษาไทยมาตรฐาน ว.3 ยังมีระดับเสียงสูงที่สุดในระบบ รวมทั้ง ว.1 มีระดับเสียงสูงกว่า ว.2 เช่นเดียวกับในคำชุดเทียบเสียง ในขณะที่ในระบบของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงมีระดับเสียงใกล้เคียงกันมาก โดยเฉพาะเมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก และ ว.2 ยังคงมีระดับเสียงสูงกว่า ว.1

สำหรับในบริบทของคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน (ดูภาพที่ 171 - 172) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัทลักษณะต่างกันได้แก่ ว.3 และ ว.5 โดย ว.3 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเป็นเสียงขึ้น ในขณะที่ภาษาไทยมาตรฐานเป็นเสียงตก รวมทั้งระดับเสียงของ ว.3 ในภาษาไทยมาตรฐานสูงกว่าภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีอย่างชัดเจน ส่วน ว.5 ที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีเป็นเสียงตก แต่ในภาษาไทยมาตรฐานเป็นเสียงตก-ขึ้น สำหรับสัทลักษณะของ ว.1 ว.2 และ ว.4 ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐานมีลักษณะคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม รูปแปรของ ว.1 ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีแม้จะเป็นเสียงตกเช่นเดียวกับภาษาไทยมาตรฐาน แต่ลักษณะการตกของเสียงต่างกันกล่าวคือ ในภาษาไทยมาตรฐานระดับเสียงของ ว.1 จะตกลงมาทันทีจากจุดเริ่มต้นจนจบพยางค์ ในขณะที่ในภาษาไทยมาตรฐานระดับเสียงของ ว.1 จะค่อยๆ เลื่อนตกลงมาเพียง

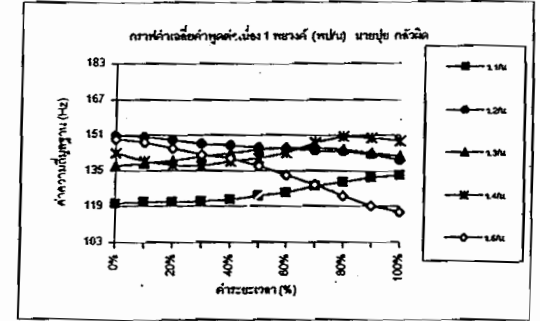
ภาพที่ 169 เปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ที่ลงเสียงหนักของภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

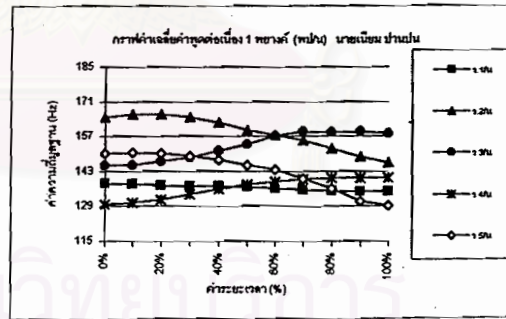
ภาษาไทยมาตรฐาน

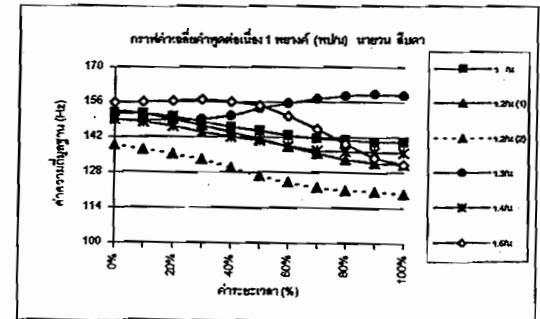
อ.พนมทวน

อ.ท่าม่วง

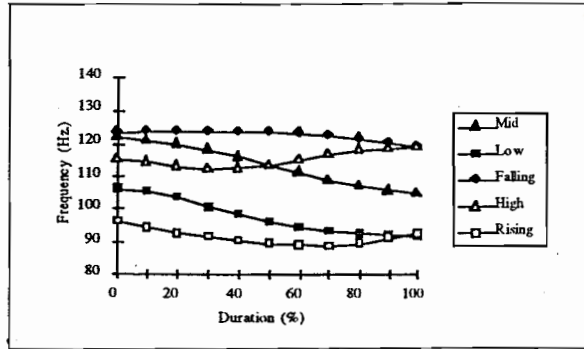

อ.ด่านมะขามเตี้ย

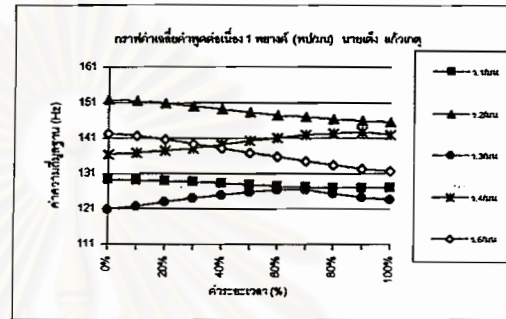

อ.ห้วยกระเจา

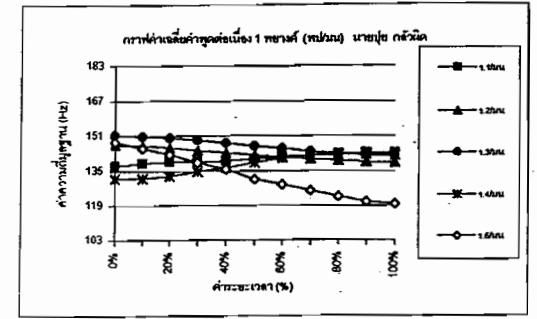
ภาพที่ 170 เปรียบเทียบลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักของภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

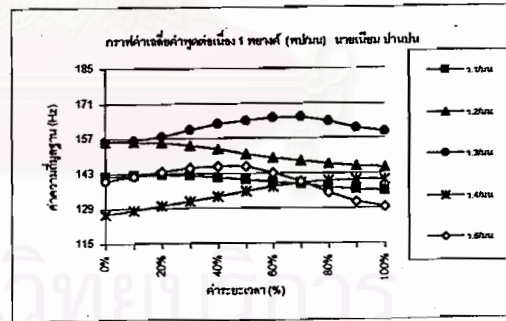
ภาษาไทยมาตรฐาน

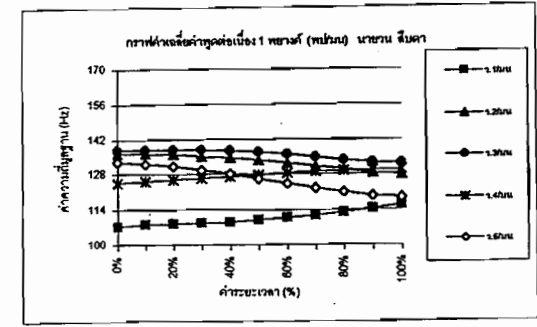
อ.พนมทวน

อ.ท่าม่วง

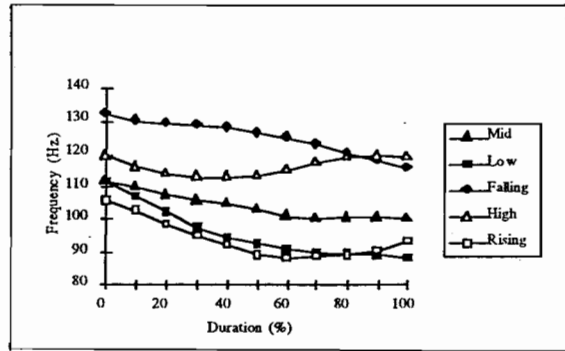
อ.ด่านมะขามเตี้ย

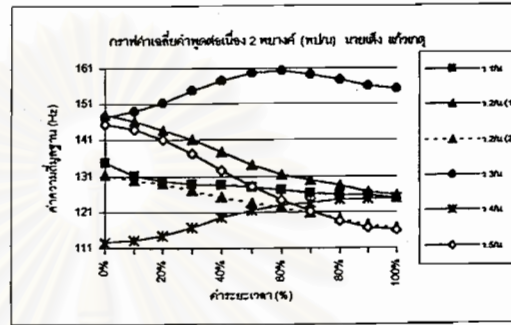
อ.ห้วยกระเจา

ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

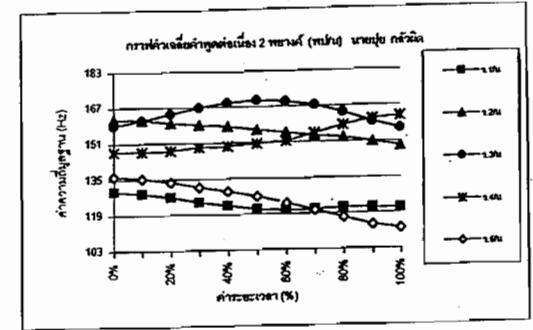
ภาพที่ 171 เปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ที่ลงเสียงหนักของภาษาไทยมาตรฐานและ ภาษาไทยถิ่นภาคอุษาคเนย์

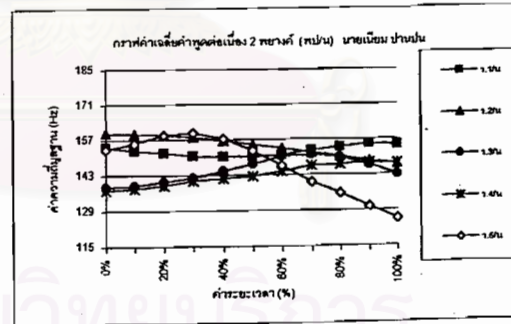
ภาษาไทยมาตรฐาน

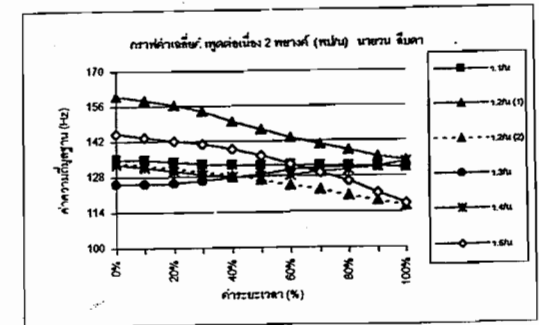
อ. พนมทวน

อ.ท่าม่วง

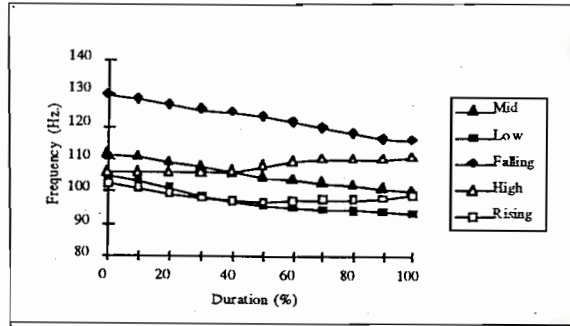

อ.ด่านมะขามเตี้ย

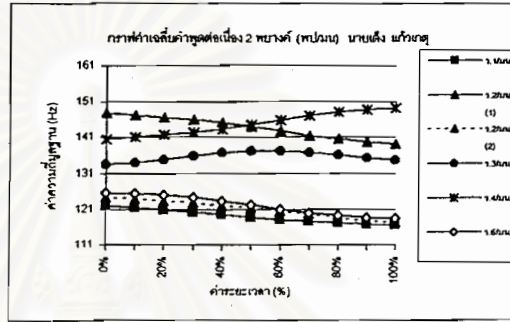

อ.ห้วยกระเจา

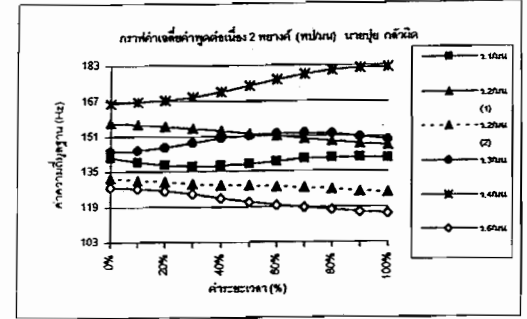
ภาพที่ 172 เปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักของภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

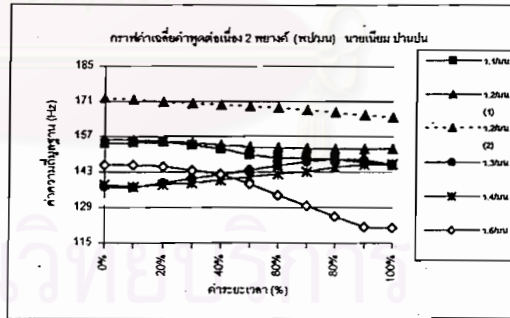
ภาษาไทยมาตรฐาน

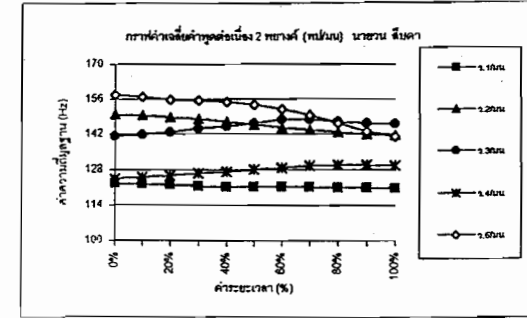
อ. พนมทวน

อ.ท่าม่วง

อ.ด่านมะขามเตี้ย

อ.ห้วยกระเจา

ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี

เล็กน้อยเท่านั้น ค่อนข้างเป็นเสียงระดับมากกว่า ในบริบทของคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์นี้ เมื่อพิจารณาในแง่ระดับเสียงพบว่า ในภาษาไทยมาตรฐาน ว.3 มีระดับเสียงสูงที่สุดในระบบ และระดับเสียงของ ว.1 สูงกว่า ว.2 เช่นเดียวกับในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์และในคำพูดเทียบเสียง ส่วนในระบบของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีมีลักษณะเช่นเดียวกับในคำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์เช่นเดียวกัน

จะเห็นว่าเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐานพบว่า ความแตกต่างของสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่เด่นชัดจะปรากฏในคำพูดเทียบเสียงมากที่สุด ซึ่งนอกจากจะแตกต่างกันในเรื่องรูปแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แล้ว ยังแตกต่างในเรื่องระดับเสียงอีกด้วย (ดูตารางที่ 80)

หน่วยเสียง	ภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี				ภาษาไทยมาตรฐาน
	พนมทวน	ท่าม่วง	ด่านฯ	ห้วยฯ	
ว.1	22 ² ↓	2.31 [^]	2 [^] 4.2↓	3.2.2↓	4.2
ว.2	31↓	3 [^] 2	3.332↓	4.1	3.1
ว.3	4.53	45.2	3.51 [^]	3.4.2	5 [^] 52
ว.4	1 [^] 3 [^]	25.4 [^]	2.5.2	3.233↓	3 [^] 5
ว.5	3 [^] 12 [^]	3.1.3	41.2	3 [^] 25 [^]	2.2.5↓

ตารางที่ 80 ตารางเปรียบเทียบสัทลักษณะของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีและภาษาไทยมาตรฐาน

เมื่อพิจารณาในทุกบริบทพบว่า ข้อสังเกตที่น่าสนใจคือ ว.3 ที่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐานจะมีระดับเสียงสูงที่สุดในระบบ ทั้งในคำพูดเทียบเสียง คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง 2 พยางค์ ในขณะที่ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีระดับเสียงของ ว.3 จะมีระดับสูงที่สุดในระบบเมื่อปรากฏโดยเฉพาะในคำพูดเทียบเสียงในบางอำเภอเท่านั้น แต่เมื่อปรากฏในคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์ ระดับเสียงมีทั้งที่อยู่ในระดับสูงสุด ตรงกลาง และต่ำสุด นอกจากนั้นในระบบของภาษาไทย

มาตรฐาน ระดับเสียงของ ว.1 จะสูงกว่า ว.2 เสมอไม่ว่าจะปรากฏในบริบทใด แต่ในภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีระดับเสียงของ ว.1 ส่วนใหญ่จะมีระดับเสียงต่ำกว่า ว.2

10.3 ข้อเสนอแนะ

1.งานวิจัยนี้ศึกษาข้อมูลจากตัวแทนผู้บอกภาษาเพียงคนเดียวในแต่ละจุดเก็บข้อมูล ถึงแม้ว่าผู้วิจัยจะคัดเลือกเป็นอย่างดีแล้วก็ตาม แต่ลักษณะของภาษาบุคคลอาจปรากฏได้ ดังนั้นการศึกษาดำเนินไปน่าจะศึกษาจากผู้บอกภาษามากกว่า 1 คนในแต่ละจุดเก็บข้อมูลเพื่อหาข้อสรุปของจุดเก็บข้อมูลนั้นๆ อย่างแท้จริง ผลการวิเคราะห์อาจพบสิ่งที่น่าสนใจและอาจตอบปัญหาบางปัญหาที่งานนี้ยังให้คำตอบไม่ชัดเจนได้

2.ควรจะมีการศึกษาระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่พูดกันในพื้นที่อำเภออื่นๆ เช่น อ.ท่ามะกา อ.เมือง และ อ.บ่อพลอย เป็นต้น ซึ่งจากคำบอกเล่าของชาวกาญจนบุรีและผู้วิจัยเองพบว่าทั้ง 3 อำเภอดังกล่าวมีสำเนียงพูดที่มีความเหนือต่างออกไปอย่างน่าสนใจ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับงานวิจัยนี้เพื่อหาข้อสรุปของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีที่แท้จริงต่อไป

3.งานวิจัยนี้ศึกษาคำพูดต่อเนื่องที่มีจำนวนพยางค์ 1 และ 2 พยางค์ เท่านั้น การศึกษาดำเนินไปน่าจะมีการศึกษาเพิ่มเติมในคำมากกว่า 2 พยางค์ ในคำพูดต่อเนื่องของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีว่ามีระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์เหมือนหรือแตกต่างจากคำพูดต่อเนื่อง 1 และ 2 พยางค์หรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้เนื่องจากการสนทนาในชีวิตประจำวันอยู่ในลักษณะของคำพูดต่อเนื่องที่มีจำนวนพยางค์ได้มากกว่า 2 พยางค์

4.ในงานวิจัยนี้ศึกษาการลงเสียงหนักเบาในพยางค์ 2 ระดับคือ พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและพยางค์ที่ลงเสียงหนักเท่านั้น การศึกษาในขั้นต่อไปน่าจะมีการศึกษาพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษซึ่งเป็นลักษณะที่เกิดขึ้นได้ในการสนทนาจริงในชีวิตประจำวันเพิ่มขึ้นด้วย

5.น่าจะมีการศึกษาทางด้านศัพท์ของภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรี ทั้งนี้เนื่องจากในขณะออกเก็บข้อมูลภาคสนามผู้วิจัยพบว่า มีคำศัพท์บางคำที่มีความหมายและการใช้ต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐาน

6. เนื่องจากงานวิจัยนี้ต้องการศึกษาภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีโดยไม่มีอิทธิพลของภาษาของชนกลุ่มน้อยเข้ามาปะปน ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ได้เลือก อ.ศรีสวัสดิ์ อ.ไทรโยค อ.สังขละบุรี อ.เลาขวัญ และ อ.ทองผาภูมิ เป็นจุดเก็บข้อมูล ทั้งนี้เพราะในอำเภอต่างๆดังกล่าวมีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะได้มีการศึกษาภาษาไทยถิ่นกาญจนบุรีในอำเภอเหล่านั้นด้วย

7. ในงานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพศชายตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้ แต่จากการเก็บข้อมูลภาคสนามผู้วิจัยสังเกตว่าผู้บอกภาษาเพศหญิงสามารถใช้สำเนียงท้องถิ่นดั้งเดิมได้ดีเช่นเดียวกับเพศชาย ดังนั้นจึงน่าจะมีการศึกษาโดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพศหญิงโดยมีการควบคุมตัวแปรทางภาษาและตัวแปรทางสังคมอย่างรัดกุมเช่นเดียวกัน

8. ผลการวิจัยนี้อาจมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในโรงเรียนในจังหวัดกาญจนบุรี โดยการนำผลการวิเคราะห์มาใช้เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการฝึกให้นักเรียนในโรงเรียนต่างๆในจังหวัดกาญจนบุรีให้พูดภาษาไทยมาตรฐานได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กัลยา ดิงศภัทีย์,ม.ร.ว. 2533. **วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี** : การศึกษาเปรียบเทียบ **วรรณยุกต์ในคำเดียวกับวรรณยุกต์ในถ้อยคำต่อเนื่อง**. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา ดิงศภัทีย์,ม.ร.ว. 2525. หน่วยที่ 15 ภาษาและภาษาย่อยในประเทศไทย. **เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7-15**. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 477-479.
- กัลยา ดิงศภัทีย์,ม.ร.ว. ดารณี กฤษณะพันธ์ และ อุษณา บัณฑิตกุล.2534. ภาษาเมืองเพชร. **เพชรบุรี : เพชรบุรี : พัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรม**, 29-31. ฝ่ายวิจัยสถาบันไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกนีย์, เจอร์รี่ และ วีระพันธ์ ล. ทองคำ. 2520. **แผนที่ภาษาในประเทศไทย**. กรุงเทพมหานคร : โครงการวิจัยภาษาไทยและภาษาพื้นเมืองถิ่นต่างๆสถาบันศูนย์วิจัยภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัย.
- เกศมณี เทพวัลย์. 2526. **แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรรยา นวลจันทร์แสง. 2535. **วรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นอำเภอเมืองนครปฐม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิตร ภูมิศักดิ์. 2540. **ความเป็นมาของคำสยาม ไทย ลาว และ ขอม และลักษณะทางสังคมของชื่อชนชาติ ฉบับสมบูรณ์**. กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์สยาม บริษัทเคล็ดไทย จำกัด.
- ดารณี กฤษณะพันธ์. 2538. **แนวการศึกษาวรรณยุกต์จากคำพูดต่อเนื่อง : กรณีศึกษาภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดำรงราชานุภาพ,สมเด็จพระยา. 2509. **นิทานโบราณคดี**. กรุงเทพมหานคร :ศิลปาบรรณาคาร.
- ถวิล ทองสว่างรัตน์. 2527. **ประวัติผู้ไทยและชาวผู้ไทยเมืองเรณูนคร**. พระนคร : กรุงเทพมหานครการพิมพ์.

- บัณชนิตย์ บัณฑิตกุล. 2536. **วรรณยุกต์ในคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์ในภาษาไทยถิ่นกลาง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พจณี ศิริธรรษาภรณ์. 2526. **การศึกษาเปรียบเทียบวรรณยุกต์ภาษาถิ่นผู้ไทยใน 3 จังหวัด**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนาชนบท บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรศรี ชินเชษฐ. **วรรณยุกต์ภาษาลาวแง่คำเดียวกับในถ้อยคำต่อเนื่อง**. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิณรัตน์ อัครวัฒนากุล. 2541. **การศึกษาเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในภาษาของคน "ลาว" คน "ญ้อ" และคน "ผู้ไท" ในอำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม**. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยาใจ มาลัยเจริญ. 2531. **วรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดอ่างทองและพระนครศรีอยุธยา**. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ลอรรัตน์ รัตนดิกล ณ ภูเก็ต. 2526. **ระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นจังหวัดราชบุรี**. วิทยานิพนธ์ ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิญา พรสิป. 2537. **วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นเพชรบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Brown, J. Marvin. 1965. **From Ancient Thai to Modern Dialects**. Bangkok. Social Science Association Press.
- Brown, J. Marvin. 1975. The Great Tone Split: Did it work in to opposite ways? In Harris, Jimmy G. and Chamberlain, James R. (eds). **Studies in Tai Linguistics in Honor of William J. Gedney**. Bangkok : CIEL,pp. 33-48.
- Gedney, W.J. 1992. **A Checklist for Determining Tones in Tai Dialects**. In M. Estellie Smith (ed.) **Studies in Linguistics in Honor of George L. Trager**. The Hague : Mouton,pp. 423-437.
- Kullavanijaya, Pranee and L. Thongkum, Theraphan. 1998. Linguistic Criteria for Determining Tai Ethnic Groups : Case Studies on Central and Southwestern Tais. Paper presented at the International Conference on Tai Studies organized by the Institute of Language and Culture for Rural Development, Mahidol University, Bangkok, July 29-31, 1998.
- Tingsabadh, Kalaya, M.R. 1980. **A Phonological Study of the Thai language of Suphanburi Province**. Doctoral dissertation. University of London.
- Tingsabadh, K. and D. Deeprasert, 1997. "Tone in Standard Thai connected speech". In Abramson, **Southeast Asian Linguistic Studied in Honour of Vichin Panupong**, Bangkok : Chulalongkorn University Press,pp. 297-370.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายการคำชุดเทียบเสียงวรรณยุกต์ จำนวน 100 คำ

ชุดที่ 1 : คำชุดเทียบเสียงวรรณยุกต์ พยางค์เป็น

คำที่ ครั้งที่	1	2	3	4	5	6
1	ขา	กา	ข้า	คา	ข่า	ค้ำ
2	คา	ขา	ค้ำ	ข่า	ข้า	กา
3	ค้ำ	ข้า	กา	ข่า	ขา	คา
4	ข่า	คา	ขา	ค้ำ	กา	ข้า
5	ค้ำ	ข่า	คา	ขา	กา	ข้า
6	ขา	ข้า	กา	ค้ำ	คา	ข่า
7	ข้า	กา	ขา	คา	ค้ำ	ข่า
8	คา	ค้ำ	ข้า	กา	ข่า	ขา
9	ข้า	คา	กา	ข่า	ค้ำ	ขา
10	กา	คา	ขา	ค้ำ	ข่า	ข้า

ชุดที่ 2 : คำชุดเทียบเสียงวรรณยุกต์ พยางค์ตาย (สระเสียงยาว-สระเสียงสั้น)

คำที่ ครั้งที่	1	2	3	4
1	ขัด	คัด	คาด	ขาด
2	คาด	คัด	ขาด	ขัด
3	ขาด	ขัด	คาด	คัด
4	คาด	คัด	ขาด	ขัด
5	ขาด	ขัด	คัด	คาด
6	คัด	ขัด	คาด	ขาด
7	คัด	ขาด	ขัด	คาด
8	คาด	ขาด	คัด	ขัด
9	คาด	คัด	ขัด	ขาด
10	คัด	ขาด	ขัด	คาด

ภาคผนวก ข

วิธีการวิเคราะห์วรรณยุกต์ด้วยโปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง WinCECIL

โปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียง CECIL หรือ Computerized Extraction of Components of Intonation in Languages เป็นโปรแกรมที่ผู้วิจัยใช้วิเคราะห์คลื่นเสียงในงานวิจัยนี้ โดยเลือกใช้โปรแกรม CECIL ที่ใช้งานกับโปรแกรม Windows ซึ่งโปรแกรม WinCECIL นี้ ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์จากหน่วยปฏิบัติการทางภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของคำด้วยโปรแกรม Win CECIL มีวิธีการโดยสรุปดังนี้

1. Install โปรแกรม WinCECIL ลง Drive C
2. ต่อเครื่องบันทึกเสียงเข้ากับคอมพิวเตอร์เพื่ออัดเสียงลงโปรแกรม
3. เมื่อจะใช้งานให้เลือกไปที่ WinCECIL
4. ไปที่ file แล้วเลือก Record utterance หรือกด Ctrl+R หรือกดที่ปุ่มรูปไมโครโฟน แล้วกด record เพื่อบันทึกเสียง
5. เปิดเครื่องบันทึกเสียงแล้วบันทึกเสียงคำหรือกลุ่มคำที่ต้องการ โดยเสียงที่อัดเข้าไปในเครื่องต้องปรับเสียงไม่ให้ดังเกินไปหรือค่อยเกินไป เมื่อบันทึกเสียงคำหรือกลุ่มคำที่ต้องการแล้วปิดเครื่องบันทึกเสียง จากนั้นกด done
6. หน้าจอจะปรากฏคลื่นเสียงและเส้นกราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานของคำที่บันทึกเข้าไป
7. ไปที่ setting แล้วเลือก Frequency graph derivation หรือกด Ctrl+G หรือกดปุ่มรูปเส้นกราฟ เพื่อปรับค่าพิสัยของผู้บอกภาษาค้นนั้นๆว่ามีค่าความถี่มูลฐานอยู่ระหว่างกี่เฮิร์ต (Hertz) ซึ่งในงานวิจัยนี้ค่าพิสัยของผู้บอกภาษาจะอยู่ระหว่าง 100-250 Hz.
8. หลังจากนั้นภาพจะกลับไปหน้าจอที่มีเส้นกราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานของคำที่ปรับค่าพิสัยแล้วอีกครั้ง แต่เนื่องจากค่าความถี่มูลฐานที่ได้มีค่าระยะเวลา (มีหน่วยเป็นมิลลิวินาที (millisecond)) ไม่เท่ากัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เส้นกราฟที่ได้เป็นเส้นกราฟที่หยาบ ซึ่งในความเป็นจริงเสียงของมนุษย์มีความสูงต่ำในรายละเอียดมากกว่านั้น ในงานวิจัยนี้จึงมีวิธีการปรับค่าระยะเวลาของคำให้เท่ากันหรือที่เรียกว่าวิธีการ normolization (ดูรายละเอียดใน Tingsabadh,1980) โดยในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยวัดค่าความถี่มูลฐานทุกช่วง 10% ตั้งแต่ 0% จนถึง 100% รวมทั้งหมด 11 จุด แล้วบันทึกค่าที่

วัดได้ลงตารางที่จัดทำขึ้นสำหรับงานวิจัยนี้ ตารางหนึ่ง ๆ จะบันทึกค่าความถี่มูลฐานจริงของคำที่อยู่ในหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันและบริบทเดียวกัน ดังตัวอย่างในภาพที่ 1

ชื่อผู้บอกภาษา.....หน่วยเสียง.....บริบท.....ค่าความถี่มูลฐาน.....Hz.													
คำ	ค่า ระยะ เวลา (ms)	0%	10%	20%	30%	40%	50%	60%	70%	80%	90%	100%	หมายเหตุ
1.ตา													
2.มา													
3.นา													
4.กับ													
5.ฮา													

ภาพที่ 1 ตัวอย่างตารางบันทึกค่าความถี่มูลฐาน

หลังจากที่บันทึกข้อมูลค่าความถี่มูลฐานของทุกคำลงในตารางข้างต้นแล้ว จึงนำไปประมวลผลให้เป็นกราฟเส้นด้วยโปรแกรม Microsoft Excel Version 5 ซึ่งมีวิธีการดังนี้

1. กรอกข้อมูลที่บันทึกไว้ในตารางที่กล่าวมาแล้วข้างต้นลงในตารางของโปรแกรม Excel รูปแบบของตารางใน Excel จะมีส่วนประกอบเหมือนกับตารางที่สร้างขึ้นตามตัวอย่างในภาพที่ 1 แต่ไม่บรรจุค่าระยะเวลาลงไป ดังตัวอย่างในภาพที่ 2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อผู้บอกภาษา.....นายปุย กล้วผิด.....หน่วยเสียง.....ว.1.....ปริบท.....1/มน.....ค่าความถี่มูลฐาน 103-183 Hz.												
คำ	0%	10%	20%	30%	40%	50%	60%	70%	80%	90%	100%	หมายเหตุ
1.ไป	157.3	157.3	157.3	157.2	157.1	157.1	157	156.9	156.8	156.7	157.6	
2.เดือน	139.9	142.5	141.9	140.2	139.3	140.4	141.9	142.2	141.9	140.9	139.4	
3.การ	130.5	131.6	133.2	134.9	135.3	134.7	133.3	132	131.5	131.8	132.4	
4.ไป	129.9	129.8	129.5	128.7	126.9	124.7	122.6	121.3	122	123.5	124.4	
5.ดี	108.3	109.7	111	111.7	111.8	112.4	113.4	113.8	112.8	111.5	111	

ภาพที่ 2 ตัวอย่างการบันทึกข้อมูล ว.1 คำพูดต่อเนื่อง 1 พยางค์ ไม่ลงเสียงหนัก นายปุย กล้วผิด

2. เมื่อบันทึกข้อมูลลงใน Excel จนครบทุกปริบทแล้ว ในแต่ละปริบทจะต้องหาค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของคำทั้ง 5 ครั้งดังกล่าวเพื่อนำมาแสดงเป็นกราฟเส้น วิธีการหาค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยจากการออกเสียงคำละ 5 ครั้งมีวิธีการดังนี้

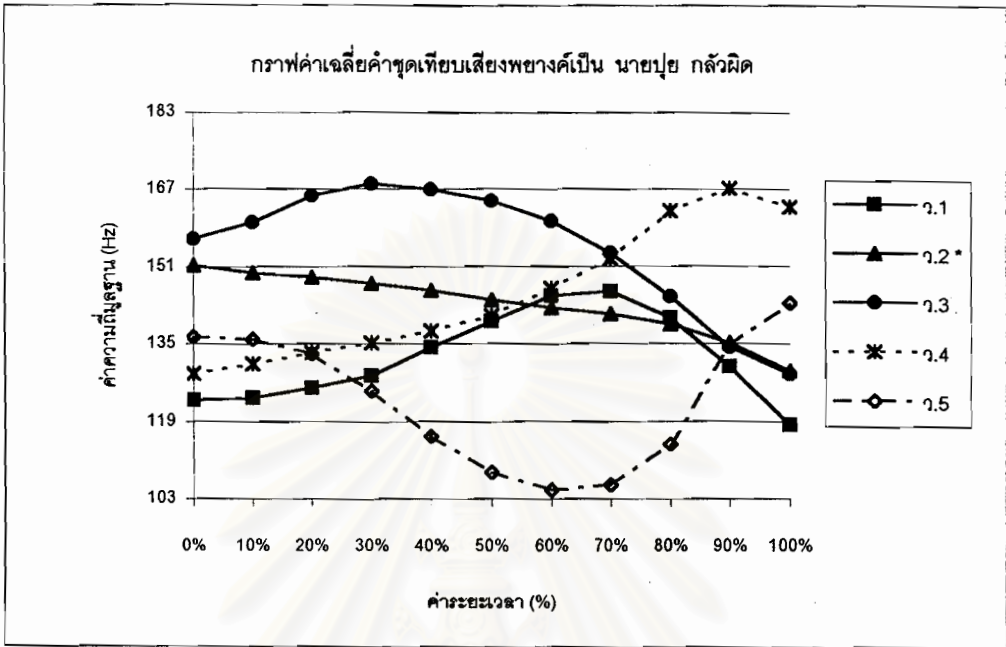
- 2.1 แรเงาข้อมูลค่าระยะเวลาของคำที่ออกเสียง 5 ครั้ง เช่น แรเงาดำข้อมูลของคำว่า "กา" ทั้ง 5 ครั้ง ในคำชุดเทียบเสียง เป็นต้น
- 2.2 เลือกคำสั่ง Insert function หรือกดปุ่มที่มีตัวอักษร fx
- 2.3 เลือกคำว่า average แล้วกด next
- 2.4 ลาก cursor คลุมคำที่จะหาค่าเฉลี่ยที่ออกเสียง 5 ครั้ง
- 2.5 กด finish

ผลที่ได้คือค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของคำ

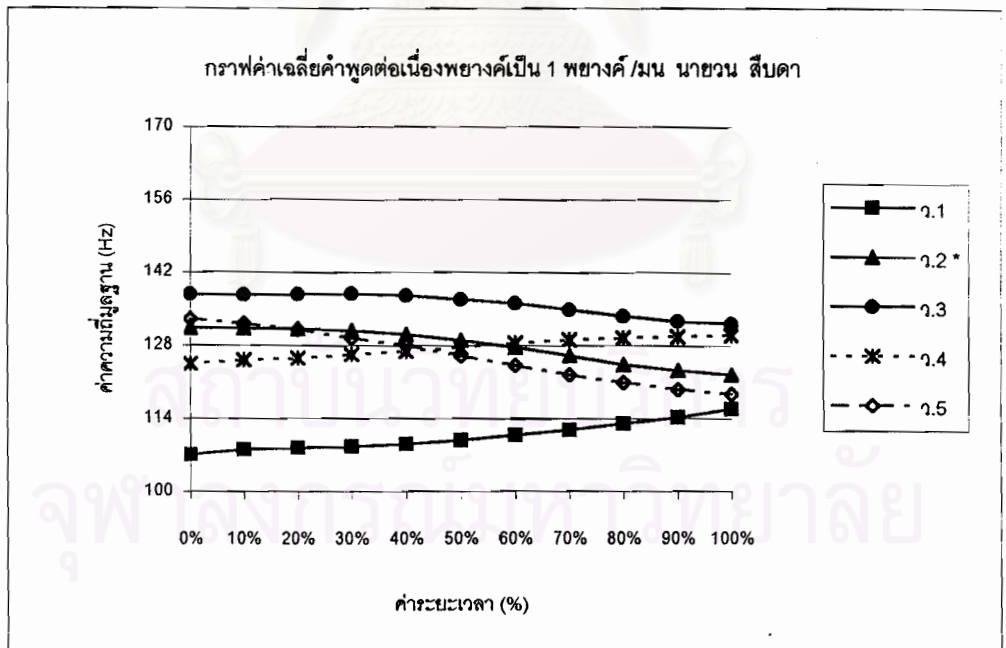
3. เมื่อได้ผลในขั้นตอนที่ 2 แล้ว จึงนำไปแปลงให้เป็นกราฟเส้นโดยมีวิธีการคือ

- 3.1 แรเงาคำที่ข้อมูลค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยที่ได้จากขั้นตอนที่ 2
- 3.2 เลือก Chart Insert หรือกดปุ่มรูปกราฟแท่ง
- 3.3 เลือกรูปแบบของกราฟ เช่น ในงานวิจัยนี้เลือกรูปแบบกราฟเส้น จะปรากฏภาพตัวอย่างกราฟเส้นบนจอ แล้วกด next
- 3.4 ตั้งค่าแกน X และแกน Y ให้เหมาะสมตามค่าความถี่มูลฐานของปริบทนั้น ๆ กด next เลือก sheet ที่จะวางกราฟ แล้วกด finish

ผลที่ได้คือกราฟเส้นกราฟค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของค่าดังตัวอย่างในภาพที่ 3-4 ต่อไปนี้ หลังจากนั้นจึงนำไปแปลงให้เป็นกราฟเส้นที่มีค่าระดับเสียง 5 ระดับ ดังกล่าวไว้ในบทที่ 3

ภาพที่ 3 กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย 1.1-1.5 ค่าชุดเทียบเสียง พยางค์เป็น นายวน สืบดา

ภาพที่ 4 กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย 1.1-1.5 ค่าชุดต่อเนื่อง 1พยางค์ (มน) นายวน สืบดา

ภาคผนวก ค

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้บอภาษา

1. อำเภอพนมทวน

- 1) นายสุรินทร์ แก้วเกต อายุ 62 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 49/1 หมู่ 2 ต.ดอนเจดีย์ อ.พนมทวน จ.กาญจนบุรี
- 2) นายอุบล บรรเทาทุกข์ อายุ 70 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 14/1 หมู่ 2 ต.ดอนเจดีย์ อ.พนมทวน จ.กาญจนบุรี
- 3) นายเต็ง แก้วเกต อายุ 58 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 174 หมู่ 1 ต.ดอนเจดีย์ อ.พนมทวน จ.กาญจนบุรี

2. อำเภอดำม่วง

- 1) นายปุย กลัวผิด อายุ 70 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 59/1 หมู่ 4 ต.หนองขาว อ.ดำนม่วง จ.กาญจนบุรี
- 2) นายก่ง เอกฉันท์ อายุ 50 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 70/2 หมู่ 4 ต.หนองขาว อ.ดำนม่วง จ.กาญจนบุรี
- 3) นายสายหยุด บุญเชิด อายุ 53 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 176 หมู่ 9 ต.หนองขาว อ.ดำนม่วง จ.กาญจนบุรี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. อำเภอด่านมะขามเตี้ย

- 1) นายนิยม ปานปน อายุ 70 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 10/5 หมู่ 6 ต.ด่านมะขามเตี้ย อ.ด่านมะขามเตี้ย จ.กาญจนบุรี
- 2) นายแปบ ลำภา อายุ 73 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 47 หมู่ 1 ต.ด่านมะขามเตี้ย อ.ด่านมะขามเตี้ย จ.กาญจนบุรี
- 3) นายจวบ ลำภา อายุ 64 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 43/2 หมู่ 1 ต.ด่านมะขามเตี้ย อ.ด่านมะขามเตี้ย จ.กาญจนบุรี

4.อำเภอห้วยกระเจา

- 1) นายทวี สืบดี อายุ 60 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 138 หมู่ 6 ต.ห้วยกระเจา อ.ห้วยกระเจา จ.กาญจนบุรี
- 2) นายพิษณุ สืบเรือง อายุ 66 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 118 หมู่ 2 ต.ห้วยกระเจา อ.ห้วยกระเจา จ.กาญจนบุรี
- 3) นายวน สืบดา อายุ 55 ปี การศึกษา ป.4 อาชีพ ทำนา
อยู่บ้านเลขที่ 33 หมู่ 3 ต.ห้วยกระเจา อ.ห้วยกระเจา จ.กาญจนบุรี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

นางสาวเนตรนภา วรวงษ์ เกิดเมื่อวันที่ 26 เมษายน 2518 ที่จังหวัดกาญจนบุรี สำเร็จการศึกษาศึกษาศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง) สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อปีการศึกษา 2539 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญามหาบัณฑิตที่ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย